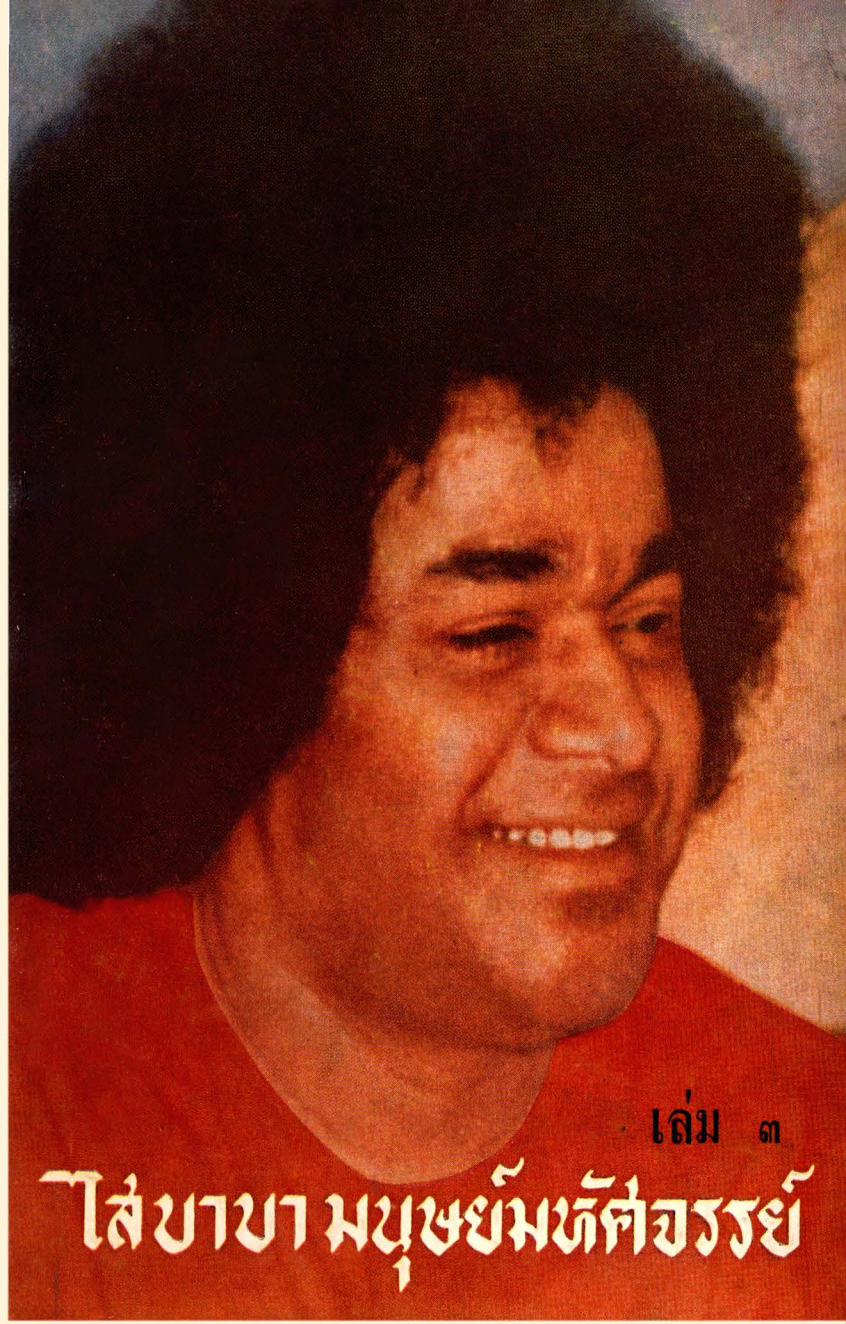

เล่ม ๓

ไสบาบา มนุษย์มหัศจรรย์

เรามา ช่วยโลก ร่มเย็น
ไม่เว้น ชาติเชื้อ เกื้อหนุน
ภาระ— กิจเรา เอาบุญ
ให้คุณ แก่โลก ทั่วไป

ไส บาบา บทที่ ๒๓ (ใต้เงาหัตถ์)

ท่านนั้น ดูไกล เหลือแสน
ห่างพ้น ดินแดน กว้างใหญ่
แต่แล้ว ท่านนั้น อยู่ใน
ห้วงลึก ของใจ เราเอง

ไส บาบา บทที่ ๒๘ (โรงซ่อมสุขภาพทางวิญญาณ)

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ
นำเสนอเรื่องนี้
เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า
อภิญญาของพระพุทธองค์
ที่กล่าวถึงในพระไตรปิฎกนั้น
เป็นสิ่งที่มีได้เป็นได้จริง ๆ และเพื่อชี้ให้เห็นว่า
"ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่" จริง ๆ
ทั้งนี้มิ ใช่เพื่อจะให้เห็นว่า
ปาฏิหาริย์เช่นนี้สำคัญกว่า
อนุสาสนีย์ปาฏิหาริย์แต่อย่างใด

ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์

เล่ม ๓

แปลเรียบเรียงจากเรื่อง

SAI BABA, AVATAR

by

Howard Murphet

โดย ศิริ พุทธศุกร์

ผู้บรรยายวิชาภาษาอังกฤษ สภาการศึกษา

มหามกุฎราชวิทยาลัย

บรรณาธิการวารสาร WFB REVIEW

องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก

จัดพิมพ์โดย

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ

๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำภู กทม. ๑๐๒๐๐

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่	๑	พฤศจิกายน	๒๕๒๔	จำนวน	๒,๐๐๐ เล่ม
,,	๒	กันยายน	๒๕๒๕	,,	๒,๐๐๐ ,,
,,	๓	สิงหาคม	๒๕๒๗	,,	๕,๐๐๐ ,,

คำนำของผู้จัดพิมพ์

เล่ม ๓

เรื่องของภควันศรี สัตยา ไส บาบา ในต้นฉบับเดิม ซึ่งเป็นภาษาอังกฤษเขียนโดย โฮวาร์ด เมอร์เฟ็ท นั้น เล่ม ๑ มีอยู่ ๒๐ บท ซึ่งในภาษาอังกฤษใช้ชื่อว่า Sai Baba, Man of Miracles **ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์** ส่วนในเล่ม ๒ มีอยู่ ๒๖ บท ในภาษาอังกฤษใช้ชื่อว่า Sai Baba, Avatar **ไส บาบา องค์อวตาร** ในภาษาอังกฤษเล่มที่ ๑ ได้แปลออกมาเป็นภาษาไทยจัดทำเป็น ๒ เล่ม ซึ่งทั้งสองเล่มนี้ได้จัดพิมพ์เสร็จมาหลายเดือนแล้ว ส่วนในภาษาอังกฤษเล่ม ๒ เมื่อแปลออกมาทั้งหมดแล้ว ก็ต้องทำเป็น ๒ เล่มเช่นเดียวกัน เพราะเป็นหนังสือหนาเฉพาะฉบับภาษาไทยเล่ม ๓ นี้ ได้จัดพิมพ์ตั้งแต่บทที่ ๒๑ ถึง ๓๔ ซึ่งมีข้อความกล่าวด้วยเรื่องอะไรบ้างนั้น ขอให้อ่านดูจากสารบาญในเล่มนี้ ส่วนฉบับภาษาไทยเล่ม ๔ นั้น ก็ได้ทำสารบาญไว้ท้ายเล่มของ

เล่ม ๓ นี้แล้ว เพื่อผู้อ่านจะได้ทราบข้อความโดยสังเขปในเล่ม ๔ ว่ามีอะไรบ้าง

มีความมุ่งหมายอย่างไร ? จึงได้จัดพิมพ์เรื่องของภควันศรีสัตยา ไส บาบา ออกเผยแพร่ ข้าพเจ้าได้ชี้แจงไว้แล้วอย่างละเอียด ในคำนำของเล่ม ๑ และเล่ม ๒ ฉะนั้นจะไม่กล่าวซ้ำอีก แต่เนื่องจากในต้นฉบับภาษาอังกฤษเล่ม ๒ ใช้ชื่อว่า **ท่านไส บาบา องค์อวตาร** ซึ่งนายโฮวาร์ด เมอร์เพ็ท ผู้เขียนใช้ชื่อนี้ ก็เพราะเขาเชื่อว่า **ภควันศรี สัตยา ไส บาบา เป็นพระเจ้าที่อวตารลงมาเกิดเป็นมนุษย์** ซึ่งเป็นการขัดแย้งกับหลักทางพระพุทธศาสนาที่ถือว่า พระเจ้าผู้สร้างโลกและสิ่งทั้งปวงในโลกนั้นไม่มี เมื่อปฏิเสธว่าพระเจ้าไม่มี ก็หมายถึงว่าตามหลักของพุทธศาสนาก็ปฏิเสธด้วยว่า พระเจ้าที่อวตารลงมาเกิดเป็นมนุษย์ไม่มี แต่อย่างไรก็ตาม เราควรจะได้ศึกษาเรื่องของเขาโดยละเอียด และค้นหาเหตุผลให้ได้ว่าเหตุไรเขาจึงถือว่า มีพระเจ้าเป็นผู้สร้างโลกและสิ่งทั้งปวงในโลก และพระเจ้านั้นในบางยุคบางสมัยก็สามารถลงมาเกิดเป็นมนุษย์ได้ด้วย เช่นอย่างในเรื่องรามเกียรติ์ ซึ่งเป็นเรื่องที่เรารู้กันแพร่หลายก็กล่าวว่า

พระนารายณ์หรือพระวิษณุได้อวตารลงมาเกิดเป็นพระราม อย่างนี้เป็นต้น และนอกจากนี้เขายังถืออีกว่า พระพุทธเจ้าของเรา ก็คือพระเจ้าที่อวตารลงมาเกิด และเรียกปางนี้ว่า ปางพุทธาวตาร ซึ่งเขาถือว่าเป็นปางที่ ๙ ในเรื่องนารายณ์สิบปาง และสำหรับภควันศรี สัตยา ไส บาบา จากข้อความในเล่ม ๓ บทที่ ๓๐ นี้ ก็แสดงไว้ว่า ภควันศรีสัตยา ไส บาบา เป็นพระเจ้าที่อวตารลงมาเป็นปางที่ ๑๐ คือเป็นปางที่ต่อจากพระพุทธเจ้า ฉะนั้นในเมื่อเขายอมรับว่าพระพุทธเจ้าของเราก็เป็นปางหนึ่งของพระเจ้าของเขา ที่อวตารลงมาเกิดเป็นมนุษย์ เรื่องก็ง่ายขึ้นในอันที่จะค้นหาเหตุผลว่า ทำไมทางศาสนาพราหมณ์หรือศาสนาฮินดูนั้นจึงได้มีความเชื่อถือกันว่า พระเจ้าสามารถจะอวตารลงมาเกิดเป็นมนุษย์ได้ เขามีเหตุผลอย่างไรในการเชื่อเช่นนั้น

ตามประวัติของพระพุทธเจ้าที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์ทางพุทธศาสนาก็แสดงไว้ว่า ก่อนที่พระพุทธเจ้าจะจุติลงมาเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์เสด็จอยู่ในสวรรค์ชั้นดุสิต ซึ่งถึงแม้พระองค์จะไม่ได้อยู่ในสวรรค์ชั้นสูงสุด

แต่ก็ได้รับการยกย่องจากบรรดาเทพทั้งหลายทุกชั้นว่าเป็นเทพที่สูงกว่าเทพทุกชั้น มีบุญบารมีสูงกว่าใคร ๆ ทั้งหมด และก่อนที่จะจุติลงมาเกิด พวกเทพทั้งหลายในหมื่นจักรวาลก็ได้มาอัญเชิญให้เสด็จลงมาเกิด ซึ่งแสดงว่าพระองค์เป็นเทพที่อยู่เหนือเทพทั้งปวง ในความหมายอย่างนี้ ซึ่งในเมื่อเทียบกับหลักของศาสนาพราหมณ์ ก็กล่าวได้ว่า พระพุทธเจ้าก็คือพระเจ้าที่อวตารลงมาเกิดเป็นมนุษย์ แต่ประเด็นที่สำคัญมีอยู่ว่าทั้ง ๆ ที่หลักทางพุทธศาสนาได้กล่าวไว้เช่นนี้ และในเมื่อพระองค์ได้จุติลงมาเกิดเป็นมนุษย์และได้สำเร็จเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ตามหลักของพุทธศาสนาก็ไม่ได้ถือว่า พระองค์เป็นพระเจ้าที่อวตารลงมาเกิด เพราะเรื่องนี้พระพุทธเจ้าไม่เคยตรัสว่า พระองค์คือพระเจ้าที่อวตารลงมาเกิด นอกจากจะไม่ตรัสเช่นนี้แล้ว พระเจ้าในความหมายอย่างที่ศาสนาพราหมณ์ได้กล่าวไว้นั้น พระองค์ยังทรงปฏิเสธว่าไม่มีอีกด้วย บรรดาอิทธิปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงสามารถแสดงได้มากมาย คือมากยิ่งกว่าภควันศรี สัตยาไส บาบาได้แสดงเสียอีก แต่ถึง

กระนั้น พระองค์ทรงอธิบายให้เห็นว่า ใคร ๆ ก็แสดงได้หรือกระทำอิทธิปาฏิหาริย์ได้ ถ้าหากได้บรรลุธรรมหรือได้ฌานสมาบัติขั้นสูงสุด เรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องธรรมดา เหมือนกับใครก็ตามถ้ามีความรู้ความสามารถเหมือนกับคนที่เขาสร้างโทรทัศน์ หรือสร้างเครื่องจักรอันมหัศจรรย์อะไรขึ้นมาได้ คนเหล่านั้นก็จะทำได้เช่นเดียวกัน การที่สร้างเครื่องจักรอันมหัศจรรย์ขึ้นมาได้นั้นไม่เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าที่ไหน แต่มันเกี่ยวกับความสามารถของคนเรานี่เอง ซึ่งสามารถฝึกฝนขึ้นมาได้ และใคร ๆ ก็ทำได้ถ้าหากมีพื้นพอที่จะเรียนรู้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในทางวิทยาศาสตร์เหมือนอย่างพวกที่เขาทำได้ ก็จะทำกันได้ทุกคน

ขอให้สังเกตว่า ผู้ที่จะได้รับการยอมรับนับถือว่าเป็นพระเจ้าที่อวตารลงมาเกิดนั้น นอกจากจะเป็นผู้รอบรู้อย่างมหัศจรรย์แล้ว ยังต้องมีอิทธิปาฏิหาริย์อีกด้วย และอัธยาศัยใจคอหรืออุปนิสัยต่าง ๆ ที่แสดงออกมานั้น ก็แสดงให้เห็นว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ เป็นผู้บรรลุธรรมขั้นสูงสุด ซึ่งคุณลักษณะเช่นนี้ในตัวภควันศรี สัตยา ไส บาบามี

พร้อม และคนที่จะมีคุณสมบัติสูงส่งเช่นนี้ จะต้องเคยสร้างบารมีมามาก จึงจะเป็นไปได้ ภควันศรีสัตยา ไส บาบา เมื่อชาติก่อนก็คือ ท่านเชอร์ดิ ซึ่งในชาตินั้นก็ได้สร้างบารมีไว้เป็นอันมาก และตามประวัติก็ได้แสดงไว้ว่า ท่านเชอร์ดิ หลังจากมรณภาพแล้วเพียง ๘ ปี ก็ได้มาเกิดเป็นภควันศรีสัตยา ไส บาบาองค์ปัจจุบัน และเมื่อคิดต่อไปอีกว่า ก่อนที่ท่านจะเกิดมาเป็นท่านเชอร์ดิ ซึ่งในชาตินี้ก็แสดงว่า มีบารมีสูงแล้วจึงได้แสดงปาฏิหาฏิหาริย์ต่าง ๆ ได้มากมายนั้น แสดงว่าในชาติก่อน ๆ โน้นก็ต้องหมายความว่า ท่านได้สร้างบารมีมาแล้วมากมาย เมื่อเกิดมาในชาติที่เป็นท่านเชอร์ดิ จึงได้มีอิทธิปาฏิหาริย์มากมายเช่นนั้น ถ้าหากเราทั้งหลายพยายามคิดตามแนวนี้ ซึ่งเป็นแนวหรือเป็นหลักทางพุทธศาสนา เราก็อาจจะยอมรับได้ว่า **ภควันศรีสัตยา ไส บาบา อาจจะเป็นพระโพธิสัตว์องค์หนึ่ง ซึ่งในกาลต่อไปจะได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า** เพราะจากความประพฤติและกระทำของท่านในปัจจุบัน ถ้าหากท่านเป็นพระในพุทธศาสนา และมีความสามารถอย่างที่มีอยู่นี้

แน่นอนชาวพุทธทั้งหลายก็จะต้องยอมรับว่า ท่านคงจะต้องเป็นพระอรหันต์ที่ได้อภิญญาทั้ง ๖ หรือถ้าไม่ยอมรับถึงขั้นนี้ ก็จะต้องยอมรับว่า ท่านได้บรรลุภูมิธรรมไม่ต่ำกว่าขั้นนี้มากนัก ฉะนั้นถึงอย่างไร เราทั้งหลายซึ่งเป็นชาวพุทธก็ยอมรับได้ว่า ท่านเป็นผู้ทรงคุณธรรมอันวิเศษยิ่งกว่าใคร ๆ ในปัจจุบันนี้มากมาย ฉะนั้นเรื่องราวของท่านจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง

พร รัตนสุวรรณ

๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๔

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)
๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำภู กรุงเทพมหานคร
โทร. ๒๘๒๒๐๒๕ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย
ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับถนนลำพู ทางเข้าวัดสังเวช ฯ

The Buddha used his psychic or supernormal powers (Abhiññā) for teaching everybody on every occasion.

Phorn Ratanasuwan

พระพุทธองค์ทรงใช้อภิญญา หรืออิทธิปาฏิหาริย์ในการสอนคนทุกคน และทุกระยะ

พร รัตนสุวรรณ

The Law of Nature changes with the change (in quality) of Consciousness (i.e. Mind). For that is how "Mind (i.e. Consciousness) is superior to all things."

Phorn Ratanasuwan

กฎธรรมชาติ ย่อมเปลี่ยนไปตามคุณภาพของวิญญาณ (คือ ใจ) ทั้งนี้ก็เพราะใจ (คือ วิญญาณ) เป็นใหญ่กว่าสิ่งทั้งปวง

พร รัตนสุวรรณ

สารบาญ

บทที่ ๒๑ — **ครอบครัวของสาวกท่านไส บาบา** —หน้า ๑

สู่อินเดียครั้งที่สอง — ผงวิเศษที่กินไม่รู้จักหมด— ล้มป่วย — ตอบความสงสัยทางจิต — ส่งพลังชุบชีวิตให้ — ประสบการณ์กับงูเห่า — ป่วยในอเมริกา — พิสูจน์เหรียญทองคำ

บทที่ ๒๒ — **เมตตาอัปปมัญญา** — หน้า ๒๗

อินเดียในต่างแดน — เป็นโรคไส้เลื่อน — ปาฏิหาริย์รักษามะเร็งที่เต้านมข้ามทวีป — ของขวัญน้อยนิดสำหรับผู้มีสมบัติล้นฟ้า

บทที่ ๒๓ — **ใต้เงาหัตถ์** — หน้า ๔๗

ทองคำทางวิญญาณ — พลังของคนพิการ — พระบรมครูไมเตรยะ — นักวิทยาศาสตร์ของพระผู้เป็นเจ้า — ปาฏิหาริย์ใบไม้หอมในมุ้ง — งานของท่านไส บาบา

บทที่ ๒๔ — **กลับบ้านครั้งที่สอง** — หน้า ๘๓

ทางออกยามฉุกเฉิน — ลูกเกเรกลับบ้าน — พบท่านสวามี

บทที่ ๒๕ — **มนุษย์สายรุ้ง** — หน้า ๑๐๐

ผู้รู้ทุกอย่างที่ต้องการจะรู้ — ปาฏิหาริย์สร้างรุ้งให้ดู — ปาฏิหาริย์เนรมิตผลไม้นอกฤดูกาล

บทที่ ๒๖ — **การศึกษาแผนใหม่** — หน้า ๑๒๔

บุคคลโชคดีที่ได้ถูกล้วงกระเป๋า —ผู้เข้าเรียนและผู้บรรยาย — "เทศน์" ปฏิภาณ—แนวการศึกษาทางวิญญาณ—มรดกอันมีค่าของอังกฤษ — การศึกษาแบบตะวันตก—คุณภาพก่อนปริมาณ—ความสำคัญของสตรี—สภาพครึ่งสัตว์ครึ่งเทวดา

บทที่ ๒๗ — **แก่นของทุกศาสนา** — หน้า ๑๖๑

การเร่งความเพียร — กรรมโยคี ผู้บูชาพระด้วยการทำงาน—คนสองใจ—ทิฏฐิวิปลาส

บทที่ ๒๘ — **โรงซ่อมสุขภาพ** — หน้า ๑๙๑

เข้าโรงเรียน 'ดัดสันดาน' — ความสามารถและความรู้เป็นสัพพัญญู—การสอนโดยเฉพาะบุคคล แต่ไม่เอ่ยชื่อบุคคลนั้น ๆ—การ "เลื่อนชั้น" เรียนทางวิญญาณ—เรื่องของอ้อย—กำแพงใจ

บทที่ ๒๙ — **ท่านไส บาบา ถูกวางยาพิษ** — หน้า ๒๑๖

ท่านสวามีผืนกายไปปรากฏตัวให้ประชาชนเห็น —ท่านถูก "ลองดี" ว่าแน่จริงๆ หรือเปล่า—อันตรายของการพูดความจริง—ไสยศาสตร์ดำ—รักษาตนเองให้หายทันที—ตามรอยบาท

บทที่ ๓๐ — **อวตารทรงม้าขาว** — หน้า ๒๔๔

คำพยากรณ์เหตุการณ์ในอาฟริกา—ทุกคนมีเสรีภาพที่จะเชื่อหรือไม่ก็ได้—ภาพนิมิตอวตารทรงม้าขาว—คำพยากรณ์เรื่องอวตาร—เปรียบเทียบคำพยากรณ์กับสภาพปัจจุบัน—อำนาจอยู่ที่เงิน—งานสร้าง "อาณาจักรแห่งพระผู้เป็นเจ้า" ในโลกมนุษย์—อวตารผู้รักษาโรคใจบอด

บทที่ ๓๑ — **อาทิตย์ขึ้นทางตะวันตก** — หน้า ๒๗๓

ความสามารถรู้แจ้งแทงตลอดถึงสภาพจิตใจของแต่ละคน—ผู้คิดอยากจะข่มขืนหรือทำร้ายหญิงสาว—ฮิปปี้ขี้ยา—ผู้ "เปิดใจ"—รักษามะเร็งด้วยแรงศรัทธา—ผู้แสวงหา "อวตาร"—เพลงของใครกันแน่?—เพลงแห่งเมตตา

บทที่ ๓๒ — **คนใจบ่วย** —หน้า — ๓๐๙

รักษาเด็กง่อยในพริบตา — เหตุใดท่านจึงรักษาโรคให้แก่คนบางคนเท่านั้น — ศรัทธาและเจตนารมณ์อันเป็นเสรี—ผู้ที่ "หมดศรัทธา" แล้ว—เวทนาและจิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน—"แม่" ผู้อดสงสาร "ลูก" ไม่ได้—การใช้กรรม—ปรากฏตัวในความฝัน—ศรัทธาแบบ "หัวเต่า"—ศรัทธาที่ไม่หวั่นไหว—การทดสอบกำลังศรัทธา—จากใจถึงใจ—แรงกรรมแก้ได้บ้างเหมือนกัน

บทที่ ๓๓ —**สู้อำนาจอธรรมเพื่อรักษาธรรม**—หน้า ๓๔๗

ท่องป่าครั้งที่สอง — นำลิงคัมมาจากภูเขาไกรลาส — เนรมิตน้ำอมฤต — ผู้คนมากมายอีก — กล่าวคำปราศรัยแก่ทหาร — คติธรรมสำหรับทหาร—ชั่วโมงแห่งพระผู้เป็นเจ้า—พระผู้เป็นเจ้าผู้สัพพัญญู

บทที่ ๓๔—**สตรีเพศคือพลังงานสร้างสรรค์** — หน้า ๓๗๘

พระพรหม — มหาเทวีสามองค์ — ความภักดีในลักษณะต่าง ๆ — ความรักพระผู้เป็นเจ้าซึ่งแสดงออกในลักษณะต่าง ๆ กัน — ระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้า

หัวข้อในบทต่อไป

จากไส บาบา เล่ม ๔

บทที่ ๓๕ งานสร้างกรรมโยคี เพื่อหลุดพ้นจาก
ตะรางดวงใจ

บทที่ ๓๖ ใจสนองใจ

บทที่ ๓๗ โยคี "ร่วง"

บทที่ ๓๘ เสียงสวรรค์เรียก

บทที่ ๓๙ สถานศึกษาทางวิญญาณ

บทที่ ๔๐ แพทย์เหนือแพทย์

บทที่ ๔๑ นักวิทยาศาสตร์จากตะวันตก

บทที่ ๔๒ ปาฏิหาริย์ถอดกายทิพย์ไปช่วยศิษย์

บทที่ ๔๓ พลังของศรัทธาและความรัก

บทที่ ๔๔ "รักกันอยู่ขอบฟ้า เขาเขียว
เสมออยู่หอแห่งเดียว ร่วมห้อง..."

บทที่ ๔๕ ปรากฏการณ์ในอเมริกา—ตาที่สาม

บทที่ ๔๖ การทำงานคือการบูชาพระ

บทส่งท้าย แก้ที่ใจตนเองก่อน คุกชีวิต

ขอให้ท่านจงประสบความสุขในการอ่าน
หนังสือเรื่อง ไสบาบา มนุษย์มหัศจรรย์ภาค
๓ และ ๔ ซึ่งแปลจากเรื่อง SAI BABA,
AVATAR โดย Howard Murphet- ที่
กำลังพิมพ์ต้นฉบับภาษาอังกฤษ ๔๓/๓๔
ภาคสามเสน นางลำดวน เป็นผู้จัดพิมพ์
ได้แก่ ผู้สนใจทั่วไป

- อัจฉรา สุขารมณ์ -

๕ พฤศจิกายน
๒๕๓๔

บทที่ ๒๑

ครอบครัวของสาวกท่านไส บาบา

ท่านเอื้อ ที่พัก อาศัย
ในบ้าน มิใช่ ของบ้า ฯ
ท่านต้อน รับคน ทุกครา
ไม่เว้น แปลกหน้า เพียงใด
ท่านถือ เหมือนเป็น พี่น้อง
เกิดมา ร่วมท้อง ร่วมไส้
สถานที่ หนทาง ห่างไกล
ท่านร่น มาใกล้ เคียงกัน
ทุกคน เป็นเหมือน เพื่อนสนิท
มิคิด รังเกียจ เดียดฉันท์
ทุกคน บ้านใกล้ เคียงกัน
ด้วยพลัง จิตท่าน ย่นทาง

— รพินทรนาถ ฐากูร

สู่อินเดียครั้งที่สอง

ทันใดนั้น ฝั่งทะเลของอินเดียก็ปรากฏให้เห็นอยู่เบื้องล่างของเรา มองดูคล้ายกับภาพในความฝันครั้งเก่าฉะนั้น มีต้นปาล์มขึ้นเป็นหย่อมที่โน่นบ้างที่นี่บ้างบนพื้นดินอันแห้งผาก มองเห็นเปลวแดดเต้นระยิบระยับไปทั่ว—หาดทรายสีเหลืองเป็นแนวยาว คลื่นทะเลที่ถลาเข้ากระทบหาดชายฝั่งเบงกอลอันเป็นแนวยาว แล้วแตกกระจายเป็นฟองฝอย ยอดหลังคาบ้านเรือนของผู้คนในมัทราส ภาพที่คุ้นตาเบื้องล่างเหล่านี้ เป็นส่วนหนึ่งแห่งชีวิตของเราในอินเดีย ซึ่งเรายังจำได้ดี มองดูแล้วรู้สึกคล้ายกับว่าเราได้จากมันไปสัก ๑๐๐ ปี นับตั้งแต่เรามาอยู่ที่นี่ครั้งหลังสุด แต่ความจริงแล้วเราก็รู้ว่ามันยังไม่ถึง ๔ ปีเสียด้วยซ้ำไป

ย้อนหลังกลับไปเมื่อเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. ๑๙๗๐ ครั้งนั้นเราได้กราบนมัสการลาท่านไส บาบา ไปจากอินเดีย บัดนี้คือเดือนเมษายน ๑๙๗๔ เราก็ได้เดินทางมานมัสการท่านอีกครั้งหนึ่ง ด้วยความตื่นเต้นและวิตกกังวลเล็กน้อย เราได้ทราบข่าวว่า ฝูงชนที่หลั่งไหลไป

นมัสการท่านนั้น มีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างมากมายมหาศาล และท่านเองก็มีภารกิจเพิ่มขึ้นอีก นอกเหนือไปจากการต้อนรับบุคคลเหล่านี้ ภารกิจดังกล่าวนี้ก็คือโครงการเกี่ยวกับการศึกษาที่ท่านมีส่วนร่วมอยู่ด้วย

"เราจะมีโอกาสได้กราบนมัสการท่านหรือเปล่าหนอ? ไอริสภรรยาของข้าพเจ้ากล่าวเป็นทำนองรำพึงขึ้นมาอย่างวิตกกังวล ในขณะที่เครื่องบินของเรากำลังตีวงเลี้ยวเพื่อจะลงจอดที่ทางวิ่งของสนามบิน

แต่ข้าพเจ้ายังมีความหวังอยู่เสมอว่า ถึงอย่างไร ๆ เราก็คงได้มีโอกาสเข้ากราบนมัสการท่านจนได้ เพียงแต่ว่าอดวิตกกังวลบ้างไม่ได้เหมือนกันว่า สภาพการณ์ทั่ว ๆ ไปคงจะไม่สงบสงัดและเป็นความผาสุกเหมือนเดิมเสียแล้วก็ได้ ตลอดเวลาที่จากท่านไปนี้ เราได้มีความสุขอยู่กับการหวลคิดไปถึงความหลังที่เราได้อยู่ใกล้ชิดกับท่านครั้งที่แล้วมา ซึ่งเรื่องบางเรื่องในความหลังของเราครั้งนั้นข้าพเจ้าได้จดบันทึกลงไว้แล้วในหนังสือเล่มก่อนของข้าพเจ้า (คือจากบทที่ ๑ ถึงบทที่ ๒๐)

ผงวิเศษที่กินไม่รู้จักหมด

เรายังจำได้ดีถึงตอนที่เรากราบนมัสการลาท่านที่ไวท์ฟิลด์ ในปี ๑๙๗๐ นั้น ท่านเป็นเสมือนมารดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ของเรา และเราก็เป็นลูกๆ ของท่าน ผู้ซึ่งกำลังต้องจากท่านไปทางไกลด้วยความจำเป็น แต่ท่านก็ได้ให้คำมั่นแก่เรา เราจะต้องกลับมาหาท่านอีก ท่านได้ให้ของขวัญแก่เราหลายอย่าง ซึ่งในบรรดาสิ่งเหล่านั้นก็มีผอบเล็กๆ อันหนึ่ง ซึ่งเต็มไปด้วยวิภูติที่หอมหวลเป็นอย่างยิ่ง

ท่านได้กล่าวกับเราว่า "จงกินทุกวันนะ รับรองว่าถึงอย่างไรก็ไม่หมด"

ในระยะเวลา ๔ ปีที่แล้วมานี้ มีหลายครั้งที่วิภูติในผอบพร่องลงไปจนเกือบหมด ซึ่งก็ทำให้เราใจคอห่อเหี่ยวไปทุกครั้งเหมือนกัน แต่พอจะหมดจริงๆ ก็ปรากฏมีวิภูติเพิ่มขึ้นมาอีกเล็กน้อยจนได้ ซึ่งก็ทำให้เราใจชื้นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง บัดนี้เมื่อเรามองย้อนหลังไปที่ไร ก็อดรู้สึกละอายใจไม่ได้ ในศรัทธาของเราซึ่งมีต่อท่านแบบหัวเต่า คือผลุบเข้าผลุบออกอยู่ตลอดเวลา แต่แม้

กระนั้น ความกรุณาของท่านสวามีที่มีต่อเราก็มั่นคงไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเลย เพราะวิภูติของท่านก็ยังคงมีสำรองอยู่ในผอบใบน้อยนั้นตลอดเวลาเกือบ ๔ ปี

ขณะนี้เราได้นำผอบนั้นติดตัวมาด้วย โดยที่ยังมีวิภูติเหลืออยู่อีกเล็กน้อยเช่นเคย เราหวังว่าท่านคงจะมีเมตตาต่อเราเหมือนเดิม และคงจะบันดาลให้วิภูตินั้นเต็มผอบขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

เราคิดถึงท่านอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่วันที่จากไป จนกระทั่งถึงวันนี้

แม้ว่าเราจะไปอยู่อีกโลกหนึ่ง ซึ่งแวดล้อมไปด้วยแสงสีและวัตถุทางวิทยาศาสตร์ก็ตาม แต่ความนับถือของเราที่มีต่อท่านก็ยังไม่เสื่อมคลายลงไป อันที่จริง เรายิ่งคิดทบทวนย้อนหลังไปมากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งทำให้เรามีศรัทธาในตัวท่านมากขึ้นเพียงนั้น เรานับถือในอำนาจมหัศจรรย์ของท่านซึ่งไม่มีวันเสื่อมคลาย เรารู้สึกประทับใจอย่างไม่รู้ลืมในกระแสธารแห่งเมตตาที่ซึมซาบอาบเอิบอยู่ในดวงใจของเราตลอดเวลา

ในการเดินทางออกจากอินเดียครั้งที่แล้วนั้น เราได้ลงแวะพักกลางทางหลายแห่ง เป็นระยะเวลานานก่อนที่จะได้กลับมาถึงบ้านเกิดเมืองนอนของเราที่ออสเตรเลีย ครั้งแรกเราได้ลงพักที่อังกฤษ ๓ เดือน และได้ไปร่วมประชุมประจำสัปดาห์หลายครั้งด้วยกันที่ศูนย์ของท่านไส บาบา ที่บ้านของ มร. เอสซิตาราม แห่งพินเนอร์ มิดเดิลเซ็กส์

ล้มป่วย

ในระหว่างนั้น ก็บังเอิญมีเหตุการณ์อย่างหนึ่งเกิดขึ้นในประเทศอังกฤษ เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้เราต้องระลึกย้อนหลังไปถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศอินเดียในปี ๑๙๖๘ อันเป็นตอนที่เรากำลังพักอยู่กับท่านไส บาบา และคนอื่น ๆ อีกไม่กี่คนในแคว้นไฮเดอราบัด

ไอริสและข้าพเจ้า ทั้งมาร์เกลล์และบ๊อบเรเมอร์ด้วย ต้องการจะไปชมพิพิธภัณฑ์กัน ท่านไส บาบาจึงบอกให้สาวกของท่านคนหนึ่งในไฮเดอราบัด คือ ดร. เหมะจันทร์ ให้ช่วยขับรถพาพวกเราไปส่งที่นั่น บังเอิญ

วันนี้คุณหมอเหมะจันทร์ก็มีคนไข้มาก จึงมีงานยุ่งมากกว่าปกติ เขาจึงแย้งท่านไส บาบาด้วยอาการอันเคารพว่า หากให้ผู้อื่นขับไปแทนเขาได้ก็น่าจะดีกว่า แต่ท่านไส บาบาไม่ยอมให้เปลี่ยนเป็นคนอื่นขับ และท่านก็บอกให้เปลี่ยนวันกำหนดที่จะไปชมพิพิธภัณฑ์เสียใหม่ ตอนนั้น เราก็ไม่ทราบเหตุผลว่าเป็นเพราะเหตุใด จนกระทั่งต่อมาภายหลังจึงได้ทราบเหตุผลของท่าน

ระยะเวลาช่วงนั้น อากาศในไฮเดอราบัดร้อนมาก ขากลับจากพิพิธภัณฑ์คุณหมอได้เชิญพวกเราให้แวะไปที่บ้านของเขาเพื่อจะได้รู้จักกับภรรยาและดื่มเครื่องดื่มเย็น ๆ ให้ชื่นใจบ้าง เขาบอกว่า ภรรยาของเขาเพิ่งจะค่อยยังชั่วจากอาการของโรคหัวใจ ขณะที่จวนจะถึงบ้านของคุณหมออยู่แล้วนั่นเอง ข้าพเจ้าก็เกิดรู้สึกเจ็บปวดขึ้นมาอย่างกระทันหัน และมีอาการอ่อนเพลียอย่างรุนแรง จนกระทั่งเหงื่อไหลออกมาทั่วตัว เมื่อเห็นอาการเช่นนี้ คุณหมอและบ๊อบ เรเมอร์ ก็ช่วยกันพยุงข้าพเจ้าคนละข้าง พร้อมกับประคองตัวพาเข้าไปในบ้านของคุณหมอเอง และวางข้าพเจ้าลงบนเก้าอี้โซฟาเพื่อให้พักผ่อน

ดร. เหมะจันทร์ พิจารณาดูอาการแล้วก็คาดว่าอาการของข้าพเจ้าคงเกิดจากโรคหัวใจ จึงได้บอกให้ข้าพเจ้านอนนิ่งๆ อยู่ก่อนจนกว่าแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางโรคหัวใจ ซึ่งรักษาภรรยาของเขาอยู่จะมาถึงที่บ้านนั้น เขาบอกว่าแพทย์ผู้นั้นคงจะมาถึงภายในเวลาหนึ่งชั่วโมง และต่อจากนั้นจะได้ดำเนินการวินิจฉัยโรคของข้าพเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น ต่อจากนั้น ดร. เหมะจันทร์ก็โทรศัพท์ไปถึงท่านไส บาบา เพื่อบอกเรื่องดังกล่าวให้ท่านทราบ

เมื่อกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้นที่บ้านของ มร. กฤษมมูรติ อันเป็นที่ที่เราพักอยู่นั้น ท่านไส บาบากำลังนั่งสนทนาอยู่กับสาวกกลุ่มหนึ่ง ตามปกติท่านจะไม่รับโทรศัพท์เองเลย แต่สำหรับคราวนี้ปรากฏว่าท่านได้ลุกมารับเองเลยทีเดียว และได้บอกกับคุณหมอว่า ท่านจะเดินทางไปดูอาการด้วยตนเอง

ต่อมาไม่ช้ารถของท่านไส บาบาก็มาถึงบ้านของคุณหมอเหมะจันทร์ ตอนนี้บ๊อบ เรเมอร์ ได้บอกแก่ข้าพเจ้าในภายหลังว่า ขณะที่ท่านไส บาบาลงจากรถและกำลังเดินมาจะเข้าประตูหน้าบ้านนั้น เขาก็คิดถึง

อาการป่วยของข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลา โดยรำพึงว่า "เอ! นี่หัวใจของโฮวาร์ดเพื่อนเราจะเป็นอะไรมากไหมหนอ?"

ตอบความสงสัยทางจิต

ท่านไส บาบา คงจะได้อ่านความคิดของบ๊อบออกโดยทางเจโตปริยญาณก็ได้ เพราะปรากฏว่าท่านมาหยุดอยู่ตรงหน้าบ๊อบ ชี้มือมาที่เขา แล้วก็พูดออกมาด้วยเสียงหนักแน่นว่า **"นี่! หัวใจของโฮวาร์ดเพื่อนของเธอน่ะไม่มีอะไรผิดปกติดอกน่ะ"**

เมื่อท่านเข้ามาในห้อง ท่านก็เอามือตบหลังข้าพเจ้า เลยพูดด้วยน้ำเสียงปลอบโยนให้กำลังใจเหมือนกับแม่พูดกับลูกน้อยด้วยความเอ็นดู ฉะนั้น ครั้นแล้วในขณะที่ท่านมองดูข้าพเจ้า ด้วยนัยน์ตาอันคมกริบนั้นเอง ท่านก็โบกมือของท่านในอากาศ และเนรมิตวิภูติออกมาถูให้บนหน้าอกของข้าพเจ้า พร้อมกับกล่าวว่า "อากาศร้อนน่ะ เธอเป็นลมเพราะถูกอากาศร้อนจัดเกินไปเท่านั้นแหละ"

แต่ในทัศนะของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางโรคหัวใจนั้น หลังจากที่ได้ทำการทดสอบด้วยเครื่องมือสมัยปัจจุ-

บันแล้ว ก็บอกว่า ข้าพเจ้าต้องเป็นโรคหัวใจอย่างอ่อนแน่ ๆ ต่อจากนั้นข้าพเจ้าได้ถูกนำตัวลงบนเปลหามกลับไปยังบ้านของ มร. กฤษณมูรติ โดยรถสเตชั่นแวกกอนของท่านไส บาบา และนอนแซ่วอยู่กับที่เป็นเวลา ๒ เดือน โดยมีภรรยาของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นพยาบาลประกาศนียบัตร เป็นผู้ปฏิบัติพยาบาลอย่างใกล้ชิด - ในระหว่างนี้คุณหมอเหมะจันทร์ได้มาดูอาการทุกวัน ส่วนแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางโรคหัวใจ ก็มาเยี่ยมอาทิตย์ละหลายครั้ง ส่วนท่านไส บาบา เอง ในระหว่างที่ท่านยังอยู่ในไฮเดอราบัดเป็นระยะเวลา ๒—๓ วันต่อมานั้น ก็มาเยี่ยมดูอาการของข้าพเจ้าบ่อยครั้งเหมือนกัน ข้าพเจ้าคิดเดาเอาเองว่า ท่านคงจะคิดว่าควรจะให้ข้าพเจ้านอนพักอยู่เช่นนั้นก่อนสักชั่วระยะเวลาหนึ่ง และประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าจะได้รับในบ้านนั้น คงจะเป็นแบบฝึกหัดหรือบทเรียนที่มีค่าในทางวิญญาณแก่ข้าพเจ้าก็เป็นได้ ทั้งหมดนั้น ต่อมาก็ได้เป็นเช่นนั้นจริง ๆ

ท่านไส บาบาได้ให้คำมั่นใจแก่ข้าพเจ้าว่า อาการป่วยครั้งนี้ไม่เกี่ยวกับโรคหัวใจแต่อย่างใด และบอกว่า

ท่านจะกลับมาอีกในไม่ช้า ต่อจากนั้นท่านก็ไปจัดแจงเตรียมตัวเพื่อเดินทางไปอาฟริกา ซึ่งได้มีการตกลงกันกำหนดวันไว้ก่อนแล้ว ในครั้งนี้บ๊อบ เรเมอร์และภรรยาได้เดินทางไปกับท่านด้วย

การรักษาพยาบาลข้าพเจ้าเกี่ยวกับโรคหัวใจก็ยังดำเนินต่อไป อันที่จริงสภาพแวดล้อมก็เป็นเครื่องเกื้อกูลเป็นอย่างดี เพราะห้องนอนก็เป็นห้องปรับอากาศ และมีผู้มาเยี่ยมทำความอบอุ่นให้แก่ข้าพเจ้าหลายท่าน นายเคสัตยามูรติ ซึ่งเป็นบุตรชายของนายอี กฤษณมูรติ ก็มาเยี่ยมข้าพเจ้าบ่อย ๆ เขามานั่งอยู่ข้างเตียงข้าพเจ้า พร้อมกับเล่าให้ฟังด้วยน้ำเสียงและท่าทางอันแสดงความปีติยินดีอย่างลึกซึ้งในการที่เขาได้มีโอกาสรู้จักกับท่านไส บาบา นอกจากนั้นก็ยังมีสาวกของท่านไส บาบา อีกหลายคนได้มาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังด้วยความปีติยินดีว่า เขาเหล่านั้นได้มีประสบการณ์เกี่ยวกับท่านไส บาบา มาแล้วอย่างไรบ้าง ทั้งหมดนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้รับความเบิกบานและปีติยินดีไปด้วย ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าคงจะไม่มียารักษาโรคทางกายและใจขนานใดจะดียิ่งกว่านี้แล้ว

ข้าพเจ้าคิดว่าแม้บุคคลที่เป็นญาติสนิทที่สุดในครอบครัวเดียวกันก็คงจะไม่สามารถให้การปฏิบัติพยาบาล และให้ความเห็นอกเห็นใจข้าพเจ้าในยามป่วยไข้เช่นนี้ได้ดีกว่าสาวกของท่านไส บาบา ในไฮเดอราบัดนี้เลย ทั้งหมดนี้แสดงว่า ท่านไส บาบา ได้ลบล้างความเชื่อถือในเรื่องชั้นวรรณะออกไปจากสาวกของท่านได้จริงๆ ดังนั้นแม้ว่าคนทำครัว ซึ่งเป็นพราหมณ์จะไม่ค่อยชอบใจนักในการที่ไอริสภรรยาของข้าพเจ้าเข้าไปในครัวเพื่อทำอาหารเป็นพิเศษสำหรับเราก็ตาม แต่ความที่เราเป็นสาวกของท่านไส บาบา ด้วยกันก็ทำให้เราเป็นกันเองได้กับนายกฤษณมูรติ สัตยามูรติ และบรรดาพวกผู้หญิงในบ้านนั้น ซึ่งก็ล้วนแต่เป็นผู้มีวรรณะพราหมณ์ทั้งสิ้น

ส่งพลังชุบชีวิตให้

หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจของท่านแล้ว ท่านไส บาบาก็กลับมาจากอาฟริกา และก็มีข่าวแว่วออกมาว่า

ท่านกำลังจะเดินทางมาที่เมืองไฮเดอราบัด ก่อนหน้าที่ท่านจะเดินทางมาถึงนั้น ข้าพเจ้าเป็นไข้หวัดใหญ่ และได้รับการรักษาโดยยาปฏิชีวนะอย่างหนัก ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าอ่อนเพลียมาก ในวันที่ท่านมาถึง

คืนนั้น ท่านไส บาบาพักอยู่ในห้องชั้นบน ซึ่งตรงกันกับห้องนอนของข้าพเจ้าพอดี ข้าพเจ้าจึงตั้งใจอธิษฐานขอให้ท่านช่วยส่งพละกำลังมาให้ข้าพเจ้าด้วย ในการนี้ข้าพเจ้านอนคิดอยู่คนเดียว โดยไม่ได้เอ่ยปากพูดเลย พร้อมกันนั้นก็หลับตานึกวาดเอาเองว่ามีท่ออันเป็นวัตถุทิพย์ออกไปจากหน้าอกของข้าพเจ้า พุ่งขึ้นไปหาท่านข้างบนและขอร้องให้ท่านหลั่ง "ศักติ" (คือพละกำลังชุบชีวิต) ลงมาให้ข้าพเจ้าตามท่อนั้นด้วยเถิด

ปรากฏว่าการอธิษฐานจิตในคืนนั้นของข้าพเจ้าได้ผล เพราะพอรุ่งเช้าข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าหายจากการป่วยและแข็งแรงดีเหมือนปกติ ท่านไส บาบาได้เข้ามาหาข้าพเจ้าก่อนเวลาอาหารเช้า และถามข้าพเจ้าว่าเป็นอย่างไรบ้าง

"ขอบคุณครับ ท่านสวามี" ข้าพเจ้าตอบ "ในการที่ส่งพลังมาให้กระผมเมื่อคืนนี้"

ท่านยิ้ม "ฉันก็ส่งมาให้เธอ ตรงนี้ยังไงล่ะ" ว่าแล้วท่านก็เอามือมาแตะที่หน้าอกของข้าพเจ้าตรงที่ๆ ข้าพเจ้านึกวาดมโนภาพว่า มีท่อสำหรับรับพลังที่ส่งมาจากท่านเมื่อคืนนี้

ต่อจากนั้น ท่านได้กรุณาจัดแจงให้พวกเราไปพักกับท่านที่ บรินดาวัน ที่ตำบลไวท์ฟิลด์ เป็นเวลาสองสามสัปดาห์ โดยกล่าวว่าอากาศที่มัทราสยังร้อนเกินไป ยังไม่สมควรที่เราจะกลับไปยังที่พักของเราที่นั่น ส่วนท่านเอง ก็ไปที่ประศันตินิลยัมก่อน และที่นั้นก็ยังร้อนเกินไป ไม่เหมาะที่ข้าพเจ้าจะไปอยู่หลังจากเพิ่งฟื้นไข้มาได้ใหม่ๆ เช่นนั้น

เราได้รับตั๋วเครื่องบินเพื่อเดินทางไปสู่บังกาลอร์ที่สนามบิน เราได้พบศิษย์ของท่านรอคอยเราอยู่ในรถยนต์เพื่อจะนำเราไปสู่ไวท์ฟิลด์ ที่บรินดาวันนั้น เขาได้นำเตียงมาตั้งไว้ที่ด้านข้างของห้อง ที่ท่านสวามีมักจะใช้เป็นที่สำหรับการพบปะศิษย์ หรือผู้มาหาท่านเป็น

ส่วนตัว ในห้องนี้ก็มีเตาหุงต้มไฟฟ้าตั้งไว้ให้เราใช้ ทั้งหมดนี้แสดงว่าท่านไส บาบา ได้เขียนจดหมายไปถึงผู้ดูแลสถานที่นั้นก่อนแล้ว และแสดงว่าท่านเป็นผู้รอบรอบ เอาใจใส่ในรายการละเอียดเล็กๆ น้อยๆ อยู่เสมอ ดังนั้น นายรามพรหมผู้ซึ่งดูแลสถานที่นั้นอยู่ กับทั้งศิษย์อื่นๆ ของท่านที่อยู่ในสถานที่นั้น จึงได้จัดแจงทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้เราได้อยู่อย่างสะดวกสบาย รวมทั้งมีรถไว้ให้เราใช้ ๑ คัน พร้อมทั้งคนขับรถด้วยเพื่อว่าถ้าเราต้องการจะเดินทางไปบังกาลอร์เมื่อไร ก็ไปได้ทันที

แต่ถึงอย่างไร เมื่อไม่มีท่านสวามีอยู่ด้วยที่บรินดาวัน เราก็ยังอดรู้สึกเหงาไม่ได้ คือรู้สึกว่ามีอะไรอย่างหนึ่งขาดหายไปตลอดเวลา ยังดีอยู่บ้างที่มี มร. เอ็ม ดิกซิท อยู่ด้วย เราจึงได้สนทนากันหลายครั้งๆ ละเป็นเวลานานๆ สลับกันไปกับการออกไปเดินเล่นกับ มร. ดิกซิท ซึ่งท่านผู้อ่านคงจะยังจำได้ว่า บุคคลผู้นี้เคยเป็นสาวกของท่านไส บาบามาตั้งแต่สมัยที่ท่านเกิดเป็นท่านเชอร์ดิ บาบา ก่อนนั้นแล้ว และวันหนึ่งเราก็ได้มีประสบการณ์อันประหลาดกับงูเห่าตัวหนึ่งในบริเวณนี้

ประสบการณ์กับงูเห่า

ตอนนั้น เรากำลังจะไปพักนอนในห้องนอนของเราซึ่งเป็นห้องที่ท่านไส บาบา จัดให้เป็นพิเศษดังกล่าวแล้วข้างต้น ก็พอดีเหลือบไปเห็นงูเห่าเผือกตัวใหญ่อยู่ที่ตรงทางเข้าห้องตรงประตูที่เปิดไว้ งูตัวนี้อยู่ห่างจากประตูออกไปไม่ถึง ๒ เมตร โดยอยู่ที่ชานพื้นคอนกรีตของเฉลียงเล็ก ๆ หน้าห้องนั้น ตอนนั้นข้างนอกมืดแล้ว แต่อาศัยแสงไฟจากในห้องและหน้าต่างของห้อง เราจึงสามารถเห็นร่างของมันได้สลัว ๆ

ที่เฉลียงนอกห้องมีไฟฟ้าอยู่ดวงหนึ่ง เราจึงเปิดไฟดวงนั้นขึ้น เพื่อจะได้แลเห็นถนัดยิ่งขึ้น ต่อจากนั้นเราก็หยุดยืนอยู่ที่ทางเข้า และเฝ้ามองดูจากที่นั้น แม้เมื่อเราเปิดไฟฟ้า ทำให้แสงไฟสาดไปต้องตัวมันอย่างเต็มที่แล้ว ก็ไม่ปรากฏว่างูตัวนั้นแสดงอาการตกใจหรืออาการที่ไม่เป็นมิตรอย่างใด มันคงนิ่งอยู่ในสภาพเดิม คือชูศีรษะขึ้นเหนือพื้นประมาณสามฟุต พร้อมกับแผ่พังพานด้วย แต่ศีรษะไม่ได้แกว่งไปมาแต่อย่างใด ทางด้านหลังของพังพาน ซึ่งหันมาทางเรานั้นเอง เราได้

เห็นโครงสร้างเส้นรอบนอกของดวงหน้ามนุษย์คนหนึ่ง คล้าย ๆ กับที่เขาวาดไว้บนหน้ากากฉะนั้น นัยน์ตาของรูปนั้นดูเหมือนว่าจะกำลังมองมายังเรา ในขณะที่เรากำลังยืนชมความงาม อันน่าสะพึงกลัวของงูนั้นอยู่ จากที่ ๆ เรายืนอยู่บนขั้นบันได เราสามารถเห็นนัยน์ตาของงูเห่าตัวนั้น มองเพ่งออกไปที่ความมืดด้านนอก คือมองไปในสวน แน่นอน งูตัวนี้ต้องเห็นเราแล้วด้วยเหมือนกัน

เนื่องจากงูตัวนี้อยู่ค่อนไปข้างซ้ายของประตู ต่อมาอีกครู่หนึ่ง เราจึงค่อยเคลื่อนตัวไปที่หน้าต่างที่เปิดอยู่ทางด้านเดียวกันนั้น ตอนนี้เราจึงได้เห็นมันชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเห็นเครื่องหมายบนพังพานสีขาวนั้นอย่างใกล้ชิด น่าประหลาดที่งูตัวนี้ไม่ได้กระดุกกระดิกเลย แม้เมื่อเราเข้าไปใกล้ถึงขนาดนั้น ตลอดเวลานี้มันชูคอตั้งตรงและนิ่งเงียบเฉยจริง ๆ เราเฝ้าดูมันอยู่ประมาณ ๑๐ นาที ต่อจากนั้นก็ปิดไฟ ปิดประตู แล้วก็เข้านอน

โดยปกติเขาถือกันว่างูเห่าเป็นสัญญลักษณ์อันศักดิ์สิทธิ์ของพระศิวะ และท่านไส บาบานี้ก็มีผู้เชื่อกัน

ว่าเป็นพระศิวอวตารลงมาเกิด ดังนั้นเพื่อนชาวอินเดียของเราจึงถือว่าเราได้รับการอวยชัยให้พรจากท่าน โดยที่ท่านได้ส่งสัญญลักษณ์ของท่านมาให้เราเห็นแล้ว

เรื่องทำนองเดียวกันนี้ เคยเกิดมาแล้วครั้งหนึ่ง ตอนที่ท่านไส บาบา อยู่ที่เมืองไมซอร์ในระหว่างพิธีทีปาวลี ในตอนนั้นสาวกของท่านที่อยู่ปุตตะปารตีก็ได้เห็นงูเห่าตัวหนึ่งขดอยู่ที่รูปของท่านไส บาบา รูปนั้นวางอยู่บนที่บูชาชั่วคราวบนบันได ซึ่งทอดไปสู่ประตูหน้าของ "มันดีร์" เก่า เบื้องหน้ารูปนี้มีประทีปคู่หนึ่งจุดไว้ตลอดเวลา งูเห่าตัวนี้ปรากฏตัวอยู่ ณ ที่นั้นเป็นเวลาหลายชั่วโมงในระหว่างที่สาวกสวดมนต์ภชันกัน พร้อมกันนั้นก็ทำพิธีบูชาให้แก่งูนั้นด้วย และได้นำนมมาวางไว้เบื้องหน้างูนั้นหลายจาน สาวกเหล่านี้ถือว่างูนั้นเป็นภาพนิมิตหรือสัญญลักษณ์ของ "นาค" และเป็นนิมิตที่ท่านไส บาบา ส่งมาอวยชัยให้พรแก่พวกเขา ในที่สุดงูนั้นก็เลื้อยลงจากรูป และพอห่างไปประมาณไม่เกิน ๒ หลา ก็หายไปต่อหน้าต่อตา ปรากฏการณ์เช่นนี้ บรรดาสาวกของท่านไส บาบาในสมัยที่ท่านเกิดเป็นท่านเชอร์ดิ

บาบานั้น ก็กล่าวว่าได้เคยเห็นมาแล้วเหมือนกัน (โปรดดูเรื่อง "สัตยัม ศิวัม สุนทรัม" เล่ม ๑ ซึ่งเขียนโดย เอ็น กัสตูรี จัดพิมพ์โดย มูลนิธิการศึกษา ศรี สัตยา ไส ธรรมเกษตร บอมเบย์ หน้า ๗๒ และ ๗๓)

เนื่องจากอากาศที่ไวท์ฟิลด์เยือกเย็นและบริสุทธิ์ดี ข้าพเจ้าจึงฟื้นจากอาการไข้อย่างรวดเร็ว ซึ่งอันที่จริงไข้ดังกล่าวนั้นจะเป็นโรคอะไร ข้าพเจ้าก็ยังไม่ทราบแน่ชัดเหมือนกัน แต่บรรดาผู้ที่รู้จักคุ้นเคยกับข้าพเจ้าต่างก็ตักเตือนให้ข้าพเจ้าระวังรักษาหัวใจไว้ให้ดี รู้สึกว่าในเรื่องนี้ทุกๆ คนดูจะเห็นพ้องต้องกันอยู่ภายในใจ โดยไม่ได้พูดออกมาว่า ท่านไส บาบา ซึ่งเคยทำอะไรหรือพยากรณ์อะไรถูกต้องมาทุกคราวนั้น คราวนี้คงจะต้องเป็นฝ่ายทายผิดแน่แล้ว

ต่อมาอีกเกือบ ๒ ปี หลังจากนั้น เมื่อตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ในประเทศอังกฤษ ก็รู้สึกอยากจะพิสูจน์ให้แน่นอนเสียทีว่า ผู้เชี่ยวชาญโรคหัวใจที่นั่นจะมีความเห็นว่าอย่างไรบ้าง หลังจากที่ผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้ทำการฉายเอ็กซ์เรย์ ตรวจคลื่นหัวใจ และทดสอบเลือด

จนถี่ถ้วนแล้ว ก็พยากรณ์โรคออกมาเป็นทำนองเดียวกันกับคำพยากรณ์ของท่านไส บาบา ในสวนนั่นเอง คือคำของท่าน ที่กล่าวแก่บ๊อบ เรเมอร์ว่า "หัวใจของโฮวาร์ดเขาไม่เป็นอะไรหรอกน่ะ ผู้เชี่ยวชาญทางโรคหัวใจที่อังกฤษคนหนึ่งได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "ผมดู ๆ ไปก็รู้สึกว่าคนแบบคุณไม่มีลักษณะที่เป็นโรคหัวใจเลยทีเดียว ที่อินเดียในตอนนั้นคุณไม่ใช่คนประเภทนั้นหรอกนะ"

ป่วยในอเมริกา

แต่นั่นแหละ อาการดังกล่าวจะเกี่ยวกับโรคหัวใจหรือไม่ก็ตาม ต่อมาอีก ๑ ปี ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ในอเมริกา ก็ปรากฏว่าข้าพเจ้าเกิดอาการ ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าต้องเป็นโรคหัวใจอย่างแน่นอนอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้เกิดอาการปวดอย่างรุนแรงที่แขนซ้าย เช่นเดียวกับที่เคยเกิดมาแล้วที่เมืองไฮเดอราบัด แต่คราวนี้ความปวดนั้นรุนแรงชนิดที่ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะต้องตายแน่ มันทำให้ข้าพเจ้าสั่นไปทั้งตัว คือตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าเลยทีเดียว

ข้าพเจ้าถูกนำตัวส่งโรงพยบาลอย่างรีบด่วนโดยรถพยาบาล ที่โรงพยาบาลนั้น แพทย์ได้รับคำบอกเล่าถึงประสบการณ์ที่เคยเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าในอินเดีย ประกอบกับเอกสารทางการแพทย์ประจำตัวข้าพเจ้า ทั้งจากอินเดียและอังกฤษด้วย ตอนนี้ก็มีการตรวจสอบกันอย่างละเอียดถี่ถ้วนที่สุด เพื่อจะได้ตัดสินให้แน่นอนเสียทีว่าข้าพเจ้าเป็นโรคหัวใจจริงๆ หรือเปล่า

ข้าพเจ้าถูกนำตัวไปพักในห้องซึ่งมีการรักษาดูแลกันอย่างใกล้ชิดและละเอียดละออ ในห้องดังกล่าวนี้การดำเนินงานของหัวใจของข้าพเจ้าจะถูกรายงานออกมาเป็นระหัส ปรากฏให้เห็นบนจอโทรทัศน์ทุกระยะทั้งนี้โดยเป็นรูปกราฟ ซึ่งได้รับการบันทึกติดต่อกันไปตลอดกำแพงทั้งสี่ด้านของห้องนั้น นอกจากนั้นยังมีการทดสอบอย่างอื่นๆ อีกมากมายหลายประการ และตลอดเวลา ก็จะมีพยาบาลคอยติดตามดูแลข้าพเจ้าไม่ให้คลาดสายตาเลย เมื่อการทดสอบครั้งมโหฬารดังกล่าวเสร็จสิ้นลง แพทย์ผู้ควบคุมการนี้ก็บอกกับข้าพเจ้าว่า อาการอันรุนแรงของโรคดังกล่าวนั้นจะเป็นอะไรก็ตามเถิด แต่

รับรองได้ว่า มันไม่ได้เกิดจากหัวใจของคุณอย่างแน่นอน เพราะหัวใจของคุณไม่มีอะไรผิดปกติเลย ถ้าจะหาสมุฏฐานให้ได้จริงๆ เราก็จะต้องทำการทดสอบกับอวัยวะภายในอย่างอื่นกันใหม่อีก"

แต่เนื่องจากค่าใช้จ่ายในการดำเนินการทดสอบนั้น แพงมากเหลือเกิน ข้าพเจ้าจึงขอร้องให้ได้กลับไปออสเตรเลียเสียก่อน และในตอนนั้น แพทย์ก็เห็นด้วยกับข้าพเจ้าว่า อาการป่วยไข้ก็ได้หายไปหมดแล้ว

ข้าพเจ้าได้เดินทางมาถึงแคลิฟอร์เนีย และก็ได้พบว่า ความแตกต่างกับอินเดียที่ข้าพเจ้าได้ประสบมากับเมืองอื่นๆ นั้น ไม่รุนแรงเท่าใดนัก เมื่ออยู่ที่อินเดีย เรารู้สึกว่าชีวิตของเราไม่ต้องกระหืดกระหอบดิ้นรนเป็นบ้าเป็นหลังเหมือนกับเมื่ออยู่ที่เมืองอื่นๆ ของประเทศทางภาคตะวันตกเลย แต่ที่แคลิฟอร์เนีย เราได้รับความโล่งใจบ้าง เพราะรู้สึกว่าชีวิตความเป็นอยู่ที่นั่น แม้จะไม่สงบวังเวงเหมือนกับในอินเดีย แต่ก็ยังไม่สับสนวุ่นวายเหมือนเมืองอื่นๆ เสียทีเดียว เรารู้สึกว่ามีเวลาว่างพอที่จะแสวงหาความสงบให้แก่จิตใจ โดยหลุดไป

จากวงล้อมของวัตถุได้บ้างพอสมควร บรรยากาศทางจิตของที่นั่นมิใช่ถูกกดทับโดยวัตถุเสียทั้งหมด เพราะมีกลุ่มชนนักปฏิบัติธรรมที่เอาจริงเอาจังอยู่หลายกลุ่ม ซึ่งมีแนวปฏิบัติตามแบบตะวันออกกันเป็นส่วนมาก

เราได้ใช้เวลาหลายเดือนอยู่ที่แคลิฟอร์เนียนี้ในระหว่างนั้น เรารู้สึกว่าบรรยากาศอันศักดิ์สิทธิ์ของอินเดียยังคงแวดล้อมตัวเราอยู่ตลอดเวลา เราได้ไปร่วมการประชุมที่ศูนย์ของท่านไส บาบา หลายแห่งที่ตั้งขึ้นใหม่เรื่อย ๆ บางครั้งก็ออกไปเที่ยวชมภูมิประเทศภายนอกด้วยกันกับเพื่อนในกลุ่มครอบครัวของสาวก ของท่านไส บาบา ซึ่งเราถือเสมือนว่าเป็นสมาชิกแห่งครอบครัวเดียวกันทั้งหมด บุคคลเหล่านี้บางคนเราก็ได้เคยพบกันมาแล้วในอินเดีย

พิสูจน์เหรียญทองคำ

ในระหว่างนี้เราได้อยู่ในฐานะเป็นแขกของสาวกที่มีผู้รู้จักดีคนหนึ่งของท่านไส บาบา คือ วอลเตอร์และเอลซี่ โคแวน ในโอเรนจ์ เคานตี้ และได้ไปเยี่ยมเยียน

น้องสาวของเอลซีและสามีของเธอ คือ ฟลอยและคาร์ล แอน เดอร์สันด้วย คาร์ลเป็นนักสะสมเหรียญมือเอกคนหนึ่ง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงนำเหรียญทองคำอเมริกันที่ท่านสวามีได้หยิบออกมาจากอากาศให้ข้าพเจ้า เมื่อปี ๑๙๖๗ ตอนที่เราอยู่กันที่ฮอร์สลีย์ฮิลล์นั้นติดตัวไปด้วย

ท่านที่ได้อ่าน เรื่องไส บาบา เล่มต้นของข้าพเจ้า (บทที่ ๘ หน้า ๒๗๔) มาแล้ว คงจะยังจำได้ว่าท่านไส บาบา ได้ถามข้าพเจ้าว่าเกิดปีอะไร และเมื่อข้าพเจ้าตอบท่านไป ท่านก็บอกว่าท่านจะ**นำเอา**เหรียญทองคำอเมริกันซึ่งผลิตขึ้นมาในปีนั้น (ซึ่งในตอนนั้นหาไม่ได้แล้ว) มาให้ข้าพเจ้าสักอันหนึ่ง ในขณะนั้นท่านกำลังนั่งอยู่ในห้องหนึ่งใน เซอร์คิท เฮาส์ บนยอดเขาลูกหนึ่งในอินเดีย ว่าแล้วท่านก็ทำมือโบกเป็นวงกลมในอากาศข้างหน้าพวกเรานั้นเอง และในขณะต่อมาก็หยิบเอาเหรียญทองคำอเมริกัน ราคา ๑๐ เหรียญออกมาจากอากาศอย่างหน้าเฉยตาเฉย เหรียญนั้นมีตรา ค.ศ. ๑๙๐๖ ประทับอยู่ด้วย มันเป็นเหรียญที่ใหม่ถอดด้ามเลยทีเดียว แต่เนื่องจากท่านสวามีได้บอกว่า ท่านจะ **นำ**

มาให้ ไม่ใช่ **ทำ** ให้ ดังนั้นเหรียญอันนี้ก็คงจะมีอายุเก่ามากแล้ว ข้าพเจ้าเองก็ไม่เคยเห็นเหรียญเช่นนั้นมาก่อน จึงไม่ทราบว่ามันจะเป็นเหรียญแท้หรือไม่ บัดนี้เมื่อได้ทราบว่าคาร์ลเป็นนักเลงเล่นเหรียญตัวยง ข้าพเจ้าจึงคิดได้ว่าเป็นโอกาสดีที่จะได้ลองทดสอบดูสักที

คาร์ลกำลังนั่งมีแมวตัวโปรดของเขา คือ ชาร์ลี อยู่บนตัก เมื่อเห็นเหรียญดังกล่าว เขาผลุนผลันผลักเจ้าแมวตัวโปรดออกไปทางหนึ่ง แล้วรีบตรวจดูเหรียญของข้าพเจ้าอย่างพินิจพิเคราะห์

"นี่คุณ" เขากล่าวแก่ข้าพเจ้า "เหรียญสิบดอลลาห์แบบนี้หายากมากทีเดียวนะ ผมเองมีเหรียญ ๒๐ ดอลลาห์อยู่ก็จริง แต่เหรียญราคานี้ยังไม่มีเลย" ว่าแล้วเขาก็ชี้ไปที่ดาวสิบสามดวง ซึ่งอยู่เหนือศีรษะรูปเทพีอิสรภาพ โดยกล่าวว่าในปีนั้นยังมีรัฐมารวมกันเพียง ๑๓ รัฐเท่านั้นเอง เขาหยิบแว่นขยายแล้วส่องดูอย่างละเอียดอยู่ชั่วพักหนึ่ง

"แน่ะ ดูซิ" เขากล่าว พร้อมกับยื่นแว่นขยายมาให้ข้าพเจ้าดูบ้าง "มีตัวอักษร เอส. เล็กๆ อยู่ใต้เท้านกอินทรีย์ เห็นไหม?"

ข้าพเจ้ารับแว่นขยายมาส่องดู ก็ปรากฏว่าเป็นความจริง และก็ได้ทราบว่าเครื่องหมายดังกล่าวนั้น ถ้าดูด้วยตาเปล่า จะมองไม่เห็นเลย คาร์ลกล่าวต่อไปว่า "นี้หมายความว่า เหรียญนี้ทำขึ้นในนครซานฟราน-ซิสโก" ว่าแล้วเขาก็หันไปค้นแคตตาล็อกของเขาอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็บอกว่าเหรียญชนิดนั้นได้ผลิตขึ้นมาในปีนั้นเป็นจำนวนเท่าใด และราคาในปัจจุบันของมันมีค่าสูงกว่าราคาในเหรียญอย่างมากเพียงใด

"แต่โดยมากก็ไม่มีคนเขาขายให้กันดอกนะ" เขาพูดแล้วหลิ่วตามายังข้าพเจ้าเป็นเชิงถามว่าจะขายให้เขาไหม

"แต่เหรียญอันนี้ก็ไม่ได้มีไว้สำหรับขายเหมือนกันนะ คาร์ล" ข้าพเจ้ากล่าวเป็นเชิงตอบ

ถึงแม้คาร์ลจะไม่ได้เป็นสาวกของ ท่านไส บาบา ดังเช่นภรรยาของเขา แต่เขาก็เข้าใจความรู้สึกของข้าพเจ้าได้ดี.

บทที่ ๒๒

เมตตาอัปปมัญญา

อันมนุษย์ จะรู้ซึ้ง ถึงคุณค่า
การบูชา พระเป็นเจ้า อันสูงส่ง
ว่าท่านรัก เรานั้น เป็นมั่นคง
ก็ด้วยผ่าน ทางองค์ อวตาร

— ศรี รามกฤษณะ

อินเดียในต่างแดน

หนังสือเล่มแรกของข้าพเจ้าเกี่ยวกับท่านไส บาบา ได้พิมพ์ออกมาเสร็จเรียบร้อยโดยบริษัทผู้พิมพ์ในอังกฤษ และก่อนที่เราจะเดินทางออกจากอเมริกา หนังสือเล่มนั้นจำนวนหนึ่งก็ได้มาถึงแคลิฟอร์เนียแล้ว เราได้แวะที่มลรัฐฮาวายเป็นแหล่งสุดท้าย ณ ที่นั้นสมาคมพรหม-

วิทยาได้ขอร้องให้ข้าพเจ้าแสดงปาฐกถาด้วย ซึ่งข้าพเจ้าได้พูดถึงเรื่องราวของท่านไส บาบาให้เขาฟัง ต่อจากนั้นเราได้บินมาพักที่ฟิจิอันเป็นสสานที่พักสุดท้ายก่อนจะถึงออสเตรเลีย

ในระหว่างที่เราพักอยู่ในบ้านของ มร. เอส. บี. เดสาย ในเมือง สูวา นั้น เราได้ช่วยเขาทำงานอย่างตัวเป็นเกลียวในกิจกรรมที่เกี่ยวกับท่านไส บาบา ชาวอินเดียหลายคนที่อยู่ที่นั่นได้เคยอยู่ที่ปุตตะปารตีมาแล้ว บนเกาะดังกล่าวนี้จึงมีสาวกของ ท่านไส บาบาอยู่หลายร้อยคน เนื่องจากหนังสือที่ข้าพเจ้าแต่งได้เดินทางมาถึงที่นี่ก่อนหน้าข้าพเจ้าแล้ว จึงมีชาวอินเดียเป็นจำนวนอีกหลายพันคนที่อยากจะรู้เรื่องเกี่ยวกับท่านไส บาบาบ้าง ดังนั้นในการประชุมกันบนเกาะนี้ สถานที่นั้นจึงดูเหมือนว่าจะกลายเป็นประเทศอินเดียน้อย ๆ ในต่างแดนฉะนั้น เพราะมีกลองอินเดียคอยให้จังหวะ ในการร้องเพลงภชันกันอย่างเต็มที่ ดวงหน้าของชาวอินเดียที่จ้องดูข้าพเจ้าสลอนเต็มไปหมดในที่ประชุมนั้น ก็แสดงถึงความกระหายอย่างเหลือเกินที่จะ "ดื่ม" คำพูดของข้าพ-

เจ้าทุกประโยคทุกตอนที่บรรยายให้เขาฟังเกี่ยวกับท่านไส บาบา ผู้ซึ่งหนังสือพิมพ์ในฟีจิได้พากันขนานนามท่านว่าเป็น "พระผู้เป็นเจ้าในร่างมนุษย์ของอินเดีย"

นอกจากการประชุมซึ่งมีประชาชนมากันเป็นจำนวนมากแล้ว ยังมีกลุ่มคนพากันมาหาเราที่บ้านของ มร. เดสาย ทุกวันเพื่อจะถามเราถึงเรื่องๆ เดียวที่เขาคิดว่าเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด สำหรับเขาในตอนนั้นคือเรื่องของท่านไส บาบา คำสอนของท่าน การแสดงปาฏิหาริย์ของท่าน และแล้วเขาก็ตั้งความหวังว่าท่านไส บาบาคงจะมาเยือนพวกเราที่เกาะ ฟีจิ นี้สักครั้งหนึ่งในอนาคต

หลังจากที่เราได้รับความอบอุ่นจากบรรยากาศอันเต็มไปด้วยกระแสแห่งมิตรภาพที่เกาะ ฟีจิ ประมาณสองสามวัน เราก็ออกเดินทางช่วงสุดท้ายเพื่อกลับบ้านของเรากันเสียที เราเคยได้อ่านนิยายโบราณเรื่องผู้กล้าหาญที่ชื่อ ยูไลซิส ได้กลับมาบ้านเกิดเมืองนอนของเขาที่ชื่ออิธาคา หลังจากที่ได้ท่องเที่ยวผจญภัยในต่างแดนอันแสนไกลนานาประการ เมื่อเขาเห็นชายฝั่งทะเลบ้านเกิดของเขาเองก็อดนึกประหลาดใจไม่ได้ว่า บ้านของ

เขาจะเป็นอย่างไรหนอ บ้านนี้จะมีอะไรเกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็เดาไม่ถูกเลย ตอนนี้เอง หลังจากเวลากว่า ๑๐ ปี ได้ผ่านไปในดินแดนอันแสนไกล เราก็อดนึกพิศวงไม่ได้เช่นเดียวกันว่า จะมีอะไรหนอที่รอคอยต้อนรับเราอยู่ ณ บ้านของเรานั้น

เราได้จากออสเตรเลียมาเป็นเวลากว่า ๑๑ ปีแล้ว ในระหว่างนั้นเราได้ใช้เวลาส่วนหนึ่งอยู่ในประเทศอังกฤษและประเทศอื่นในทวีปยุโรป แต่เฉพาะที่อินเดียแห่งเดียวนั้น เราได้ใช้เวลาอยู่ถึงเกือบ ๖ ปี ตอนนี้เราเริ่มรู้สึกแล้วว่าเรามีบ้านอยู่เกือบทุกหนทุกแห่ง หรือถ้าจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็พอจะพูดได้กระมังว่าเราไม่มีบ้านของตนเองเลยสักแห่งเดียว แต่นั่นแหละ ถ้าจะมีอะไรสักแห่งหนึ่งที่คอยสะกิดใจเราไม่ให้ลืมอยู่ตลอดเวลา สิ่งนั้นก็คือบรรยากาศทางวิญญาณที่เราได้ประสบมาในอินเดียนั่นเอง

และก็เป็นจริงอย่างที่เราหวั่นเกรงไว้เหมือนกัน บ้านเกิดเมืองนอนของเราได้มีการเปลี่ยนแปลงไปหลายอย่าง จริงอยู่ ประชาชนยังให้ความเป็นมิตรแก่เรา และ

เป็นผู้เปิดเผยเช่นเดิม แต่เราก็รู้สึกได้ว่าโดยส่วนรวมแล้ว ประเทศของเรากำลังนับถือบูชาพระผู้เป็นเจ้าคือวัตถุมากขึ้นทุกที ครูอาจารย์ทางวิญญาณที่มีความซื่อสัตย์และกระตือรือร้นในภารกิจของท่าน ซึ่งก็มีจำนวนอยู่ไม่กี่ท่าน ในสมัยเมื่อกว่า ๑๐ ปีมาแล้วนั้น บัดนี้ต่างก็แยกย้ายกันไปอยู่คนละแห่งสองแห่งตามกาลเวลา ไม่มีใครที่นั่นเคยได้ยินชื่อท่านไส บาบากันเลย และเราก็คิดว่าคงจะไม่มีใครต้องการได้ยินด้วย หนังสือที่ข้าพเจ้าแต่ง ซึ่งเปรียบเสมือนพืชที่หว่านลงบนนาอันอุดมสมบูรณ์ที่เกาะ ฟีจิ มาแล้วนั้น ปรากฏว่าพอมาถึงบ้านเกิดของข้าพเจ้าเอง ก็มีสภาพเป็นเหมือนพืชที่ตกลงบนดินที่แห้งแล้งเหลือประมาณ ไม่มีโอกาสที่จะงอกงามได้เลย

ไอริสภรรยาของข้าพเจ้าได้งานทำเป็นแม่บ้านอยู่ที่โรงพยาบาลพักฟื้นในอาณาเขตภูเขาบลูเมาท์เทน ซึ่งอยู่ห่างจากซิดนีย์ออกไปประมาณ ๕๐ ไมล์ ส่วนข้าพเจ้าก็ตั้งใจว่าจะอยู่อย่างเงียบ ๆสักชั่วคราวเพื่อเขียนประวัติมาดามบลาวัสตกี้ เรารู้สึกมีความเงียบเหงาอยู่บ้างในการที่

ต้องมาอยู่ในสถานที่ที่ผู้คนล้อมรอบตัวเราอยู่มีความสนใจไป คนละทางทำให้คุยกันไม่รู้เรื่อง แต่ก็ยังเคราะห์ดีอยู่บ้างที่มีสาวกของท่านไส บาบาคนหนึ่งชื่อ อาเธอร์ ปูแมน มาเยี่ยมเราเป็นครั้งคราวจากนครเมลเบอร์น

บางครั้งเมื่อเรารู้สึกพิศวงว่า นี่เราเห็นจะต้องอยู่ในโลกนี้กับท่านไส บาบาโดยทางความคิด ไม่มีใครอื่นที่พอจะพูดกันรู้เรื่องอีกแล้วหรืออย่างไร ก็มักจะมีจดหมายมาถึงเราจากผู้อ่านในแดนไกล ที่นิยมชมชื่นในผลงานคือหนังสือของข้าพเจ้า ทั้งนี้ย่อมแสดงว่าผลงานของข้าพเจ้าชิ้นนี้ได้จุดประกายไฟทางวิญญาณให้ลุกวาบขึ้นหลายต่อหลายแห่งในแดนอันไกลโพ้น นอกจากนั้นเราก็ยังอุ่นใจว่าเรายังไม่ถูกลืมเสียทีเดียว และท่านครูของเราก็ได้ดูแลเอาใจใส่ความผาสุกของเรา ทั้งในด้านร่างกายและวิญญาณ

เป็นโรคไส้เลื่อน

ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าต้องเข้าโรงพยาบาลเพราะเกิดอาการไส้เลื่อนขึ้นมาโดยปัจจุบันทันด่วน ดังนั้นจึงทำ

ให้แพทย์ในโรงพยาบาลได้ดำเนินการวิจัยโรคของข้าพเจ้าสืบต่อจากการวิจัยที่ได้เคยทำมาแล้วครั้งหนึ่งในอเมริกา เมื่อศัลยแพทย์ได้ทราบเรื่องราวของข้าพเจ้าและศึกษารายงานแพทย์ ซึ่งข้าพเจ้าได้นำติดตัวมาด้วยจากอเมริกาและอินเดีย เขาก็ตัดสินใจว่าจะต้องทำการทดสอบหัวใจของข้าพเจ้าต่อไป และจะได้สืบสวนดูให้แน่ว่า มีส่วนใดของอวัยวะภายในที่ได้ก่อให้เกิดโรคนั้นขึ้น เขาได้กล่าวว่า จะต้องสอบสวนเรื่องนี้เสียก่อนจึงจะทำการผ่าตัดได้ แต่หลังจากการสอบสวนแล้วก็ปรากฏว่าไม่มีอะไรผิดปกติแต่อย่างใด เป็นอันว่าศัลยแพทย์ผู้นี้ก็มีความเห็นตรงกันกับท่านไส บาบา และผู้เชี่ยวชาญของอีกสองทวีป เพราะในที่สุดเขาก็ได้กล่าวว่า "หัวใจของคุณเป็นปกติดี คุณอาจเป็นโรคหัวใจอย่างอ่อนมาบ้างในอดีต ซึ่งอาจจะเป็นตอนที่คุณอยู่ในอินเดียก็ได้ แต่อาการเช่นนี้มักจะเกิดขึ้นแก่บุคคลส่วนมากในเวลาหลับ และก็ไม่ได้แสดงผลหรืออาการรุนแรงอย่างไรนอกจากว่าจะได้มีการตรวจทาง อี.ซี.จี. ในเวลาต่อมาเท่านั้น"

ข้าพเจ้าได้ถามเขาถึงเรื่องความเจ็บป่วยอย่างรุนแรงตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ในอเมริกา เขาได้ตอบว่า "ผมก็สงสัยเหมือนกัน แต่เรื่องนี้จะทำการทดสอบได้ก็ในระหว่างการผ่าตัดเท่านั้น"

หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้ถามเขาว่าเขาได้รู้สมุฏฐานแน่นอนหรือยัง ซึ่งเขาก็ตอบว่ามีร่องรอยบางอย่างอยู่ที่ลำไส้ของข้าพเจ้า ซึ่งแสดงว่าข้าพเจ้าเป็นโรคไส้เลื่อนชนิดบีบรัด ตอนนั้นยังมองอาการนี้จากภายนอกไม่เห็น แต่ต่อมาเกิดอาการรุนแรงมากขึ้นทำให้ผนังลำไส้ได้รับการบีบคั้นอย่างรุนแรง ดังนั้นจึงทำให้เกิดการเจ็บปวดอย่างร้ายแรงมาก เขาได้กล่าวต่อไปว่าอาการเช่นนี้ต้องได้รับการรักษาโดยฉับพลัน เพื่อป้องกันมิให้เกิดอาการเน่าตายขึ้น เขาบอกว่าข้าพเจ้าโชคดีมากที่อาการของโรคได้บรรเทาลงไปเอง ทำให้ไส้เลื่อนหลุดพ้นจากการถูกบีบรัดออกมาได้

เมื่อได้ยินเช่นนี้ข้าพเจ้าก็นึกย้อนหลังไปถึงตอนนั้น ซึ่งข้าพเจ้าและภรรยาได้ภาวนาถึงท่านไส บาบาอยู่ตลอดเวลาในขณะที่ความเจ็บปวดรุนแรงถึงขีดสุด และ

หลังจากนั้นปรากฏว่า ความเจ็บปวดได้หยุดและหายไปโดยฉับพลัน ข้าพเจ้าได้นึกขอบพระคุณท่านไส บาบาอีกครั้งหนึ่งในตอนนี้

ท่านผู้อ่านบางท่านอาจสงสัยว่า ท่านไส บาบายื่นมือมาช่วยเฉพาะผู้ที่เป็นสาวกของท่านเท่านั้นเองหรือ ? ส่วนผู้อื่นที่มิได้เป็นสาวกเล่า ท่านจะช่วยเขาไหม ? และบุคคลที่สมควรจะได้รับความช่วยเหลือจากท่านนั้นควรจะมีคุณลักษณะอย่างไร ?

ปาฏิหาริย์รักษามะเร็งที่เต้านมข้ามทวีป

ไอริสภรรยาข้าพเจ้ามีเพื่อนคนหนึ่งชื่อ โรดา เมย์ ซึ่งเป็นหญิงสาวที่มีนิสัยรื่นเริง หน้าตาสวยเข้ม ชอบขับรถสปอร์ตอย่างรวดเร็ว ชอบสูบบุหรี่ ไม่ชอบอ่านหนังสือ และคิดว่าเงินหามาได้ง่าย ๆ เหมือนกับว่ามันเป็นผลไม้อยู่บนต้นไม้ ซึ่งเธอจะเด็ดมาเมื่อไรก็ได้ฉะนั้น ในทัศนะของเธอนั้น พระผู้เป็นเจ้าก็เหมือน ซานตา-คลอส คือเป็นตัวละครในเทพนิยายในสมัยโบราณนั้นเอง แต่นั่นแหละ ทั้งหมดนี้ก็เป็นเครื่องปกปิดหรืออำ

พรางความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึกของจิตใจของเธอซึ่งต้องการอะไรสักอย่างมาปลอบให้หายเหงา โดยที่แท้จริงแล้ว เธอต้องการความรักหรืออมิตรภาพอันอบอุ่นจากผู้ที่หวังดี และต้องการจะมีชีวิตอยู่อย่างมีจุดประสงค์อันแน่นอนยิ่งกว่าการกิน ดื่ม เล่น เที่ยว ไปวันหนึ่งๆ แบบคนเจ้าสำราญเช่นนั้น

เมย์ได้บอกกับข้าพเจ้าในภายหลังว่า "เมื่อดิฉันได้พบภรรยาของคุณเป็นครั้งแรก ก็รู้สึกอบอุ่น และทำให้ความทุกข์กังวลซึ่งซ่อนเร้นอยู่อย่างลึกๆ นั้น หายไปโดยสิ้นเชิง ดิฉันรู้สึกว่าคล้ายๆ กับว่าจะได้รู้จักกับเธอมานานแล้วฉะนั้น"

วันหนึ่ง หลังจากที่ทั้งสองได้รู้จักกันแล้วไม่นาน เมย์ก็บอกกับไอริสภรรยาของข้าพเจ้าว่า "เธอมีความรู้พิเศษบางอย่างที่ฉันอยากจะเรียนให้รู้บ้าง ช่วยสอนฉันหน่อยได้ไหม?

ไอริสรู้ดีว่าเมย์มีความรู้สึกอย่างไร จึงได้ค่อยๆ สอนเธอวันละเล็กวันละน้อยถึงหลักการของ เวทานตะ, ภักติ และไส บาบา รู้สึกว่าเรื่องเกี่ยวกับท่านไส บาบา

จะทำให้เมย์สนใจมากกว่าอย่างอื่น แต่เราก็ยังไม่ทราบแน่ว่า เธอจะสนใจมากและจริงจังเพียงไร

ต่อมาไม่นาน เธอได้มาบอกกับไอริสว่า ปรากฏมีก้อนไตแข็งๆ อยู่ในเต้านมข้างหนึ่งของเธอ เนื่องจากเธอเองก็เป็นนางพยาบาลที่มีความชำนาญในเรื่องนี้มานาน เธอจึงมีความกังวลใจมาก เพราะรู้สึกว่าก้อนไตแข็งๆ นั้นติดแน่น และเมื่อเอามือไปถูกก็ทำให้เกิดความเจ็บปวดด้วย ไอริสได้ช่วยตรวจดู และก็คิดว่ามันน่าจะเป็นมะเร็งเสียแล้ว เธอจึงบอกกับเมย์ว่า ควรจะไปหาหมอเสียโดยเร็ว

นายแพทย์อาวุโสในโรงพยาบาลที่เมย์ทำงานอยู่ได้ตรวจร่างกายของเธอ แล้วก็ลงความเห็นว่า ก้อนไตนั้นเป็นอันตรายต่อเธอจริงๆ เขาได้บอกกับเธอว่าเธอจะต้องได้รับการผ่าตัดโดยด่วน แต่เขาก็บอกว่าเสียใจที่ตอนนั้นเป็นตอนที่เขากำลังจะหยุดงานเป็นเวลาหลายสัปดาห์ และจะออกเดินทางในวันรุ่งขึ้นแล้ว เรื่องนี้จึงทำให้เมย์ต้องรอช้าไปอีกชั่วระยะเวลาหนึ่ง เธอได้

กล่าวกับแพทย์ว่า "ถ้าเช่นนั้นดิฉันจะรอให้คุณหมอกลับเสียก่อน"

"ดีแล้ว" หมอกล่าว "แต่หลังจากผมกลับมาแล้ว ก็อย่าลืมเตือนผมด้วยนะ"

ตอนนั้นเมย์อายุประมาณ ๔๐ ปี และมีบุตรแล้ว ในฐานะที่เป็นพยาบาล เธอรู้ดีว่าวิธีรักษามะเร็งที่เต้านมมีอยู่วิธีเดียวคือต้องผ่าตัดเอาออก และในการทำเช่นนั้นจะต้องผ่าตัดเอาออกไม่เฉพาะแต่เต้านมเท่านั้น แต่ยังคลุมไปถึงกล้ามเนื้อภายใต้แขนอีกด้วย เธอรู้ดีว่า การผ่าตัดเช่นนั้นจะทำให้เสียโฉมและก่อให้เกิดความทรมานอย่างมาก

ในส่วนลึกของหัวใจ เธอไม่ต้องการผ่าตัดเลย แต่เธอก็ทราบดีว่าถ้าไม่ยอมผ่าตัด ผลก็คือต้องตายแน่นอน เธอได้เคยศึกษาสถิติของหญิงสาวผู้เป็นโรคนี้หลังจากที่ได้รู้แน่ว่าก้อนไตนั้นเป็นมะเร็งแล้ว และก็เกิดความประหวั่นพรั่นพรึงยิ่งขึ้นเมื่อได้ทราบว่า สตรีซึ่งมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเธอเป็นเหยื่อของโรคร้ายนี้จนถึงแก่ความตายมากกว่าสตรีในกลุ่มอายุอื่น ๆ ทั้งนี้

เพราะว่าก้อนไตนั้นจะทำให้เกิดพิษร้ายลุกลามอย่างรวดเร็วไปถึงส่วนอื่น ๆ ของร่างกาย โดยเฉพาะปอด ตับ โครงกระดูก และสมองด้วย

เธอไม่ได้บอกเรื่องนี้ให้สามีทราบเลย ในระหว่างที่เธอกำลังต่อสู้กับการตัดสินใจของเธอเองอยู่คนเดียว เธอจะทำอย่างไรดี? เธอหวั่นเกรงการผ่าตัดมาก เพราะรู้ผลของมันดีว่าจะเป็นการทรมานทั้งกายและใจอย่างใด แต่เธอก็ยังไม่อยากตาย และก็รู้ว่าถ้าไม่ยอมรับการผ่าตัด เธอจะต้องตายแน่นอน และในเร็ว ๆ นี้ด้วย

ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจว่า จะไม่ยอมรับการผ่าตัด และบอกให้ไอริสภรรยาของข้าพเจ้าทราบ ไอริสตกใจมาก และได้เตือนเธอว่า "แต่ถ้าเธอไม่ผ่าตัด ผลจะเป็นอย่างไร? เธอยังอยากมีชีวิตอยู่มิใช่หรือ?"

"ใช่จ้ะ ไอริส" เมย์ตอบ "แต่ฉันจะให้ **เธอ** นั่นแหละช่วยรักษาฉัน"

ได้ยินเช่นนี้ ไอริสก็ยิ่งตกใจใหญ่ เรื่องแบบนี้เธอไม่เคยคิดฝันมาก่อนเลย แต่หลังจากที่คิดตรึกตรองอยู่สักครู่หนึ่ง ไอริสก็กล่าวว่า "ฉันช่วยรักษาเธอไม่ได้

ดอก เมย์ แต่ท่านไส บาบา ช่วยได้ ฉันคิดว่าบางทีท่านอาจจะช่วยเธอกระมัง—เราต้องลองดูนะ”

โรดา เมย์มีกางเขนทองคำเล็กๆ อยู่อันหนึ่ง แต่เธอไม่ได้สวมติดตัวไว้เลย เพราะเหตุดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว คือเธอไม่เคยมีความเชื่อในเรื่องศาสนาเลย และนอกจากนั้นยังดูแคลนเสียด้วยซ้ำ ไอริสจึงขอให้เมย์นำมาให้ ครั้นแล้วเราได้นำกางเขนนั้นมาวางบนรูปท่านสวามีรูปหนึ่งที่เรามีอยู่ และตั้งใจอธิฐานขอให้ท่านไส บาบา ช่วยเสกให้ด้วย ต่อจากนั้นเราก็คืนให้เธอและบอกให้เธอสวมติดตัวไว้ตลอดเวลา ในขณะเดียวกันไอริสก็ได้ให้วิภูติของท่านแก่เมย์ไปซองหนึ่ง และบอกให้เธอใช้วิภูตินั้นถูนวดตามบริเวณที่เป็นไตแข็งบนหน้าอกของเธอทุกๆ วัน เราได้บอกกับเธอด้วยว่าสิ่งสำคัญที่สุดก็คือ เธอจะต้องสวดอ้อนวอนอย่างจริงใจและด้วยความแน่วแน่อย่างสุดกำลัง เท่าที่เธอจะสามารถทำได้ทีเดียว สำหรับเราเองนั้น ก็ช่วยอธิษฐานจิตอ้อนวอนท่านไส บาบา ให้แก่เธออย่างเต็มที่เช่นเดียวกัน โดยขอให้ท่านกรุณาช่วยจูงวิญญาณที่หลงทางของเมย์ให้

กลับมาสู่ความเห็นที่ถูกต้อง และได้รับรู้สัจธรรมอันศักดิ์สิทธิ์และสูงสุดในคราวนี้ด้วย

ปรากฏว่าก่อนที่นายแพทย์ใหญ่จะกลับมาจากการพักผ่อน ก้อนไตแข็งที่หน้าอกของเมย์ก็ลดขนาดคือเล็กลงเรื่อย ๆ ตอนนี้เมย์แน่ใจแล้วว่า เธอกำลังจะหายจากโรคนี้ จึงทำเป็นลืมและแม้เขาจะกลับมาแล้ว เธอก็ไม่ได้เตือนเขาเลย

แต่ต่อมาอีก ๒ สัปดาห์ ตอนที่เขามาโรงพยาบาล เขาก็นึกขึ้นมาได้เอง และตกลงใจว่า จะตรวจอาการของเธอให้แน่นอนอีกครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะดำเนินการผ่าตัด

"เอ! แปลกจริง ๆ" เขากล่าวหลังจากที่ได้ตรวจดูไปได้พักหนึ่งแล้ว "ไอ้ก้อนไตนั่นมันหายไปไหนหนอ ก็มันอยู่ตรงนี้นี่น่า" ว่าแล้วเขาก็ตรวจดูต่อไปอีกอย่างรอบคอบและช้า ๆ ในที่สุดก็กล่าวว่า "ไม่มีเลยจริง ๆ น่ะแหละ หาเท่าไรก็ไม่เจอ แปลกที่สุดเลย"

แต่เมย์รู้ดีว่าไม่แปลก เธอโล่งอกและมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก เธอก็รู้ดีอีกเหมือนกันว่าไม่มีประโยชน์

ที่จะอธิบายให้หมอทราบว่าก้อนไตนั้นหายไปได้อย่างไร เธอจึงปล่อยให้เขาพิมพำไปคนเดียว ตามแบบที่เขามักจะคิดเอาเองเสมอว่า ธรรมชาติของร่างกายนี้แปลกแท้ ๆ บางทีมันก็รักษาตัวเองได้อย่างไม่น่าเชื่อ อย่างไรก็ตาม เขาก็ดีใจกับเธอด้วยในการที่เธอหายจากโรคร้ายได้โดยไม่ต้องผ่าตัดเลย

เมื่อนึกถึงเรื่องนี้ทีไร ไอริสและข้าพเจ้าก็อดคิดไม่ได้ว่าวันหนึ่งในอนาคต หากเราได้พบท่านสวามีอีกครั้งหนึ่ง ท่านจะเอ่ยปากพูดกับเขาถึงเรื่องนี้หรือไม่หนอ เราไม่สามารถจะเดาได้ถูก เพราะบางทีท่านก็อาจจะพูดหรือบางทีท่านก็อาจจะไม่พูดก็ได้ แต่ในระหว่างนี้ เราได้สังเกตเห็นว่า โรดาเมย์ เริ่มมีอาการเปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัดในด้านอุปนิสัยใจคอของเธอ เธอมีอารมณ์เยือกเย็นสุขุมขึ้นกว่าเดิม มีความเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น ในเมื่อเธอรู้สึกและเข้าใจความหมายของชีวิตลึกซึ้งยิ่งขึ้นกว่าแต่ก่อน

เวลาผ่านไปอีกหลายปีในออสเตรเลีย ในระหว่างนี้ เราก็เริ่มได้รู้สึกถึงความจริงเกี่ยวกับคำสอนของท่าน

ฤาษีนารทะเรื่องอานิสงส์ของความภักดี คือความซื่อตรงต่อพระผู้เป็นเจ้า เราได้รู้ซาบซึ้งแก่ใจของตนเองว่า แม้สาวกจะอยู่ห่างจากท่านคุรุในด้านสถานที่และร่างกายสักเพียงใดก็ตาม แต่ความรักและเมตตาของท่านคุรุนั้นมิได้ลดน้อยหรือเบาบางลงแต่ประการใดเลย อันที่จริงมันดูเหมือนจะมาก และเข้มข้นขึ้นเสียด้วยซ้ำ แต่นั่นแหละสำหรับเขาผู้เป็นสาวกนั้น ก็เป็นธรรมดาที่ยังอดอยากอยู่ใกล้ ๆ ท่านตลอดไปไม่ได้ เราอยากเห็นหน้าของผู้ที่เรารัก อยากอยู่ในที่ใกล้ท่าน อยากฟังเสียงอันรื่นหูของท่าน เรารู้ดีว่าแม้เราจะวาดภาพของท่านให้เห็นภายในห้วงแห่งความคิดของเรา หรือว่าจะทำสมาธิไปสักเท่าไร ผลที่ได้รับถึงอย่างไรก็ไม่มีคุณค่าและทำให้เกิดความซาบซึ้งได้เหมือนกับการที่เราได้มาอยู่ใกล้ ๆ ท่านเลย เราอาจจะอธิบายให้ผู้ใดเห็นจริงไม่ได้ แต่เราก็รู้ได้จากส่วนลึกแห่งจิตใจของเราว่า **การที่มีท่านคุรุปรากฏขึ้นในโลกมนุษย์นั้น มีคุณค่าแก่จิตใจของคนทั่วไปอย่างมากมาย** ชนิดที่จะบรรยายไม่ได้เลยว่าสักเท่าใด ดังนั้น เมื่อเวลาล่วงไปความอยากจะได้ไปหา

ท่าน และอยู่ใกล้ท่านสวามีอีกครั้งหนึ่งก็มีกำลังแรงกล้าขึ้นทุกที ในจิตใจของเรา

แต่นั่นแหละ เราก็ไม่สามารถกระทำได้ดังใจนึก และปรารถนา เพราะเราจะต้องคิดคำนึงถึงปัจจัยที่เกื้อกูลทางเศรษฐกิจหรือการเงิน และเรื่องอื่น ๆ อีกด้วย แต่แล้ววันหนึ่งเหตุการณ์ก็บันดาลให้เราได้มีโอกาสสมความปรารถนา ต่อจากนั้นเราก็ลงเรือเดินทางมาที่สิงคโปร์ก่อน โดยปกติเราชอบการเดินทางโดยทางเรือมากกว่า เพราะรู้สึกเราได้บรรยากาศที่ไม่ต้องกระหืดกระหอบร้อนรน ทำให้เราได้พักผ่อนไปได้ในตัว ในระหว่างนั้น เราไม่ต้องคิดคำนึงถึงความล่วงไปแห่งเวลาเท่าใดนัก จึงมีโอกาสปล่อยตัวปล่อยใจตามสบายได้ หลังจากมาถึงสิงคโปร์แล้ว เราก็วางแผนกันจะขึ้นเรือบินไปอินเดียเลยทีเดียว

ของขวัญน้อยนิดสำหรับผู้มีสมบัติล้นฟ้า

สิงคโปร์เป็นเมืองแมนแดนสวรรค์สำหรับคนมีสตางค์ซื้อของจริง ๆ เราได้จ่ายเงินค่าของไปหลายอย่าง

เหมือนกัน ในบรรดาของเหล่านั้น ก็มีไฟฉายแบบใหม่ที่เราคิดว่าน่าใช้มาก เพราะมีหลอดไฟสีขาวและสีแดงอยู่ในกระบอกเดียวกัน รูปร่างก็กะทัดรัดน่าใช้ เราจึงปรึกษากันว่าจะนำไปถวายท่านสวามีเพื่อเป็นของฝากที่ระลึกจากเราจะดีไหม อันที่จริง เรารู้ดีว่าตามปกติท่านไม่รับของขวัญจากใคร ๆ แต่เราก็ยังอยากจะถวายท่านเหลือเกิน เพื่อให้มันเป็นสัญญลักษณ์แห่งความรักความนับถือของเราที่มีต่อท่าน ปัญหาจึงมีว่าแล้วเจ้าสิ่งกะจ้อยร่อยนี้ มันจะเหมาะสมกับนักบุญอย่างท่านหรือไม่? มันเป็นของใหม่ ออกแบบให้น่าใช้ และเราคิดว่าคงจะหาซื้อไม่ได้ในอินเดีย เพราะที่นั่นเขาเข้มงวดกวดขันในเรื่องการส่งสินค้าเข้ามากทีเดียว ข้อสำคัญก็คือมันเป็นของมีน้ำหนักเบา เหมาะสำหรับการเดินทางโดยเครื่องบินเป็นอย่างยิ่ง แต่ทว่ามันจะดีพอสำหรับท่านละหรือ? ท่านจะชอบมันไหมหนอ? และท่านจะยอมรับมันหรือเปล่า? เพราะว่าท่านได้เคยรับอะไรจากใครบ้างหรือเปล่า เราก็ยังไม่รู้แน่เหมือนกัน เอาละเราจะต้องนำไปถวายท่าน เพื่อเป็นเครื่องแสดงถึงความ

รู้สึกอันลึกซึ้งภายในใจของเรา อย่างน้อยเราก็เคยรู้และเห็นว่า เวลามีใครถวายดอกไม้ท่านด้วยความนับถือบูชา ท่านก็เคยยอมรับไว้เหมือนกัน

เราได้ปรึกษาและถกเถียงกันอยู่พักใหญ่ เสร็จแล้วก็เป็นอันตกลงกันว่าจะนำวัตถุชนิดหนึ่งไปถวายท่านผู้มีสมบัติอยู่ล้นฟ้า เพราะท่านจะหยิบเอาอะไรจากที่ไหนเมื่อใดก็ได้ เราถวายท่านด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่ได้มีความหยิ่งหรือทะนงตนแอบแฝงอยู่เบื้องหลังเลย บางทีท่านรู้แล้ว ท่านอาจจะรับไว้บ้างกระมัง

บัดนี้ เราก็ได้เห็นอ่าวเบงกอลพร้อมด้วยเกลียวคลื่นที่ม้วนตัวสาดเข้าหาฝั่งอยู่ตลอดกาลนั้น อยู่เบื้องล่างเครื่องบินของเราแล้ว ภูมิประเทศเบื้องล่างมองดูเป็นสีน้ำตาล เพราะถูกแผดเผาจากดวงอาทิตย์อันร้อนแรง และเครื่องบินของเราก็กำลังเตรียมตัวลงที่ท่าอากาศยานกรุงมัทราสอยู่ในเวลานี้แล้ว.

บทที่ ๒๓

ใต้เงาหัตถ์

ความทุกข์ ยุคเข็ญ ของเรา
คือเงา จากเงื้อม หัตถา
พระองค์ ผู้ทรง กรุณา
จากฟ้า โอบอุ้ม คุ้มภัย

— ฟรานซิส ทอมสัน

ทองคำทางวิญญาณ

คืนนั้น โต๊ะดินเนอร์ตัวยาว ซึ่งขัดไว้เป็นมันระยับในอาคาร "ลีดบีเตอร์" ของสมาคมพรหมวิทยาที่แอดยาร์นั้น มีแขกมาประชุมเพื่อรับประทานอาหารกันเกือบเต็ม ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการได้มาอยู่ ณ สถานที่นี้อีกครั้งหนึ่ง เป็นเสมือนความฝันฉะนั้น คนใช้ชาวอินเดีย

บางคน ซึ่งทำหน้าที่เสิร์ฟอาหารอยู่อย่างเงียบ ๆ เบื้องหลังเรานั้น ก็เป็นคนเดิมที่เราเคยได้รู้จักมาสมัยที่เราอยู่ที่นี่ครั้งก่อน แต่ในบรรดาแขกที่มารับประทานอาหารร่วมกับเรา มีเพียงสองคนเท่านั้น ที่ได้เคยรู้จักในฐานะเป็นเพื่อนร่วมรุ่นกันมาแต่เดิม นอกจากนั้น บรรยากาศวันนี้ก็ดูจะแตกต่างกันไปกับครั้งก่อนด้วย

การสนทนาในวันนั้น เป็นไปอย่างเปิดเผยและเป็นกันเอง และในไม่ช้าเราก็ได้ทราบว่า ในบรรดาแขกผู้ที่มาร่วมรับประทานอาหารในวันนั้น ๒ คน ซึ่งควรกล่าวถึงในที่นี้ คนหนึ่งเป็นสุภาพสตรีจากเปอร์เซีย และอีกคนหนึ่งเป็นชาวนิวซีแลนด์ สองคนนี้ก็เป็นสาวกของท่านไส บาบาด้วยกันทั้งคู่ ต่อมามีชายคนหนึ่งได้มาแนะนำตัวเองให้ข้าพเจ้ารู้จักว่า เขาชื่อ ซี ภควันติ ฮัคมาลสัน จากประเทศไอซ์แลนด์ เขาได้บอกข้าพเจ้าว่าบริษัทผู้พิมพ์หนังสือในประเทศของเขา กำลังจะพิมพ์เรื่องของท่านไส บาบา ออกมาเป็นภาษาไอซ์แลนด์โดยเขาจะเป็นผู้แปลเรื่องนี้ เขาบอกข้าพเจ้าว่า เขาหวังว่าข้าพเจ้าคงจะช่วยให้เขาทำงานเรื่องนี้ได้สำเร็จ

ข้าพเจ้ารู้ว่าเขาเป็นบรรณาธิการวารสารของกลุ่มสมาคมพรหมวิทยาในประเทศไอซ์แลนด์ และวารสารนี้ก็ได้รับความนิยมจากผู้อ่านจำนวนมากว่าเป็นวารสารที่ดีที่สุดในบรรดาวารสารของสมาคมพรหมวิทยาด้วยกัน เรื่องนี้จึงทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง

ในสมัยก่อนนั้น คือสมาคมพรหมวิทยานี้ หากมีใครระบุชื่อท่านไส บาบาขึ้นมา บุคคลในที่นั้นก็จะพากันนิ่งเงียบด้วยความไม่พอใจ คืออาจจะไม่มีเสียงคัดค้าน แต่ก็มีการนิ่งเงียบ เป็นการแสดงให้เห็นว่าไม่นับถือเป็นต้น สาเหตุของเรื่องนี้จะเป็นด้วยประการใดข้าพเจ้าก็ไม่ทราบแน่ชัดนัก แต่ข้าพเจ้าได้ทราบว่าผู้ที่เป็นคนเก่าๆ ของที่นี่กล่าวว่า ทางสมาคมพรหมวิทยานี้ถือว่าผู้ที่ต้องการแสวงหาความรู้อันแท้จริงนั้น ไม่จำเป็นต้องแสวงหาจากที่อื่นก็ได้ นอกจากสถานที่นี้หรือครูของที่นี่แห่งเดียวเท่านั้น และเขาก็ถือว่าความรู้ทั้งหมดที่คนเราควรจะรู้นั้นได้มีบันทึกไว้แล้วในหนังสือต่างๆ ของสมาคมพรหมวิทยานี้ ซึ่งบรรดาผู้ยิ่งใหญ่ของสมาคมนี้ได้เขียนและจัดพิมพ์แล้ว ข้าพเจ้าได้รับทราบมาว่าเขา

มีความรู้สึกชิงชังต่อสิ่งที่เขาเรียกกันว่า ปาฏิหาริย์อยู่ด้วย ทั้งนี้คงจะมีสาเหตุสืบเนื่องมาจากเหตุการณ์ในระยะปี ค.ศ. ๑๘๘๐ เป็นต้นมา ซึ่งในระหว่างระยะปีเหล่านี้สมาคมพรหมวิทยาในยุคแรกๆ ก็ดี ตลอดถึงตัวมาดามบลาวัตสกี้ผู้ก่อตั้งก็ดี ปรากฏว่าได้รับปฏิกิริยาต่อต้านอย่างมาก เพราะเหตุที่เธอได้แสดงอำนาจอันมหัศจรรย์หรือปาฏิหาริย์ให้แก่มหาชนอย่างกว้างขวาง แต่หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ค้นคว้าในเอกสารของสมาคมนี้เป็นเวลานาน โดยได้ค้นคว้าชีวประวัติของผู้ก่อตั้งที่ยิ่งใหญ่ ๒ ท่านของสมาคมนี้ คือมาดามบลาวัตสกี้และพันเอก เอช เอส ออลค็อตต์แล้ว ข้าพเจ้าก็เข้าใจว่าอย่างน้อย ๒ ท่าน ที่กล่าวนามมาแล้วนี้ ก็คงจะไม่เห็นด้วยกับทัศนะคติแคบๆ ดังกล่าวมาแล้วนั้นเลย ในระหว่างที่ท่านทั้งสองยังมีชีวิตอยู่นั้น ท่านก็ได้แสดงทัศนคติของท่านว่า ความจริงในทางวิญญาณอันมีค่าเปรียบเสมือนทองคำนี้ มีอยู่ทุกหนทุกแห่งสุดแล้วแต่ว่าเราจะหาพบได้ที่ไหน * ท่านทั้งสองที่กล่าวนามมาแล้วนั้น

---

* Spiritual gold is where you find it

ได้เดินทางไปทั่วทั้งอินเดียและทั่วโลกด้วย โดยได้แสวงหาครูอาจารย์ที่มีชื่อเสียงทุกหนทุกแห่ง ตลอดจนไปหาโยคีต่าง ๆ และผู้ที่สามารถแสดงปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ด้วย จุดประสงค์ของสมาคมนี้ ซึ่งได้มีประกาศไว้แล้วนั้นก็คือการค้นคว้าหาพลังซึ่งซ่อนอยู่ในมนุษย์และในธรรมชาตินี่เอง ทั้งนี้ได้แก่วิชาพลังเกี่ยวกับโยคะและพลังอันเป็นทิพย์ หรือสิ่งสูงส่งซึ่งได้มีกล่าวไว้เกี่ยวกับบรรดาฤาษีชีไพรแต่ครั้งโบราณนั้น

และพลังหรืออำนาจเหล่านั้น บัดนี้เราก็เห็นได้ชัดแล้วว่า ท่านไส บาบานั่นเองที่สามารถแสดงได้มากมายเหลือเพื่อเลยทีเดียว

เป็นที่เห็นได้ชัดว่าในระหว่าง ๔ ปี ที่เราได้จากอินเดียไปนั้น ได้มีการเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่เกิดขึ้นมาแล้ว ประจักษ์พยานข้อนี้จะเห็นได้ว่าในระหว่างที่เรานั่งรับประทานอาหารดินเนอร์ที่โต๊ะนั้น หัวข้อใหญ่ใจความที่เราสนทนากันก็คือ เรื่องของท่านไส บาบานั่นเอง สุภาพสตรีชาวนิวซีแลนด์ ซึ่งชื่อว่าโคราลี่เลย์แลนด์นั้น ได้เล่าให้เราฟังว่า เธอได้ยินข่าวมาว่า

ท่านไส บาบา จะเดินทางมาที่มัทราสในระยะเวลาสองสามวันข้างหน้านี้ เรื่องนี้เป็นข่าวใหญ่สำหรับพวกเราส่วนมากซึ่งร่วมรับประทานอาหารกันในวันนั้น ซึ่งก็รวมทั้งเราเองด้วย เนื่องจากเราต้องอยู่ในมัทราสอีกเป็นเวลา ๒ สัปดาห์ เพื่อจะทำธุรกิจส่วนตัวของเราซึ่งรวมทั้งการติดต่อกับบริษัทผู้พิมพ์ในอินเดียของข้าพเจ้าด้วย เรามีความยินดีในเมื่อคิดว่าเราอาจจะได้พบท่านสวามี ก่อนที่เราจะเดินทางไปยังอาศรมของท่านที่ไวด์ฟิลด์ใกล้กับบังกาลอร์ แต่แล้วเราก็นึกขึ้นมาได้ว่าข่าวลือเกี่ยวกับการเดินทางของท่านไส บาบา นั้น โดยมากมักไม่ค่อยจะเป็นจริงเท่าไรนัก

หลังจากที่การรับประทานอาหารเสร็จแล้ว ชายชราคนหนึ่งในบรรดาชายชรา ๒ คน ก็ลุกขึ้นจากโต๊ะและออกไปจากห้องทันที เขาไม่มาสมทบกับการสนทนากับเรา และข้าพเจ้าคิดว่าเขาคงจะไม่พอใจในการเจรจากันเกี่ยวกับท่านไส บาบานี้ ส่วนชายชราอีกคนหนึ่งชื่อนายชาร์ล ชอร์ อายุ ๘๔ ปี เป็นสมาชิกของสมาคมพรหมวิทยานี้ และมีตำแหน่งเป็นบิชอปของลิบเบอรัล-

คาทอลิกเชิร์ชนั้นกำลังนั่งอยู่ข้างๆ ข้าพเจ้า เขาได้มาสมทบในการสนทนากับเราด้วย เขาได้ทำท่าลังเลอยู่ครู่หนึ่งและก็กล่าวกับข้าพเจ้าว่า "ผมรู้ดีว่ามันคงจะเป็นการไม่ง่ายนักหรอกครับ ก็แต่ผมจะขอบคุณคุณมาก ถ้าหากว่าคุณสามารถหาวิธีให้ผมพบกับท่านไส บาบาได้"

ข้าพเจ้ามีความยินดีที่ได้ทราบเรื่องนี้จากเพื่อนผู้ชราของเรา แม้ว่าข้าพเจ้ารู้ดีว่าเขาต้องการพบท่านไส บาบา คงอาจจะเป็นเพราะจะให้ท่านรักษาขาที่เป็นโรคของเขาเท่านั้นเองก็เป็นได้ ทั้งนี้เพราะว่าตอนนี้เขาไปไหนมาไหนไม่ได้ ต้องนั่งรถล้อเข็นไปตลอดเวลา

ข้าพเจ้าจึงเตือนเขาว่า "แต่ท่านไส บาบาไม่ได้รักษาโรคให้แก่คนทุกคนนะครับ คุณชาร์ล"

เขาได้ตอบว่า "ไม่ใช่เรื่องนั้นหรอกครับ จริงอยู่ ผมอยากจะให้ท่านไส บาบา บอกผมว่า ขาของผมเป็นอะไรแน่ แต่ที่สำคัญก็คือ ผมอยากจะได้อยู่ใกล้ท่านน่ะครับ และก็จะได้รับพลังหรือรังสีจากท่านมากกว่า"

ในวันนั้น นอกจากเรื่องนี้ข้าพเจ้ายังได้รับความประหลาดใจอันระคนด้วยความยินดีเป็นครั้งที่สอง ใน

เมื่อข้าพเจ้าได้ไปที่สำนักงานพิมพ์หนังสือของข้าพเจ้า พอผู้จัดการต้อนรับข้าพเจ้าและก็บอกเชื้อเชิญให้ข้าพเจ้านั่งในสำนักงานของเขาแล้วเท่านั้น เขาก็ได้โทรศัพท์ไปบอกกับเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ ที่เป็นคณะกรรมการบริหารในบริษัทของเขาทุกคนทันที ต่อมาในเวลาไม่กี่นาทีก็ปรากฏว่าในสำนักงานของเขาก็มีคณะกรรมการของเขามานั่งล้อมวงอยู่ในห้องเต็มเลยทีเดียว เป็นอันว่าเช้าวันนั้นงานสำคัญงานการพิมพ์หยุดไปชั่วขณะ ในระหว่างที่ท่านเหล่านี้ได้ตั้งคำถามแก่ข้าพเจ้าหลายอย่างหลายประการเกี่ยวกับท่านไส บาบา สิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความประหลาดใจระคนกับความยินดีก็คือ หลังจากที่หนังสือ ที่ข้าพเจ้าได้รับการพิมพ์ออกไปจากบริษัทนี้แล้ว บุคคลเหล่านั้นทุกคนก็กลายเป็นสาวกของท่านไส บาบาไปทั้งหมด โดยบางคนก็เลื่อมใสมากบ้างหรือน้อยบ้างตามอัธยาศัยของแต่ละคน เป็นอันว่าเช้าวันนั้นเป็นเวลาของการภักติคืออุทิศให้แก่ท่านไส บาบา และก็ไม่มีการทำงานกันเลย

ผู้จัดการที่นั่นก็พยายามจัดหารถให้ข้าพเจ้าคันหนึ่ง เพื่อที่จะส่งข้าพเจ้ากลับมาที่แอดยาร์ ซึ่งห่างจากที่นั้นประมาณ ๘ ไมล์ และยังเสนอว่าจะส่งรถมาให้อีกคันหนึ่งในวันรุ่งขึ้น เพื่อจะรับข้าพเจ้าไปสนทนาเกี่ยวกับเรื่องธุรกิจกัน เนื่องจากว่ารถประจำทางที่นั่นก็แน่นมากและค่าโดยสารแท็กซี่ก็แพงมาก เพราะราคาน้ำมันจากอาหรับได้สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมีความยินดียอมรับความเอื้อเฟื้อนี้ด้วยความเต็มใจ อันที่จริงข้าพเจ้าทราบดีว่าเรื่องธุรกิจการพิมพ์ โดยปกติของประเทศทางภาคตะวันตกนั้น เป็นเรื่องที่จะต้องแข่งขันกันอย่างเคร่งเครียดเพียงใด ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรู้สึกว่าเวลาตอนเช้าของความภักติ ซึ่งเขาได้จัดให้มีในที่มีการทำธุรกิจการค้านั้น ทำให้ข้าพเจ้าได้มีความรู้สึกว่าได้กลับมาอยู่ประเทศอินเดีย ซึ่งเต็มไปด้วยความเอื้อเฟื้อช่วยเหลือกันอย่างแท้จริง

พลังของคนพิการ

เหตุการณ์ในชีวิตที่ผ่านมาแล้ว ซึ่งเกี่ยวกับคุณโคราลี่เลย์แลนด์นั้น คงจะเป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความ

ระทมขมขื่นแก่เธอไม่น้อย คุณโคราลี่เลย์แลนด์ที่กล่าวมานี้เป็นสุภาพสตรีนัยตาสีน้ำตาล รูปร่างค่อนข้างอ้วน เธอเคยเป็นนักไวโอลินอาชีพ ร่วมกับวงอุปรากรของคณะกรรมการส่งกระจายเสียงทางวิทยุของออสเตรเลียมาแล้ว ครั้งนั้นเธออยู่ที่โฮบอสในแคว้นทัสเมเนีย วันหนึ่งเธอเกิดเป็นอัมพาต ทำให้ร่างกายข้างหนึ่งของเธอเคลื่อนไหวไม่ได้โดยสิ้นเชิง ตอนนั้นเธอเป็นประธานของหอพรหมวิทยาที่โฮบอสด้วย และได้อ่านเรื่องของท่านไส บาบามาแล้ว เมื่อเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นเธอจึงคิดว่าท่านไส บาบาคงจะช่วยรักษาเธอให้หายได้เป็นแน่

ต่อมาเมื่อเธอมีอาการค่อยยังชั่วขึ้นและสามารถจะเดินได้บ้างเล็กน้อยแล้ว เธอจึงได้เดินทางมาสำนักงานใหญ่ของสมาคมพรหมวิทยา ที่แอดยาร์ในอินเดียนี้พร้อมกันนั้น ก็แสดงความหวังว่าคงจะได้เข้าพบท่านไส บาบา เป็นส่วนตัวโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ ตอนที่เราได้พบเธอนั้นเธอได้ไปและอยู่ที่ปุตตปารตีมาแล้ว ตอนนี้เธอเดินได้ดีทีเดียว นอกจากว่าจะมีการกระโผลกกระเผลกเล็กน้อย แต่แขนข้างหนึ่งก็ยังดูเหมือนว่ายังใช้การ

ไม่ได้ดี ซึ่งทำให้เธอไม่สามารถจะเล่นไวโอลินได้เหมือนเดิมอีก

แม้กระนั้นท่านไส บาบา ก็ดูเหมือนว่าจะได้ก่อให้เกิดความประทับใจอย่างลึกซึ้งแก่คุณโคราลี่เป็นอย่างยิ่ง เพราะปรากฏว่า เธอได้พูดถึงความยิ่งใหญ่ในความเมตตาของท่านไส บาบา ซึ่งมีต่อเธอนั้นแก่ทุกคนที่มาที่สำนักงานของสมาคมพรหมวิทยาที่กล่าวมาแล้วนี้ คุณโคราลี่นี้มีลักษณะเป็นสาวกผู้ภักดีต่อท่านคุรุ คือศาสดาอย่างแท้จริง เป็นผู้เต็มใจจะอุทิศตัวเพื่อประกาศคุณความดีของท่านคุรุอย่างเต็มที่ เธอรู้สึกว่าเมื่อเธอรู้จักคน ๆ ใดก็อยากจะให้คน ๆ นั้นได้รับความสุขใจเหมือนอย่างที่เธอได้เคยพบกันท่านไส บาบา ให้จงได้ ครั้งหนึ่งเธอได้มีงานปาร์ตี้ ในที่อยู่คือในแฟลตของเธอ ณ ที่นั้นเธอมีรูปท่านไส บาบา รูปใหญ่ที่เดียวอยู่รูปหนึ่ง และจุดธูปบูชาตลอดเวลา โดยจัดที่ทำงานนั้นให้เป็นเหมือนที่บูชา และสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ ณ มุมหนึ่งของห้องที่เธอพักอยู่

ในขณะที่มีปาร์ตี้กันและมีคนมาแน่นอยู่ในห้องนั้น ข้าพเจ้าได้ยินเจ้าหน้าที่ของสมาคมพรหมวิทยาท่านหนึ่งผู้ซึ่งได้กลับมาจากต่างประเทศ ได้ถามกันด้วยน้ำเสียงซึ่งไม่ค่อยจะเชื่อถือว่า ท่านไส บาบาได้ทำอะไรให้แก่เธอมากมายนักทีเดียวหรือ เธอจึงได้นับถือท่านถึงขนาดนั้น เจ้าหน้าที่อีกคนหนึ่งเมื่อได้ยินเช่นนั้นจึงตอบแทนโคราลี่ว่า "ถ้าคุณเห็นเธอก่อนที่เธอจะไปหาท่านไส บาบา ละก้อ คุณจะไม่ถามคำถามเช่นนั้นเลย เพราะในตอนนั้น โคราลี่หมดหวังในชีวิตโดยสิ้นเชิง เอาแต่ร้องไห้อย่างขมขื่นตลอดเวลา ในตอนนั้นเธอเกือบจะไม่เป็นผู้เป็นคนอยู่แล้ว แต่แล้วคุณดูสิ คุณดูลักษณะกิริยาอาการของเธอตอนนี้สิ เห็นไหมว่าเปลี่ยนไปเป็นคนละคนเลยทีเดียว?"

บุคคลที่สำนักงานใหญ่ของสำนักพรหมวิทยาหลายคนได้ออกความเห็นว่าท่านไส บาบาได้ทำให้มีความเปลี่ยนแปลงอย่างลึกซึ้งโดยเฉพาะในทางจิตใจแก่โคราลี่ได้อย่างน่ามหัศจรรย์ใจมากที่สุด บัจจุบันนี้ปรากฏว่าเรี่ยวแรงของเธอช่างมีมากมายมหาศาลเหลือเกินอย่างไม่

น่าเชื่อ คือตามปกติในเดือนเมษายน ซึ่งมีอากาศร้อนอบอ้าวอย่างมากเหลือเกินเช่นนี้ บุคคลส่วนมากก็มักจะอยู่ภายในบ้านขณะที่อากาศร้อนขนาดที่จะแผดเผาทุกสิ่งทุกอย่างให้ไหม้เกรียมไปฉะนั้น ในระหว่างเวลาอันแสนทรมานเหล่านี้ ซึ่งจะเป็นในราวเที่ยงวันนั้น เราจะเห็นว่า *มีหมาบ้าและโคราลี่เท่านั้นที่กล้าลากสังขารออกมาตากแดดอันแผดเผาเหมือนกับอยู่ในเตาอบได้เช่นนี้* แต่นั่นแหละเราก็ยังเห็นโคราลี่อยู่ได้ โดยเอากระจาดคว่ำทำเป็นหมวก แล้วก็เดินกระโผลกกระเผลกและกระหืดกระหอบไปตามถนน เพื่อจะไปสู่ที่นั้นบ้างที่นี้บ้างในระหว่างการดำเนินงานของเธอ

ตอนบ่ายวันหนึ่ง ระหว่างที่มีอากาศอันร้อนจัดแสนทรมานหลังจากที่เราได้มาถึงแล้ว เธอก็ยังตากแดดอันแผดเผาเป็นระยะทาง ๑ กิโลเมตร จากบ้านของเธอไปสู่อาคารลีดบีเตอร์ นอกจากนั้นยังขึ้นบันไดอันแสนจะชันอยู่นอกอาคารขึ้นมายังแฟลตของเรา ซึ่งอยู่ที่พื้นชั้นบนสุดเสียด้วย เธอไม่ต้องการอะไรหรอกนอกจากจะบอกให้เราทราบถึงท่านไส บาบาเท่านั้น และเรา

ก็มีความยินดี และสนใจเสมอที่จะฟังเรื่องราวของเธอว่าเธอได้รับอิทธิพลจากท่าไส บาบามาอย่างไรบ้าง

ท่านไส บาบา ได้ให้เธออยู่ห้องหนึ่งโดยเฉพาะเลยทีเดียว ตั้งแต่วันที่เธอมาถึงที่ประศันตินิลยัมเป็นครั้งแรก โคราลี่หวนระลึกไปถึงความหลังในตอนนั้น และเธอได้กล่าวกับเราว่า "แหมคืนนั้นดิฉันนอนหลับสบายที่สุดเลยทีเดียว จิตใจเยือกเย็นอย่างบอกไม่ถูก ดิฉันไม่เคยมีความสุขเช่นนี้เลยตั้งแต่เกิดมาในชีวิตนี้"

เมื่อได้เข้าไปพบเป็นส่วนตัวกับท่านไส บาบาเป็นครั้งแรกนั้น ท่านก็ไม่ได้บอกว่าท่านจะรักษาเธอให้หาย แต่บอกว่าเธอควรจะหยุดความวิตกกังวลและความกลุ้มใจเสียที และคิดถึงพระผู้เป็นเจ้าอยู่ตลอดเวลาและทำใจให้ผาสุก หลังจากนั้นเธอได้อยู่ในอาศรมนั้นเป็นเวลาหลายสัปดาห์ เธอสามารถจะเดินได้บ้างแล้ว คือในความพยายามที่จะเดิน ๔ ครั้งนั้น เธอก็สามารถที่จะเดินได้ดีถึง ๓ ครั้ง และแขนของเธอก็ค่อยดีขึ้นตามกันไปด้วย พร้อมกับพูดเธอได้ยกแขนขึ้นเหนือศีรษะเพื่อจะแสดงให้เราดู

ข้าพเจ้าได้กล่าวกับเธอว่า "แต่นี่แน่ะโคราลี่ เธอก็ยังใช้แขนของเธอสีไวโอลินไม่ได้อยู่ไม่ใช่หรือ? ฉันหวังว่า ท่านไส บาบาคงจะรักษาให้หายเป็นปกติเหมือนดังเดิมนะ"

โคราลี่ได้กล่าวว่า "ถึงมันจะไม่หายเหมือนดังเดิม ดิฉันก็เห็นว่าการใช้แขนข้างหนึ่งได้ก็ยังดีกว่าใช้ไม่ได้เลยทั้งสองข้าง ก่อนนั้นดิฉันมีแต่ความหงอยเหงาและเศร้าโศกอย่างเหลือแสนอยู่ตลอดเวลา แต่เดี๋ยวนี้ความรู้สึกเช่นนั้นไม่มีเลย ท่านไส บาบาได้ทำให้ดิฉันมีความสุขและสงบได้ถึงขนาดนี้"

"และเธอมีแผนการในอนาคตไหม?"

"ดิฉันอยากจะอยู่กับท่านสวามีต่อไปอีกสักพักหนึ่ง ต่อจากนั้นก็จะกลับไปที่อาศรมให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้"

พระบรมครูไมเตรยะ

ข่าวลือที่ว่าท่านไส บาบากำลังจะมาที่นี่นั้น แพร่หลายทั่วไปในหมู่สาวกของท่านในกรุงมัทราส ตลอดจนถึงบุคคลสองสามคนที่มีความสนใจที่สำนักงานใหญ่

ของสมาคมพรหมวิทยานี้ด้วย โดยเฉพาะบุคคลที่ต้องการจะพบท่าน บางคนกล่าวว่าเขาจะนิมนต์ให้ท่านมาแสดงธรรมใต้ต้นไทร ต้นไทรใหญ่นี้เขาถือว่าเป็นต้นที่ใหญ่ที่สุดหรือใหญ่เป็นที่สอง ทั้งนี้โดยคิดถึงลำต้นกลางต้นเดียวเป็นหลัก ในเมื่อเปรียบเทียบกับต้นไทรใหญ่อื่น ๆ ในประเทศอินเดียทั้งหมด ต้นไทรนี้ความจริงก็มีความหมายเป็นพิเศษสำหรับข้าพเจ้าเป็นส่วนตัวอยู่เหมือนกัน เพราะข้าพเจ้าเคยได้ฟังธรรมเทศนาอันไพเราะจับใจมาหลายครั้งจากนักปาฐกถาที่มีชื่อเสียงทั่วโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประธานของสมาคมผู้ล่วงลับไปแล้ว คือนายเอ็นศรีราม และที่สำคัญเป็นพิเศษก็คือ ท่านไมเตรยะ * ผู้ที่สมาชิกของสำนักพรหมวิทยาเรียกว่าเป็นบรมครูของโลกนั้น ก็ได้เทศนาสั่งสอนเป็นครั้งแรกโดยผ่านทางร่างกายของนายเค กฤษณะมูรติ ณ ใต้ต้นไทรนี้เอง ซึ่งเป็นสถานที่ที่มีบรรยากาศเหมาะสมมาก ในเมื่อคำนึงถึงความจริงที่ว่า ใต้ต้นไทรนั้นก็เป็นพื้นทรายราบเรียบ เหนือศีรษะขึ้นไปก็เป็นพุ่มไม้ใบหนา

* น่าจะหมายความถึง พระศรีอาริยเมตไตรยกระมัง

มีแสงอาทิตย์สอดส่องลอดลงมาเป็นบางแห่ง ทำให้เกิดเป็นลำแสงสวยงามมาก สำหรับผู้ได้ฟังธรรมเทศนาเป็นครั้งแรกในวันที่ ๒๘ เดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๒๕ นั้น ทุกคนต่างก็ได้รู้สึกประทับใจ ทำให้เกิดอัศจรรย์อย่างลึกซึ้งอย่างชนิดที่จะลืมไม่ได้เลยทีเดียว ดร. แอนนี เบสันท์ ซึ่งเคยเป็นประธานสมาคมพรหมวิทยาคนหนึ่งก็ดี และคนอื่นก็ดี ไม่มีใครสงสัย เพราะทุกคนเชื่อกันว่า ที่นายกฤษณะ มูรติ พูดในครั้งนั้นก็เป็นคำพูดของท่านผู้เป็นบรมครูของโลก ได้พูดโดยผ่านทางตัวเขานั่นเอง

มีข้อความได้กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง Krishnamurti, the Year of Awakening ซึ่งแต่งโดย แมรี่รัสเจนส์ พิมพ์โดยบริษัทจอนเมรีลอนดอน ใน ค.ศ. ๑๙๗๕ ข้อความตอนหนึ่งมีว่าดังต่อไปนี้

"ขอให้พวกเธอทั้งหลายจงระลึกถึงวันนี้คือวันที่ ๒๘ เดือนธันวาคมปีนี้ไว้ รักษาความทรงจำนี้ไว้ในดวงใจ เสมือนหนึ่งเธอรักษาอัญมณีอันมีค่าฉะนั้น เราเชื่อว่าท่านนั้นจะต้องกลับมาอีกครั้งหนึ่งในไม่ช้า ชาว

โลกกำลังได้รับชีวิตใหม่ และกำลังมีพายุลูกใหม่พัดผ่านมาแล้ว พายุลูกนี้มีกำลังมหาศาล เมื่อพัดมาก็จะสามารถทำความสะอาดให้แก่ทุกสิ่งทุกอย่างได้ มันจะพัดพาเอาธุลีจากต้นไม้ทุกต้น มันจะพัดเอาใยแมลงมุมอันรุงรังซึ่งแฝงอยู่ในจิตใจและอารมณ์ของเราให้ปลาศนาการไปโดยหมดสิ้น และหลังจากนั้นเราทุกคนจะเป็นผู้สะอาดบริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์โดยทั่วกัน"

นักวิทยาศาสตร์ของพระผู้เป็นเจ้า

เช้าวันหนึ่ง ข้าพเจ้ากำลังนั่งอยู่ภายใต้เงาไม้อันร่มรื่นของต้นไม้อันสูงใหญ่ ซึ่งเปรียบเสมือนเสาหินแห่งมหาวิหาร อันมีเพดานปกคลุมไปด้วยสีเขียวชะอุ่มของกิ่งไม้และใบไม้ที่เกี่ยวกระหวัดรัดและพันกันอยู่เบื้องบนศีรษะของเราอย่างแน่นขนัด ตอนนั้นมีบุคคลสองสามคน ซึ่งคงจะเป็นเจ้าหน้าที่เดินไปเดินมาเพื่อตระเตรียมการอะไรอย่างหนึ่ง อันเป็นหน้าที่ของเขา ขณะนั้นเอง ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่า ได้เกิดการถอยจิตเข้าสู่ภาวะที่อยู่เหนือกาลและอวกาศชั่วขณะหนึ่ง โดยฉับพลันได้

เกิดแสงสว่างวาบขึ้นรอบกาย เป็นแสงที่แจ่มกระจ่างแรงกล้าชนิดที่แสงแดดอันแผดเผาร้อนแรงในประเทศอินเดียเวลานั้น ถ้าจะนำมาเปรียบเทียบกับแสงดังกล่าวนี้ ก็ดูจะมีค่าเพียงเท่ากับแสงเทียนไขเท่านั้นเอง ในเวลาเดียวกัน ภาพของสิ่งแวดล้อมที่ปรากฏในโลกภายนอกก็มีแสงเจือจางและบางเบาลงไปทุกที น่าประหลาดที่แสงอันเกิดจากภายในดังกล่าวนั้น แม้จะส่องสว่างเป็นประกายเจิดจ้ากว่าแสงอาทิตย์ภายนอกก็ตาม แต่กลับส่งกระแสแผ่ซ่านไปด้วยความสุขสดชื่น จนแทบว่าจะทำให้ข้าพเจ้าสำลักตายด้วยความสุข ชนิดที่ประหลาดมหัศจรรย์จนรำพันไม่ถูกเลย ความรู้สึกอันลึกซึ้งและดื่มด่ำไปด้วยความสุขดังกล่าวนี้ คงจะเกิดขึ้นชั่วระยะเวลาสักชั่วขณะหนึ่งก็ได้กระมัง ถ้าจะคิดคำนวณกันตามมาตราเวลาของโลกนี้ แต่ข้าพเจ้าก็รู้ดีว่ามันอยู่เหนือความจำกัดของกาลเวลาจริงๆ มันเป็นการได้มีโอกาสเข้าไปสัมผัสหรือว่าเห็นเพียงแว็บหนึ่ง ซึ่งสัจธรรมอันมีภาวะนิรันดร เป็นสภาพที่ตั้งอยู่เหนือความแปรปรวนและเสื่อมสลายของโลกทุกประการ ข้าพเจ้า

คิดว่า เรื่องนี้น่าจะเป็นการที่ท่านพระผู้เป็นเจ้าในร่างมนุษย์ได้จัด "ฉาก" ให้พวกเราผู้เป็นสมาชิกของสมาคมพรหมวิทยาได้มีโอกาส "เห็น" ความจริงอันสูงสุดนั้นได้ชั่วขณะหนึ่งก็ได้ ทั้งนี้อาจเป็นในฐานะที่พวกเราเป็นผู้ที่เปรียบเสมือนกับเป็น "นักวิทยาศาสตร์ของพระผู้เป็นเจ้า" (scientsts of God) โดยนัยดังที่ศาสตราจารย์ ที เอ็ม พี มหาเทวัน ซึ่งเป็นนักปรัชญาผู้ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่งได้กล่าวขนานพวกเราไว้เช่นนั้น แต่นั่นแหละถึงอย่างไร ข้าพเจ้าก็อดสงสัยไม่ได้อยู่ดี อย่างน้อยก็คิดว่า บัดนี้ถึงเวลาจริงๆ แล้วหรืออย่างไร? คำตอบต่อปัญหานี้ ข้าพเจ้าคิดว่าคงไม่มีใครที่จะเฉลยได้ดีกว่าท่านไส บาบาอย่างแน่นอน

ต่อมา กฤษณมูรติได้ตัดความสัมพันธ์กับสมาคมพรหมวิทยาในระยะใกล้ๆ กับที่ ดร. แอนนี่ เบสันท์* ได้ถึงแก่มรณกรรม หลังจากนั้นเขาก็ได้แสดงปาฐกถาต่อไปอีกหลายปี โดยได้แสดงที่นอกบริเวณสมาคม คือ

---

* ผู้แต่งเรื่อง พลังความคิด และกายทิพย์ ซึ่งสำนักค้นคว้าทางวิญญาณได้พิมพ์ฉบับแปลแล้ว

ในที่สวนแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่ไกลนัก ตอนที่เราไปถึงอินเดียในระยะปี ค.ศ. รุ่น ๖๐ (คือ ระหว่าง ๑๙๖๐ ถึง ๑๙๖๙) นั้น เขากำลังแสดงปาฐกถาอยู่ดังกล่าวแล้ว โดยเป็นการแสดงอยู่ที่นั้นเป็นระยะเวลากว่า ๓๐ ปี ๆ ละหลายสัปดาห์ เกือบทุกคนที่สำนักงานใหญ่ของสมาคม ณ ที่นั้น รวมทั้งท่านประธานของสมาคมเอง คือ เอ็น ศรี ราม ก็ได้เคยไปฟังเขาแสดงปาฐกถาในตอนเย็นในสวนแห่งนั้นมาแล้วทั้งสิ้น

สำหรับข้าพเจ้าเอง รู้สึกว่าคำพูดของเขาเป็นเสมือนคำพูดของพระศิวะ คือเป็นผู้มาทำลายความเชื่อถือเก่า ๆ ที่หมดคุณค่าไปนานแล้ว ให้หมดไปเสียเลย คำพูดเหล่านั้นจะมาจากพระไมเตรยะ หรือมาจากตัวของเขาเองก็ตามที แต่พายุแห่งคำพูดของเขา ซึ่งได้เริ่มพัดที่ใต้ต้นไทรในปี ค.ศ. ๑๙๒๕ นั้น ก็ได้พัดติดต่อกันมาเป็นเวลาถึง ๔๐ ปีแล้ว พร้อมกันนั้นก็ได้กวาดใยแมลงมุมอันรกรุงรังในอารมณ์และจิตใจของผู้ฟังออกไปเป็นส่วนมาก ท่าน ศรี ราม ผู้ซึ่งเป็นประธานของสมาคมพรหมวิทยาเอง ได้นำเอา "พายุแห่งความคิด" ดัง-

กล่าวแล้วเข้าไปประยุกต์ในกิจการของสมาคมด้วยเหมือนกัน แต่เป็นการกระทำแบบเงียบๆ และสุภาพตามแบบฉบับของท่าน **พายุ** ดังกล่าวได้พัดเข้าไปทำความสะอาดให้เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งแก่พลังแห่งความคิดในทางวิญญาณ ซึ่งตอนนั้นกำลังจะเริ่ม "รกรุงรัง" ขึ้นมาบ้างแล้วในสมาคมแห่งนั้น หลังจากการล่วงไปแห่งเวลา ซึ่งเรื่องเช่นนี้ ก็เป็นธรรมดาของสถาบันทั่วไปโดยมากนั่นเอง

ปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าท่านประธานของสมาคมคือ นายยอห์น โคทส์ ก็กำลังดำเนินการ "ชะล้าง" ทัศนคติเก่าๆ บางประการซึ่งหมดสมัยและเก่าเกินกาลไปแล้วออกเสียบ้าง พร้อมกันนั้นก็ทำให้เกิดความคิดที่เป็นอิสระยิ่งขึ้นกว่าเดิม และเป็นการเชื้อเชิญคนรุ่นใหม่ให้เข้ามาศึกษาหาความรู้มากขึ้น โดยไม่จำกัดว่าเขาเหล่านั้นจะมีทัศนคติอย่างใดต่อหลักการของสมาคมนี้ ดังนั้นวันหนึ่งในอนาคตสมาคมนี้อาจจะมีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ดังที่ได้เคยรุ่งโรจน์มาแล้วในอดีต และก็จะได้เป็นแนวทางอันบริสุทธิ์ผุดผ่องพร้อมที่จะให้ผู้แสวงหาสัจธรรมทั้งปวงผู้มาจากแดนโพ้นทะเล ได้ศึกษาหาความจริงได้โดยเสรี ครั้นแล้วบุคคล

ทั้งหลายเหล่านั้น จะได้เผยแพร่สัจธรรมอันสูงสุดให้เป็นที่รู้แก่ชาวโลกอย่างทั่วถึง ผลลัพธ์ก็คือจะได้มีการแสวงหาความจริงทางวิญญาณกันอย่างกว้างขวาง ซึ่งในที่สุดสัตว์โลกผู้แหวกว่ายอยู่ในทะเลแห่งวัฏฏสงสารก็จะได้มีโอกาสบรรลุถึงฝั่งอันเกษมแห่งดินแดนในทางวิญญาณกันมากขึ้นนั่นเอง

แต่เวลานั้น คงจะยังไม่มาถึงในขณะนี้ พวกเราในปัจจุบันส่วนมาก ยังถ่วงตนเองด้วยน้ำหนักของ "อับเฉา"* คือทัศนคติจากอดีตกาล ซึ่งเราคิดว่ามันเป็นของศักดิ์สิทธิ์ที่จะต้องรักษาไว้ตลอดไป เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๓๐ ปีมาแล้ว (ที่กฤษณมูรติได้ประกาศแนวความคิดใหม่เป็นต้นมา) โลกโดยทั่วไปก็ยังไม่ได้รับอิทธิพลแห่ง "ลมพายุ" คือแนวความคิดใหม่ของเขามากนัก พวกเราส่วนมากยังคงฝังใจอยู่กับแนวความคิดเก่าๆ อย่างเคร่งครัดโดยไม่ยอมเปลี่ยนแปลง น่าคิดว่าถ้าท่านไสบาบา พัดลมพายุของท่านในทำนองเดียวกันขึ้นมาบ้าง ผลที่เกิดขึ้นจะเป็นอย่างไร ก็ยากที่เราจะคาดคะเนได้

---

* "อับเฉา" หมายความถึงของที่ใช้ถ่วงเพื่อกันเรือโคลง มีหินและทราย เป็นต้น

ปาฏิหาริย์ใบไม้หอมในมุ้ง

คราวนั้น ท่านไส บาบาไม่ได้มาที่กรุงมัทราส ในที่สุดข่าวลือได้สงบไป และเราก็ได้ทราบต่อมาภายหลังว่าท่านได้เปลี่ยนแผนการเดินทางแล้ว และจะไม่เดินทางมาที่มัทราสในเดือนนี้ หรือบางทีอาจจะตลอดเวลาอีกหลายเดือนก็ได้ เป็นอันว่า เราต้องเดินทางไปหาท่านเองโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้

และเราก็ได้ทราบว่า การซื้อตั๋วรถไฟในตอนนี้เป็นเรื่องยากลำบากกว่าที่เคยเป็นมาแล้วมาก เราจะต้องยืนเข้าคิวกันเป็นแถวยาว กระเถิบไปได้ทีละนิดๆ ท่ามกลางแสงอาทิตย์อันแผดเผาอย่างรุนแรง แทบว่าจะหายใจไม่ออก ทั้งนี้คงจะต้องเป็นเวลาหลายชั่วโมงกว่าจะเข้าไปได้ถึงหน้าต่างห้องขายตั๋ว มันจะต้องเป็นภาระที่ยากแค้นแสนเข็ญเอาการทีเดียว อย่างไรก็ตาม ชาวอินเดียหนุ่มคนหนึ่งได้รับอาสาช่วยเราในเรื่องนี้ โดยแจ้งว่า เราไม่จำเป็นจะต้องไปยืนเข้าคิวเช่นนั้นก็ได้ เขาจะไปหาเพื่อนคนหนึ่งในสถานีนั้น เพื่อนคนนั้นมีญาติคนหนึ่งทำงานอยู่ในแผนกขายตั๋ว แต่นั่นแหละ

เราจะต้องจ่ายเงินเป็นค่ารางวัลให้แก่เขาบ้าง และก็ต้องให้ต่อไปอีกถึงเพื่อนของเขา และญาติของเพื่อนของเขาด้วย ซึ่งอันที่จริง จำนวนเงินที่จะต้องจ่ายเพิ่มทั้งหมดนี้ เราก็รู้สึกว่าไม่มากมายเท่าใดนัก

ในที่สุดเขาก็สามารถซื้อตั๋วซึ่งมีค่าอย่างยิ่งสำหรับเราเหลือเกินมาให้ได้ ๒ ใบเป็นตั๋วรถไฟด่วนจากมัทราสไปบังกาลอร์ซึ่งจะออกเดินทางภายในเวลา ๗ วัน เรื่องนี้มีประโยชน์แก่เรามาก เพราะตามปกติเราจะคอยตั้ง ๑๐ วัน หรือมากกว่านั้น ถ้าเราสามารถออกเดินทางภายในเวลา ๗ วันได้ ก็จะทำให้เรามีเวลาพอที่จะทำธุรกิจของเราในมัทราสได้เสร็จ ตลอดถึงไปเยี่ยมเพื่อนเก่าบางคนที่นั่นได้อีกด้วย

แต่แล้วพอก่อนที่จะถึงเวลาเราออกเดินทาง ๒ วัน พวกคนงานรถไฟก็เกิดการสไตร์ค์กันขึ้นเป็นอันว่าไม่มีรถไฟที่จะทำให้เราเดินทางไปถึงบังกาลอร์ได้ อันที่จริงมีข่าวลือมาก่อนแล้วว่า จะมีการสไตร์ค์กันอย่างยืดยาวเป็นเวลานานเกิดขึ้น แต่โดยข่าวอันเป็นทางการซึ่งเราได้รับทราบจากหนังสือพิมพ์และวิทยุแล้ว เขาก็บอกว่า

ไม่มีการสไตร์ค์เกิดขึ้นเลย หรือถึงแม้ว่าจะเคยมี แต่บ่านนี้มันก็ไม่มีแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องนี้คงจะเป็นวิธีการปฏิบัติ การโฆษณาชวนเชื่อของรัฐบาลเสียมากกว่า เพราะในเมื่อเราหอบข้าวหอบของไปถึงสถานีเพื่อจะไปขึ้นรถไฟ ก็ปรากฏว่าไม่มีรถไฟให้ขึ้นแม้แต่ขบวนเดียว และจะไม่มีต่อไปอีกเป็นเวลาเท่าไร ก็ไม่มีใครรู้ได้เหมือนกัน นอกจากนั้นเรายังได้รับข่าวต่อมาในเวลาไม่ช้าว่า เพราะเหตุที่คนงานรถไฟทำการสไตร์ค์กันขึ้นนี้ รถโดยสารทางไกลและเครื่องบินที่จะไปสู่บังกาลอร์ก็ปรากฏว่ามีผู้จองล่วงหน้าเต็มหมดแล้วเป็นเวลาตั้งหลายสัปดาห์ทีเดียว หมายความว่าถ้าจะไปให้ได้ก็ต้องรอกันเป็นเดือนก็ได้

ก็เป็นอันว่าเราก็ต้องติดค้างอยู่อย่างกระดิกกระเดี้ยไม่ได้ในกรุงมัทราสอันร้อนระอุเหมือนไฟแผดเผานี้เองนึกๆ ดูก็ไม่น่าเชื่อว่าเราได้อุตส่าห์เดินทางมาเป็นระยะทางหลายพันไมล์เพื่อที่จะมาหาท่านไส บาบา พอเหลือระยะทางช่วงสุดท้ายซึ่งมีความยาวประมาณ ๒๐๐ ไมล์เท่านั้นเราก็ไม่สามารถจะเดินทางต่อไปได้อีกแล้ว

เราจึงกลับมาที่ห้องพักของเราบนชั้นยอดของอาคารลีด บีเตอร์ ซึ่งมี ๓ ชั้น แล้วก็ปรึกษากันว่าจะทำอย่างไรดี สถานการณ์บัดนี้ดูท่าทางหมดหวังโดยสิ้นเชิง เท่าที่เราจะทำได้ในปัจจุบันนี้ก็คือนั่งอยู่เฉย ๆ ท่ามกลางความร้อนแรงของแสงแดดแห่งเดือนเมษายน ซึ่งมันร้อนอย่างสาหัสเกือบจะทนไม่ได้ คือร้อนเกือบจะเท่าเดือนกรกฎาคมทีเดียว * เพราะเดือนนี้เป็นเดือนที่ร้อนที่สุดในฤดูร้อนของเมืองมัทราสเสียด้วย ทั้งนี้หมายความว่าเราก็จะต้องนั่งอยู่เฉย ๆ แล้วก็คอยกันไป ในเวลาเดียวกันเวลาที่เราจะอยู่ได้ในอินเดียนี้ก็หมดไปทุกขณะ

ไอริสได้เอ่ยขึ้นด้วยความหมดหวังทำนองเดียวกับที่ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่า "ท่านไส บาบา ก็ไม่ได้มาที่มัทราสนี้แล้ว และเราก็ไปหาท่านไม่ได้ แล้วนี่เราจะต้องมานั่ง ๆ นอน ๆ ในเตาอบนี่ซักเท่าไรก็ไม่รู้เหมือนกันนะ"

---

* กรกฎาคมคงจะเป็นเดือนที่ร้อนที่สุดของอินเดียในแถบนั้น

"ทำอย่างไรหนอท่านไส บาบา จึงจะรู้และส่งสัญญาณมาให้เราทราบบ้างว่า ท่านต้องการจะให้เราไปหาท่าน" ข้าพเจ้ากล่าวขึ้น "แต่นั่นแหละกาลข้างหน้าเป็นอย่างไรเราก็ไม่รู้ ท่านอาจจะไม่พูดกับเราในเมื่อเราไปหาท่านที่นั่นก็เป็นได้เหมือนกัน"

"นั่นนะซี ดิฉันก็ไม่รู้แน่เหมือนกัน บางทีเราอาจจะทำอะไรผิดไปหลายอย่างก็ได้" ไอริสก็เห็นพ้องกับข้าพเจ้าด้วยความรู้สึกที่ไม่ค่อยจะเป็นความผาสุกใจนัก

ค่ำวันนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกมีความหดหู่ใจคอก็เหี่ยวแห้งเป็นอย่างยิ่ง ลมอ่อนที่พัดมาจากทะเลตอนนี้ก็เงียบไปแล้ว และฝูงยุงก็บินกันมาเป็นกลุ่มๆ หนาแน่นขึ้นทุกที ทำให้เราต้องรีบร้อนเข้ามุ้งนอนกันแต่หัวค่ำ เราได้เอาที่นอนนั้นมาไว้ที่เฉลียง เพื่อว่าจะได้รับลมอันสดชื่นหรือความเยือกเย็นในเวลากลางคืนเท่าที่พอจะมีได้บ้าง

ข้าพเจ้าเข้ามุ้งก่อนโดยมุดเข้าไปใต้มุ้งที่เราขึงไว้บนโครงไม้สี่เหลี่ยมผืนผ้าเหนือเตียงนอน ก่อนที่ไอริสจะเข้ามุ้งของเธอเอง เธอก็มาดูที่มุ้งของข้าพเจ้า โดยเดิน

ไปเดินมารอบๆ เพื่อจะดูให้แน่ใจว่า ชายมุ้งของข้าพเจ้านั้นได้ถูกเหน็บไว้อย่างแน่นหนาแล้วใต้ที่นอน เรารู้ดีจากประสบการณ์ว่า ถ้ามีช่องหรือรูแม้แต่สักเล็กน้อย เจ้ายุงตัวเล็กๆ ที่มีพิษร้ายกาจนี้ก็จะแทรกตัวเข้ามาจนได้ แลก็จะทำให้เราต้องนอนไม่หลับกระสับกระส่ายตลอดคืนเลยทีเดียว

อย่างไรก็ตาม คืนนั้นข้าพเจ้าหลับสนิท รุ่งเช้าก็ตื่นขึ้นมา เมื่อแสงเงินแสงทองปรากฏขึ้นบนขอบฟ้าของอ่าวเบงกอล แสงสีทองอ่อนๆ สาดเข้ามาที่มุ้งของข้าพเจ้าๆ เริ่มรู้สึกร้อนขึ้นมาเล็กน้อย ดังนั้นข้าพเจ้าจึงสลัดผ้าห่มผืนบางๆ ออกไป ซึ่งในตอนนั้นเราเอาผ้าห่มบางๆ ผืนเดียวคลุมก็เหลือพอแล้วในเวลากลางคืนหน้าร้อนแห่งเดือนเมษายนเช่นนี้

ทันใดนั้น ข้าพเจ้าก็รู้สึกตื่นเต้นเมื่อมองไปรอบๆ ก็เห็นว่ามีอะไรชิ้นดำๆ เล็กๆ กระจัดกระจายเรี่ยรายอยู่รอบตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงหยิบเอาขึ้นมาหลายชิ้น เมื่อตรวจดูโดยใกล้ชิดแล้วก็ปรากฏว่า ชิ้นเหล่านั้นเป็น

ใบไม้นั่นเอง เมื่อแสงเงินแสงทองกระจ่างแจ้งขึ้นทุกที ก็ได้เห็นว่าเป็นใบไม้สีเขียวเข้มบ้างอ่อนบ้าง ต่างๆ กัน มีรูปร่างและขนาดต่างๆ กันอีกด้วย ใบไม้ทั้งหมดนั้น รู้สึกว่า เป็นใบไม้ที่สดและใหม่เหลือเกินคล้ายกับว่าเพิ่งถูกเด็ดมาจากต้นฉะนั้น ขณะนั้นเองข้าพเจ้าก็ได้สังเกตเห็นสิ่งอันแปลกประหลาดเกิดขึ้นอีกอย่างหนึ่ง คือ ปรากฏมีกลิ่นหอมเยือกเย็นออกมาจากใบไม้เหล่านั้น ซึ่งจะว่าเป็นกลิ่นหอมที่ออกมาจากใบไม้โดยธรรมชาติของมันก็คงจะเป็นไปไม่ได้ เพราะว่าใบไม้เหล่านั้นเป็นใบไม้ของต้นไม้หลายอย่างต่างๆ ชนิดกัน แต่ทุกใบก็มีกลิ่นหอมเยือกเย็นอย่างประหลาดเหมือนกันหมด

เป็นอันว่าข้าพเจ้านอนอยู่บนที่นอนใบไม้นั่นเอง ทั้งนี้เพราะว่า เมื่อตรวจดูแล้วก็ปรากฏว่ามีหลายสิบใบเหลือเกินรอบๆ ตัวข้าพเจ้า และใต้ผ้าปูที่นอนผืนล่าง ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้พยายามนึกด้วยความประหลาดใจเป็นอย่างยิ่งว่า ใบไม้เหล่านั้นมันเข้ามาอยู่ในลักษณะเช่นนี้ได้อย่างไรกัน สมมติว่ามันจะถูกลมพัดมาจากต้นไม้ซึ่ง

อยู่เบื้องล่างของเฉลียงชั้นบนนี้ มันก็คงจะต้องเป็นลมที่พัดแรงจัดเหลือเกินทีเดียว แต่เราก็รู้อยู่ว่าคืนนั้นไม่มีลมคือเป็นคืนที่สงัดลมอย่างยิ่ง แต่ก็เอาละ สมมติว่ามันจะถูกลมพัดขึ้นมา แต่ปัญหาก็มีว่าแล้วมันจะเข้ามาในมุ้งได้อย่างไร ในเมื่อไม่มีช่องแม้แต่เล็กน้อยที่จะทำให้ยุงตัวเล็กๆ เข้ามาได้ และเมื่อใบไม้มันเข้ามาได้แล้วมันเข้ามาอยู่ใต้ผ้าปูที่นอนได้อย่างไร และทำไมจึงมีกลิ่นหอมเยือกเย็นขนาดนี้ ซึ่งทำให้ข้าพเจ้านึกถึงกลิ่นหอมซึ่งเรามักจะได้กลิ่นอยู่เสมอในวัดของชาวฮินดู

ในขณะนี้ ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงกุกกักแสดงว่าไอริสก็ตื่นแล้วเช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าบอกเธอถึงเรื่องที่ข้าพเจ้าได้สิ่งของอันแปลกประหลาด และเธอก็รีบมาดูโดยเร็วที่เดียว ตอนนี้ดวงอาทิตย์โผล่ขึ้นมาพ้นขอบฟ้าแล้วทำให้เราเห็นสิ่งของต่างๆ รอบตัวเราได้โดยถนัด เราได้เลิกมุ้งที่ข้าพเจ้านอนขึ้นทาบไว้กับโครงไม้ข้างบน แล้วก็ช่วยกันตรวจดูใบไม้เหล่านั้นอย่างพินิจพิเคราะห์ ปรากฏว่ามีหลายใบที่มีรอยทาสีและมีแป้งผงอยู่ด้วย

ไอริสได้ให้ความเห็นว่ามันเป็นทูเมอร์ค คัมคัม และเป็นผงไม้จันทน์ เธอบอกว่าใบไม้เหล่านี้อาจจะปลิวมาจากห้องบูชาของใครคนหนึ่ง ซึ่งเขาทำการบูชาพระของเขาในตอนเช้าก็อาจจะเป็นได้ แต่ปัญหามันมีอยู่ว่า เมื่อมันปลิวมาแล้ว มันจะลอดเข้ามาใต้ชายมุ้งซึ่งเหน็บไว้ใต้ที่นอนอย่างแน่นหนาได้อย่างไร ทำไปทำมามันจะเป็นปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบา เสียแล้วกระมัง

ที่บนชั้น ๓ นั้นมีบุคคลอีกผู้หนึ่งอาศัยอยู่ด้วย ชื่อคุณกันตา เทวี มาจากโฮโนลูลู เธอมีเลือดชาวฮาวายอยู่ครึ่งหนึ่ง และเป็นนักศึกษาที่มีความรู้ลึกซึ้งเกี่ยวกับปรัชญาของฮินดูและวรรณคดีทางศาสนาของฮาวายที่มีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันด้วย ตอนนั้นเธอยังไม่ได้เป็นสาวกของท่านไส บาบา แต่ว่าต่อมาในปีนั้นเธอก็ได้เป็น

เมื่อเราเห็นเธอเดินไปเดินมาอยู่บนเฉลียงข้างหน้าห้อง เราจึงเรียกเธอเข้ามา ตอนนั้นเราทั้งสองก็อยู่ในชุดนอนด้วยกันทั้งคู่ ฝ่ายเธอก็เดินมาหาเราโดยสวมเสื้อคลุมยาวสีขาวท่าทางเดินดูเป็นสง่าเหมือนกับนักบวช

ในโบสถ์ใดโบสถ์หนึ่งฉะนั้น เมื่อเราเล่าเรื่องของเราให้เธอทราบและชี้ให้เธอดูใบไม้ ก็ปรากฏว่าดวงหน้าและนัยน์ตาของเธอส่องแสงเป็นประกายวาวขึ้นมาทันที

"แน่แล้วนี่แหละเป็นลีลา คือปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบา ทีเดียว" เธอกล่าวขึ้น "ท่านได้มาอวยชัยให้พรแก่คุณแล้วไงล่ะ"

ในขณะที่ไอริสทำอาหารเช้านั้น ข้าพเจ้าก็รวบรวมเอาใบไม้ที่มีกลิ่นหอมนั้นเข้าด้วยกันแล้วนำมาวางไว้บนหิ้งใกล้รูปถ่ายของท่านสวามี ความท้อแท้หดหู่และหมดหวังทั้งปวงของข้าพเจ้า ซึ่งเคยมีอยู่เมื่อคืนก่อนนั้น บัดนี้ได้ละลายหายไปแล้วโดยสิ้นเชิง เหลืออยู่แต่ความปลาบปลื้มปีติเป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าอดคิดไม่ได้ว่าจะเป็นไปได้ไหมว่า การที่เราได้รับความลำบากเช่นนี้ เป็นเสมือนเงาแห่งหัตถ์ของท่าน ได้เอื้อมมาโอบอุ้มเราเอาไว้นั่นเอง ซึ่งเนื้อความข้างบนนี้เป็นคำกล่าวของกวีผู้หนึ่ง คือนายฟรานซิส ทอมสัน ได้เคยกล่าวไว้เช่นนั้น

บ่ายวันนั้น มีเพื่อนเก่าคนหนึ่งมาหาเราถึงที่ คนผู้นั้นคือคุณลีลา มูดาเลีย ผู้ซึ่งได้รู้จักท่านไส บาบา มา

เป็นเวลานานนับตั้งแต่เธอยังเป็นเด็กอยู่ เธอเป็นคนคนหนึ่งในกลุ่มคนน้อย ๆ ไม่กี่คนของเรา ที่ได้ไปอยู่กับท่านไส บาบาที่ตำบลฮอร์สลี่ฮิลล์ในปี ๑๙๖๗ (ดังที่ได้บรรยายไว้ในบทที่ ๑๑ หน้า ๓๙๕) เธอผู้นี้เป็นศาสตราจารย์วิชาพฤกษศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยในกรุงมัทราส และเป็นผู้ทรงศีลที่รักษาโบสถ์ของ ท่านไส บาบาที่ตำบลกวินตี้ซึ่งบิดาของเธอเป็นผู้สร้างขึ้นอีกด้วย

เมื่อเธอได้ทราบว่าเราอยู่ที่แอดยาร์ เธอก็ได้มาเพื่อจะบอกเราว่า เธอได้ขึ้นไปอยู่กับท่านสวามีที่บรินดาวันมาเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง และเธอได้กลับมาที่มัทราสนี้ก่อนที่คนงานรถไฟจะสไตร์ค์กันขึ้น เธอได้บอกเราอีกว่า ท่านไส บาบาก็กำลังรอคอยเราอยู่ เพื่อให้เราไปที่ไวท์ฟิลด์ ในไม่ช้านี้

เราได้เอาใบไม้ประหลาดเหล่านั้นมาให้เธอดู ใบไม้เหล่านั้นเดี๋ยวนี้ก็แห้งไปแล้วเพราะความร้อนของอากาศในวันนั้น และถามเธอว่าเธอรู้ไหมว่ามันเป็นใบไม้ของต้นไม้อะไร

"มันมาจากต้นไม้ต่างๆ กัน"

ข้าพเจ้าจึงถามว่า "มันมาจากบริเวณที่ดินแถวนี้หรือเปล่า?" ทั้งนี้เพราะเรารู้ว่าเธอได้พานักศึกษาของเธอมาเรียนวิชาพฤกษศาสตร์นอกสถานที่ คือดูจากต้นไม้จริงๆ มาหลายครั้งแล้ว ในบริเวณซึ่งมีเนื้อที่ ๒๖๐ เอเคอร์แถวนั้น

"บางอย่างก็มี บางอย่างก็ไม่มี" เธอตอบข้าพเจ้า "มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือ?"

เราจึงเล่าให้เธอฟังถึงเรื่องการที่เราได้พบใบไม้นั้นด้วยวิธีการอันแปลกประหลาดอย่างไรในตอนเช้าวันนั้น ลีลาได้หยิบใบไม้เหล่านั้นบางใบไปไว้ในมือของเธออย่างพินิจพิเคราะห์ เธอมองออกไปข้างหน้าด้วยสายตาอันแสดงความคิดอย่างลึกซึ้ง แล้วเธอก็ยิ้มออกมาเป็นเชิงแสดงความยินดีต่อเราทั้งสอง และกล่าวว่า

"แน่แล้ว! นี่เกิดขึ้นเพราะความกรุณาของท่านสวามีนั่นเอง ดิฉันเชื่อว่าไม่ช้าหรอกท่านก็คงจะหาวิธีให้คุณทั้งสองไปหาท่านจนได้"

งานของท่านไส บาบา

ที่ใด ใฝ่หา ความสงบ
ที่นั้น จะพบ เราได้
หากเกิด ความคับ แค้นใจ
เราไป ช่วยพลัน ทันที
โอบอุ้ม ชูช่วย อวยชัย
เพื่อให้ คลายทุกข์ สุขศรี
ที่ใด ระแวง ฤดี
เราช่วย ให้มี ศรัทธา
ไว้วาง ใจกัน ฉันท์มิตร
ญาติสนิท จิตพ้น กังขา
อยู่กัน ฉันท์เพื่อน ภราดา
เมตตา สุขล้ำ ค้ำจุน
เรามา ช่วยโลก ร่มเย็น
ไม่เว้น ชาติเชื้อ เกื้อหนุน
ภาระ— กิจเรา เอาบุญ
ให้คุณ แก่โลก ทั่วไป

—สัตยา ไส บาบา—

บทที่ ๒๔

กลับบ้านครั้งที่สอง

บัดนี้	ในที่—	สุดข้า ฯ
คงถึง	เวลา	ได้เข้า
ไปพบ	องค์ท่าน	ที่เรา
อยากเห็น	อยากเฝ้า	มานาน

— รพินทรนาถ ฐากูร

ทางออกยามฉุกเฉิน

รถโดยสารอันแน่นขนัดที่เรานั่งไปนั้น ได้เล่นโขยกเขยกไปตามถนนสายต่าง ๆ หลายต่อหลายสาย ผ่านเมืองในชนบทหลายเมือง ซึ่งแต่ละแห่งก็มีผู้คนรอคอยอยู่เป็นกลุ่ม ๆ บางแห่งรถคันนี้ไม่ยอมหยุดรับ แต่บางแห่งก็หยุด ทั้ง ๆ ที่ดู ๆ ก็ไม่เห็นว่าจะมีที่ว่างที่ไหนเหลือ

อยู่เลย ทำให้เราอดสงสัยไม่ได้ว่า คนรถคันนี้เขาคงจะชอบหน้าบางคน และเกลียดหน้าบางคนหรืออย่างไร หรือว่ามันอาจจะมี "ค่าน้ำร้อนน้ำชา" อะไรเป็นพิเศษ (แบบที่เราเคยจ่ายมาแล้วในการซื้อตั๋วรถไฟ) ก็ได้กระมัง รู้สึกว่าเหตุผลประการหลังนี่ออกจะมีทางเป็นไปได้มากกว่าอย่างอื่น

ในขณะที่อยู่ในกรุงมัทราสนั้น เราได้รับคำบอกเล่าว่ารถประจำทางคันนี้เป็นประเภทรถด่วน แล้วก็จะนำเราไปถึงบังกาลอร์ในเวลา ๖ ชั่วโมง แต่ในขณะนี้เราเดินทางมาได้ ๘ ชั่วโมงแล้วรวมทั้งเวลาที่ต้องนั่งอยู่นอกโรงรถในเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งในขณะที่กำลังมีการซ่อมเครื่องยนต์กันอยู่ และบัดนี้ก็เป็นเวลาบ่ายคล้อยลงทุกที และจากการที่สังเกตหลักบอกไมล์ซึ่งนานๆ จะมีให้เห็นสักหลักหนึ่งนั้นเราก็รู้ว่า จุดหมายปลายทางของเรายังคงจะต้องอยู่ไกลและคงจะต้องใช้เวลาเดินทางอีกหลายชั่วโมงที่เดียวกว่าจะถึง

เอาละถึงอย่างไรเราก็ยังได้มีที่นั่ง แม้ว่ามันจะต้องเบียดกันยิ่งขึ้นทุกๆ ชั่วโมงก็ตาม และบัดนี้เราก็กำ-

ลังเดินทางเข้าไปใกล้ท่านไส บาบาอยู่ทุกขณะแล้ว ซึ่งความจริงเรื่องนี้จะว่าไปก็ต้องถือว่า เป็นปาฏิหาริย์ได้อย่างหนึ่งเหมือนกัน ในเมื่อคำนึงถึงสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน แต่จากประสบการณ์ของเรานับตั้งแต่ได้พบท่านไส บาบาก็ทำให้เราได้รู้ว่า ในอินเดียนี่เมื่อไรก็ตามที่เกิดความยากลำบากอยู่ในภาวะคับขันจนตรอกจนมุมเข้าก็มักจะมีผู้มีใจดีคนใดคนหนึ่ง ปรากฏตัวขึ้นมาช่วยเราให้แก้ปัญหาไปได้เป็นเปลาะ ๆ เสมอ ในคราวนี้ก็เช่นเดียวกันก็เกิดมีสมาชิกของสมาคมพรหมวิทยาคนหนึ่งผู้ซึ่งมีตำแหน่งที่สูงอยู่ในวงการของรัฐบาล โดยอาศัยความเอื้อเฟื้อของบุคคลผู้นี้ แม้ว่ารถนั่งในรถประจำทางทุกคันที่จะไปบังกาลอร์นั้นจะได้ถูกจองไว้ล่วงหน้าเต็มหมดแล้วก็ตาม และถึงแม้ว่าจะมีผู้คนมากมายแออัดกันอยู่ที่สถานีต้นทาง เพื่อจะแย่งกันขึ้นไปนั่งบนนั้นอย่างอุตลุดก็ตามเถอะ แต่เจ้าหน้าที่อินเดียผู้มีความกรุณาต่อเราดังกล่าวมาแล้วนั้นก็ยังอุตส่าห์หาที่นั่งให้แก่เราได้พอทั้งสองที่ นอกจากนั้นท่านยังได้ส่งเจ้าหน้าที่รูปร่างกำยำอีกสองคนจากที่ทำงานของท่าน เพื่อมาทำ

หน้าที่คุ้มครองเราในระหว่างที่มีการชุลมุนยื้อแย่งที่นั่งกันที่สถานีต้นทางนั้น

ดังนั้นในตอนเที่ยงวันที่ร้อนแรงวันหนึ่ง ซึ่งเป็นระยะเวลาสองสามวันหลังจากที่ได้เกิดปาฏิหาริย์ใบไม้ดังกล่าวมาในบทก่อนนั้น เราก็ออกเดินทางจากมัทราสเข้าสู่ภายในของทวีปอินเดียได้ และในที่สุดเมื่อเรามาถึงบังกาลร์ด้วยความอ่อนระโหยโรยแรง ก็ปรากฏว่านาฬิกาที่โบสถ์นั้นตีเวลาใกล้เคียงกับเวลา ๒ ยามเข้าไปแล้ว

สถานที่ที่เราได้จองห้องเอาไว้ซึ่งเป็นองค์การศาสนาองค์การหนึ่งนั้นเป็นสถานที่มืด และดูเหมือนว่าจะไม่มีใครอยู่อาศัยเลย แต่เมื่อเราเข้าไปส่งเสียงตะโกนโหวกเหวกอยู่สักพักหนึ่ง ก็ปรากฏว่ามีคนยามคนหนึ่งออกมาต้อนรับเรา คนยามคนนี้ก็นอนหลับอยู่บนเตียงของตึกนั้นนั่นเอง เขาได้เอื้อเฟื้อนำเราไปยังห้องของเราแล้วก็อุตส่าห์หิ้วกระเป๋าออกมาจากรถแท็กซี่ ข้อสำคัญก็คือ เขาทำให้เราได้รับความประหลาดใจอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนเลย คือพอเวลาเราให้รางวัลแก่เขาเขาก็ไม่

ยอมรับ โดยกล่าวว่า ไม่ได้ครับนี่เป็นงานที่ผมจะต้องทำอยู่แล้ว ในสถานที่พักนี้ไม่มีครัว เพราะฉะนั้นจึงไม่มีใครจัดอาหารมาให้เรา แต่บังเอิญเราก็เหน็ดเหนื่อยเหลือเกินรู้สึกว่าคงจะรับประทานอะไรไม่ลงอยู่ดี

เช้าวันรุ่งขึ้น เราได้ไปพบภัตตาคารที่มีอาหารเช้าแบบอินเดียขายอยู่ด้วย อาหารแบบนี้ถึงแม้ว่าจะมีรสจัดและร้อนแรงสักหน่อยแต่ก็อร่อยดี ครั้นแล้วหลังจากที่ได้เอาของออกจากหีบห่อแล้ว ก็พักผ่อนจนกระทั่งหายเพลียจากการเดินทางมาโดยรถประจำทาง เป็นเวลาพอสมควรแล้ว เราก็ขึ้นรถลากไปยังบ้านของชาวอินเดียผู้หนึ่งซึ่งเราก็ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี โดยเจ้าของบ้านอนุญาตให้เรารับประทานอาหารได้ตามชอบใจ คือเมื่อไรก็ได้

หลังจากการรับประทานอาหารกลางวันแล้ว เจ้าของบ้านก็กรุณาจัดรถให้เราคันหนึ่ง เพื่อจะได้นำเราไปที่ตำบลไวท์ฟิลด์ แล้วก็มีสุภาพบุรุษคนหนึ่งผู้ซึ่งกำลังต้องการจะไปหาท่านไส บาบาด้วยเป็นอย่างยิ่ง ก็ได้อาสาที่จะขับรถคันนั้นไปให้เราด้วย

ในที่สุดเราก็ออกเดินทางผ่านภูมิประเทศที่เราคุ้นตาดีอยู่แล้ว ในไม่ช้าเราก็ออกมาสู่ทุ่งโล่งซึ่งจะนำเราไปสู่บรินดาวันอันเป็นสถานที่ที่ท่านไส บาบาจะใช้เวลาในระหว่างฤดูร้อนส่วนมากพักอยู่ที่นี่

ลูกเกเรกลับบ้าน

เมื่อรถนำเราเข้าไปใกล้จุดหมายปลายทางทุกที ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าตัวเองคล้าย ๆ จะเป็นลูกชายที่ชอบสนุกเอาแต่เที่ยวเตร่ได้มีโอกาสกลับมาบ้าน ซึ่งทำให้รู้สึกตื่นเต้นและคิดไปต่าง ๆ นานา ไม่ทราบว่าเราจะได้พบอะไรบ้าง ในเมื่อได้กลับมาอีกครั้งนี้ และข้อสำคัญก็คือ อดประหลาดใจไม่ได้ว่า ท่านไส บาบาจะต้อนรับเราแบบไหน ในที่สุดรถที่เรานั่งมาก็ได้ผ่านกำแพงอิฐอันสูงของอาคารบรินดาวัน แล้วก็เลี้ยวเข้าไปในประตูรั้ว ผ่านร้านขายของที่ระลึก กลุ่มคนขอทาน และอื่น ๆ อีกหลายอย่างหลายประการ ซึ่งทั้งหมดนี้ก็เป็นเครื่องแสดงให้เห็นอย่างแน่ใจว่าท่านสวามีต้องอยู่ ณ ที่นี้อย่างแน่นอน ที่สนามหญ้าก็มีประชาชนกลุ่มใหญ่กำลังรออยู่ก็แน่นอนละ คงจะรอเพื่อพบท่านบาบานั่นเอง

เรามาหยุดรถที่ใกล้บ้านของภรรยาของนายเอ็ม. ดิกซิส แล้วก็เดินขึ้นถนนซึ่งมีลักษณะคดเคี้ยวและมีต้นไม้สองข้างทางไปจนถึงประตูรั้ว ซึ่งนำไปสู่สวนและที่พักของท่านสวามีของเรา มีคนยามคนหนึ่งยืนรักษาอยู่ที่ประตูนี้ และเราก็ทราบได้ดีว่าบุคคลที่จะผ่านเข้าประตูนี้ได้นั้นก็ต้องได้รับอนุญาตจากท่านไส บาบาเองก่อน ในสมัยก่อนนั้นเนื่องจากเราได้อยู่ประจำที่นี่เป็นเวลานาน เราจึงได้รับอนุญาตให้เข้าไปเมื่อไรก็ได้ตามที่เราต้องการ แม้อย่างนั้นเมื่อในคราวที่จะมาเยี่ยมท่านสวามี เราก็ไม่เคยถือวิสาสะเดินตรงเข้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาตจากท่านสวามีเสียก่อน ดังนั้น ในคราวนี้ข้าพเจ้าก็รู้ว่า เราสมควรจะต้องรอคอยอยู่ข้างนอกร่วมกับฝูงชนที่นี่จนกว่าท่านสวามีจะออกมาในพิธีทารชัน คือปรากฏตัวให้มหาชนเห็น และต่อจากนั้นถ้าท่านต้องการจะให้เราเข้าไปท่านก็คงจะให้คนมาบอกนำเราเข้าไปข้างในเอง

แต่ในทันใดนั้น ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ามีความปรารถนาอย่างรุนแรงที่จะเข้าไปหาท่านให้ได้ เราได้คอยมานานเหลือเกิน และเราก็ได้เดินทางมาไกลเหลือเกิน บัดนี้

ท่านอยู่ห่างจากเราออกไปเพียงไม่กี่ก้าว เพียงแต่อยู่ ฟากหนึ่งของประตูรั้วนี้เท่านั้นเอง ทำไมเราจะต้องรอไป อีกตั้งชั่วโมงที่เดียวหรือ ? แต่เมื่อข้าพเจ้ามองดูดวงหน้าของผู้เป็นยามก็รู้สึกว่าข้าพเจ้าควรจะต้องรอไปก่อน โดยเหตุผลแล้วข้าพเจ้าควรจะต้องรอ แต่นั่นแหละ มันมีอะไรบางสิ่งบางอย่างนอกเหนือเหตุผลคอยกระตุ้นเตือนให้ข้าพเจ้าเข้าไปเดี๋ยวนี้จนได้

ที่ด้านข้างประตูรั้ว ซึ่งมีหนทางเดินทอดไปสู่วิทยาลัยเพื่อศิลปะ และวิทยาศาสตร์ของท่านสัตยาไส บาบา ซึ่งเป็นอาคารชั่วคราวนั้น มีช่องว่างอยู่ช่องหนึ่ง และไม่มีใครคอยระวังรักษาช่องนี้ด้วย เราจึงค่อย ๆ เคลื่อนตัวไปสู่ช่องนั้น เรารู้ดีว่ามันคงจะไม่เป็นการเหมาะนัก ที่จะนำเอาสุภาพสตรีผู้ขับรถมาส่งเราเข้าไปด้วย โดยที่เธอยังไม่ได้รับการเชื้อเชิญ เพราะฉะนั้นเพื่อเห็นแก่มารยาทในข้อนี้ ไอริสจึงตกลงว่าจะคอยอยู่ข้างนอกกับสุภาพสตรีผู้นี้ก่อน ส่วนข้าพเจ้าก็จะแอบลอบเข้าไปทางช่องว่างดังกล่าวแล้วนั้น ต่อแต่นั้นก็จะเดินไปทางที่จะนำไปสู่เฉลียงนั้น ตอนนี้มีเสียงโหวกเหวก

จากยามรักษาการณ์อยู่เบื้องหลังข้าพเจ้า แต่รู้สึกว่าหูของข้าพเจ้าจะไม่ยอมฟังเสียแล้ว

บุคคลคนแรกที่ข้าพเจ้าเห็นที่ประตูหน้า ซึ่งเปิดแง้มไว้นั้นคืออินทราเทวี เธอมองดูข้าพเจ้าด้วยความประหลาดใจ แต่ก็ด้วยความเป็นมิตรเช่นเคย

"ท่านไส บาบาอยู่ไหนครับ" ข้าพเจ้าถาม

"เลี้ยวไปทางโน้นแน่ะ แต่ท่านกำลังมีธุระยุ่งนะ ท่านกำลังก่อสร้างอาคารสำหรับจะสอนในฤดูร้อนนี้"

ข้าพเจ้าจึงเดินไปตามทิศทางที่อินทราเทวีได้ชี้ไว้ก่อนที่เธอจะพูดเสร็จเสียด้วยซ้ำไป ในเวลาเดียวกันก็มีชาวอินเดียผู้ซึ่งเคยพูดกับเธอนั้น วิ่งไล่หลังตามข้าพเจ้ามาทีเดียวพร้อมกับกล่าวว่า

"นี่คุณ ขอโทษเถอะครับ ตอนนี้ยังเป็นการไม่เหมาะสม ผมคิดว่าคุณอย่าเพิ่งเข้าไปหาท่านไส บาบาในตอนนี้เลยนะ"

ข้าพเจ้ามองดูเขาแล้วก็จำหน้าไม่ได้เพราะไม่รู้ว่าเป็นใครจึงกล่าวว่า "ผมคอยมาตั้งเกือบ ๔ ปีแล้ว มันก็นานเพียงพอแล้วนะ" ว่าแล้วข้าพเจ้าก็สาวเท้าออกเดิน

ต่อไป ที่ประตูข้างของบ้านนั้น ข้าพเจ้าเห็นนางไสคีตา ซึ่งเป็นช้างของท่านสวามีถูกล่ามโซ่ยืนอยู่ใกล้ต้นไม้ต้นหนึ่ง ณ ที่ใกล้ต้นไม้ต้นนี้ก็มีอาคารโรงเรียนหลังใหญ่ชั่วคราวได้เริ่มมีการก่อสร้างแล้ว อาคารนี้ยาวออกไปจนจดบ้านที่สร้างขึ้นใหม่อีกด้านหนึ่งของสวน ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นอาคารเรียนที่ใหญ่ที่สุด เท่าที่ได้เคยเห็นมา แต่มองดูมันก็ยังง่อนแง่นเต็มที เพราะมีเสาไม้ไผ่เล็กๆ เป็นเครื่องค้ำยันไว้แล้วก็มีหลังคามุงจากเท่านั้นเอง ที่ปลายทั้งสองข้างก็มีฝาผนังทำด้วยฟางสาน แต่ด้านข้างทั้งสองก็ยังไม่มีฝา มีคนกลุ่มหนึ่งยืนอยู่ตอนกลางของอาคารหลังนี้ ในจำนวนบุคคลกลุ่มนั้นข้าพเจ้าก็เหลือบไปเห็นบุคคลผู้หนึ่งสวมเสื้อคลุมสีแดงสดใส แล้วก็บนศีรษะก็มีผมสีดำฟูเป็นกระเซิงทีเดียว

พบท่านสวามี

เห็นได้ชัดว่าท่านสวามีตอนนี้ยังมีธุระยุ่งยาก มีบุคคลสองสามคนอยู่บนหลังคา กำลังทำการมุงหลังคาอยู่ ส่วนท่านไส บาบา ก็บงการให้เขาทำอยู่ข้างล่าง ข้าพเจ้า

เดินข้ามพื้นทรายอันอ่อนนุ่มของอาคารหลังนั้นตรงไปยังที่ท่านและหยุดห่างจากท่านประมาณ ๑๐ หลาและรอคอยอยู่ ในระหว่างนี้ท่านก็ยังออกคำสั่งแก่คนงานที่อยู่บนหลังคาต่อไป ในระหว่างนี้ปรากฏว่าท่านสวามีกำลังสั่งงานแก่บุคคลที่อยู่รอบๆ แล้วก็คงกำลังมีใจจดจ่ออยู่กับงานเฉพาะหน้าของท่าน ครั้งหนึ่งสายตาของท่านกวาดมาที่ข้าพเจ้าก็คงจะไม่เห็นถนัดชัดนัก แต่แล้วท่านก็หันกลับมามองข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่งอย่างพินิจพิเคราะห์ ตอนนี้เองปรากฏว่าท่านจำได้ ซึ่งแสดงให้เห็นที่ตาสีดำขลับมีประกายอ่อนโยนของท่านนั้นเอง ท่านออกชื่อข้าพเจ้ามาครั้งหนึ่งแล้วก็เดินออกมาจากคนกลุ่มนั้น ตรงมาหาข้าพเจ้าเลยมีเดียว

ในระหว่างนี้ ข้าพเจ้ายืนจ้องอยู่ที่ท่านคุรุของข้าพเจ้าอย่างตั้งอกตั้งใจ พร้อมกันนั้นคนทั้งหลายที่อยู่ในบริเวณนั้นก็ดี อาคารเรียนก็ดี และทุกสิ่งทุกอย่างปรากฏว่าหายไปจากสายตาของข้าพเจ้าโดยฉับพลัน ตอนนั้นข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีแต่เราสองคนคือท่านกับข้าพเจ้าเท่านั้นในโลกนี้ เมื่อเดินมาถึงท่านสวามีได้เอามือแตะไหล่ของ

ข้าพเจ้าด้วยความเอ็นดู ถูหลังของข้าพเจ้าไปมา แล้วก็ออกเสียงแสดงการต้อนรับด้วยความยินดี ข้าพเจ้าได้คุกเข่าลงเบื้องหน้าท่าน แต่ท่านก็พยุงให้ข้าพเจ้าลุกขึ้นยืนแล้วก็ถามว่าภรรยาของข้าพเจ้าอยู่ไหน

"กำลังคอยอยู่ข้างนอกครับท่านสวามี"

"อ้าว นำเธอเข้ามาข้างในเสียเลยซี่"

หลังจากที่ไอริสได้เข้ามาและได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีเช่นเดียวกันแล้ว สุภาพสตรีที่ขับรถนำเรามาก็ปรากฏว่าได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี ซึ่งทำให้ดวงหน้าของเธอมีประกายสุกใสด้วยความยินดีอย่างยิ่ง ต่อจากนั้น ท่านสวามีได้เดินออกมาจากอาคารซึ่งกำลังจะสร้างนั้น และนำเราไปสู่ห้องด้านหน้าอันยาวเหยียดของท่าน ในระหว่างนี้เราก็เห็นบุคคลจำนวนหนึ่งนั่งอยู่บนพรมกำลังรอคอยจะพบท่านดังเช่นที่เราเคยเห็นมาแต่ก่อนนั้นนั่นเอง

ต่อมาอีกสักครู่หนึ่ง ท่านก็ให้ภรรยาของข้าพเจ้าและข้าพเจ้าเข้าไปในห้องข้างใน เพื่อไปสนทนากันโดยเฉพาะ เราได้มอบของขวัญที่เราได้ซื้อมาถวายท่านจาก

สิงคโปร์นั้นอย่างเกรงอกเกรงใจ ของขวัญนั้นบัดนี้ห่ออยู่ในกระดาษสีน้ำตาล และเราหวังว่าท่านคงจะรู้สึกว่าความรักของเราที่มีต่อท่าน ก็ถูกห่ออยู่ในกระดาษนั้นด้วยเหมือนกัน ในขณะที่ท่านรับเอาห่อนั้นไปจากมือของเราแล้วก็สนทนากับเราต่อไป ท่านได้แสดงให้เห็นว่าท่านรู้หมดทุกอย่างที่เราได้กระทำไปในระหว่างที่อยู่ห่างไกลจากท่าน

ในระหว่างการสนทนาไอริสได้บอกว่า ดิฉันขอขอบคุณท่านสวามีเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้กรุณาช่วยเหลือโรดาร์เพื่อนของดิฉันไว้

ท่านสวามียิ้มแล้วบอกว่า เราช่วยรักษาเขาให้หายจากโรคมะเร็งในทรวงอก แต่เดี๋ยวนี้เขาเป็นมะเร็งที่ปอดแล้วนะ

อันนี้เป็นข่าวที่ทำให้เราตกใจเป็นอย่างยิ่ง เรารู้ดีว่าปอดของเธอไม่ค่อยดีนัก เพราะว่าเธอมีอาการไอมากอยู่ แต่ว่าข่าวนี้ก็ทำให้เราตกใจมากทีเดียว

“เขาจะต้องหยุดสูบบุหรี่เสีย” ท่านสวามีบอกแก่เราอย่างเอางานเอาการ

"แต่ผมคิดว่าเธอได้หยุดแล้วนะครับท่านสวามี" ข้าพเจ้าตอบ ทั้งนี้ก็เพราะว่าตอนที่เราออกเดินทางจากออสเตรเลียนั้น โรดาร์ได้สัญญากับไอริสว่าจะเลิกสูบบุหรี่ เพราะว่ามันทำให้ปอดของเธอเกิดความระคายเคือง แต่ท่านสวามีตอบว่า

"ก็ได้แต่สัญญาเท่านั้นแหละ แต่ไม่เป็นไรหรอก ถ้าเขาไม่สูบอีกต่อไป เราจะช่วยรักษามะเร็งที่ปอดให้ รู้สึกว่าเขาก็มีศรัทธามั่นคงดีนะ"

"ขอบคุณครับท่านสวามี"

ในตอนนี้ เนื่องจากเรารู้สึกว่าท่านคงจะไม่แก้ห่อของที่เราให้ออกดู ข้าพเจ้าจึงถามท่านว่า เราจะแก้ออกให้จะดีไหม

"ไม่เป็นไรหรอก ฉันรู้แล้วว่าอะไรอยู่ข้างในไฟฉายยังไงล่ะ มีแสงสีแดงกับสีขาวใช่ไหม?"

ว่าแล้วท่านก็หัวเราะเมื่อเราแสดงท่าตกใจ แต่ท่านก็บอกว่าฉันอยู่ที่นั่นแล้ว ฉันก็เห็นตอนที่เธอซื้อนี่มา แล้วก็ถกเถียงกันว่าท่านสวามีจะชอบไหม? เราจะควรให้แก่ท่านไหม? ว่าแล้วท่านก็เล่ารายละเอียดให้เรา

ทราบพร้อมกับหัวเราะแสดงว่าท่านได้รู้ดีว่าเราได้ปรึกษากันอย่างไรในตอนที่เราอยู่ในสิงคโปร์นั้น

ครั้นแล้วคงจะเพื่อทำให้เรามีความยินดี ท่านก็แก้ห่อนั้นเปิดสวิทช์แดงและขาวออกมาสองสามครั้ง แล้วก็โยนไฟฉายนั้นลงไปบนที่เก้าอี้ เป็นอันว่าเราก็ได้รู้แล้วว่าท่านยอมรับของขวัญนี้ ซึ่งเราถือว่าเป็นเรื่องที่ทำให้เรามีความผาสุกแล้ว

ข้าพเจ้าได้ถามท่านว่า ท่านจะอนุญาตให้เราอยู่ใกล้ท่านเป็นเวลาสัก ๖ เดือนจะได้ไหม ไม่ว่าท่านจะอยู่ที่ไหนในระหว่างนั้นก็ตามและก็ถามต่อไปว่า ข้าพเจ้าจะรวบรวมเรื่องราวรายละเอียดต่าง ๆ เพื่อจะได้เขียนหนังสืออีกเล่มหนึ่งเกี่ยวกับท่านจะได้ไหม ปรากฏว่าท่านก็อนุญาตให้ทั้งสองกรณี ต่อจากนั้นข้าพเจ้าจึงคิดว่าจะลองถามท่านเกี่ยวกับปาฏิหาริย์ใบไม้ที่เข้ามาในมุ้งของข้าพเจ้าดู จึงเอ่ยปากถามด้วยคำถามเพียงสั้น ๆ เพื่อให้รู้ว่าเราต้องการจะถามท่าน ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า

"เรื่องใบไม้เล่าครับท่านสวามี?"

ท่านมองข้าพเจ้าเป็นเชิงถามอยู่ชั่วขณะหนึ่งและแล้วก็ยิ้มพร้อมกับกล่าวว่า "ใช่แล้ว ฉันส่งใบไม้ไปให้เธอเองนั่นแหละ" ว่าแล้วท่านก็เล่ารายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนเฉลียงของตึกที่แอดยาร์ แล้วท่านก็หันไปพูดกับภรรยาของข้าพเจ้าว่า "ก็ฉันเห็นเขาหดหู่ใจนักนี่ ฉันก็เลยส่งไปปลอบใจเขายังไงเล่า"

"ขอบคุณอย่างยิ่งครับท่านสวามี เพราะท่านได้ทำให้ความหดหู่ของกระผมเปลี่ยนเป็นความปีติยินดีแก่เราทั้งสองคนเลยทีเดียว"

ข้าพเจ้าเกือบจะถามท่านอยู่แล้วว่า เหตุใดท่านจึงใช้ใบไม้ในการส่งคำอวยพรเพื่อไปปลอบใจของเรา ก็พอดีท่านกล่าวว่า "เอาไว้วันหลังเถอะ ฉันจะบอกเธอถึงเรื่องความหมายของใบไม้นั้น เราคงมีเรื่องอะไรจะต้องพูดกันต่อไปอีกหลายเรื่องทีเดียว"

นี่แหละท่านสวามีมักจะทำให้เราใจจดจ่อคิดถึงสิ่งที่ท่านจะบอกเราในครั้งต่อไปเสมอ

ตอนนี้ท่านเดินไปที่ประตู แล้วหันมาถามเราว่า "อ้าว เข้าของของเธออยู่ที่ไหนเล่า? หมายถึงเข้าของใน

การเดินทางนะ ไม่ใช่ข้าวของในใจของเธอหรอก" ว่าแล้วท่านก็หัวเราะ

ข้าพเจ้าได้บอกท่านว่า "มันยังอยู่ในบังกาลอร์เลยครับ เพราะเราไม่รู้ว่าท่านจะอนุญาตให้เรามาอยู่กับท่านที่บรินดาวันหรือไม่?"

ท่านยิ้มแล้วเอามือตบหลังข้าพเจ้าอีก พร้อมกับกล่าวว่า "ฉันมีบ้านอยู่หลังหนึ่ง นี่แหละส่วนหนึ่งของบ้านนี้แหละพร้อมที่จะให้เธออยู่ อ้าวมาด้วยกันซี่ ฉันจะชี้ให้ดูว่าเธอจะอยู่ที่ไหน"

บทที่ ๒๕

มนุษย์สายรุ้ง

ปาฏิหาริย์ ทั้งปวง ไม่มี
สำหรับ ท่านที่ เข้าถึง
ความรู้ สูงส่ง ลึกซึ้ง
นี้คือ สิ่งซึ่ง เป็นการ—

อัศจรรย์ พันลึก สูงสุด
ผ่องผุด ข้ามพ้น สงสาร
สุกสกาว ก้าวล่วง บ่วงมาร
ยอดปา— ฏิหาริย์ ทั้งปวง

— เมอร์ตัด

ผู้รู้ทุกอย่างที่ต้องการจะรู้

เสียงกระดิ่งที่คอของนางช้างไสคีตา ของท่านไสบาบา ดังกรุ๋งกริ๋งเป็นจังหวะ ในขณะที่มันเดินผ่านไปใต้เฉลียงด้านหน้าของตัวอาคาร มันหยุดเมื่อได้ยินท่านสวามีเรียกในขณะที่ท่านเดินเข้าประตูมา ท่านเอามือลูบงวงของมันเบา ๆ และพูดกับมันด้วยความเอ็นดู เรามองดูมันด้วยความเอาใจใส่ และคิดว่ามันจะโตขึ้นสักเท่าใดในระหว่างที่เราจากไปหลายปี แต่ก็รู้สึกว่ามันยังไม่ได้โตเต็มที่เลย

ท่านสวามีได้ปล่อยให้มันเดินไปกับคนเลี้ยงของมัน แล้วท่านก็พาเราเดินไปตามทางเดินซึ่งมีดอกไม้หล่นอยู่เกลื่อนกลาด ซึ่งทอดผ่านอาคารเรียนชั่วคราว ตรงไปยังเรือนบังกาโลแถวหนึ่งทางด้านปลายอาณาเขตของพื้นที่ เมื่อตอนที่เราเดินทางออกไปในปี ค.ศ. ๑๙๗๐ นั้น บ้านเหล่านี้ยังไม่มีอยู่ ปัจจุบันนี้มีสร้างขึ้นใหม่ ๔ หลัง และอีกหลังหนึ่งสำหรับเป็นโรงพิมพ์อีกด้วย ท่านสวามีเดินนำเราไปยังบังกาโลหลังแรก ซึ่งด้านหนึ่งของบังกาโลนี้หันเข้าหาอาคารเรียนชั่วคราวดังกล่าวแล้ว

ทันใดนั้น มีเด็กหญิงเล็ก ๆ ผมสีทองคนหนึ่งวิ่งออกมาจากประตูด้านหน้า ตรงเข้ามาหาท่านสวามีอย่างรวดเร็ว ดวงตาอันเป็นประกายสีน้ำเงินของเธอจ้องมองดูท่านอย่างนับถือบูชา ท่านสวามีได้เอามือตบศีรษะของเด็กน้อยเบา ๆ ด้วยความเอ็นดู ครั้นแล้วเด็กน้อยได้ย่อตัวลง และเอามือแตะเท้าของท่านด้วยความเคารพอย่างสูง ในขณะนี้บิดามารดาของเด็กหญิงผู้นี้ ซึ่งเป็นชาวอเมริกัน กำลังยืนดูอยู่ที่ประตูดังกล่าวนั้น และรอคอยท่านอยู่ด้วยท่าทางอันแสดงถึงความกระตือรือร้นอย่างยิ่ง สองสามีภรรยาคู่นี้ชื่อ โจเอ็ล และ ไดอาน่า ไรออร์แดน ผู้ซึ่งอยู่ในห้องหนึ่งของบ้านหลังนี้ด้วยเหมือนกัน หญิงผู้เป็นภรรยาซึ่งมีหน้าตาเหมือนเทพีรูปปั้นนั้น ต่อมาเราก็ได้ทราบว่า เธอเป็นบุตรสาวของสาวกคนหนึ่งของท่านไส บาบา ซึ่งเราได้เคยรู้จักมาแล้วในอเมริกา สาวกผู้นั้นชื่อ อนาลิส เป็นภรรยาคนที่สองของ ดร. ราชโคปาล ผู้ซึ่งได้เคยเป็นผู้ดำเนินงานด้านธุรกิจของ นายเจกฤษณมูรติมาเป็นเวลาหลายปี บิดาของไดอาน่า ซึ่ง

บัดนี้ได้หย่ากับมารดาของเธอแล้วนั้น เป็นนักอุตสาหกรรมที่มั่งคั่งคนหนึ่งในอิตาลี

หลังจากที่ได้สนทนากับคนทั้งสองชั่วขณะหนึ่งแล้ว ท่านสวามีก็นำเราเข้าไปในห้อง ซึ่งมีหน้าต่างเปิดออกไปเห็นอาคารเรียนชั่วคราวได้อย่างถนัดชัดเจน ท่านได้กล่าวว่านี่แหละคือห้องของเธอ ซึ่งเรามองดูแล้วก็รู้สึกว่าเป็นห้องที่มีบรรยากาศอบอุ่นน่าอยู่อย่างยิ่ง ตู้และเฟอร์นิเจอร์ซึ่งทำฝังไว้ในผนังนั้น ก็ทำด้วยไม้สักสีน้ำตาลและที่นั่นก็มีแบบญี่ปุ่น เรามองดูรอบ ๆ โดยทั่วไปก็เห็นว่าเป็นห้องที่มีบรรยากาศเป็นกันเอง อบอุ่นและสมควรที่จะอยู่เพื่อพักผ่อนเป็นอย่างยิ่ง เราได้ทราบต่อมาว่าการตบแต่งภายในนี้ สามีภรรยาที่เคยอยู่มาก่อนเราเป็นผู้ที่ดำเนินการโดยตลอด สองคนนั้นชื่อว่าสตีฟและไอรีน อาว แห่งฮอนโนลูลู สตีฟผู้สามีเป็นสถาปัตย์ด้วย

ในขณะที่เราออกอุทานแสดงความดีใจนั้น ท่านสวามีก็ได้นำเราเข้าไปในห้องอีกสองห้อง ซึ่งเป็นห้องย่อยติดกับห้องใหญ่นั้นเอง คือมีครัวและมีห้องอาบน้ำ

ด้วย ทั้งหมดนี้ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าชีวิตในอาศรมที่นี่ก็มีความผาสุกสบายเอาการอยู่ที่เดียว

"ขอบคุณเหลือเกินครับท่านสวามี" ข้าพเจ้ากล่าวขึ้น "ที่นี่น่าอยู่ดีเหลือเกิน"

ในตอนนี้ดูท่านไส บาบาก็มีลักษณะเป็นมนุษย์เหมือนอย่างเรานี่เอง ไม่ได้แสดงตัวว่าเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์เลย ท่านบอกว่า "โอ้ไม่เป็นไรหรอก ไม่มีอะไรพิเศษหรอก" แต่เราก็เห็นได้ว่าท่านมีความยินดีไม่น้อยที่เราชอบสถานที่ที่ท่านเอื้อเฟื้อให้เราพักนี้เป็นอย่างมาก หลังจากนั้นไม่นาน เราก็ขนของ ๆ เราเข้ามาที่บรินดาวันนี้โดยเรียบร้อย พร้อมกันนั้นเราก็หวังว่าเราคงจะไม่ได้มีภาระที่ยุ่งยากทางใจอีกต่อไปมากมายนัก เพราะเป็นอันว่า ต่อจากนี้เราก็จะได้มีโอกาสดำเนินชีวิตใหม่อันแตกต่างโดยสิ้นเชิงจากชีวิตที่เราเคยดำรงอยู่ในออสเตรเลีย ตลอดเวลาที่เราอยู่ในที่นี้เราก็จะต้องมีจิตใจที่เปิดเผยรับสิ่งใหม่ ๆ โดยไม่ต้องคำนึงถึงสิ่งที่เราได้เรียนรู้มาแต่เดิมเป็นเครื่องตัดสินเลย ในตอนนี้มีนักเรียนเริ่มมาถึงบ้างแล้วเพื่อจะมาเรียนหลักสูตรฤดูร้อน ในที่นี้ซึ่งก็คงจะ

ได้เริ่มต้นในเวลาไม่ช้าต่อจากนี้ เราเองก็รอคอยเวลาที่จะเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาทางวิญญาณของท่านไสบาบาในระยะเวลาหนึ่งเดือนต่อไปนี้ ซึ่งเรารู้ดีว่าคงจะเป็นโครงการการศึกษาที่ไม่ซ้ำแบบใครในโลกนี้เลย ในขณะเดียวกัน เราก็ได้เริ่มต้นสนทนาปราศัยคุ้นเคยกับผู้ที่อยู่ในห้องตรงกันข้ามของเรา คือสามีภรรยาคู่ที่กล่าวมาแล้วนั้น ไดอาน่าเป็นสาวกที่เลื่อมใสต่อท่านไสบาบาอย่างไม่มีข้อเคลือบแฝง คือเรียกว่า ยอมมอบกายถวายชีวิตกันทีเดียว เธอได้พูดถึงท่านไส บาบา หลายต่อหลายครั้ง ซึ่งดูเหมือนว่าจะทำให้สามีคือนายโจเอ็ลนี้รู้สึกว่าออกจะเกินความจริงไปไม่น้อย

คราวหนึ่ง เธอได้บอกกับข้าพเจ้าต่อหน้าโจเอ็ลผู้สามีว่า โจกับดิฉันวันหนึ่งกำลังทะเลาะกันว่า ท่านสวามีนี่จะมีความสามารถเป็นสัพพัญญู คือรู้ทุกสิ่งทุกอย่างได้แค่ไหน ดิฉันบอกว่าท่านจะต้องรู้ทุกอย่างทีเดียว แม้แต่กระทั่งการโต้เถียงของเราในเวลานี้ด้วย โจเอ็ลก็ไม่เชื่อ เขาทำหน้าดูถูกแสดงว่าดิฉันพูดอะไรเหลวไหลไม่เข้าท่า พอวันรุ่งขึ้นดิฉันกำลังยืนรอคอยอยู่กับบุคคล

อื่นเป็นแถวยาว เมื่อท่านสวามีเดินผ่านมาท่านได้หยุดอยู่เบื้องหน้าของดิฉันแล้วก็พูดออกมาอย่างไม่ต้องมีเรื่องอื่นกล่าวนำมาละ คือท่านบอกว่าเรารู้ทุกสิ่งทุกอย่างนะ

"แต่ก็มีหลายสิ่งที่ท่านน่าจะไม่รู้หรอก" โจเอ็ลพยายามเถียงคัดค้านขึ้นมาอีกจนได้

ข้าพเจ้าจึงออกความเห็นบ้างแต่ก็คงจะเป็นการยั่วให้เขาทะเลาะกันมากขึ้นโดยกล่าวว่า ครั้งหนึ่งสาวกของท่านรามณะมหาฤาษีแห่งอรุณจละ ได้บอกกับท่านต่อหน้าเลยทีเดียวว่า ท่านไม่มีความสามารถเป็นสัพพัญญู คือรู้ทุกอย่างหรอก เพราะว่าท่านยังไม่สามารถจะรู้ว่าตอนนั้นมีใครต่อใครมาที่อาศรมของท่านบ้าง แต่ท่านมหาฤาษีก็บอกว่า "เรารู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราต้องการจะรู้" หมายความว่าอะไรไม่ต้องการจะรู้ก็ไม่รู้

อย่างไรก็ตามเหตุผลนี้ ก็ยังไม่เป็นที่พอใจของโจเอ็ลและไดอาน่าสองสามีภรรยาอยู่ดี

"มีอีกอย่างหนึ่งนะ" โจเอ็ลผู้สามีกล่าวต่อไป ไดอาน่าเขาเชื่อว่าท่านสวามีเป็นพระเจ้า"

"แล้วคุณล่ะคิดว่าเป็นอย่างไร ?" ข้าพเจ้าถาม

"ผมไม่รู้ว่าพระเจ้าเป็นอะไร ?" ดังนั้นผมจะไปพูดได้อย่างไรว่าใครเป็นพระเจ้าหรือไม่ ? แต่ผมว่าท่านไส บาบา นี่เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเราเลยทีเดียว"

"ก็ถ้าท่านไส บาบา ไม่ใช่พระเจ้าแล้วเรื่องรุ้งจะว่ายังไง ?" ไดอาน่าสอดขึ้นมา

ข้าพเจ้ามองดูด้วยความสงสัย และไดอาน่าก็เลยหัวเราะแล้วบอกว่า "นี่นี่เขาเรียกโจเอ็ลว่ามนุษย์สายรุ้งกันทั้งนั้นแหละค่ะ ไงโจเอ็ลเล่าเรื่องนี้ให้ฟังหน่อยซี"

ปรากฏว่าโจเอ็ลทำท่าทางไม่ค่อยจะสบายใจพูดคำที่ไม่ค่อยสุภาพสองสามคำแล้วก็ลุกออกจากห้องไปเลย

"เขาคงจะบอกคุณในไม่ช้าหรอกค่ะ" ไดอาน่ากล่าว แล้วก็ลุกออกไปเหมือนกันเพื่อจะไปเอาอาหารเลี้ยงสุนัขที่ผอมและหิวซึ่งลอดกำแพงเข้ามาจากหมู่บ้านที่ใกล้นั้น มันคงจะรู้ดีว่าไดอาน่าเป็นคนใจดีก็เลยมาหาเธอบ่อย ๆ

ปาฏิหาริย์สร้างรุ้งให้ดู

บ่ายวันหนึ่ง เมื่อโจเอ็ลกับข้าพเจ้ากำลังนั่งอยู่บนชายขอบของพื้นทรายที่ด้านหนึ่งของอาคารเรียนชั่วคราว

โดยดูช่างไฟฟ้าเขาตั้งลำโพงไว้ใกล้หน้าต่างของเรานั้น โจเอ็ลก็รู้สึกว่า มีอารมณ์ที่จะเล่าเรื่องของเขาให้ข้าพเจ้าฟังเกี่ยวกับมนุษย์สายรุ้งที่กล่าวมาแล้วนั้น

จากการที่ได้เคยสนทนาปราศัยกันมาแล้ว ข้าพเจ้าก็พอจะเดาได้ว่า เขาคงจะเป็นผู้มีส่วนร่วมกับอุตสาหกรรมทำภาพยนตร์ เพราะบางครั้งเขาก็เคยกล่าวว่า ครั้งหนึ่งผมเคยพูดกับคลาก เกเบิ้ลว่า อย่างนั้น ๆ หรือบางครั้งเขาก็กล่าวว่า ครั้งหนึ่งเพื่อนของผมชื่อมิคกี้ รูนี่มาหาผมเป็นต้น ตอนนี้เขาก็เคยบอกกับข้าพเจ้าเลยว่าเขาเคยเป็นผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์คนหนึ่งในฮอลลี่วู้ดมาแล้วเหมือนกัน ต่อมาอีกคราวหนึ่งเขาก็ได้เป็นนายหน้าขายรถยนต์ในลอสแองเจลิส รู้สึกว่าตลอดระยะเวลาที่กล่าวมาแล้วนี้เขามีชีวิตอุทิศตนให้แก่พระเจ้าสององค์ที่มีผู้นับถือมากในปัจจุบันนี้ คือ พระเจ้าเงินตราและพระเจ้าชื่อเสียง

เขาบอกกับข้าพเจ้าว่า ไดอาน่านี่เป็นภรรยาคนที่สองของเขา คนแรกซึ่งได้หย่าร้างกันไปนั้นเป็นนักสเก็ตชั้นอาชีพที่มีชื่อเสียงรู้จักกันดี

เขากล่าวว่า ไดอาน่าได้เคยมาที่อินเดียสองสามครั้งกับมารดาของเธอคืออออนาลิส แล้วทั้งสองก็มักจะพูดคุยกันถึงเรื่องปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบา อยู่เสมอ ผมคิดว่าสองคนนี้คงจะบ้าไปแล้วหรือไม่ก็กำลังจะบ้าทีเดียว ผมเคยคิดอย่างจริงจังว่าจะหย่ากับไดอาน่าดีหรือไม่ดี แต่แล้วเมื่อคิดถึงลูกสาวคือคริสซี่ผมก็ไม่กล้าทำตามที่คิดไว้ อย่างไรก็ตาม ผมคิดว่าก่อนที่ผมจะทำอะไรรุนแรงลงไปก็อยากจะลองไปดู **เจ้าหมอนี่** คือท่านไส บาบา ด้วยตัวเองสักหน่อยเถิดนะ ทั้งนี้เพราะว่าคุณแม่คุณพ่อของผมก็เป็นบุคคลที่อยู่ในโลกมายามาแล้ว ผมเองก็ได้รับการอบรมมาในโลกของละครสัตว์เหมือนกัน ผมเองก็เช่นเดียวกับนายออร์สัน เวลส์ นั่นแหละครับ คือมีความสนใจในการแสดงกลมาก แล้วก็รู้กลมายาต่าง ๆ ที่เขาแสดงกันบนเวทีไม่ว่าจะเป็นเวทีหนังหรือละครก็ตามเถอะ ผมจึงคิดว่าหากว่าเจ้าหมอที่อยู่ในอินเดียเป็นคนแสดงกลเก่งขนาดนายฮูดินี (นักแสดงกลบันลือโลก) คนที่สองละก็ ผมก็ต้องสามารถกระชากหน้ากากเขาออกให้โลกรู้เสียทีว่า **เจ้าหมอนี่** เป็นนักแสดงกล ไม่ใช่ผู้

ศักดิ์สิทธิ์หรือผู้แสดงปาฏิหาริย์อะไรเหมือนดังที่คนส่วนมากเชื่อถือกันนั่นเลย ที่ผมจะออกเดินทางจากฮอลลี่วู้ดนั้นผมก็รับประทานอาหารกับคนสำคัญคนหนึ่ง และเพื่อจะให้การสนทนาออกรส ผมก็บอกเขาว่า ผมกำลังจะทำอะไร ดูเหมือนชายคนนั้นจะเคยได้ยินชื่อของท่านไส บาบา มาแล้ว แล้วก็เคยได้อ่านหนังสือเกี่ยวกับท่านด้วย อาจจะเป็นหนังสือของชุนแมนหรือหนังสือของคุณก็ไม่ทราบนะ อย่างไรก็ตามชายคนนั้นก็กล่าวว่า "แล้วคุณจะไปขอร้องให้เขาทำอะไรเล่าโจเอ็ล ?" ตอนนั้นพอเขาถาม ผมก็เลยมีความคิดขึ้นมาอย่างปัจจุบันทันด่วนก็เลยตอบว่า "เห็นเขาบอกว่าเจ้าหมอคนนี้เป็นพระเจ้า เพราะฉะนั้นผมจะขอร้องให้เขาทำบางสิ่งบางอย่างซึ่งพระเจ้าเท่านั้นจะทำได้ คือให้เขาทำรุ้งให้ผมดูสักหน่อยซี"

ชายคนนั้นหัวเราะแล้วก็คุยถึงเรื่องอื่นต่อไปโดยไม่ได้สนใจเรื่องนี้อีก แต่ผมก็ตกลงใจอย่างแน่วแน่แล้วว่าผมจะต้องทำสิ่งที่ผมคิด คือขอให้เจ้าคนที่ชื่อไส บาบานี่ทำรุ้งให้ผมดูจนได้อย่างแน่นอน

ข้าพเจ้าจึงถามเขาว่า แล้วเพื่อนที่รับประทานอาหารกลางวันด้วยกันกับคุณเล่า รู้หรือเปล่าว่ามีสาวกของท่านไส บาบา ในแคลิฟอร์เนียนะ โจเอ็ล ?

เขายิ้มแล้วตอบว่า ผมได้เช็คเรื่องนี้แล้วต่อมาก็ด้วยเหตุผลอย่างเดียวกับที่คุณถามผมนั่นแหละ ก็ปรากฏว่าเขาไม่รู้จักใครในแคลิฟอร์เนียเลย เพราะว่าเขามีชีวิตอยู่ในโลกอีกประเภทหนึ่งซึ่งแตกต่างจากสาวกของท่านไส บาบา เหล่านั้น ดังนั้นจึงเป็นอันแน่นอนว่าไม่มีโอกาสที่ใครจะนำเรื่องนี้ไปบอกให้ท่านสวามีทราบเลย

ก็เป็นอันว่าหลังจากนั้นสองสามวันผมก็ขึ้นเครื่องบินมาอินเดียพร้อมกับนำไดอาน่าและคริสซี่ลูกสาวมาด้วย ตอนที่เรามาถึงที่ปุตตปารตีนั้นก็เป็นตอนบ่ายแล้ว และต่อมาอีกประมาณหนึ่งชั่วโมง เราก็ไปเดินเล่นกันบนเนินเขาหลังโรงพยาบาลนั้น วันนั้นเป็นวันที่มีอากาศร้อนและแห้งแล้งเหลือเกินทีเดียว เราจึงขึ้นไปเดินเล่นเพื่อจะได้หาอากาศโปร่ง ๆ หายใจให้เป็นที่สดชื่นบ้าง เราได้นั่งลงบนก้อนหินแล้วก็ทอดสายตาไปทั่วบริเวณอันกว้างขวางนั้น ซึ่งเราเห็นว่ามันเป็นภูมิประเทศที่เกิด

ความห่อเหี่ยวสลดใจ เพราะว่ามันเป็นสถานที่แห้งแล้งไปทั่วบริเวณ สำหรับผมนั้นเพียงแต่เห็นก็รู้สึกว่าน้ำในกายของตนก็ดูจะแห้งผากไปตามนั้นแล้วเสียด้วยซ้ำไป ครั้นแล้วผมก็เห็นรุ้งที่มีสีกระจ่างสดใสปรากฏขึ้นมาทางท้องฟ้าด้านตะวันตก ผมจึงคิดว่าเอแปลกจริง ๆ ทั้งที่มีอากาศร้อนและแห้งผากไม่มีน้ำแม้แต่สักหยดเดียว ในอากาศเช่นนี้จะเกิดรุ้งขึ้นมาได้อย่างไร ในใจผมก็เริ่มประหลาดใจว่า เอถ้ามันจะไม่ใช่เรื่องธรรมดาเสียแล้ว เพราะว่ารุ้งที่ผมเห็นนี่ แทนที่มันจะเป็นลำโค้งเหมือนอย่างที่เคยเห็นมาแต่ก่อน นี่ก็ปรากฏว่ามันตั้งตรงเหมือนกับเสาขึ้นไปในท้องฟ้าเลยทีเดียว ผมมองดูแล้วก็ชักเสียวเหมือนกัน อาจจะเป็นไปได้ไหมว่าเจ้าหมอคนนี้ได้ยินผมพูดแล้วทั้ง ๆ ที่ผมอยู่ในอเมริกาห่างออกไปคนละทวีปเช่นนี้ แล้วเขาก็เลยทำให้เกิดปรากฏการณ์เช่นนี้ขึ้น

ทันใดนั้นสีของรุ้งก็เริ่มจางหายไปตั้งแต่ส่วนล่างของมันขึ้นไปข้างบนเป็นลำดับ ตอนนี้ผมรู้สึกว่าคอแห้งผากอยากจะหาเครื่องดื่มสักหน่อย เป็นธรรมดานี่แหละ

เราจะหาเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ไม่ได้ที่ปุตตปารตีนี้ เพราะว่า แม้แต่น้ำในฤดูนี้มันก็เป็นน้ำอุ่นเกือบจะร้อนเลยทีเดียว ตอนนี้เขาหยุดพูดพร้อมกับมองดูอูฐเล็ก ๆ สองตัวของท่านสวามีเดินผ่านไปพร้อมกับเคี้ยวใบไม้จากรั้วไม้ขณะที่มันผ่านไปด้วย

"แล้วไดอาน่าเห็นรุ้งด้วยหรือเปล่า? แล้วเธอรู้ไหมเรื่องที่คุณคิดว่า จะลองใจท่านสวามีในเรื่องรุ้งนี้?" ข้าพเจ้าถาม

"รู้ครับ ผมบอกเรื่องนี้แก่เธอในระหว่างที่เราอยู่บนเครื่องบิน เธอก็เห็นรุ้งนั้นด้วยเหมือนกัน คุณจะลองถามเธอด้วยตนเองก็ได้นะ"

"แล้วต่อไปเป็นยังไงล่ะ?"

"เราก็เดินลงมาจากเนินนั้น แล้วก็มีข่าวมาว่าท่านสวามีต้องการจะให้เราไปพบท่าน ตอนนี้ไดอาน่ามีอาการตื่นเต้นมากกว่าตอนที่เห็นรุ้งเสียอีก เนื่องจากเราได้เดินทางมาเป็นระยะทางไกลเหลือเกิน ที่จะมาพบท่าน เพราะฉะนั้นการที่ได้มีโอกาสพบท่านในวันแรก

นั้นเป็นของธรรมดาที่เราจะต้องได้รับความตื่นเต้นบ้างเหมือนกัน"

พอเราเข้าไปในห้องซึ่งท่านจะให้เราพบเป็นส่วนตัว ท่านสวามีก็พูดคำแรกออกมาเกือบจะน็อคผมให้ล้มลงไปทั้งยืนเลย คือ ท่านบอกว่า "เป็นไงเจ้าหมอนี่เธอเห็นรุ้งแล้วใช่ไหม ชอบหรือเปล่า?"

ตอนนี้ผมพูดไม่ออกเสียแล้ว เพราะว่าท่านรู้ฉายาที่ผมเรียกท่าน และรู้ว่าผมกำลังจะให้ท่านทำอะไร และก็สามารถทำให้ดูได้จริง ๆ เสียด้วย ทั้งหมดนี้ทำให้ผมงงเป็นไก่ตาแตกเลยทีเดียว

ต่อมาในขณะที่นั่งร่วมวงอยู่กับคนอื่น ๆ บนพื้นนั้น ผมเองรู้สึกว่าฟังอะไรก็ไม่ค่อยจะได้ยินหรือไม่รู้เรื่องเลย จิตใจมันกำลังสับสนอลวนไปหมด พยายามจะหาเหตุผลในทางวิทยาศาสตร์หรือสามัญสำนึกเท่าที่ผมเคยรู้มาว่าเรื่องเหล่านี้จะเป็นไปได้อย่างไรกัน ผมก็เลยคิดว่า เอาละท่านไส บาบา คนนี้อาจจะเป็นผู้อ่านจิตใจคนอื่นเก่งก็เป็นได้ เพราะเรื่องแบบนี้มันก็เคยมีทางวิทยาศาสตร์ได้พิสูจน์แล้วว่ามันเป็นไปได้จริง ๆ เกี่ยว

กับการติดต่อระหว่างใจต่อใจ โดยไม่ต้องพูดนี่แหละนะ แต่ที่นี้เรื่องรุ้งล่ะจะเป็นยังไง มันอาจจะเป็นภาพลวงตาก็ได้ คือผมอาจจะถูกสะกดจิตไปก็ได้กระมัง ที่จริงอาจจะไม่มีเลยก็ได้นะ

ปาฏิหาริย์เนรมิตผลไม้นอกฤดูกาล

ผมจึงคิดว่าจะต้องลองค้นท่านไส บาบาอีกสักครั้งหนึ่งเถอะ แล้วก็นึกในใจว่าตอนนี้เราจะต้องนึกให้ท่านเอาผลไม้สด ๆ มาสักอย่างหนึ่งเถิดน่า ผลไม้นอกฤดูกาลตอนนี้ยังไม่มีด้วย ให้ท่านเอาออกมาให้เห็นในห้องนี้เลยทีเดียว โดยไม่ต้องพูดจาปราศัยอะไรกันละ ต่อมาอีกสองสามนาทีหลังจากที่ผมคิดเรื่องนี้แล้ว ท่านสวามีก็หยุดพูดกับคนอื่นเสียเฉย ๆ แล้วก็โบกมือไปมาในอากาศตามแบบที่ท่านเคยทำนั่นแหละ เมื่อท่านหงายมือขึ้นมา ก็ปรากฏว่ามีลูกมะเดื่อสดลูกหนึ่งอยู่บนฝ่ามือของท่านเลยทีเดียว แล้วท่านก็ส่งลูกมะเดื่อสดนั้นมาให้ผมโดยไม่ได้พูดอะไรเหมือนกัน

ผมก็กินลูกไม้นั้นเลยทีเดียว ปรากฏว่าเป็นลูกไม้สดคล้ายกับว่าเพิ่งปลิดออกมาจากต้นอย่างนั้นแหละ แต่ผมรู้ดีว่า ตอนนั้นไม่ใช่ระยะเวลาที่จะมีลูกมะเดื่อได้จากที่ไหนหรอก แล้วนอกจากนั้นผมก็ได้ทราบต่อมาว่าไม่มีลูกมะเดื่อ หรือต้นมะเดื่อที่ไหน ที่เขาจะปลูกกันในอาณาบริเวณนั้นเสียอีกด้วย

ตอนนี้ นัยน์ตาสีน้ำเงินอันคมกริบของโจเอ็ลก็จ้องมายังข้าพเจ้าคล้าย ๆ กับจะกล่าวว่า เป็นยังไงเรื่องพวกนี้สมควรที่คุณจะเอาไปเขียนในหนังสือเล่มต่อไปได้ไหม อย่าลืมว่ามันเป็นความจริงอย่างที่สุดเลยเสียด้วยนะ

"เป็นอันว่าเมื่อคุณพบแล้วว่า เรื่องเหล่านี้มันไม่ใช่เรื่องโกหก คุณก็เลยเดินทางมาจากฮอลลีวูดมาอยู่ที่นี่ เพื่อมาอยู่ใกล้กับท่านใช่ไหมล่ะ ?" ข้าพเจ้าถามขึ้น

"ก็คงจะเป็นอย่างนั้นแหละครับ ผมเองก็เบื่อชีวิตอันเต็มไปด้วยการแข่งขันกันอย่างอุตลุดแบบอเมริกันเต็มที และท่านสวามีก็ให้บ้านผมอยู่หลังหนึ่งที่นี่ด้วยแต่นั่นแหละ คราวนี้ในอเมริกาเป็นโรคภาวะเงินเฟ้อ

อย่างมากมายทีเดียว ผมคิดว่าประชาธิปไตยของเรามันก็คงกำลังจะพังแล้ว จะไปอยู่จนกระทั่งมันพังทำไม รีบออกมาเสียก่อนจะดีกว่า"

ต่อมา ในเมื่อเราเห็นท่านสวามีกลับมาอีกครั้งหนึ่ง ที่ปลายอีกข้างหนึ่งของอาคารเรียนชั่วคราวนั้นมันก็บ่ายคล้อยเพราะว่าเป็นเวลาเย็นแล้ว เราได้เห็นท่านเดินไปเดินมาในกลุ่มคนงาน ซึ่งกำลังทำงานกันง่วนทีเดียว พอโจเอ็ลเห็นท่านสวามีเข้า เขาก็รู้สึกว่าตัวเองคงจะมีความผิดอะไรบางอย่างเขาจึงกล่าวว่า "ผมเห็นจะต้องไปละเพื่อไปดูซิว่าช่างทาสีเขายังทำงานอยู่หรือเปล่า คือว่าถ้าคุณหันหลังให้เขานะ เขาก็หยุดงานแล้วก็เลยไปบ้านกันหมด" ข้าพเจ้าได้ทราบว่า เขาได้รับการมอบหมายให้เป็นผู้ดูแลการทาสีกำแพงด้านหนึ่งของบ้าน ท่านสวามี และเขาก็ชอบที่จะหาอะไรทำง่วนไปตลอดเวลา นอกจากนั้นก็ช่วยในการตระเตรียมให้พร้อม สำหรับนักเรียนที่จะมาเรียนกันในระหว่างฤดูร้อน โดยที่เขายินดีจะทำทุกอย่างที่ท่านใส บาบาใช้ให้เขาทำ เราจึงยืนขึ้นด้วยกัน

เขาได้บอกให้ข้าพเจ้าทราบ โดยชี้มือไปทางด้านหนึ่งแล้วพูดว่า ตอนแรกนะเขาสร้างกำแพงบังด้านหลังของอาคารชั่วคราวนี้เลยทีเดียว ผมโมโหมากเพราะว่าผมคิดอยู่ตลอดเวลาว่า ไดอาน่าและผมนี่จะสามารถได้ยินท่านสวามีเล็คเชอร์ได้โดยนั่งอยู่ที่หน้าต่างของห้องเรานี้ ทีนี้เมื่อมีการก่อสร้างกำแพงบังขึ้นมาเช่นนี้แล้วก็ทำให้เราไม่สามารถจะนั่งฟังท่านอยู่ในห้องนี้ได้ คุณก็คงจะเห็นนะว่า เราไม่สามารถจะทิ้งคริสซี่ลูกสาวของเราไปโดยปล่อยให้แกอยู่ในเวลากลางคืนได้คนเดียว แต่ก็แปลกนะ ผมผู้สึกโมโหมากได้วันเดียวเท่านั้น พอวันรุ่งขึ้นท่านสวามีก็บอกให้คนงานรื้อมันออกเลยคล้ายกับว่าท่านจะสามารถอ่านความคิดของผมออกนั่นแหละ แต่แล้วเขาก็พูดต่อไปอีกว่า ดูเอาเถอะแล้วท่านสวามีก็ให้คุณทั้งสองมาอยู่ที่นั่นมาอยู่ในห้องนี้ สามารถจะมองเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างถนัดชัดเจน เหมือนกับนั่งดูละครอยู่ในชั้นบ็อกซ์เลยทีเดียว

"เรื่องนี้ไม่เป็นไรหรอกน่า" ข้าพเจ้ากล่าวรับรองและปลอบโยนเขา "พวกเรายินดีต้อนรับคุณเสมอ

ให้เข้ามานั่งในห้องของเราเมื่อไรก็ได้ แล้วคุณทั้งสองจะได้ฟังเล็คเชอร์ของท่านได้ถนัดชัดเจนยิ่งขึ้น เรายินดีต้อนรับคุณทุกเวลา"

เราเดินทอดน่องผ่านพื้นทรายตรงไปยังท่านสวามี โดยหวังว่าท่านคงจะยิ้มให้เราหรือทักทายเราบ้าง เมื่อจวนถึงเราก็หยุดยืนในระยะห่างพอสมควร ท่านสวามีได้เดินออกมาจากคนงานเหล่านั้น ตรงมาที่เรา ตอนนี้ข้าพเจ้าเห็นว่า โจเอ็ลทำท่าทางยืนตรงและระวังตัวคล้าย ๆ กับพลทหารกำลังจะทำความเคารพนายสิบ ที่กำลังเดินเข้ามาฉะนั้น ท่านสวามียิ้มให้โจเอ็ลแล้วเอามือตบที่หลังเขาอย่างฉันท์มิตร

"ยังไงยังเป็นแบบทหารอยู่อีกหรือ?" ท่านกล่าว "นี่นะ อยากให้เขาทาสีเสาประตูรั้วใหญ่กันนั่นในวันนี้เลยทีเดียว คุณช่วยดูให้ช่างทาสีเขาทำให้เสร็จนะ ก่อนที่เขาจะกลับบ้าน"

"ได้ครับท่านสวามี" โจเอ็ลพูด ตอนนี้ข้าพเจ้าคิดว่าโจเอ็ลคงจะทำความเคารพแบบทหารละมั้ง แต่ปรากฏว่าเขาประสานมือทั้งสองเข้าด้วยกัน ซึ่งเป็นการ

แสดงความเคารพตามแบบของอินเดีย แล้วก็รีบกระหืดกระหอบไปดูงานให้ช่างทาสีทำงานตามที่ท่านสวามีสั่งในทันที

ท่านสวามีก็พูดกับข้าพเจ้าว่า "เป็นยังไงคุณคิดว่าอาคารเรียนชั่วคราวของเรานี้ดีอยู่หรอกหรือ ?"

"ใหญ่มากครับ...โล่งโถงโปร่งแล้วทำให้เกิดความรู้สึกเบาสบายดี จะมีนักเรียนมาเรียนแยะไหมครับ"

"ปีนี้คงจะมีประมาณ ๖๐๐ คน ตอนค่ำๆ เมื่อประชาชนมาร่วมด้วย ห้องนี้ก็คงจะเต็ม อาจจะถึงกับล้นก็ได้"

ทันใดนั้น ท่านเห็นว่ามีผู้มาเยี่ยม ท่านจึงเดินออกไป ข้าพเจ้าก็เดินไปดูนางช้างคีตากินอาหารของมัน

เช้าวันรุ่งขึ้นขณะที่ข้าพเจ้ากำลังออกไปเดินเล่นก่อนอาหารเช้าในสวนนั้นก็สังเกตเห็นว่า ประตูรั้วใหญ่ด้านนอกนั้นมีสีทาไว้เสร็จใหม่ๆ ยังเป็นเงาอยู่เลย นี่เป็นเสาที่กว้างและสูงและมีลวดลายประดับด้วย แล้วก็มีการทาสีกันด้วยสีต่าง ๆ ในที่ต่าง ๆ กัน ขณะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าการที่จะมาเริ่มทาสีกันในเวลาเย็นเช่นนี้ คงจะ

เป็นงานที่หนักมากทีเดียว แล้วก็นึกประหลาดใจว่า โจเอ็ลเขาจะหาคนมาทำงานกันสักกี่คน จึงจะพอทำงานได้ทัน

ใกล้ถึงเวลาอาหารกลางวัน ไดอาน่าก็เข้ามาในห้องของเรา แกเล่าให้ฟังถึงเรื่องที่เธอต้องการจะเล่าตลอดเวลาคือเรื่องเกี่ยวกับท่านไส บาบานั่นเอง ต่อมาข้าพเจ้าได้ถามเธอว่า โจเอ็ลไปหน เพราะเราไม่เห็นเขาเลยตลอดเช้าวันนี้

"โอ้ย เขายังไม่ตื่นหรอกค่ะ"

"ตายจริง ตื่นสายขนาดนี้ทีเดียวหรือ?"

"สายมากทีเดียว เมื่อคืนเขาทาสีประตูรั้วอยู่คนเดียวเกือบครึ่งคืน คนทาสีกลับบ้านหมดแล้วเขาก็เลยต้องทำงานเอง ถ้าท่านสวามีสั่งให้เขาทำอะไรละก็เขาจะต้องทำจนได้ไม่ว่าจะลำบากยากเย็นสักเพียงใด เขาบอกคุณเกี่ยวกับเรื่องรุ้งแล้วหรือยัง?"

"บอกแล้ว เป็นเรื่องที่น่าสนใจมากทีเดียว"

ไอริสจึงถามไดอาน่าว่า "แล้วคุณเห็นรุ้งนั้นด้วยตัวคุณเองหรือเปล่า?"

"โอ้เห็นซีคะ ถ้าไม่เห็นก็เสียดายแย่ที่เดียว รุ้งนั้นมีสีต่างๆ ตั้งตรงขึ้นสู่บนฟ้าเหมือนกับเสาฉะนั้น ดิฉันคิดว่า ท่านสวามีคงทำเช่นนั้นเพื่อแสดงให้เขาเห็นว่ามันเป็นเรื่องพิเศษเลยทีเดียว"

"แน่นอนละ ต้องเป็นพิเศษสำหรับคนขี้สงสัยไม่ยอมเชื่อแบบนั้น"

"ใช่ค่ะ ต่อมาโจเอ็ลได้คุยกับคนอีกเยอะแยะทีเดียวถึงเรื่องนี้ แล้วก็ในที่นี้เขาก็เลยได้รับขนานนามใหม่ว่า มนุษย์สายรุ้ง แม้อย่างนั้นดิฉันก็ยังไม่สามารถทำให้เขาเชื่อได้ว่าท่านสวามีนี่เป็นอวตาร"

หลังจากเวลาอาหารกลางวัน ข้าพเจ้าได้พบมนุษย์สายรุ้งนี้อีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่านัยน์ตาของเขาสีแดงกล่ำ แล้วใบหน้าก็มีรอยขมุกขมอมไปทั่วทีเดียว

เขาได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่า "ดูเถอะผมต้องถือไต้มือหนึ่งแล้วก็ถือแปลงทาสีด้วยอีกมือหนึ่ง ผมเอาร่างแหคลุมหัวเอาไว้เพื่อกันยุงนะ แต่ว่ามันก็คอยจะหลุดเลื่อนจากที่เสียเรื่อยทีเดียว ทำให้เจ้าพวกยุงสามารถเข้ามากัดหน้าของผมได้บ่อยๆ ทำให้ผมคลั่งแทบจะเป็นบ้าไป

เลยเหมือนกัน ต้องทำเสียนานเกือบตลอดคืนจึงจะเสร็จได้ เสร็จแล้วผมดู ๆ มันก็ชักกลัวเสียแล้วว่าท่านสวามีจะพูดว่าอะไรก็ไม่รู้ซี พวกช่างทาสีนั่นกลับไปบ้านเร็วเหลือเกิน ในขณะที่ผมกำลังคุยกับคุณนั่นเขาก็กลับไปหมดแล้ว"

ข้าพเจ้าจึงบอกแก่เขาว่า "ผมดูมันก็เรียบร้อยดี มันเป็นงานที่ลำบากยากเอาการ แต่ก็เป็นงานที่เราอุทิศให้แก่พระผู้เป็นเจ้า ถึงยังไง ๆ นะโจเอ็ล คุณก็น่าจะเป็นกรรมโยคี คือผู้มีความเป็นสาวกผู้มีความภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้าได้แล้วนี่"

"ไหน ผมนะหรือเป็นกรรมโยคี ไม่ใช่หรอก ผมเป็นไอ้งั่งต่างหาก"

บทที่ ๒๖

การศึกษาแผนใหม่

ผู้ใด ใคร่พิสูจน์ พระเป็นเจ้า
ก็ต้องเข้า อยู่ร่วม สโมสร
กับพระองค์ ผู้ทรง สถาพร
ทำเช่นนี้ เสียก่อน สิ่งอื่นใด

โลกทั้งปวง ย่อมสูญหาย ไม่ปรากฏ
ไม่มีที่ กำหนด อยู่หนไหน
ในองค์พระ ผู้เลิศลบ จอมภพไตร
ไม่มีใคร เสมอหนึ่ง ถึงพระองค์

ท่านนั้นเล่า เป็นผู้ สู่ความสงบ
มีคุณธรรม ความดีครบ พึงประสงค์
ผู้พิสูจน์ ขอให้ย่าง ตามทางตรง
จะได้เข้า ถึงพระองค์ ด้วยตนเอง

— มันทูคย อุปนิษัท

บุคคลโชคดีที่ได้ถูกลวงกระเป๋า

เช้าวันรุ่งขึ้น พอเราตื่นขึ้นก็ได้ยินเสียงร้องเพลงภชันอันไพเราะเยือกเย็นลอยมาตามลม ครั้งแรกได้ยินเสียงเบา ๆ ก่อน ต่อมาก็ค่อย ๆ ดังขึ้น ในขณะที่เสียงผ่านมาทางห้องของเรา ต่อจากนั้นก็ค่อย ๆ จางหายไป เรารู้ดีว่านี่คือเสียงเพลง นาคาระ สังคีรตัน เป็นเพลงหนึ่งในชุดเพลง ภชัน ซึ่งเด็กนักเรียนเป็นผู้ร้องในขณะที่เดินเป็นขบวนไปเป็นกลุ่ม ๆ ตามหมู่บ้านใกล้ ๆ บรินดาวัน เพลงนี้เป็นเพลงศักดิ์สิทธิ์เพลงหนึ่งของอินเดีย วันนี้เป็นวันเริ่มต้นของหลักสูตรการศึกษาแบบใหม่ของท่านไส บาบา ซึ่งมีชื่อเรียกว่า "หลักสูตรทางวัฒนธรรมและวิญญาณของอินเดีย" (Course on Indian Culture and Spirituality) นับจากนี้ไปเป็นเวลา ๑ เดือน เด็กนักเรียนที่นี่จะได้ร้องเพลง นาคาระ สังคีรตัน นี้เป็นการต้อนรับวันใหม่ทุกวัน

ต่อจากนั้นมาอีกประมาณ ๑ ชั่วโมง ขณะที่เรากำลังรับประทานอาหารเช้ากันอยู่นั้น เราก็ได้ยินเสียงคนทำอะไรกันอยู่ในอาคารโรงเรียนชั่วคราว เมื่อมอง

ออกไปทางหน้าต่าง เราก็ได้เห็นนักเรียนชายกลุ่มหนึ่งกำลังได้รับการฝึกให้ทำ โยคะอาสนะ กันอยู่ ซึ่งก็จะเป็นกิจกรรมประจำวันในตอนเช้าด้วยเหมือนกัน ในอาคารโรงเรียนอีกหลังหนึ่ง ซึ่งสร้างไว้เพื่อเป็นโรงอาหารสำหรับนักเรียนนั้น อินทราเทวี ก็เป็นผู้ฝึกสอนโยคะอาสนะให้แก่นักเรียนหญิงอีกกลุ่มหนึ่ง โดยให้นักเรียนหญิงเหล่านั้นสวมส่าหรีฝึกกันเลยทีเดียว ครูฝึก (ชาย) ที่อยู่ทางอาคารเรียนใกล้หน้าต่างห้องของเราเป็นชาวอินเดีย ผู้เดินทางมาเยี่ยมประศันตินิลยัมจากลอนดอนชื่อ มุกุนทชาห์ เขาบอกกับข้าพเจ้าว่า "ผมมานมัสการท่านสวามีที่ไวท์ฟิลด์นี่ครับ วันหนึ่งขณะที่ผมเดินปนเปไปกับฝูงชน ผมก็ถูกล้วงกระเป๋าและถูกขโมยเงินไป ๑ พันรูปี ท่านสวามีคงจะรู้เรื่องนี้เข้าก็ได้ ท่านเลยขอให้ผมอยู่ที่นี่ตลอดระยะเวลาที่มีการสอนหลักสูตรพิเศษนี้ โดยให้ช่วยสอนโยคะอาสนะให้เด็กๆ ด้วย ซึ่งอันที่จริงวิชานี้ก็เป็นวิชาที่ผมได้ปฏิบัติด้วยตนเองเรื่อยมา"

"ก่อนที่จะถูกล้วงกระเป๋านั้น คุณมีแผนการว่าจะทำอะไร ?" ข้าพเจ้าถามเขา

"ผมก็คิดว่าอยากจะอยู่ในบังกาลอร์สักชั่วระยะหนึ่ง และก็อาจจะมานมัสการท่านบ่อย ๆ ก็ได้ พอเงินจำนวนนั้นซึ่งผมจะต้องใช้จ่ายเขณะอยู่ในอินเดียหายไป ผมก็เลยคิดว่า 'ไม่เอาละ ขึ้นเรือบินกลับไปอังกฤษเลยดีกว่า' แต่แล้วทำไปทำมาผมก็เลยมาสอนโยคะอาสนะอยู่ที่นี่ได้" เขากล่าวด้วยกิริยาท่าทางอันเต็มไปด้วยความปีติยินดี **ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่ายังไม่เคยเห็นคนที่ถูกล้วงกระเป๋าขโมยเงินไปได้ มีความสุขเหมือนคนนี้เลย**

หลังจากการทำ โยคะอาสนะแล้ว ก็มีการทำสมาธิกัน และแล้วก็ถึงเวลาอาหารเช้าตอน ๙ นาฬิกา บรรดานักเรียนก็เตรียมตัวเข้าห้องเพื่อฟังปาฐกถา

ผู้เข้าเรียนและผู้บรรยาย

หลักสูตรนี้จัดขึ้นเป็นพิเศษ เพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาในระหว่างหยุดเทอมภาคฤดูร้อน และอันที่จริงก็เป็นเรื่องที่น่ายินดีเป็นอย่างยิ่ง ครั้งแรกทีเดียวได้เริ่ม

ต้นเมื่อปี ๑๙๗๒ และบัดนี้ ซึ่งเป็นเวลา ๒ ปีหลังจากนั้น ปรากฏว่าจำนวนนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยที่มาสมัครเรียนจากทุกหนทุกแห่งในอินเดีย มีเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย จนกระทั่งท่านสวามีต้องมีวิธีการสอบคัดเลือกผู้ที่จะเข้ามาเรียน ณ ที่นี้ โดยมีสาวกของท่านผู้อยู่ในศูนย์ต่าง ๆ เป็นผู้ดำเนินการ เช่นท่านผู้พิพากษา จี.เค. คาโมดาร์ ราว เป็นต้น ตอนที่เราพักอยู่ที่มัทราสนั้น ท่านก็กำลังดำเนินการสอบคัดเลือกอยู่ จุดประสงค์ทั้งนี้ก็คือเพื่อให้ได้นักเรียนที่มุ่งมาศึกษาจริง ๆ ไม่ใช่เพียงเพื่อมาเที่ยว หรืออยากรู้อยากเห็นว่าเป็นของแปลก แต่ไม่มีความตั้งใจจริงดังนี้เป็นต้น

แม้ว่าในระยะนั้นจะมีการนัดหยุดงานกันมากบ้างน้อยบ้างหลายต่อหลายครั้งก็ตาม แต่ก็ยังมีนักศึกษาประมาณ ๕๐๐ คนเดินทางมาที่ บรินดาวัน จนได้ ในจำนวนนี้ บางคนก็มาจากอีกภาคหนึ่งของอินเดีย ซึ่งอยู่ไกลออกไปถึง ๑๐๐๐ ไมล์หรือกว่านั้นก็มี นอกจากนั้นยังมีนักศึกษาอเมริกันกลุ่มหนึ่ง และมีชาวต่างประเทศจากหลายประเทศด้วยกันอีกหลายคน

ก่อนที่เราจะเข้าไปในอาคารเรียนชั่วคราว ก็ได้เห็นคุณอินทราเทวี เดินชูรายการหรือสูจิบัตรของหลักสูตรนี้มาให้เราอ่าน สีหน้าและดวงตาของเธอมีประกายสดใสในขณะที่เธอกล่าวว่า "โอ้โฮ! คราวนี้จะมีผู้นำทางวิญญาณมาประชุมกันใหญ่เลยทีเดียว" รู้สึกว่าอินทราเทวีปลื้มปีติมากจริง ๆ ที่ได้รับอนุญาตให้อยู่ที่บรินดาวัน ในฐานะเป็นผู้สังเกตการณ์ชาวต่างประเทศคนหนึ่ง และให้เข้าร่วมฟังปาฐกถาด้วย

เมื่อข้าพเจ้าอ่านดูรายชื่อของผู้ปาฐกถา และหัวข้อปาฐกถาแล้ว ก็เข้าใจดีว่าอินทราเทวีหมายถึงอะไร มีผู้ปาฐกถาบางท่าน ซึ่งข้าพเจ้าใคร่จะได้พบและฟังมานานแล้ว เช่น มร. อาร์ อาร์. ทิวากร ผู้ซึ่งเป็นทั้งนักประพันธ์ นักปราชญ์ รัฐบุรุษ รัฐมนตรีกระทรวงโฆษณาการสมัยรัฐบาลเนห์รู และต่อมาก็ได้เป็นผู้ว่าการแคว้นพิหาร ท่านผู้นี้จะเป็นผู้นำในการปาฐกถาชุด "สภาพต่าง ๆ ของวิญญาณ" (States of Consciousness) ซึ่งเป็นเรื่อง ๆ หนึ่งของหนังสือที่พิมพ์ไปแล้วของท่าน

สำหรับผู้ที่จะแสดงปาฐกถาเรื่อง "อทไวตะเวทานตา และคีตา" ก็ได้แก่ ดร. ที. เอ็ม. พี. มหาเทวัน ผู้ซึ่งเป็นผู้อำนวยการศูนย์เพื่อการศึกษาปรัชญาขั้นสูงที่มหาวิทยาลัยแห่งกรุงมัทราส ข้าพเจ้าเคยได้ยินบุคคลผู้นี้แสดงปาฐกถาที่น่าฟังมาแล้ว และครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีมาแล้ว ก็ได้ไปอยู่ด้วยในห้อง ๆ หนึ่งในกรุงมัทราส ตอนที่ท่านสวามีได้เนรมิต ลิงคัมทองคำอันหนึ่ง เป็นสายสร้อยให้แก่ ดร. มหาเทวันผู้นี้ วันนั้นเป็นวันก่อนที่ ดร. มหาเทวันจะออกเดินทางไปประชุมวิชาปรัชญาที่ประเทศกรีซ

อีกคนหนึ่งที่ข้าพเจ้าเคยได้ยินการแสดงปาฐกถาสั้น ๆ มาแล้ว ในการประชุมของท่านสวามี และใคร่จะพึ่งเขาพูดอีกอย่างละเอียด คือ ดร. วี. เค. โกคัค ผู้ซึ่งจะเป็นผู้อำนวยการหลักสูตรภาคฤดูร้อนดังกล่าวนี้ บุคคลผู้นี้จะพูดถึงเรื่อง วัฒนธรรมของตะวันออกและตะวันตก

เมื่อข้าพเจ้าได้พบ ดร. โกคัค ครั้งแรก ตอนนั้นเขาเป็นรองอธิการบดีของมหาวิทยาลัยบังกาลอร์ หลัง

จากที่เขาได้ปลดเกษียณจากตำแหน่งดังกล่าวแล้วไม่นาน ก็ได้มาช่วยในโครงการการศึกษาแบบที่ท่านสวามีได้เริ่มขึ้นใหม่นี้ นอกจากจะเป็นนักการศึกษาที่มีชื่อเสียงแล้ว ดร. โกคัค ยังเป็นนักประพันธ์และกวีที่มีชื่อเสียงในอินเดียอีกด้วย เขาได้แสวงหาครูทางวิญญาณอยู่หลายปีก่อนที่จะมาพบท่านไส บาบา จากการที่บุคคลผู้นี้ได้เคยศึกษาวิชาขั้นมหาวิทยาลัยจากอ็อกซ์ฟอร์ดแห่งประเทศอังกฤษมาก่อน ข้าพเจ้าจึงเชื่อว่าปาฐกถาของเขาเรื่องการเปรียบเทียบวัฒนธรรมตะวันออกและตะวันตกนั้นคงจะน่าสนใจเป็นอย่างมาก หลักความเชื่อในทางวิญญาณของเขาได้รับอิทธิพลมาจากหลักปรัชญาของท่านศรี เอาโรพินโท เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งข้าพเจ้าเองก็นิยมในหลักการของท่านผู้นี้อยู่ด้วยเหมือนกัน

นอกจากนั้นยังมีศาสตราจารย์และด๊อกเตอร์ทางกฎหมาย วรรณคดี ปรัชญา และวิทยาศาสตร์ที่จะมาร่วมรายการด้วยอีกหลายท่าน บางท่านก็เป็นผู้มีชื่อเสียงมากเช่น พลเอก เค. เอ็ม คาเรียบปา ผู้ซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพบกคนแรกของอินเดียเสรี ผู้ซึ่งตอนนั้น

เป็นข้าหลวงใหญ่อินเดีย ประจำออสเตรเลียและนิวซี-แลนด์ และได้เคยเป็นประธานสภากีฬาออลอินเดียมาเป็นเวลาหลายปี

บรรดาบุคคลที่กล่าวนามมาแล้วนี้ล้วนเป็นสาวกของท่านไส บาบา หรืออย่างน้อยก็เป็นผู้ที่นับถือและเลื่อมใสท่านทั้งสิ้น และได้ยินดีที่จะสละเวลาและแรงงานให้แก่โครงการของท่านไส บาบา โดยไม่ได้คิดค่าแรงตอบแทนแต่อย่างใด ทั้งนี้เพื่อช่วยเหลือท่านสวามีในการริเริ่มเกี่ยวกับการศึกษาแบบใหม่นี้ด้วยความยินดี

"อันที่จริง เราก็ไม่ได้นึกหวังมาแต่ก่อนเสียด้วยซ้ำไปว่า เราจะได้มาร่วมในโครงการนี้" ข้าพเจ้ากล่าวขึ้น "เราชอบคิดอยู่เสมอว่า ไม่อยากให้คนมาแวดล้อมหรือรบกวนท่านสวามีมากนักเลย แต่นั่นแหละ ท่านสวามีมักจะรู้ดีกว่าตัวเราเองว่า เราควรจะทำอย่างไร มีความต้องการอะไรอย่างแท้จริง และทำอย่างไรเราจึงจะมีความสุขความพอใจอย่างแท้จริง และเรื่องเช่นนี้ก็เป็นมาหลายต่อหลายครั้งแล้วด้วย (ทั้งหมดนี้แสดงว่าท่านรู้จักเราดีกว่าที่เรารู้จักตัวเองเสียอีก)"

"แล้วตอนนี้ท่านทำอย่างไร เกี่ยวกับคุณ ?" อินทราเทวีถาม

"ท่านสั่งให้ ดร. โกคัค บอกผมว่าจะให้ผมช่วยแสดงปาฐกถาสักสามครั้งในการอบรมครั้งนี้ จะเป็นเรื่องอะไรก็ได้ที่ผมเห็นว่าสมควร ตอนนั้นผมก็ยังไม่รู้ว่าจะมีใครมาร่วมในกิจกรรมครั้งนี้บ้าง แต่ตอนนี้พอเห็นรายชื่อท่านผู้ทรงคุณวุฒิที่จะมาร่วมงานครั้งนี้แล้ว ผมก็ชักตกใจและทำให้ใจคอไม่ดีเลย

"เทศน์" ปฏิภาณ

แปลกอย่างหนึ่งที่ท่านไส บาบา มักจะให้ข้าพเจ้าทำหน้าที่ที่น่าหนักใจอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยไม่บอกให้รู้ตัวล่วงหน้าเสมอ ท่านจะมีเหตุผลอะไรของท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบเหมือนกัน ครั้งแรกก็คือหลังจากที่ข้าพเจ้าพบท่านไม่นาน ท่านก็ส่งข่าวมาบอกว่าท่านจะให้ข้าพเจ้าพูด ณ ที่ที่ท่านจะพูดในกรุงมัสทราส โดยที่กำหนดให้ข้าพเจ้าพูดในวันรุ่งขึ้นนั้นเอง ผู้ที่นำข่าวอันน่าตกใจนี้มาให้ข้าพเจ้าทราบนั้นบอกว่า จะมีผู้กล่าวคำปราศัย ๒

คนก่อนหน้าที่ท่านสวามีจะขึ้นพูดในเรื่องที่ท่านกำหนดไว้แล้ว คนหนึ่งที่จะขึ้นพูดก็เป็นข้าพเจ้าเอง ส่วนอีกคนหนึ่งได้แก่ ดร. ที. เอ็ม. พี. มหาเทวัน ผู้ฟังในวันนั้นจะมีประมาณ ๒๐,๐๐๐ คน

ข้าพเจ้าเคยแสดงปาฐกถาแก่ผู้ฟังกลุ่มเล็ก ๆ ที่สำนักงานใหญ่ของสมาคมพรหมวิทยา ซึ่งข้าพเจ้าพักอยู่ในตอนนั้น และจำนวนผู้ฟังก็มีไม่กี่สิบคน แต่บัดนี้เมื่อได้ทราบว่า จะต้องพูดต่อหน้าผู้ฟังซึ่งมีจำนวนถึง ๒๐,๐๐๐ คนเช่นนี้ ก็ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกใจฝ่อไปมากพอดู

แต่ถึงอย่างไร ท่านสวามีก็ยังอยู่เคียงข้างข้าพเจ้าบนยกพื้นนั้น ท่านเคยสอนข้าพเจ้าว่า อย่าไปคิดถึงจำนวนคนว่ามากมายแค่ไหน เพราะถึงอย่างไรเขาก็เป็นกลุ่มคนกลุ่มเดียวกัน โดยเฉพาะในอินเดียด้วยแล้ว ข้อความนี้ย่อมเป็นความจริงมากกว่าที่อื่น (คือเขาจะมีความรู้สึกเป็นอย่างเดียวกัน มีอารมณ์ร่วมเหมือน ๆ กัน) ดังนั้น คำสอนดังกล่าวจึงทำให้ข้าพเจ้าสบายใจได้บ้าง

และก็เป็นที่แปลกดังที่ได้กล่าวมาแล้วด้วย คือ ท่านสวามีมักจะจับตัวข้าพเจ้า ให้ลุกขึ้นพูดโดยเกือบจะไม่มีเวลาเตรียมตัวเท่าใดนัก หรือบางครั้งก็ไม่มีเวลาเตรียมตัวเลยก็มี แต่ท่านก็สั่งอย่างหน้าเฉยตาเฉยให้ข้าพเจ้าทำเช่นนั้นจนได้ ในกรณีเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ได้นึกถึงความรู้สึกของตนเองว่าจะเป็นเช่นไรเลย ข้าพเจ้ารู้ตัวว่า มีอะไรอย่างหนึ่งในส่วนลึกของจิตใจข้าพเจ้าเอง สิ่งนั้นเป็นจิตเหนือจิตสำนึกของข้าพเจ้า เป็นสิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสุขและภูมิใจเสมอที่จะทำอะไรก็ได้ ที่ท่านสวามีสั่งให้ข้าพเจ้าทำ

ในคราวนี้ เมื่อท่านสวามีสั่งให้ข้าพเจ้าช่วยแสดงปาฐกถาจำนวนสามครั้ง ในการอบรมภาคฤดูร้อนนั้น ข้าพเจ้ายังอยู่ในกรุงมัทราส แต่หนังสือสำหรับค้นคว้าและอ้างอิงทั้งหมด ก็อยู่ที่ออสเตรเลียเสียแล้ว ยังโชคดีอยู่อย่างหนึ่ง ที่บังเอิญข้าพเจ้ายังมีสำเนาบทความสองเรื่องของข้าพเจ้าอยู่ คือเรื่อง Divine Incarnations และ Bhakti yoga ซึ่งข้าพเจ้าสามารถจะอาศัยข้อความในบทความนั้นเป็นพื้นฐานของการปาฐกถาได้สองครั้ง ส่วน

ปาฐกถาอีกครั้งหนึ่งนั้น ข้าพเจ้าตั้งใจจะพูดเกี่ยวกับบทบาทของพรหมวิทยา (Theosophy) ในการฟื้นฟูวัฒนธรรมของอินเดียในศตวรรษที่แล้วมา เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้ารู้อยู่บ้าง และก็คิดว่านักศึกษาของอินเดียควรจะได้รู้เช่นเดียวกัน ในฐานะที่เป็นจุดพบกันระหว่างตะวันตกกับตะวันออก เพื่อให้เกิดความเข้าใจกันได้ดียิ่งขึ้น

อินทราเทวีได้เดินออกไปพร้อมกับไอริส ส่วนข้าพเจ้าก็เดินมุ่งหน้าไปที่อาคารนักศึกษาฝ่ายชาย ที่นั่นนักศึกษาฝ่ายชายแต่งตัวชุดขาวนั่งอยู่ด้านหนึ่ง และนักศึกษาฝ่ายหญิงซึ่งแต่งชุดมีส่าหรีคลุมสีสดใส ก็นั่งอยู่อีกทางด้านหนึ่ง ทั้งหมดกำลังตั้งใจฟังผู้ที่จะมาพูดในไม่ช้านี้ ทุกคนนั่งอยู่บนเก้าอี้ซึ่งท้าวแขนด้านขวามือทำเป็นกระดานแผ่นกว้างไว้สำหรับเป็นโต๊ะชั่วคราว เพื่อวางกระดาษไว้จดข้อความต่าง ๆ ได้

ทางด้านนอก ได้ยินเสียงกระดึงของนางช้างไสคีตาดังวังเวงชวนให้เคลิ้มฝัน ลมพัดโชยมาอ่อน ๆ ผ่านต้นไม้ซึ่งขึ้นอยู่ในบริเวณนั้น พร้อมทั้งนำกลิ่นดอก

ไม้นานาพันธุ์จากสวนที่ใกล้เคียงมาด้วย บนที่ยกพื้นเราเห็นท่านไส บาบา นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่ง มีสีหน้าท่าทางสดชื่นแจ่มใสเหมือนกับเด็กผู้บริสุทธิ์คนหนึ่งฉะนั้น นอกจากนั้นก็มี ดร. โกคัค ซึ่งมีสีหน้าเคร่งขรึมและท่าทางสงบ และรัฐมนตรีกระทรวงหนึ่งของรัฐบาลแห่งแคว้นนั้น ผู้ซึ่งจะมาเป็นผู้กล่าวคำปราศรัย เปิดการอบรมดังกล่าว

ดร. โกคัค ได้กล่าวสุนทรพจน์สั้น ๆ เป็นการแนะนำให้ผู้ฟังรู้จักท่านรัฐมนตรี ต่อจากนั้นท่านรัฐมนตรีได้เป็นผู้พูดต่อที่ประชุม ซึ่งเป็นการพูดอย่างยืดยาว ครั้นแล้วท่านสวามีก็ลุกขึ้นพูดในอันดับต่อไป จากที่ที่ข้าพเจ้านั่งอยู่บนยกพื้นด้านหนึ่งนั้น ข้าพเจ้าสังเกตเห็นได้ว่าพอท่านสวามีพูดเท่านั้น ดวงหน้าของนักศึกษาเหล่านั้นก็เป็นประกายด้วยความปีติยินดี และกระตือรือร้นขึ้นมาทันที ข้าพเจ้าคิดว่านักศึกษาเหล่านี้ย่อมจะต้องฟังผู้พูดคนอื่นด้วยความเคารพตามหน้าที่ของเขา ไม่ว่าผู้นั้นจะมีหรือไม่มีคุณสมบัติอย่างใดก็ตาม แต่บุคคลที่เขาต้องการจะมาเห็นและมาฟังอย่างยิ่งนั้น คือ

ท่านไส บาบา นั่นเอง ท่านสวามีผู้นี้เท่านั้น เป็นผู้ที่เป็นชีวิตชีวา เป็นความสดชื่นของสถานที่นี้ ท่านเป็นผู้ที่ผู้ฟังทั้งหลายจะฟังด้วยความเคารพเชื่อถือ ท่านเป็นผู้ที่พูดโดยไม่ได้แสดงท่าทางว่าต้องการจะโอ้อวดตนแต่อย่างใด ท่านนั้นเองเป็นผู้ที่สามารถเร้าใจ และเข้าถึงจิตใจของอนุชนรุ่นนี้ได้เป็นอย่างดี

แนวการศึกษาทางวิญญาณ

ครั้นแล้วท่านก็จุดตะเกียงศักดิ์สิทธิ์ขึ้น ร้องเพลงภชันสั้น ๆ และอธิบายถึงจุดประสงค์ของการอบรมพิเศษครั้งนี้ว่า เป็นการศึกษาที่จะนำเขาออกไปจากขอบเขตจำกัดของการศึกษาที่เขาเรียนอยู่โดยทั่วไป ทั้งนี้จะเป็นการเปิดประตูให้เขาได้เห็น และทราบซึ้งถึงคุณค่าของสติปัญญาของคนโบราณ ซึ่งได้รับการบันทึกไว้ในคัมภีร์ต่าง ๆ ของอินเดียอยู่แล้ว สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นมรดกของเขา และเป็นสิทธิอันชอบธรรมของเขา แต่ทว่าปัจจุบันมันได้ถูกแนวทางการศึกษาแผนใหม่ซึ่งเป็น

แบบตะวันตกปิดกั้นเสียเกือบหมด เพราะแนวการศึกษาแบบตะวันตกนั้น เน้นหนักในเรื่องความรู้ทางโลก เพื่อจะได้เป็นเครื่องมือหากินมากเกินไป อันที่จริงมนุษย์เราควรจะรู้จักวิธีการดำรงชีวิตด้วย ไม่ใช่จะรู้จักแต่การหากิน คือเพื่อใส่ปากใส่ท้องเท่านั้น และศิลปะดังกล่าวนั้นนักศึกษาทั้งหลายจะเรียนรู้ได้จากวัฒนธรรมทางวิญญาณของอินเดีย ซึ่งจะบอกให้เขารู้ว่า เขาเป็นใครและเกิดมาทำไม

ยาแก้โรคที่กำลังระบาดเข้ามาสู่อินเดียจากโลกตะวันตก ซึ่งเป็นโรคบูชาวัตถุโดยไม่คำนึงถึงพระผู้เป็นเจ้าเลยนั้น อยู่ที่การแสวงหาความเข้าใจให้ถ่องแท้เกี่ยวกับปัญหาที่กล่าวมาแล้ว (ว่าแต่ละคนคือใคร และต่างก็เกิดมาทำไม) คนหนุ่มสาวของอินเดียจะต้องศึกษาเรื่องนี้ให้เข้าใจก่อน และแล้วก็จะได้เผยแพร่ความรู้ดังกล่าวนี้ออกไปสู่ชาวโลกด้วย

จากการที่มีนักศึกษาเป็นจำนวนมากมาอยู่รวมกันในบริเวณอาศรมที่บรินดาวน อันไม่กว้างขวางเท่าใดนัก จึงทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องตั้งกฎเกณฑ์ขึ้นมา

บ้างเพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อย นักศึกษาทุกคนจะต้องปฏิบัติตามกฎดังกล่าวนั้น ไม่คิดล่วงละเมิดหรือเห็นว่าเป็นของริดรอนสิทธิเสรีภาพ เพราะการมีระเบียบวินัยย่อมเป็นการฝึกหัดที่ดีในการดำรงชีวิต ซึ่งจะมีความทุกข์และความสุขเกิดขึ้นสลับกันไปอยู่เสมอ กฎที่ตั้งขึ้นมานั้น ก็เพื่อให้นักศึกษาได้เกิดความสำนึกในภราดรภาพ คือความเป็นเสมือนพี่น้องร่วมสายโลหิตกัน ฉะนั้น เมื่อนักศึกษาทั้งหลายทำตนให้มีสติระลึกถึง "สภาวะอันศักดิ์สิทธิ์" (Divine Principle) ซึ่งแฝงอยู่ในคนทุกคน (คือได้ชุบชีวิตเราทุกคนขึ้นมา) เช่นนี้ได้แล้ว เขาเหล่านั้นจะไม่สนใจในการที่จะดูหรือฟังความแตกต่างกันของผู้อื่น เพื่อจะจ้องจับผิดกันอีกต่อไป ครั้นแล้วมือของเขาก็จะไม่ยอมกระทำความผิด ลิ้นของเขาก็จะไม่ยินดีในการพูดวจีทุจริต อันจะเป็นมลทินแก่ตนเองอีกด้วย นี่แหละเป็นหลักใหญ่ใจความในการปฏิบัติธรรมอันเป็นแบบฉบับของอินเดีย ขอให้นักศึกษาทั้งหลายจงตั้งใจให้แน่วแน่ในการทำกาย วาจา และใจของตนให้บริสุทธิ์

ครั้นแล้ว ท่านไส บาบาได้กล่าวเสริมว่า วัฒนธรรมอันเป็นอมตะของอินเดีย มีรายละเอียดปลีกย่อยอย่างใด ผู้ปาฐกถาซึ่งจะได้กล่าวต่อไป จะเป็นผู้อธิบายให้นักศึกษาทราบถึงแง่มุมต่าง ๆ อย่างพิศดาร โดยที่ท่านผู้มีความรู้ทั้งหลายเหล่านั้น ได้ตอบสนองคำเชิญของผู้จัดการอบรมภาคพิเศษนี้ด้วยความเต็มใจ ในการอบรมนี้ การสอน ที่อยู่ และอาหารการกินทุกอย่างเป็นการให้เปล่าทั้งหมด คือนักศึกษาไม่ต้องเสียอะไรเลย

เป็นอันว่าพิธีเปิดการอบรมได้สิ้นสุดลง ด้วยคำปราศัยของท่านสวามี ต่อจากนั้นก็มีการพักชั่วคราวเพื่อดื่มน้ำชาในตอนเช้า แล้วจึงมีการปาฐกถาเป็นครั้งแรกของการอบรมภาคนี้ชื่อเรื่อง **"แนะนำหลักการโยคะ"** จากเรื่องโยคะสูตรของ ปตัญชลิ ผู้แสดงคือศาสตราจารย์ เอ็น. เอ. นิกัม ซึ่งเป็นผู้สำเร็จการศึกษาจากแคมบริดจ์ในวิชาปรัชญา ท่านผู้นี้ได้ดำรงตำแหน่งเป็นศาสตราจารย์วิชาปรัชญาในมหาวิทยาลัยไมซอร์ และต่อมาได้เป็นรองอธิการบดีของมหาวิทยาลัยแห่งนั้น

ท่านศาสตราจารย์ผู้นี้เป็นนักพูดที่อธิบายให้ผู้ฟังเข้าใจประเด็นต่าง ๆ ได้ง่าย และมีวิธีพูดที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสนใจได้อย่างดี ตอนแรกได้อธิบายเรื่องของปตัญชลิ และต่อมาก็อธิบายเรื่องคัมภีร์อุปนิษัท การแสดงปาฐกถาและอภิปรายของท่านในวันนี้ จบลงเมื่อถึงเวลาพักเที่ยง

ในตอนบ่าย มีปาฐกถาอีก ๒ เรื่อง คือคัมภีร์พระเวทและวัฒนธรรมอินเดียโบราณ จนกระทั่งถึงเวลา ๕ โมงเย็นอันเป็นเวลาพักดื่มน้ำชากัน เมื่อถึงเวลา ๕ โมงครึ่ง นักศึกษาเข้าประชุมในอาคารเรียนชั่วคราวอีกครั้งหนึ่ง และมีการร้องเพลงภชันโดยผู้แทนจากรัฐต่าง ๆ ของอินเดียแต่ละรัฐ หลังจากนี้ได้มีการขนเก้าอี้มาเสริมที่ด้านข้างทั้งสองข้างของอาคารเรียน โดยปล่อยตรงกลางว่างไว้สำหรับให้ประชาชนเข้ามานั่งร่วมพิธีด้วย ซึ่งการนั่งในสถานที่เช่นนี้ ชาวอินเดียเท่านั้นที่จะรู้ว่าเขาสามารถจะนั่งแออัดยัดทะนานกันได้แค่ไหน

ในไม่ช้าก็มีประชาชนหลั่งไหลเข้ามาทางประตูใหญ่ทางเข้าบ้าง ตามทางในสวนบ้าง บุคคลเหล่านี้มี

ทุกวัยนับแต่เด็กจนถึงคนแก่ โดยมาจากบังกาลอร์โดยรถส่วนตัวก็มี โดยรถประจำทางก็มี ในไม่ช้าที่ว่างสำหรับนั่ง (บนเก้าอี้) ก็เต็มหมด ต่อจากนั้น ผู้ที่มาทีหลังก็นั่งขัดสมาธิลงบนพื้นทรายข้างหลังนักเรียน โดยนั่งชนิดหัวเข่าชนกันทั้ง ๒ ข้างเลยทีเดียว ในที่สุดเนื้อที่ทุกตารางนิ้วของอาคารเรียนชั่วคราวก็เต็มหมด ตอนนี้ผู้ที่ยังหลั่งไหลมาอีกก็เป็นอันต้องยืนทางด้านข้าง คือข้างหลังเก้าอี้ ตลอดจนกระทั่งตอนปลายสุดของอาคารเรียน คือหลามไหลเรื่อยมาถึงบ้านที่เราพักอยู่

ประมาณเวลา ๖ โมงเย็นครึ่ง ก็มีนักเรียนชาย ๑ คน และนักเรียนหญิง ๑ คน ถูกคัดเลือกให้ยืนขึ้นกล่าวย่อความของปาฐกถาที่ตนได้ฟังมาในวันนั้น ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็เห็นท่านสวามีเดินมาจากด้านข้างที่อยู่ของท่าน ครั้งแรกท่านได้เดินไปที่นางช้างไสคีตา ซึ่งยืนคอยท่านอยู่ โดยยกงวงชูพวงมาลัยขึ้นเตรียมจะสวมให้ท่าน เรื่องนี้เป็นพิธีที่เป็นประเพณี คือช้างจะเป็นผู้สวมพวงมาลัยให้ท่านสวามี ซึ่งท่านก็จะให้อาหารแก่มันและตบหัวมันด้วยความเอ็นดู ตอนนี้ทำให้นางช้าง

และประชาชนที่เฝ้าดูอยู่พออกพอใจกันมาก โดยเฉพาะผู้ที่มีกล้องถ่ายรูปก็จัดแจงถ่ายกันยกใหญ่ ต่อจากนั้นท่านสวามีก็เดินเข้ามายังอาคารเรียนชั่วคราว ก้าวขึ้นไปยังยกพื้น

ขณะนี้เป็นเวลาใกล้ค่ำ พวกยุงเริ่มออกอาละวาดกันบ้างแล้ว เนื่องจากข้าพเจ้าไม่ได้ทายากันยุง จึงเห็นเป็นโอกาสอันดีที่จะเข้าไปในบ้าน โดยนั่งพิงที่หน้าต่างซึ่งบุมุ้งลวดไว้เรียบร้อย ที่พักของข้าพเจ้ามีช่องหน้าต่างสองช่อง เปิดออกไปสู่อาคารเรียนชั่วคราวนี้ ดังนั้นจึงมีที่นั่งเพียงพอสำหรับครอบครัวชาวอเมริกันคือ โจเอ็ล คริสซี่ ไดอาน่า และไอริสกบข้าพเจ้าด้วย

มรดกอันมีค่าของอังกฤษ

ท่านไส บาบา ได้ลุกขึ้นยืนรอคอยอยู่ในขณะที่มีผู้ปรับความสูงของไมโครโฟนให้ได้ระดับกับความสูงของท่าน ผู้ที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ท่านมีสมุดโน๊ตอยู่ในมือข้างหน้าไมโครโฟนตัวที่สูงกว่า คือนักวิทยาศาสตร์ผู้มีชื่อเสียง ดร.ภควันตัม ซึ่งจะทำหน้าที่เป็นผู้แปล เพราะเวลาท่าน

ไส บาบา จะพูดอย่างยาวแก่ผู้ฟังกลุ่มใหญ่ ท่านมักจะพูดเป็นภาษาท้องถิ่นเดิมของท่าน คือภาษาเตเลกู

สำหรับปาฐกถาอื่น ๆ ส่วนมากมักจะเป็นภาษาอังกฤษ ถ้ามีผู้ที่พูดภาษาอื่นเช่นท่านไส บาบา ซึ่งพูดภาษาเตเลกู ก็จะมีผู้แปลเป็นภาษาอังกฤษ เพราะผู้มีการศึกษาทั่วทั้งประเทศอินเดีย ย่อมสามารถเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีพอ ความจริงข้อนี้ทำให้เราเห็นได้ว่าอินเดียมีข้อบกพร่องในเรื่องภาษา ที่จะพูดให้เข้าใจระหว่างชนเชื้อชาติเดียวกัน เพราะในประเทศนี้มีภาษาที่ใหญ่ ๆ อยู่ถึง ๑๔ ภาษา และยังมีภาษาท้องถิ่นอันเป็นภาษาย่อย ๆ อีกหลายร้อยภาษา จึงเป็นการยากเหลือแสนที่จะให้คนชาติเดียวกันพูดจาให้เข้าใจกันได้ โดยตลอด ทั้งนี้ก็เป็นเช่นเดียวกับประเทศต่าง ๆ ในยุโรปเหมือนกัน ซึ่งต่างก็มีภาษาของตนเองมากมายจนพูดกันเองไม่รู้เรื่อง ดังนั้นมรดกอันมีค่าประการหนึ่ง ที่ชาวอังกฤษมอบไว้ให้แก่ชาวอินเดีย ก็คือภาษานี้เอง อันที่จริงได้มีการโฆษณาชวนเชื่อเป็นทำนองให้เกิดการรังเกียจภาษาอังกฤษจากผู้ที่เป็นฝ่ายชาตินิยมและใจแคบอยู่เหมือนกัน แต่นั่น

แหละ คุณค่าของภาษาอังกฤษก็เห็นได้ชัดเจน อย่างน้อยก็ในการอบรมภาคพิเศษ ณ ที่นี้เอง เพราะทำให้ทุกคนมีสื่อกลางในทางภาษา ทำให้พูดรู้เรื่องกันได้ทุกคน เป็นอันหมดอุปสรรคเรื่องภาษาไปได้เลยทีเดียว

ท่านไส บาบา ได้เริ่มต้นด้วยการร้องเพลงด้วยเสียงอันไพเราะน่าฟังเป็นอย่างยิ่ง เป็นการกล่าวนำเป็นเชิงเตือนให้ผู้ฟังทราบว่า ต่อไปท่านจะพูดเรื่องอะไร ครั้นแล้วท่านก็พูดเรื่องคัมภีร์พระเวท โดยอธิบายให้เห็นถึงความหมายอันลึกซึ้งของคัมภีร์นี้ และการที่เราจะนำหลักการในคัมภีร์นั้นมาใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร ซึ่งทั้งนี้ท่านได้ใช้การยกนิทานเปรียบเทียบให้เห็นหลายต่อหลายตอนด้วยกัน อันที่จริงจะเห็นได้ว่าการใช้นิทานเกี่ยวกับเรื่องธรรมดาๆ เพื่อเป็นการเปรียบเทียบหรือจูงให้ผู้ฟังเข้าใจความจริงอันลึกซึ้งเช่นนี้ ท่านผู้เป็นบรมครูของโลก (Great World Teachers) ท่านอื่นๆ เช่น พระพุทธเจ้า พระเยซูไครสต์และท่านรามกฤษณะ เป็นต้น ก็ได้เคยใช้มาแล้วเช่นเดียวกัน ปาฐกถาของท่านสวามีในตอนเย็นของการอบรมภาคพิเศษ ซึ่งท่าน

ได้พูดติดต่อกันทุกวันเป็นเวลา ๔ สัปดาห์นั้น ได้จัดพิมพ์ขึ้นแล้วเป็นรูปหนังสือเล่มโดยให้ชื่อว่า "ฝนโปรยในฤดูร้อน" (Summer Showers)

ภายในห้องของเรานั้น แม่หนูคริสซี่ได้หยุดการเล่นและการพูดของเธอไปได้พักหนึ่ง และหันมาฟังท่านสวามีพูดอย่างตั้งอกตั้งใจ ทั้ง ๆ ที่ความจริงเธอก็ฟังไม่รู้เรื่องอะไรเลย หลังจากนั้นต่อมาครู่หนึ่ง เธอก็นอนหลับไปเลย ข้างนอกห้องจึงไม่มีเสียงอะไรเลย นอกจากเสียงของท่านสวามี และนาน ๆ ครั้งก็จะมีเสียงหัวเราะดังลั่น ในเมื่อท่านสวามีพูดอะไรขำ ๆ ถูกใจผู้ฟัง เขาก็จะส่งเสียงฮากันขึ้นมาเสียครั้งหนึ่ง

การอบรมวันนี้สิ้นสุดลงเมื่อเวลาประมาณ ๒ ทุ่มครึ่ง โดยท่านสวามีเป็นผู้นำในการร้องเพลงภชัน ซึ่งท่านได้ร่วมร้องเพลงอยู่ด้วยประมาณ ๑๐ นาที ต่อจากนั้น ในระหว่างการทำพิธี **อรติ** คือการบูชาไฟ ท่านก็ออกจากโรงอาคารนั้นกลับไปยังที่พักของท่าน เมื่อพิธีอรติ ดังกล่าวจบลง ฝูงชนก็แยกย้ายกันกลับที่พักของตน ส่วนนักศึกษาก็ไปรับประทานอาหารค่ำกัน หลังจากที่ได้ตรากตรำมาแล้วตลอดวัน

ตารางการอบรมสำหรับวันรุ่นขึ้นก็คงจะยืดยาวเช่นเดียวกัน ตลอดจนถึงวันต่อไปด้วย ทั้งนี้จะเป็นไปตลอดเวลา ๖ วันต่อ ๑ สัปดาห์ ตลอดเวลา ๔ สัปดาห์ของการอบรมพิเศษนี้ ในวันอาทิย์ก็จะมีการพักผ่อนกันบ้างเล็กน้อยโดยจะมีการทำประโยชน์ ในตอนเช้าและตอนบ่าย ก็จะมีการฝึกพูดเพื่อความแคล่วคล่องในการพูดให้ประชาชนฟังในโอกาสต่อไป

สำหรับพวกเรานั้น คงจะโชคดีอยู่สักหน่อยที่ไม่จำเป็นต้องตรากตรำหรือหลังขดหลังแข็งเช่นนั้น ถ้าเราไม่อยากจะไปนั่งฟัง ที่อาคารเรียนรวมกับนักศึกษาเราก็อาจจะฟังได้ในห้องของบ้านพักของเรา โดยจะนั่งเก้าอี้ฟังหรือแม้แต่นอนฟังก็ได้ แม้แต่ในระหว่างอาบน้ำเพื่อคลายความร้อนในตอนบ่าย เราก็ยังสามารถได้ยินเสียงท่านผู้ปาฐกถาลอดเข้ามาทางช่องหน้าต่าง ทำให้เราสามารถดื่มรสแห่งปัญญา ของนักบุญสมัยโบราณได้เหมือนกัน ทั้งนี้จึงเป็นปรากฏการณ์ที่สามารถกล่อมเกลาจิตใจจากภายในได้อย่างวิเศษ

การศึกษาแบบตะวันตก

การศึกษาของตะวันตก โดยเฉพาะขั้นอุดมศึกษานั้น มีความมุ่งหมายเพียงเพื่อจะฝึกฝนนักศึกษาให้สามารถหาเลี้ยงชีพ หรือว่าเลี้ยงปากเลี้ยงท้องได้ เช่น เป็นแพทย์ วิศวกร นักวิทยาศาสตร์ ครู และอื่นๆ เสียเป็นส่วนใหญ่ ในเวลาเดียวกันก็ไม่ค่อยจะได้ย้ำให้นักศึกษาได้มีความรู้ซาบซึ้งในวรรณคดี ศิลป และประวัติศาสตร์ของตนเอง ที่สำคัญและน่าเสียดายก็คือไม่ได้มีการสอนให้นักศึกษารู้และเข้าใจบ้างเลยว่า เขาเกิดมาทำไม เขาควรจะมีชีวิตอยู่อย่างไร และควรจะตายอย่างไร การศึกษาเช่นนี้แหละ ได้รับการเผยแพร่เข้าสู่ประเทศอินเดียอย่างเต็มที่ จริงอยู่วิทยาการด้านเทคโนโลยี่ดังกล่าวมา ได้ช่วยให้มาตรฐานการครองชีพของชาวอินเดียสูงขึ้น แต่เราก็ควรจะต้องระวัง อย่าให้ถูกกลืนไปทั้งกายและใจโดยหลักการฝ่ายวัตถุนิยมที่มาคู่กันกับวิชาความรู้ด้านเทคโนโลยี่นั้น มิฉะนั้นแล้ว สภาพความแล้งน้ำใจหรือความตายในทางวิญญาณของตะวันตก จะลุกลามมาครอบงำจิตใจชาวอินเดีย ซึ่งตอนนี้

กำลังเป็นที่พึ่งแห่งศรัทธา และความหวังแหล่งสุดท้ายของชาวโลก และในที่สุดก็จะทำให้อินเดียเป็นดินแดนที่แล้งน้ำใจและต้องประสบกับความตายทางวิญญาณตามไปด้วย

น่าประหลาดอย่างหนึ่งที่ว่า ประเทศอินเดียได้เป็นมารดาในทางวิญญาณของโลกเสมอมา ทั้งนี้จะเป็นด้วยเหตุผลกลใด ก็ยากที่เราสามารถจะเดาใจพระผู้เป็นเจ้าได้ แต่ความจริงก็มีอยู่ว่า ขุมทรัพย์ทางปัญญาของอินเดียได้เป็นต้นเค้าของแนวความคิดและการปฏิบัติในด้านศาสนาของมนุษย์ชาติเรื่อยมาจนบัดนี้ แต่ในปัจจุบันปรากฏว่า มีลูกหลานชาวอินเดียเป็นจำนวนมากได้หันไปบูชาพระเจ้าองค์ใหม่ของตะวันตก คือพากันคิดถึง และใฝ่ฝันแต่ความเจริญทางวัตถุและสุขสัมผัสจนลืมตัว ลืมคิดและพิจารณาว่าพระเจ้าองค์ใหม่นี้ ในที่สุดก็จะทำให้ชีวิตในทางวิญญาณของเขาสูญเปล่าไปอย่างน่าเสียดาย

และจุดประสงค์ของท่านไส บาบา ในการจัดให้มีการอบรมพิเศษภาคฤดูร้อนเช่นนี้ขึ้น ก็คือเพื่อจะต่อ

ต้านกระแสน้ำอันเชี่ยวกราก คือปรัชญาประเทศที่ไม่นับถือพระผู้เป็นเจ้าดังกล่าวมาแล้วนั้นเอง ท่านมีความมุ่งมั่นที่จะฟื้นฟูชีวิต ในด้านวิญญาณของอินเดียให้กลับคืนสดชื่นขึ้นมาใหม่อีก อินเดียจะต้องเป็นครูของโลกให้ได้และด้วยวิธีนี้เท่านั้น ที่โลกจะรอดพ้นจากมหาภัยที่ตนเองก่อขึ้นไว้

หลักสูตรการอบรมที่ไวท์ฟิลด์นี้ เป็นเพียงตัวอย่างส่วนน้อยของโครงการอันยิ่งใหญ่ ที่ท่านวางแผนไว้ว่าจะดำเนินการในขั้นต่อไป และซึ่งท่านกำลังทำอยู่เรื่อยๆ ในปัจจุบันนี้ ท่านได้เริ่มต้นโดยการก่อตั้งมหาวิทยาลัยสำหรับนักศึกษาหญิงที่ อนันตปุระ ซึ่งอยู่ห่างจากอาศรมของท่าน ในแคว้นอันธรประเทศเพียงไม่กี่ไมล์ มหาวิทยาลัยแห่งที่สองของท่านเป็นของนักศึกษาฝ่ายชาย ได้ตั้งที่ไวท์ฟิลด์ในแคว้น การณตกะ ทั้งสองแห่งนี้ได้เริ่มก่อตั้งกัน ตั้งแต่ก่อนที่ข้าพเจ้าจะเดินทางจากอินเดียเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๐ เมื่อข้าพเจ้ากลับมาครั้งนี้ก็ได้ทราบว่ามีสถานการศึกษาแบบนี้ได้รับการก่อตั้งขึ้นอีกหลายแห่งในส่วนต่างๆ ของอินเดียแล้ว ทั้งนี้เป็น

ไปตามแผนการของท่าน ซึ่งท่านได้ตั้งใจไว้ว่าจะให้เป็นไปให้ได้ คือจะพยายามมีมหาวิทยาลัย ท่านไส บาบา อย่างน้อยแคว้นละ ๒ แห่งในทุก ๆ แคว้นของอินเดีย

ในมหาวิทยาลัยเหล่านี้ นักศึกษาจะได้รับการสอนและอบรม ไม่เฉพาะแต่ในวิชาอาชีพ ซึ่งเขาได้เลือกไว้แล้วเท่านั้น แต่เขาจะต้องได้รับการสอนให้เข้าใจทราบซึ้งถึงความจริงเกี่ยวกับความหมายในทางวิญญาณของชีวิตของบุคคลทุกคน ดังที่มีปรากฏบรรยายไว้แล้วในวรรณคดีโบราณที่เป็นภาษาสันสกฤต เช่นคัมภีร์พระเวท อุปนิษัท ภควัทคีตา พรหมสูตร มหากาพย์ต่าง ๆ และคัมภีร์ปุราณะ ตลอดจนถึงหนังสือที่เกี่ยวกับวิชาโยคะ ทั้งในด้านทฤษฎีและปฏิบัติ

ขุมทรัพย์ทางปัญญาซึ่งมีมาแต่ครั้งโบราณ ซึ่งนักปราชญ์ตะวันตกชื่อ Aldous Huxley ได้กล่าวยกย่องว่าเป็นปรัชญาที่ใหม่อยู่เสมอ (Philosophy Perennial) นี้ ได้รับการสั่งสอนตลอดมาโดยบรมครูต่าง ๆ ทุกยุคทุกสมัย และเป็นต้นเค้าของศาสนาต่าง ๆ ทุกศาสนาด้วย ดังนั้นคำสอนตามแนวของท่านไส บาบาที่นำออก

สอนแก่นักศึกษานั้น จึงไม่ได้เป็นคำสอนแนวแคบ ๆ ที่เป็นของสำนักหนึ่งโดยเฉพาะ แต่ทว่าเป็นคำสอนที่ทั้งกว้างขวางและลึกซึ้ง สามารถทำให้นักศึกษาได้เกิดความรู้ความเข้าใจหลักศาสนา อันเป็นมรดกตกทอดกันมาแต่โบราณกาลของตนได้อย่างถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นศาสนาอะไรก็ตามที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือ ทำให้เขาได้เข้าใจปัญหาที่เรามักจะสงสัย และคิดถามตนเองอยู่เสมอ เช่นว่า เราเกิดมาในโลกนี้ทำไม เมื่อเกิดมาแล้ว เราควรจะดำเนินชีวิตอย่างไร ชีวิตของเรามีความมุ่งหมายอย่างไร และความตายคืออะไร เป็นต้น

คุณภาพก่อนปริมาณ

จริงอยู่ ในปัจจุบันจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันของท่านไส บาบา ยังมีจำนวนเพียงน้อยนิดเมื่อเทียบกับจำนวนของผู้ที่สำเร็จการศึกษาในทางโลกล้วน ๆ แต่เรื่องนี้ก็อาจจะเปรียบได้กับผงฟูในแป้งขนมปัง ซึ่งแม้จะมีปริมาณเพียงน้อยนิด ก็สามารถทำให้แป้งขนมปังที่ยังไม่ฟูซึ่งมีปริมามากกว่านั้น ให้ฟูขึ้นได้ ดังที่พระเยซูไคร้สต์กล่าวไว้ว่า

"อาณาจักรของสวรรค์ก็เปรียบได้เสมือนกับผงฟู หรือแป้งเชื้อซึ่งหญิง (แม่ครัว) ใส่ไว้สำหรับอาหาร (ขนมปัง) ๓ มื้อ ซึ่งในที่สุดขนมปังก็ฟูเต็มที่ทั้งหมด"

โดยนัยนี้คนจำนวนน้อย (ที่มีคุณภาพสูง) นี่แหละจะเพิ่มทวีขึ้นได้เหมือนดอกเบี้ยทบต้น หรือเหมือนก้อนหิมะกลมที่กลิ้งลงมาจากเขา (ซึ่งมันจะใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ) ท่านสวามีกล่าวว่า นักศึกษาที่มีคุณภาพดีบางคนในสถาบันการศึกษาของท่านนี้ ต่อไปก็จะได้เป็นครู อาจารย์หรือศาสตราจารย์ หรือไม่ก็เป็นอาจารย์ใหญ่ในสถาบันศึกษาของท่านที่เกิดขึ้นใหม่เรื่อย ๆ ในที่สุดพลเมืองจากสำนักไส บาบา ก็จะได้มีอิทธิพลอยู่ในสังคมของเขา—คือในวงการอาชีพที่เขาทำงานอยู่ ในวงการค้า การเมือง และในทุก ๆ อาชีพ

ความสำคัญของสตรี

อย่างไรก็ตามท่านไส บาบา เน้นหนักถึงแผนการขั้นสุดท้าย ซึ่งกำหนดจะให้มีสถานศึกษาสำหรับหญิงมากกว่าสำหรับชาย เหตุผลประการหนึ่งในข้อนี้ก็คือ

ท่านมีความเห็นว่า ผู้หญิงสามารถจะเป็น "แป้งเชื้อหรือผงฟู" ได้ดีกว่าผู้ชาย ในการปรับปรุงจิตใจของอนุชนรุ่นหลังให้ "ฟู" ขึ้นมาจนถึงระดับที่ต้องการ ท่านกล่าวว่า **แม่ย่อมเป็นครูคนแรกของเด็ก ๆ ดังนั้นแม่ย่อมมีอิทธิพลต่ออนาคตของเด็กเป็นอย่างมาก** และแม่นี่แหละจะเป็นผู้สร้างชาติให้เจริญ หรือไม่ก็นำชาติไปสู่ความล่มจมได้ ความเจริญทางวิญญาณของเด็กจะมีเพียงไรก็อยู่ที่การหล่อหลอมของแม่เป็นส่วนสำคัญด้วยเหมือนกัน รู้ที่ต้องการจะรู้ว่า ชาตินั้น ๆ มีความเจริญก้าวหน้าเพียงไร ก็จงพิจารณาดู (ความก้าวหน้าในระดับจิตใจของ) แม่ทั้งหลายของประเทศนั้น จะดูว่าสตรีเหล่านั้นมีความกล้าหาญหรือเขลาขลาดหวาดกลัวเพียงไร ? เธอเหล่านั้นมีความรักความเมตตาต่อผู้อื่นทั่วหน้าหรือเปล่า ? เธอได้รับการฝึกให้มีความอดทน และมีคุณธรรมแค่ไหน ? เธอผู้เป็นแม่ทั้งหลายของชาติ มีความเจริญทางจิตใจอยู่ในระดับไหน ชาติก็จะมีความเจริญทางนั้นในระดับนั้น "แม่" มีความอ่อนหวานแค่ไหน วัฒนธรรมของชาติก็มีความอ่อนหวานเพียงนั้น

เมื่อได้เห็นท่านไส บาบาทำงานในด้านการศึกษาเช่นนี้ พร้อมกันนั้นก็ยังต้องสอนประชาชนทั้งโดยส่วนรวมและส่วนตัวอีก ข้าพเจ้าจึงถามท่านในวันหนึ่งว่า ท่านคิดว่า จะต้องใช้เวลานานสักเท่าไร จึงจะประสบความสำเร็จในขั้นแรก เพื่อเปลี่ยนจิตใจของคนอินเดียให้ดีขึ้น

"ไม่นานนักหรอกเธอ" ท่านตอบซึ่งทำให้ข้าพเจ้าประหลาดใจพอดู "ความยากลำบากมันอยู่ที่ตอนแรก คือตอนเริ่มต้นหรือวางรากฐานเท่านั้นและเดี๋ยวนี้งานของเราก็เริ่มเดินได้แล้ว"

"ผมคิดว่าท่านสวามีกำลังวางโครงการให้อินเดียเป็นครูของโลกอีกครั้งหนึ่ง แต่ท่านสวามีเองคิดว่าจะเดินทางไปสอนคนที่ต่างประเทศบ้างไหมครับ?"

"คิดซี เธอ ถึงเวลาที่สมควรเมื่อไร ฉันก็จะไป"

ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าอดคิดไม่ได้ว่านักปฏิวัติและนักปฏิรูปสังคมทั้งหลายพยายามเปลี่ยนสังคมและโลก โดยดำเนินการเปลี่ยนจากภายนอก คือเปลี่ยนที่ระบบอัน

ผิดพลาดของสังคมที่มีให้เห็นอยู่ แต่ครั้นแล้ว ระบบสังคมที่เขาคิดว่าเป็นของเลอเลิศ หรือสมบูรณ์ทุกประการนั้น เมื่อนำมาใช้เข้าไม่ช้าก็เร็วมันก็เริ่ม "ออกลาย" คือมีข้อบกพร่องผิดพลาดเช่นเดียวกับระบบเดิม ที่เขากวาดหรือรื้อทิ้งไปแล้วนั่นเอง การ "ออกลาย" ที่กล่าวมาแล้วก็คือ มันจะเป็นเครื่องมือหรือช่องทางสนองกิเลสของมนุษย์ผู้นำมาใช้จนได้ กิเลสดังกล่าวนั้นก็ได้แก่ความเห็นแก่ตัว, ราคะ, โลภะ, ความหวาดกลัวและความหลงผิดเป็นต้น

แต่ท่านไส บาบาดำเนินการเปลี่ยนแปลงจากภายใน คือพยายามเปลี่ยน "ใจ" ของบุคคลก่อนอื่น เมื่อใจของบุคคลได้รับการเปลี่ยน คือปรับปรุงให้ประณีตขึ้นเพียงพอแล้ว ระบบของสังคมจะเป็นชนิดใดก็ไม่มีความหมายอะไรนัก

สภาพครึ่งสัตว์ครึ่งเทวดา

มนุษย์นั้นมีสภาพเป็นครึ่งสัตว์ครึ่งเทวดา คืออยู่ตรงกลางระหว่างจุดทั้งสองนั้น ตามปกติมนุษย์จะ

ค่อย ๆ วิวัฒนาการจากสภาวะครึ่งสัตว์ไปสู่สภาวะเทวดาเต็มที่ และทั้งนี้ก็ต้องค่อยเป็นค่อยไป (และย่อมใช้เวลานานมากเหลือเกิน) เมื่อคำนึงถึงสภาวะปัจจุบันของโลกที่กำลังถูกครอบงำด้วยความเจริญทางเทคโนโลยี่ (ด้านวัตถุอย่างเดียว) เช่นนี้ ปัญหาจึงมีว่า เราจะนอนงอมืองอเท้า รอให้วิวัฒนาการตามธรรมชาติค่อย ๆ ปรับปรุงจิตใจมนุษย์ไปทีละน้อย ๆ ด้วยความเร็ว อันเปรียบเสมือนการคืบคลานของ "หอยทาก" เช่นนี้จะไหวหรือ? เพราะในปัจจุบัน เรามีอาวุธนิวเคลียร์สั่งสมกันไว้อย่างมากมายในที่แห่งใดแห่งหนึ่ง ถึงขนาดที่จะสามารถทำลายโลกให้พินาศแล้วพินาศอีกถึง ๖ ครั้งที่เดียว (เราจะคอยให้กระบวนการของวิวัฒนาการเป็นไปเองเช่นนั้นหรือ?) มีทางที่จะเป็นไปได้อยู่ทุกขณะว่า ธรรมชาติฝ่ายสัตว์ของมนุษย์ อาจจะจุดชะนวนสงครามโลกครั้งที่สามขึ้นเมื่อไรก็ได้ และนั่นก็จะเป็นสงครามนิวเคลียร์ที่จะก่อให้เกิดความพินาศกันทั่วโลกเลยทีเดียว ผู้สันทัดกรณีในเรื่องสงครามผู้หนึ่งได้กล่าวไว้ว่า "ถ้าสงคราม

นิวเคลียร์เกิดขึ้นจริงๆ ต่อจากนั้นมนุษย์ก็จะต้องกลับไปต่อสู้กันด้วยธนูและลูกศรตามเดิม มนุษย์ชาติก็จะย้อนกลับไปมีสภาวะเป็นสมัยหินอีกครั้งหนึ่ง"

ขณะนี้ เรามีความจำเป็นต้องการมนุษย์ที่มีใจเป็นพระเจ้า คือ อวตาร เป็นอย่างยิ่ง ท่านผู้เห็นปานนั้นจะสามารถแปรธาตุตะกั่วอันแสนหนัก ที่คอยดึงจิตใจมนุษย์ให้ต่ำลงทุกขณะนั้น ให้กลายเป็นธาตุทองคำอันสุกปลั่ง ทำให้เข้าถึงสภาวะอันเป็นทิพย์ได้ ส่วนหนึ่งของกระบวนการ "แปรธาตุ" ดังกล่าวมาก็คือ พลังแห่งความเมตตาอันยิ่งใหญ่ ซึ่งครอบงำโลกทั่วไปของท่านผู้เป็นองค์อวตารนั้น และส่วนหนึ่งของพลังอันมหาศาลนั้น ก็เป็นสิ่งที่มีกล่าวไว้แล้วในคลังแห่งปัญญาซึ่งมีมาแต่โบราณกาล และบัดนี้กำลังได้รับการฟื้นฟูให้มีชีวิตชีวาขึ้นมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง ปัจจุบันนี้มนุษย์ได้พัฒนาไปมากพอที่จะเข้าใจความจริงอันลึกซึ้งนี้ได้เป็นอย่างดี ความจำเป็นที่เขาจะต้องได้รับการสอนให้เข้าถึงความจริงดังกล่าวมาจึงมีมากกว่าแต่ก่อน เพราะทุกคนสามารถจะเข้าใจได้เป็นอย่างดี หากความรู้เก่าได้รับการฟื้นฟูขึ้น

มาใหม่อย่างถูกต้องตามวิธีการ คือได้มีการอธิบายให้เขาเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง เน้นให้เห็นความสำคัญโดยไม่มีการบิดเบือนความจริง โดยบุคคลผู้ที่ได้เข้าถึงความรู้นั้นแล้วด้วยตนเอง มีพลังความสามารถพร้อมอยู่ในตัวแล้ว และสามารถจะพูดและสอนได้ด้วยความหนักแน่นและเชื่อมั่นในตนเองอย่างสมบูรณ์เช่น ท่านไส บาบานี้เอง.

บทที่ ๒๗

แก่นของทุกศาสนา

ศาสนา ปรัชญา ทั้งหมด
ที่นักพรต นักปราชญ์ ทั้งหลาย
ศาสดา ต่าง ๆ ได้บรรยาย
ล้วนมุ่งหมาย ความสุข ทุก ๆ กาล
มีหลักเกณฑ์ ให้เกิด ความสงบ
นำให้พบ ความสุข ทุกสถาน
เพื่อผลความ สดชื่น ยั่งยืนนาน
เป็นแก่นสาร ชีวิต นิจนิรันดร์
นี้เป็นตัว ห.ร.ม. หารร่วมมาก
หาได้จาก คำสอน เพื่อสุขสันต์
ทุกนักปราชญ์ ศาสดา ว่าเหมือนกัน
สิ่งนอกนั้น เป็นปลีกย่อย เล็กน้อยเอย.

— อัลดัส ฮักซ์เลย์

มีแนวความคิดสามประการซึ่งเป็นแกนกลางของสิ่งที่ อัลดัส ฮักซ์เลย์* เรียกว่าเป็น ปรัชญาที่สดชื่นตลอดกาล (Perennial Philosophy) หรือขุมทรัพย์ทางปัญญาที่มีมาแต่โบราณกาล (Ancient Wisdom) อันที่จริง จะเรียกว่าเป็นคำสอนทางศาสนาก็ได้ เพราะเป็นสิ่งที่ท่านนักบุญ นักปราชญ์ และผู้รู้อนาคตทั้งหลายได้สั่งสอนตกทอดกันมาแต่อดีตกาลนานจนเราไม่สามารถจะคิดคำนวณได้ว่าเท่าไรกันแน่ ผู้ศึกษาที่ต้องการพิศูจน์ความจริงแต่ละคน ก็ย่อมทำได้โดยการเจริญสมาธิและการทำความเพียรเพ่งพินิจด้วยตนเอง

ประการแรกก็คือ มีความจริงหรือสิ่งที่เป็นสภาพนิรันดร (Eternal Reality) อยู่เหนือโลกแห่งสิ่งทั้งหลาย รวมทั้งมนุษย์และเทวดา ซึ่งเป็นโลกที่มีความเปลี่ยนแปลงผันแปรไปตลอดกาล ความจริงดังกล่าวแล้วนี้นอกจากจะเป็นสภาพที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงและอยู่เหนือโลกดังกล่าวมาแล้ว ก็ยังอยู่แทรกซึมในโลกนี้ทั่วไปอีกด้วย ในหนังสือเรื่อง The Secret Doctrine ซึ่ง

---

* นักประพันธ์ชาวอังกฤษ (๑๘๙๔—๑๙๖๓)

มาดามบลาวัตสกี้เป็นผู้แต่งได้กล่าวไว้ว่า "สิ่งนี้เป็นสภาพที่มีอยู่ในที่ทุกหนทุกแห่ง เป็นสภาพนิรันดร ไม่มีขอบเขตจำกัด ไม่มีความแปรผันตลอดกาล อย่างไรก็ตาม สภาพดังกล่าวนั้น เราจะคิดคำนึงไปอย่างไรก็ไม่มีทางเห็นหรือใกล้เคียงกับความจริงได้เลย เพราะสภาพเช่นนี้อยู่เหนือระดับความสามารถในการคิดคำนึงของมนุษย์ด้วยประการทั้งปวง....." นักปรัชญามักจะเรียกสภาวะเช่นนี้ว่า เป็น อนันต์ หรือ ไกวัลย์ (Absolute) ศาสนาฮินดูเรียกสภาพนี้ว่าเป็น พรหม (Brahman) หรือ "สภาพนั้น" (That) ยังมีชื่อเรียกกันอย่างอื่น ๆ อีกโดยนักปราชญ์เหล่านั้น เช่นแสงบริสุทธิ์ของความว่างเปล่า (Pure Light of the Void) บ้าง

สภาพดังกล่าวนั้น ซึ่งจะขอเรียกว่า **"พรหม"** ตามหลักศาสนาฮินดู เป็นสภาพที่ไม่มีเบื้องต้นและเบื้องปลาย ถ้าจะเปรียบก็คงจะคล้าย ๆ กับเส้นรอบวงของวงกลมฉะนั้น สภาพเช่นนี้ได้มีอยู่เป็นอยู่มาแล้วและก็จะคงมีอยู่เป็นอยู่ตลอดไป ลองนึกถึงจอภาพยนตร์ซึ่งมีภาพออกมากระโดดโลดเต้นเคลื่อนไหวในบทบาท

ต่าง ๆ กัน แล้วก็สูญหายไปหมด เหลือแต่จอคงอยู่อย่างเดิมฉันใด "พรหม" ของฮินดูก็เป็นสภาพทำนองนั้น คือเป็นฉากหลังที่คงที่ถาวร แต่ก็เป็นที่อิงอาศัยให้เกิดสากลจักรวาลรวมทั้งสังคมมนุษย์ออกมาเกิดตาย และกระโดดโลดเต้นไปตามบทบาท (คือกรรม) ของแต่ละคน เสร็จแล้วแต่ละคน ๆ หรือแม้แต่จักรวาล ก็สูญหายไปหมด ไม่มีอะไรเหลือฉะนั้น

แต่ตามความเป็นจริงแล้ว "พรหม" ยังมีอะไรหรือว่าเป็นอะไรมากกว่าข้ออุปมาที่กล่าวมาแล้ว เพราะถ้าหากไม่มี "พรหม" ซึ่งเป็นหลักการหรือสภาพที่เป็นทิพย์และเป็นตัวยืนโรงประจำ (Eternal Divine Principle) อยู่แล้ว โลกทั้งหลายที่เรารู้เห็นโดยทางประสาทสัมผัสและจิตใจของเราก็จะตั้งอยู่ไม่ได้เลย ทุกสิ่งทุกอย่าง นับตั้งแต่แร่ธาตุจนถึงมนุษย์ และจนถึงเทพยดาทั้งหลายที่สูงสุด ล้วนเกิดมาจาก "พรหม" ทั้งสิ้น ทั้งหมดเหล่านี้จึงเป็นส่วนย่อยของ "ส่วนใหญ่" (The One) ซึ่งได้ปรากฏออกมาในสภาพที่มีความเป็นต่าง ๆ กันนานาประการ (The Many) ตามความต้องการที่จะ

ให้เกิดความมีความเป็นขึ้นเช่นนั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงอาจกล่าวได้ว่า สิ่งทั้งหมดที่มีสภาพความเป็นไปต่าง ๆ กันนับไม่ถ้วนเหล่านี้ ก็มาจากสิ่งที่เป็นหนึ่งสิ่งเดียวนั่นเอง (All are One) เพราะว่าภายในเราทุกคนซึ่งดูเหมือนจะแยกกันออกไปโดยไม่เกี่ยวข้องกันเลยนั้น ย่อมมีแก่นสารอันสำคัญมาจากสิ่งเดียวกันทั้งสิ้น สิ่งนั้นก็คือความเป็นจริงหรือสัจธรรมอันแท้จริง (True Reality) นั่นเอง เกี่ยวกับเรื่องนี้ขอให้ท่านผู้อ่านลองพิจารณาคำของโอมาร์ ไคยัม * ซึ่งได้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

เมื่อทุก อย่างรวม เป็นหนึ่ง
ไม่พึง มีทุกข์ ยุคเข็ญ
ตอนนั้น ไม่มี ความเป็น
"เรา—เขา" แฝงเร้น ใจกาย
วันนี้ พรุ่งนี้ เมื่อวาน
อันตะ— ระธาน สูญหาย
อนาคต อดีต "ชิดซ้าย"
ละลาย อยู่ใน ปัจจุบัน

* นักประพันธ์และนักดาราศาสตร์ชาวเปอร์เซียร์ (๑๐๕๐—๑๑๒๓)

หลังจากเวลาหลายกัปป์ (คือหลายสิบล้านปี) ล่วงไป ส่วนปลีกย่อยที่แตกออกมาจากส่วนใหญ่จะหลอมตนเองเข้ารวมกับต้นเค้าเดิม อันเป็นสภาพที่ตนได้จากมาเมื่อนานแสนนานแล้วนั้นอีกครั้งหนึ่ง ตอนนี้เราอาจเรียกได้ว่าเป็น "ราตรีของพรหม" คือเป็นระยะเวลาที่ไม่มีสากลจักรวาลใด ๆ ปรากฏอยู่เลย ไม่มี "ภพ" (Becoming) คือการแปรเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นไปเรื่อย ๆ แต่จะมีเหลืออยู่ก็คือ "ความเป็น" (Being) เท่านั้น ที่นี้การที่สภาพความ "เป็น" ในตอนนั้น คือความ "ความเป็นอยู่ภายในพรหม" จะเป็นอย่างไรนั้น เราไม่มีทางจะทราบหรือคิดฝันได้เลย เพราะวิญญาณคือความรู้สึกจากประสาทสัมผัสของมนุษย์ในลักษณะอาการที่เป็นไปอยู่ในปัจจุบันนี้ ยังหมกมุ่นครุ่นคิดติดอยู่กับสภาพความไหลเวียนต่อ ๆ กันไปอย่างถอนตัวไม่ขึ้น ทำให้ตนเองก็ต้องพลอยตกอยู่ *ในกระแสแห่งความไหล* (becoming mode) อันเชี่ยวกรากนี้เรื่อยไป โดยไม่สามารถช่วยตนเองได้เลย

แต่ข้อความในพระคัมภีร์แต่โบราณก็มีกล่าวไว้ว่า แม้ "ราตรีของพรหม" ก็จะถึงความสิ้นสุดลงจนได้

(หลังจากระยะเวลาอันนานแสนนาน) และรุ่งอรุณแห่งพรหม ก็จะเกิดขึ้นแทนที่ ต่อจากนั้น ก็จะเกิดมีสากลจักรวาลพร้อมด้วยปรากฏการณ์ต่าง ๆ (เช่นมนุษย์และสัตว์) ขึ้นมาใหม่ สภาพเช่นนี้จะเกิดขึ้นดับไป หมุนเวียนเปลี่ยนสลับกันไปเป็นยุคเป็นคราว เหมือนกลางวันกับกลางคืน และเหมือนน้ำขึ้นกับน้ำลง เมื่อรุ่งอรุณแห่งพรหมมาถึง ก็จะเกิดความเป็นนานาประการปรากฏขึ้นมาใหม่ จนกว่าจะถึงราตรีแห่งพรหมอีกครั้งหนึ่ง ในระหว่างวันหรือ "เวลากลางวัน" แห่งพรหมนี้ เรา ๆ ท่าน ๆ ทั้งหลายต่างก็จะลืมแดนเกิด หรือว่าบ้านเก่าในทางวิญญาณของตน ซึ่งจะเป็นผลให้เราต้องซัดเซพเนจรไปถือกำเนิดในภพภูมิต่าง ๆ และเวียนเกิดเวียนตายนับครั้งไม่ถ้วน เราพบเหตุแห่งความหลงผิดในเรื่องเกี่ยวกับตัวตนของเราเอง แต่อันที่จริง ในทางปฏิบัติแล้ว เราไม่จำเป็นเสมอไปที่จะต้องรอเวลาหลายต่อหลายสิบล้านปีเพื่อให้ถึง "ราตรีแห่งพรหม" อีกครั้งหนึ่งแล้วจึงจะเข้าสู่สภาวะเดิมรวมกับพรหม ซึ่งเป็นบ้านที่แท้จริงของเรา เป็นสถานที่ที่กำหนดไม่ได้ (ด้วยการกำหนดในกาลและอวกาศ) ว่าจะอยู่ในที่แห่งใด

แนวความคิดประการที่สอง คือ ดวงวิญญาณ (Spirit) ของมนุษย์ ซึ่งทางศาสนาฮินดูเรียกว่า อาตมัน หรือตัวตนนั้น ก็มีความหมายเช่นเดียวกับ พรหมนั่นเอง หลักข้อนี้ได้มีกล่าวถึงบ่อย ๆ โดยนัยต่าง ๆ กันในคำสอนทางวิญญาณที่เก่าแก่ที่สุดของมนุษย์ คือคัมภีร์อุปนิษัท ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคัมภีร์พระเวท มีคำกล่าวไว้ในนั้นว่า "ตัวตนภายใน (inner Seif) นั่งอยู่ตลอดกาลในหัวใจของทุกคนที่เกิดมา ตัวตนนี้จะว่าเล็กก็เล็กกว่าสิ่งที่เล็กที่สุด หรือจะว่าใหญ่ก็ใหญ่กว่าสิ่งที่ใหญ่ที่สุด เป็นสภาพที่อยู่ท่ามกลางหัวใจของสัตว์ (รวมทั้งมนุษย์และเทพยดาและกายทิพย์ทั้งหลาย) นั้นเอง"

บรรดาบรมครูทั้งหลายของโลกก็ได้สอนความจริงข้อนี้ไว้เช่นเดียวกันทั้งสิ้น ซึ่งเราจะพบได้ในคัมภีร์ของศาสนาที่สำคัญทั้งปวงของโลก คัมภีร์เก่าของชาวเฮบรูกล่าวว่า "พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา โดยให้มีรูปร่างเหมือนพระองค์เอง" ต่อมาในคัมภีร์ชื่อ ซาล์มส์ (Psalms) (คือคัมภีร์คำสดุดี) ก็มีคำกล่าวไว้ว่า "สูเจ้ามีสภาวะเป็นทิพย์ สูเจ้าทั้งหมดเป็นบุตรของพระองค์ผู้

สูงสุด แม้ว่าสูเจ้าจะต้องตายเช่นสัตว์โลกทั้งหลายก็ตาม" และเราขอกล่าวว่า "สูเจ้าทั้งหลายคือเทวดา" พระเยซูไครสต์ก็กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันนี้ โดยได้ย้ำถึงความมีสภาวะเป็นเทพของมนุษย์ไว้ในคำกล่าวว่า "เราอยู่ในพระบิดาและสูเจ้าทั้งหลายก็อยู่ในเรา ทำนองเดียวกันกับที่เราอยู่ในสูเจ้า" ในคัมภีร์โกหร่านของศาสนาอิสลาม พระอัลลาห์ซึ่งเป็นผู้ทรงมหิทธานุภาพก็กล่าวว่า "เราอยู่ในวิญญาณของเจ้า เหตุใดเจ้าจึงไม่เห็นเรา" ท่านพระกฤษณะซึ่งเป็นผู้พูดแทนพระผู้เป็นเจ้าผู้สูงสุดก็กล่าวไว้ในคัมภีร์ภควัทคีตา ตอนหนึ่งว่า "ผู้ที่แสวงหาเราด้วยดวงใจที่แน่วแน่ ก็จะได้พบเราอยู่ในตัวตนชั้นในที่สุดของเขาเอง"

ผู้ศึกษาวิชาลึกลับของทุกศาสนา เมื่อได้ค้นคว้าลึกเข้าไปในวิญญาณของตนเอง ต่างก็ได้พบความจริงตามแนวดังกล่าวมาแล้วนี้ด้วยตนเองทุก ๆ คน นักบวชนิกายซูฟีคนหนึ่ง เมื่อได้เพ่งลึกเข้าไปภายใน และได้เห็นสัจธรรม คือความจริงที่อยู่เบื้องหลังของปลอมแล้วก็กล่าวว่า "ภายในจีวรของข้าพเจ้า ไม่เห็นมีอะไรเลยนอกจากพระองค์ผู้เป็นเจ้านั่นเอง"

แต่บุคคลส่วนมากยังรู้สึกว่า แนวคิดดังกล่าวนี้ยากที่เขาจะเข้าใจและยอมรับได้ เขามองดูตนเองและการดำเนินชีวิตของเขาเอง และเปรียบเทียบกับคุณลักษณะของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว ต่างก็รู้สึกว่าไม่มีทางที่แนวความคิดดังกล่าวจะเป็นความจริงไปได้เลย บุคคลดังกล่าวเป็นเสมือนคนที่เป็นโรคความจำเสื่อม เขาไม่รู้ถึงอดีตของตนเอง ไม่รู้ว่าเขาเองเป็นใครหรืออะไร และไม่ต้องการที่จะรู้อีกด้วย เพราะเกรงว่ามันจะไปขัดขวางต่อการดำเนินชีวิตในปัจจุบันของเขา อาจเป็นเพราะความจริงดังกล่าว เป็นของยากเหลือเกินที่จะเข้าใจได้นี้เอง ที่เป็นเหตุให้นักบวชทั้งหลายส่วนมากในปัจจุบัน ซึ่งเป็นบุคคลหัวสมัยใหม่อยู่ด้วย ไม่ค่อยจะสอนเรื่องนี้กันนัก ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดที่เดียว

แต่ท่านไส บาบา ให้ความสำคัญแก่แนวความคิดดังกล่าวนี้มากกว่าเรื่องอื่น ๆ ท่านบอกแก่สาวกของท่านอยู่เสมอว่า ร่างกายนั้นไม่ใช่ตัวตนของเขาเลย เพราะว่าเขาทั้งหลายแต่ละคนนั้นคืออาตมัน และอาตมันนั้นก็คือพรหมนั่นเอง

ครั้งหนึ่งมีบุคคลผู้หนึ่งมาถามท่านไส บาบา ว่า ท่านเป็นพระเจ้าหรือเปล่า ? นี่เป็นคำถามอย่างตรงไปตรงมา ซึ่งข้าพเจ้าได้ยินกับหูเองเลยทีเดียว

เมื่อได้ยินคำถามเช่นนี้ ท่านไส บาบาก็ตอบบุคคลผู้นั้นกลับไปทันทีว่า "เธอนั่นแหละเป็นพระเจ้าอยู่แล้ว" ครั้นแล้วท่านก็อธิบายให้เขาฟังว่า ทั้ง ๆ ที่ท่านรู้ว่าเขาเป็นพระเจ้า แต่เขาคือผู้ถามเอง ก็ไม่รู้ตัวว่าตัวเองเป็นพระเจ้าอยู่แล้ว

แต่ทว่าการรู้ความจริงก็มีหลายขั้นหลายระดับ มนุษย์เราจมอยู่ในห้วงแห่งความมายาอย่างลึกซึ้งเหลือเกิน จนกระทั่งการที่จะมีผู้อื่นมาบอกให้เราได้ทราบและเข้าใจความจริงนี้แล้ว ก็ยังไม่เป็นการเพียงพอ แม้ว่าผู้บอกนั้นจะเป็นผู้วิเศษที่ได้ตรัสรู้ความจริงด้วยตนเองแล้วก็ตาม อันที่จริง สมมติว่าสัจธรรมดังกล่าวแล้วนั้นจะสามารถได้รับการพิศูจน์ให้เห็นจริงได้แก่ทุกคน โดยวิธีการแบบทฤษฎีทางเรขาคณิต หรือสมการทางพีช-คณิต หรือว่าโดยอาศัยเครื่องมือในการพิศูจน์แบบอื่น

ของจิตสำนึกของเรา ที่ต้องการเหตุผลทางตรรกวิทยาได้ก็ตาม เราก็จะยังคงไม่สามารถเข้าถึงความจริงได้อย่างสมบูรณ์อยู่นั่นเอง

ทั้งนี้หมายความว่า เราจะต้องเข้าถึงสัจธรรมดังกล่าวนี้โดยไม่ต้องมีจิต (สำนึก) ที่ต้องการเหตุผลและตรรกวิทยามาเกี่ยวข้องแทรกแซงเลย เราไม่ต้องการข้อพิศูจน์ (ทางเหตุผล) สำหรับความจริงในขั้นนี้ เพราะความจริงภายในดังกล่าวนี้ อาจเรียกได้ว่าเป็นความจริงที่เป็น nuitive คือต้องเข้าอยู่ร่วม หรือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับสิ่งที่ถูกรู้นั้นเสียก่อน แล้วเราจึงจะรู้ได้ตามความเป็นจริง (ไม่ใช่รู้จากความจำหรือจากคนอื่นบอกให้เท่านั้น)

มนุษย์มีความสามารถอยู่ในตัวแล้ว หากเขามีความปรารถนามุ่งมั่นจริง ๆ ที่จะเข้าถึงความรู้ประเภทหรือระดับดังกล่าวนั้น คือการทำให้ตัวของเขาเองเป็นเช่นเดียวกันกับวิญญาณ (Spirit) ของเขา กับอาตมันของเขา ซึ่งก็เท่ากับเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับสภาพความเป็นอยู่ดั้งเดิมของเขานั่นเอง เขาจะทำเช่นนี้ได้

อย่างไร เราก็จะต้องศึกษาแนวความคิดขั้นที่สามกันต่อไป

แนวความคิดขั้นที่สาม คือว่า การที่มนุษย์เกิดมาในโลกนี้ ก็มีจุดประสงค์หรือความมุ่งหมายที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดอยู่อย่างหนึ่ง คือ เขาจะต้องรู้แจ้งชัดว่าเขาเองเป็นใครหรือว่าเป็นอะไร ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้เข้าถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระผู้เป็นเจ้า แน่นอนละเขาจะต้องทำงานอาชีพอยู่ในโลกด้วย แต่นั่นไม่ใช่จุดประสงค์ที่สำคัญที่สุด อันที่จริง เขาอาจจะใช้การทำงานทางโลกของเขานั่นเอง เป็นเครื่องมือช่วยให้เขาบรรลุจุดหมายปลายทาง (ในทางวิญญาณ) ของเขาก็ได้ คือเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้เขาเจาะทะลุม่านคือความเขลา ออกไปสู่ปัญญา จากความมืดไปสู่ความสว่าง และจากสิ่งที่แปรผันไปสู่สิ่งที่เป็นนิรันดรก็ได้

แต่ก็นั่นแหละ อย่าลืมว่าการเจาะทะลุเครื่องกีดขวางดังกล่าวนั้น จะเป็นไปไม่ได้โดยการรับฟังจากคำบอกเล่าของผู้อื่นเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แม้ผู้นั้นจะเป็นบรมครูที่เก่งกาจเพียงใดก็ตาม ครั้งหนึ่ง มีผู้มาทูลถาม

พระพุทธเจ้าว่า "ผู้ที่เป็นพุทธะ กับผู้ที่ไม่ได้เป็นนั้น แตกต่างกันอย่างไร ?" พระพุทธองค์ได้ตรัสตอบว่า "ความแตกต่างก็คือ ผู้ที่เป็นพุทธะรู้ว่าเขาเป็นพุทธะ ส่วนผู้ที่ (ยง) ไม่ได้เป็นพุทธะนั้น แม้ว่าเขาจะ (มีความ) เป็นพุทธะ (แฝงอยู่ก็ตาม) ก็ไม่รู้ว่าเขาเป็นพุทธะ ดังนั้นเขาจึงไม่สามารถทำตนเป็นพุทธะได้"

และก็เป็นความจริงว่า แม้ท่านผู้อ่านจะยอมรับความจริงอันแปลกประหลาดไม่น่าเชื่อ จากพระโอษฐ์ของพระบรมครูแล้วก็ตาม ก็ยังคงไม่สามารถเป็นพุทธะได้ในทันที ยังไม่สามารถรู้จักตัวตนที่แท้จริงของตนเองได้โดยทันทีอย่างแน่นอน

การเร่งความเพียร

สำหรับผู้ที่ต้องการจะรวบรัดตัดความในการปฏิบัติ คือไม่ต้องการจะเวียนเกิดเวียนตายอย่างไม่รู้จบ นับเป็นจำนวนล้าน ๆ ปี แต่มีความมุ่งมั่นที่จะเข้าถึงความจริงเกี่ยวกับตนเองให้เร็วขึ้น ก็ย่อมทำได้โดยการปฏิบัติตามหลักโยคะ ซึ่งเขาสามารถจะย่นระยะเวลาหลายล้านปี

นั้นให้มาสิ้นสุดลงได้ในชาตินี้เอง วิธีหรือทางแห่งการปฏิบัตินี้ จะว่าไปก็คล้าย ๆ กับเส้นทางสายด่วนในเมืองใหญ่ ๆ ในปัจจุบันย่อมมี "เลน" คือช่องทางหลายช่องอยู่เหมือนกัน สำหรับคนทั่วไป อาจกล่าวได้ว่าเขาคงจะต้องใช้ช่องทางต่าง ๆ กันทุกช่องในวาระต่าง ๆ กัน แต่แม้กระนั้น ก็จะมีอยู่ช่องทางหนึ่งที่เหมาะสมที่สุดสำหรับอัธยาศัยหรือบารมีของแต่ละคน ที่กำลังอาศัยร่างกายอันเป็นเสมือนพาหนะนี้อยู่ในปัจจุบัน และช่องทางนั้นแหละ ที่เขาจะต้องใช้เดินทางมากกว่าช่องทางอื่น ๆ ในทางด่วนสายเดียวกัน

ตัวอย่างเช่น สำหรับผู้ที่ต้องการเดินทางด่วนที่สุด ก็ต้องอาศัยเดินทางสาย ญาณโยคะ ท่านผู้เดินก็เป็น ญาณโยคี บุคคลประเภทนี้จะใช้ปัญญาเป็นส่วนใหญ่ คืออย่างน้อยก็ใช้เป็นสมมติฐานชั่วคราว เพื่อคืบคลานไปถึงสัจธรรมที่สูงขึ้นไป เขาจะใช้ปัญญาเพ่งพินิจเพื่อแยกสิ่งที่เป็นของปลอมหรือมายาออกจากของจริงเรื่อยไป จนกระทั่งในที่สุดเขาก็บรรลุถึงความรู้อัน

สูงสุดเกี่ยวกับสภาวะของเขาเอง คือความเป็นเช่นเดียวกันกับ "พรหม"

แต่โดยปกติแล้ว ไม่ค่อยจะมีใครสามารถเดินตามช่องทาง "รีบรุด" ของทางสายด่วนนี้ได้โดยปลอดภัยนัก ส่วนมากมักจะต้องประสบอุบัติเหตุ "รถคว่ำ" กันเสมอ (เพราะใช้ความเร็วมากเกินไป) ดังนั้น เพื่อจะให้ถึงจุดหมายปลายทางอย่างราบรื่น ผู้จะเดินทางสายด่วนกำลังสองนี้ จึงต้องมีโครงสร้างของจิตใจอันเหมาะสม (หรือมีบารมีเพียงพอ) ด้วย และอันที่จริง ก่อนที่ท่านผู้นั้นจะมาเดินทางสายรีบรุดเช่นนี้ได้ ก็มักจะต้องได้เคยใช้ช่องทางสายอื่นมาแล้วชั่วระยะเวลาหนึ่ง ช้าบ้างเร็วบ้างตามสมควร ซึ่งในบางกรณีอาจจะต้องเตรียมตัวคือเตรียมใจไว้ก่อน เป็นระยะเวลาหลายต่อหลายชาติทีเดียว ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าแนวปฏิบัติสายญาณโยคะนี้ย่อมไม่เหมาะสำหรับผู้ที่ยังอยู่ในขั้นต้นของการปฏิบัติทางวิญญาณของตน ท่านพระกฤษณะเคยกล่าวไว้ในภควัทคีตาว่า "สภาพที่ไม่มีปรากฏการณ์ (The Unmanifest) นั้น เป็นของยากเหลือแสนที่จะเข้าถึงได้

สำหรับวิญญาณที่ยังติดข้องอยู่ในร่างกาย และนี่แหละคือความพากเพียรพยายามของท่านผู้เป็นญาณโยคี*

กรรมโยคี ผู้บูชาพระด้วยการทำงาน

ช่องทางในทางหลวงของวิญญาณอีกช่องหนึ่งเรียกว่า**กรรมโยคะ**** หรือแนวทางปฏิบัติการกระทำอันไม่ให้ประกอบด้วยตัณหา สำหรับท่านผู้เป็นกรรมโยคีนี้ การกระทำดีเท่านั้น ยังไม่เป็นการเพียงพอ แต่ท่านจะต้องกระทำดีโดยไม่หวังเกียรติยศ ชื่อเสียง เงินทอง หรือผลรางวัลอย่างอื่นใดเลย ดังนั้น ไม่ว่าเราจะทำการงานประจำวันอย่างใดก็ตาม หากเราทำไปด้วยความบริสุทธิ์ใจ ตั้งใจอุทิศผลดีอันเกิดแต่งานนั้น ๆ ให้พระผู้เป็นเจ้าอยู่เสมอ พร้อมกันนั้นก็ไม่มีความยึดมั่นถือมั่นในผลของงานนั้น ๆ แล้วไซร้ เราก็ได้ชื่อว่าได้กระทำความดีเพียงพอ (ที่จะเป็นกรรมโยคีได้ทีเดียว) ข้อสำคัญ

---

* น่าจะเทียบได้กับแนวปฏิบัติที่ทางพุทธศาสนาเรียกว่า ปัญญาธิกะ คือหลุดพ้นด้วยปัญญา (เป็นตัวนำ)

** น่าจะเทียบได้กับประเภทวิริยาธิกะ คือหลุดพ้นด้วยความเพียร (เป็นตัวนำ)

ในเรื่องนี้ก็คือ เราจะต้องไม่กังวลหรือหวั่นไหวไปตามความสำเร็จหรือความล้มเหลว เสียงสรรเสริญเยินยอหรือคำนินทาว่าร้าย หรือว่าผลอย่างอื่นใดๆ อีกก็ตาม

"การทำงานนี่แหละ คือการบูชาพระผู้เป็นเจ้า" ท่านไส บาบา กล่าว "ขอให้เธอทั้งหลายจงทำงานด้วยความรักเคารพต่อพระผู้เป็นเจ้า และปล่อยให้พระองค์เป็นผู้ที่จะให้ผลรางวัลต่างๆ แก่เธอเอง (คืออย่าไปหวังจากมนุษย์) แน่ละ เธอจะต้องทำงานที่สุจริต คือถูกต้องตามทำนองคลองธรรมด้วย คือต้องให้เป็นการงานชนิดที่จะไม่ก่อให้เกิดอันตรายหรือความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น และให้มีประโยชน์เกื้อกูลแก่ผู้อื่นบ้างด้วยตามสมควร"

ในคัมภีร์ภควัทคีตามีอยู่บทหนึ่ง เป็นเรื่องที่น่าประทับใจเกี่ยวกับการปฏิบัติแบบกรรมโยคะ โดยได้แสดงให้เห็นว่า การปฏิบัติแบบนี้สามารถชำระจิตใจให้บริสุทธิ์ และในที่สุด ก็จะสามารถนำบุคคลไปสู่จุดหมายปลายทาง คือความเป็นผู้หลุดพ้นจากภาระอันแสนหนักเกี่ยวกับกายเนื้อนี้ได้

แต่ในการปฏิบัตินั้น ไม่ว่าจะเป็นไปตามช่องทางญาณโยคะ หรือว่า โยคะแบบอื่นใดก็ตาม หากไม่ได้รับแรงดลใจจากแหล่ง "เบื้องบน" บ้างเลยแล้ว ก็ยากที่ผู้ปฏิบัติจะก้าวหน้าไปโดยสม่ำเสมอได้ โดยไม่มีการล้มลุกคลุกคลาน แรงดลใจดังกล่าวนี้ จะเกิดขึ้นเป็นครั้งคราวในโลกนี้ โดยมีผู้มาเกิดในร่างมนุษย์ให้บุคคลทั้งหลายได้มีโอกาสเห็นตัวโดยทั่วกัน **พระเยซูไครสต์ก็ดี พระพุทธเจ้าก็ดี ได้ชื่อว่าเป็นองค์อวตารมาเกิดในโลกมนุษย์เช่นเดียวกัน** ตามหลักของฝ่ายคริสต์และพุทธศาสนา แต่ข้อความในพระคัมภีร์โบราณที่แสดงให้เห็นอย่างแจ่มชัดที่สุดเกี่ยวกับเรื่องนี้ มีอยู่ในคัมภีร์-ภควัทคีตา ซึ่งในคัมภีร์นั้น มีข้อความกล่าวไว้ว่าพระ-กฤษณะ เป็นอวตารองค์หนึ่งของพระผู้เป็นเจ้าผู้สูงสุด

การอุทิศตนเอง คือการยอมมอบกายถวายชีวิตโดยเด็ดขาดแก่พระเยซูไครสต์ก็ดี แก่พระกฤษณะ หรือพระผู้เป็นเจ้าในร่างมนุษย์อื่น ๆ ก็ดี เรียกว่า **ภักติมรรค** หรือโยคะแห่งความรัก * การปฏิบัติแนวนี้ คือการบูชา

---

* น่าจะเทียบได้กับการปฏิบัติแบบสัทธาธิกะ คือหลุดพ้นด้วยสัทธา (เป็นตัวนำ)

ท่านผู้ที่ตนนับถือด้วยความรักอย่างสุดหัวใจ และการเพ่งถึงคุณธรรมหรือคุณสมบัติของท่านผู้นั้น อยู่เสมอเช่นนี้เป็นวิธีที่ดีที่สุด และง่ายที่สุดสำหรับคนส่วนมากโดยทั่วไป มีคำกล่าวของท่านพระกฤษณะว่า "ผู้ใดมีใจมุ่งมั่นต่อเราอย่างแน่วแน่ด้วยความรักอันมั่นคง บูชาเราด้วยความเลื่อมใสอันไม่คลอนแคลน ผู้นั้นย่อมได้ชื่อว่าเป็นผู้เข้าใจโยคะอย่างลึกซึ้ง" แน่นอน คำว่า "เรา" ที่ท่านพระกฤษณะกล่าวนั้น ย่อมหมายถึงรูปกายใด ๆ ก็ได้ ที่พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแล้ว หรือว่าจะมาปรากฏต่อไปในโลกมนุษย์ (คือไม่ใช่จำกัดอยู่ที่พระกฤษณะผู้เดียวเท่านั้น)

เนื่องจากท่านผู้เป็นองค์อวตารรู้ดีว่าท่านเป็นใครดังนั้น ท่านจึงสามารถให้คำตักเตือนได้อย่างมีผลดีที่สุด สาวกผู้ซึ่งบางครั้งก็ประมาทหรือลืมหลงไปบ้าง และเนื่องจากท่านเป็นผู้มีพลังและความกรุณาพร้อมบริบูรณ์ ท่านจึงอยู่ในฐานะที่จะนำสาวกไปสู่หลักชัยหรือจุดหมายปลายทางได้อย่างมีประสิทธิภาพดีที่สุด แต่นั่นแหละสำหรับท่านโยคีนั้น จะมีเพียงความภักดีอย่างเดียว หรือ

กรรม คือความเพียรอย่างเดียวยังหาพอไม่ แต่ละคนจะต้องใช้ทั้งสองประกอบกันไปเพื่อผลอันสมบูรณ์

ยังมีแนวทางปฏิบัติอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งอาจเปรียบได้กับช่องทางอีกสายหนึ่งบนเส้นทางด่วน สายโยคะดังกล่าวแล้ว แนวทางนี้เรียกว่า **ราชโยคะ** ซึ่งเน้นหนักในการเพ่งมองเข้าข้างในประกอบกับการใช้กำลังจิตเพื่อควบคุมจิตและอารมณ์ของตนเองประการหนึ่ง และการสำรวมจิตเพื่อให้เกิดกำลังสมาธิ และการพิจารณาเพื่อจะได้ก้าวล่วง "จิต" เช่นนั้นขึ้นไปอีกประการหนึ่งด้วย มีบุคคลจำนวนหนึ่งไม่มากนัก ซึ่งถือแนวการปฏิบัตินี้เป็นหลักใหญ่ตลอดหนทาง แต่นั่นแหละ ท่านโยคีทุกท่านก็จะต้องใช้วิธีอื่น ๆ ด้วยเหมือนกัน ไม่มากก็น้อย เพราะทุกประการย่อมเป็นวิธีที่ฝึกฝนตนเองให้มีระเบียบวินัยในการควบคุมจิตการบำเพ็ญสมาธิ และการแสวงหาว่าอะไรเป็นตัวตนอันแท้จริง

คนสองใจ

ไม่ว่าท่านโยคีผู้ใดจะได้เลือกเอาช่องทางไหนเป็นแนวการปฏิบัติของตนโดยยึดหลักตามสถานการณ์ ตามโครงสร้างแห่งจิตใจของตน หรือตามที่คุรุได้ช่วยเลือกไว้ให้แล้วก็ตาม ท่านจะต้องระลึกไว้เสมอว่า มนุษย์เราทุกคนนั้นเป็นคน "สองใจ" คือมีใจปลอมอันเกิดขึ้นด้วยอำนาจของตัณหา และใจที่แท้จริงของเขาอันมีสภาวะเป็นนิรันดรไม่เสื่อมสูญ การบำเพ็ญโยคะของท่านโยคีก็มีจุดประสงค์อยู่ที่การขจัด "ใจปลอม" ให้หมดสิ้นไปด้วยอำนาจแห่ง "แสงสวรรค์" (Divine Light) เพื่อเข้าถึง "ใจจริง" ของตนเอง หากความเพียรของท่านบังเกิดผล ความรู้สึกเกี่ยวกับ "ตัวเรา" จะค่อยๆ จางหายไป พร้อมกันนี้จะเกิดความรู้สึกว่าได้เข้าอยู่รวมและร่วม กับสภาวะดั้งเดิมมากขึ้นทุกที ในที่สุด ท่านโยคี ก็จะได้เข้าถึงตัวตนอันแท้จริงถาวรอย่างสมบูรณ์ หลังจากนั้น ไม่ว่าท่านจะทำ หรือพูดคิดอะไร การกระทำทั้งปวงของท่านก็จะได้รับแรงดันหรือแรงดลใจมาจาก "พ้าเบื้องบน" ทั้งสิ้น

แต่มนุษย์เราก็เปรียบเสมือนเด็กเกเรที่ชอบทำอะไรตามใจตนเองเสียจนเคยตัว เขาได้หนีพ่อแม่ออกจากบ้านเดิมมาแล้วเป็นเวลานานแสนนาน เขาได้ลืมบ้างเกือบจะสิ้นเชิงแล้ว จึงไม่ค่อยอยากกลับบ้านง่าย ๆ นัก มีบางคราวอยู่เหมือนกันที่เขาพอจะนึกถึงความหลังและหวลระลึกถึงบ้านเดิมของเขาได้บ้าง แต่มันก็เป็นเพียงการผ่านแว็บเข้ามาในจิตชั่วขณะสั้น ๆ แล้วก็หายไปนานกว่าจะได้โอกาสกลับแว็บเข้ามาอีกครั้งหนึ่ง ถึงแม้ว่าเขาพอจะจำได้นานกว่านั้นบ้าง และเกิดความ "คิดถึงบ้านเดิม" ของตน อยากจะกลับไปอยู่ร่วมกับพ่อแม่ของตนบ้าง แต่การเดินทางขากลับนี้ก็จะไม่ง่ายหรือสะดวกนัก เพราะในระหว่างที่เขาได้ซัดเซพเนจรไปในวัฏฏสงสาร ตลอดระยะเวลานานแสนนานนี้ เขาได้หมกมุ่นดื่มด่ำอยู่กับกามคุณหรือสุขสัมผัสความอร่อยของโลกนานาประการ จนลืมบ้านเดิมเกือบจะหมดสิ้นแล้ว ดังนั้นการตั้งต้นเดินทางหันหน้ากลับ โดยทางด่วนสายโยคะนี้ก็จะต้องใช้เวลาไม่น้อยอยู่เหมือนกัน ถ้าหากจะคิดกันตามหลักเกณฑ์เวลาของโลกมนุษย์ แน่นอน เขา

คงจะต้องใช้เวลาหลายชาติในการเกิดมาในโลกนี้ และก็ต้องอีกหลายชาติ ในระหว่างการตายแล้วเกิดแต่ละครั้งในโลกนี้ด้วย นี่เป็นหลักการที่ศาสนาฮินดู ศาสนาพุทธ ตลอดจนศาสนาคริสต์ และอิสลามบางนิกาย ซึ่งเชื่อเรื่องการกลับชาติ ได้กล่าวไว้เหมือนกันหมด

อย่างไรก็ตาม มีบุคคลในโลกเป็นจำนวนไม่น้อยที่คิดว่ามนุษย์เกิดมาในโลกนี้ได้เพียงครั้งเดียว หลังจากตายก็เป็นอันหมดภาระในเรื่องร่างกายนี้ไปเลย อันที่จริง ในความหมายประการหนึ่ง ความตายก็เป็นการทำให้เขาหมดภาระในเรื่องกายเนื้อไปได้เหมือนกัน มีหนังสือของชาวธิเบตเล่มหนึ่ง ชื่อ The Tibetan Book of the Dead ได้กล่าวถึงความจริงข้อนี้ไว้ และมีคนบางคนผู้ที่ก้าวขึ้นสู่ธรณีประตูแห่งความตายแล้ว แต่บังเอิญกลับมาได้ ก็ได้ยืนยันความจริงข้อนี้ไว้เหมือนกัน

เมื่อเกิดความเปลี่ยนแปลง โดยปัจจุบันทันด่วน โดยสิ่งที่เราเรียกว่าความตาย บุคคลจะเห็นแสงสว่างอันบริสุทธิ์ของความว่างเปล่า (Pure Light of the Void) คือ "พรหม" อย่างชัดเจน ตอนนี้แหละ ถ้าเขาทนเพ่ง

ดูต่อไปได้ และเคลื่อนไหวตนเองให้เข้าไปใกล้แสงนั้นได้ เขาก็จะพ้นภัยและเป็นอิสระ และเขาก็จะได้เสวยสุขอันเกิดจากการเข้าอยู่ร่วมกับสภาวะดั้งเดิม แต่ผู้ที่จะมีโอกาสทำใจให้เป็นเช่นนี้ได้ ก็จะมีแต่ผู้ที่ปฏิบัติตามแนวโยคะมาแล้วเท่านั้น บุคคลเช่นนั้นได้ทำความเพียรเพื่อมุ่งมาสู่จุดนี้แล้ว ดังนั้นเมื่อถึงคราวที่ร่างกายกำลังจะแตกและดับลงด้วยอำนาจของความตาย เขาก็จะสามารถควบคุมจิตใจให้เพ่ง และตั้งมั่นอยู่ที่สภาวะแห่ง "พรหม" ได้โดยไม่หวั่นไหว และแล้วก็สามารถนำตนให้หลุดรอดพ้นไปได้

แต่บุคคลเหล่าอื่นซึ่งเป็นบุคคลส่วนมาก ย่อมจะไม่สามารถทนเพ่งแสงอันแรงกล้า "เหมือนกับดวงอาทิตย์ตั้งพันดวง" เช่นนี้ได้ บุคคลเช่นนั้น เมื่อถึงวาระที่ร่างกายจะต้องแตกและดับเช่นนั้น ก็คงจะต้องตกอยู่ในอำนาจของตัณหาไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง และแล้วก็จะถูกชักจูงให้ไปสู่ภูมิทิพย์ (astral planes) แห่งใดแห่งหนึ่งจนได้ ผู้ที่ได้ทำกุศลไว้ในระหว่างที่เป็นมนุษย์อยู่ ก็จะเข้าสู่ภูมิสวรรค์และจะได้อยู่ในภูมิเช่น

นั้นเป็นเวลานานมาก แต่นั่นแหละ ข้อความในคัมภีร์ก็กล่าวไว้ว่า เทพยดาในภูมิสวรรค์เหล่านั้น ในที่สุดคือไม่ช้าก็เร็ว ก็จะต้องกลับมาเกิดในโลกนี้อีกครั้งหนึ่ง โดยนัยนี้ จะเห็นได้ว่า แม้ภูมิที่เรียกว่าสวรรค์นั้นก็ยังไม่ใช่สภาวะที่เป็นอิสระอย่างแท้จริง อันที่จริง ภูมิสวรรค์เหล่านั้นเป็นเพียงการ "สลับฉาก" หรือระยะพักที่เป็นสุข ในระหว่างการเกิดในโลกมนุษย์ครั้งแล้วครั้งเล่านั่นเอง

ในเรื่องนี้ ท่านพระกฤษณะผู้พูดแทนพระพรหมในคัมภีร์ภควัทคีตา ได้กล่าวไว้ว่า :—

"ในขณะที่จะตาย คือตอนที่บุคคลกำลังจะทิ้งกายเนื้อของเขาแล้วออกไปนั้น หากเขาออกไปโดยตั้งจิตเพ่งถึงเราไซร้ เขาก็จะได้อยู่ร่วมกับเรา สูเจ้าจงแน่ใจในความจริงข้อนี้เถิด ในขณะที่บุคคลกำลังจะออกจากกายเนื้อของเขาไปนั้น ดวงจิตของเขามีสภาพเป็นอย่างไร เขาก็จะไปสู่สัมปรายภพอันมีสภาพเช่นนั้น การที่จิตของเขาตอนนั้นจะมีสภาพเป็นอย่างไร ก็ขึ้นอยู่กับ

การที่เขาดำเนินชีวิตอย่างไร (คือมีอาจินณกรรมเป็นเช่นไร) มาตลอดชีวิตนั้น...ถ้าความคิดและจิตใจของเขายึดมั่นอยู่กับเราเป็นปกติแล้ว เจ้าก็จะมาสู่เราได้ อย่าสงสัยเลย"

ทั้งหมดนี้แหละเป็นหลักการมูลฐานของ Perennial Philosophy หรือปรัชญาที่ไม่มีวันเก่าและแก่ไปตามกาลเวลา เป็นหลักการที่แสดงให้เห็นถึงความมีอยู่นิรันดรแห่งสภาวะอันมีอยู่ดั้งเดิมของเราทุกคน (Divine Ground of Being) และแสดงให้เห็นความจริงที่ว่า เราทุกคนโดยแท้จริงแล้ว ก็มีสภาพเป็นเช่นนั้นมาแต่เดิม และก็มีความสามารถที่จะเข้าถึงสภาวะนั้นได้ โดยการเข้าอยู่ร่วมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับสภาวะดังกล่าวนั้น การเข้าถึงสภาพนิรันดรดั้งเดิมนี้แล เป็นจุดประสงค์ของการที่เราเกิดมาใช้ชีวิตในแบบต่าง ๆ กันอยู่ในโลกนี้ วิธีการปฏิบัติ ที่จะช่วยให้เราบรรลุถึงจุดหมายปลายทางดังกล่าวนั้น เรียกว่า โยคะ เพื่ออำนวยความสะดวกและเพื่อเป็นกำลังใจแก่มนุษย์ในการปฏิบัติโยคะนั้น จึง

ได้มีองค์อวตารลงมาเกิดในโลกนี้เป็นครั้งคราว อาศัยความกรุณาของท่านผู้ปฏิบัติทั้งหลายก็จะได้มีโอกาสเดินทางไปบรรลุจุดหมายปลายทางได้สะดวก และรวดเร็วยิ่งขึ้น

เมื่อหลายพันปีล่วงมาแล้ว ท่านพระกฤษณะได้สอนหลักการและแนวทางปฏิบัตินี้ไว้ทุกประการ ต่อมาพระเยซูไครสต์และบรมครูอื่น ๆ ก็ได้สอนไว้บ้างเป็นบางส่วน ในปัจจุบัน ท่านไส บาบาก็กำลังสอนแนวการปฏิบัตินี้อย่างเต็มที่ทุกแง่ทุกมุม ท่านได้ใช้ชีวิตของท่านในการสนทนาสั่งสอนประจำวัน และการแสดงปาฏิหาริย์แบบต่าง ๆ อันแสดงถึงอำนาจเหนือโลกทั้งมวล ก็เพื่อจุดประสงค์ดังกล่าวมาแล้วนั่นเอง ท่านไส บาบากำลังขัดถูเพชร คือสัจธรรมอันมีมาแต่โบราณกาล ให้ส่องแสงมีประกายวาววามขึ้น ด้วยวิธีอันเป็นเอนกประการดังกล่าวมา เพื่อจะขจัดเมฆหมอกอันดำมืดอยู่ในท้องฟ้าในสมัยปัจจุบันนี้ให้หายไป เพื่อว่าเราทั้งหลายจะได้มีโอกาสเห็นแสงสว่าง เห็นสัจธรรมโดยทั่วกัน

ทิฏฐิวิปลาส

มนุษย์ ทั้งหลาย ทำผิด
ด้วยคิด กล่าวตู่ ลุ่มหลง
เห็นสัจ— จะธรรม ยืนยง
ว่าคง เป็นของ ไม่จริง
เห็นของ ไม่เที่ยง ถาวร
เป็นของ นิรันดร สุขยิ่ง
เพราะความ ที่ไม่ รู้จริง
เข้าสิง สู่เสมือน เร้นใจ
จำต้อง ให้การ ศึกษา
รู้ทาง รู้ท่า กันใหม่
ให้เขา ระลึก รู้ไว้
อัตตา นั้นไซร้ ถาวร
นอกนั้น เป็นสิ่ง ลวงตา
มายา ลวงล่อ หลอกหลอน
อัตตา เรานั้น แน่นอน
มีอยู่ มาก่อน สิ่งใด

ความแก่ ความแปร ความสุข
ความยาก ความทุกข์ ทั้งหลาย
เหล่านี้ เวียนเกิด เวียนตาย
อัตตา นั้นไซร้ ยืนยง

เราลืม นึกถึง ตัวเรา
ยามเข้า นิทรา หลับหลง
ลืมโลก ลืมกาย ลืมพะวง
อัตตา ก็คง ตลอดกาล

แม้ใน โลกแห่ง ความฝัน
อัตตา เรานั้น คิดอ่าน
กายหลับ ใจกลับ ทำงาน
อัตตา ทนทาน ถาวร

สัตยา ไส บาบา

บทที่ ๒๘

โรงซ่อมสุขภาพทางวิญญาณ

ท่านนั้น ดูไกล เหลือแสน
ห่างพ้น ดินแดน กว้างใหญ่
แต่แล้ว ท่านนั้น อยู่ใน
ห้วงลึก ของใจ เราเอง

—มุนทก อุปนิษัท

เข้าโรงเรียน 'ดัดสันดาน'

ในระยะเวลาแรกสองสามสัปดาห์ที่เราพักอยู่ที่บรินดาวันนั้น เรารู้สึกว่าท่านสวามีจะได้ต้อนรับเราด้วยความเอาใจใส่เป็นพิเศษ คล้ายกับจะเป็นการต้อนรับเด็กเกเรที่หลบหนีออกไปจากบ้านเสียนาน หรือเหมือนกับต้อนรับลูกแกะหลงทางที่ถูกตามพบตัวกลับมา

ได้ฉะนั้น ไม่ว่าเวลาใดที่ท่านเห็นเรา ท่านจะยิ้มให้กับเราอย่างอ่อนหวาน และก็ทักทายเราเป็นอย่างดีเสมอ

แต่แล้ววันหนึ่งการปฏิบัติต่อเราในทำนองนั้นก็หยุดกึกลงไปเฉยๆ ท่านไม่ยิ้มให้เราอีกต่อไป แม้เวลามองผ่านมาก็ทำเหมือนกับไม่รู้จัก รู้สึกว่าท่านจะมองผ่านเราไปเหมือนกับว่า เราไม่มีตัวตนอยู่ในโลกนี้เลยฉะนั้น

แน่ละ เราพากันประหลาดใจเป็นอย่างมาก และคิดว่าเราคงจะทำอะไรผิดพลาดไปเสียแล้ว ไอริสเอ่ยกับข้าพเจ้าว่า "ดิฉันไปคุยกับประชาชนที่อยู่ด้านนอกโน่น ท่านสวามีอาจจะไม่ยินดีให้เราทำเช่นนั้นก็ได้ ในเมื่อเราเป็นคนที่อยู่ในอาณาเขตด้านในนี้" เธอได้พูดต่อไปอย่างเศร้าๆ ว่า "มันอาจจะเป็นการใช้อภิสิทธิ์มากเกินไปก็ได้ ดิฉันไม่ควรจะทำเช่นนั้นเลย แต่บังเอิญคนเหล่านั้นก็เป็นเพื่อนเก่าที่ดิฉันอยากจะพบอยู่ด้วย"

"ก็อาจเป็นได้กระมังสำหรับไอริส" ข้าพเจ้าคิดในใจ "แต่ก็เราเองล่ะ ได้ทำผิดอะไรหนอ ?"

อันที่จริงเราได้เคยรู้จักคนอีกหลายคน ซึ่งมีทั้งชาวอินเดียและชาวตะวันตกอีกคนหนึ่งหรือสองคน ผู้ซึ่งอยู่ในสภาพที่บางคนเรียกกันว่า "ถูกส่งเข้าโรงซ่อม" ข้าพเจ้ายังจำได้ถึงชาวอินเดียหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าประหลาดใจมาก เพราะเขาเคยเป็นคนอยู่ใกล้ชิดกับท่านสวามีมาก่อน แต่วันนั้นเขาต้องยืนคอยอยู่นอกประตูรั้วปะปนไปกับฝูงชนกลุ่มใหญ่ ที่รออยู่บริเวณด้านนอก

เขาบอกกับข้าพเจ้าว่า "ผมถูกสั่งห้ามไม่ให้เข้าไปข้างในเสียแล้วครับ"

"คุณกำลังถูกทดสอบอะไรบางอย่างเช่นนั้นหรือ?" ข้าพเจ้าถาม

"ผมถูกทดสอบนานมาแล้ว ตอนนี้คงกำลังถูกขัดสีเพื่อชักเงากระมัง" เขาพูดพร้อมกับยิ้มอย่างเศร้า ๆ รู้สึกว่าเขาคงเสียใจพอดู

อีกคนหนึ่ง เป็นหนุ่มชาวออสเตรเลียชื่อปีเตอร์เร ซึ่งดูเหมือนจะรู้เหตุผลว่าทำไมเขาจึงถูกส่งมา "เข้าโรงซ่อม" ดังกล่าวนี้ เขาเล่าว่า "เช้าวันหนึ่ง ผมหัว

เสียมาก เพราะพวกที่อยู่ในห้องเดียวกันส่งเสียงรบกวน ทำให้ผมทำสมาธิไม่ได้เลย ผมทนไม่ไหวและควบคุมอารมณ์ไม่ได้จริง ๆ จนกระทั่งต้องเลิกทำสมาธิ และลุกขึ้นงุ่นง่านออกไปนอกห้องเลย ต่อมาไม่ช้า ผมก็ไปคอยที่ข้างหน้าของโรง "มันทีร์" เพื่อคอยให้ท่านสวามีปรากฏตัวออกมา แต่แล้วก็เกิดเหตุยั่วโทสะขึ้นอีกจนได้ คือมีชาวอินเดียคนหนึ่งผลักผมกระเด็นไป และเกือบจะล้มลงมานั่งบนหัวผมเสียอีกด้วย

ผมจึงถึงคราว "ขันแตก" กันคราวนี้เอง ผมได้ด่าว่าไอ้เจ้าหมอนั่นไปอย่างหยาบ ๆ คาบ ๆ ต่อจากนั้น ผมคว้าถุงย่ามได้ ก็เดินกระทืบเท้าออกไปจากที่นั่น ต่อมา ผมก็หาที่นั่งได้ในกลุ่มคน แต่เมื่อท่านไส บาบาออกมา ท่านก็เมินหน้าไป ไม่เอาใจใส่ผมเลย ผมเคยแต่ได้เห็นท่านยิ้มต้อนรับผมอย่างอบอุ่น และมักจะพูดอะไรกับผมเสมอ แต่ต่อจากนั้น บางทีท่านกำลังจะเดินมาทางที่ผมนั่งอยู่แล้วทีเดียว แต่ท่านก็เลี้ยวไปทางอื่นเสีย หรือไม่เวลาท่านเดินมาที่ผมนั่ง ท่านก็มองข้ามผมไป คล้าย ๆ กับว่าไม่มีผมอยู่ที่นั่นเลยฉะนั้น

"ทันใดนั้น ผมก็ได้คิดว่า ผมไม่ควรจะแสดงกิริยาหยาบคาย อันส่อถึงความไม่รู้จักอดทนถึงสองครั้งติด ๆ กันเช่นนั้นเลย ผมควรจะตั้งสติสงบอารมณ์ให้ได้ และตั้งใจแผ่เมตตาอยู่เสมอ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม ท่านสวามีก็ทำตัวอย่างให้ผมดูบ่อย ๆ ในเรื่องนี้ ซึ่งท่านสอนผมอยู่เสมอ หลังจากที่ท่านได้ออกมาปรากฏกายให้คนเห็นแล้วไม่นาน ผมก็ได้ยินเขาพูดกันว่า ท่านสวามีปฏิบัติต่อคนอื่นทุกคน เสมือนว่าบุคคลเหล่านั้นแต่ละคนเป็นตัวท่านสวามีเอง คือมีความกรุณาต่อทุกคนเหมือนกันหมด

"ผมจึงกลับไปห้องของตนเอง และครุ่นคิดถึงเรื่องนี้อยู่พักหนึ่ง ครั้นแล้วผมก็หยิบหนังสือ ภควัทคีตาขึ้นมา แล้วก็เปิดมันส่งเดชไปที่หน้าหนึ่ง เพราะนี่เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ท่านสวามีเคยสอนผมไว้ ทันใดนั้นนัยน์ตาของผมก็พลันเหลือบไปเห็นบทกวีต่อไปนี้

ผู้ใด เห็นองค์ พระเจ้า
ท่านเข้า อยู่ใน ทุกหน
ทั้งร่าง สัตว์และ ร่างคน
เป็นธรรม เลิศล้น ไม่ตาย

แฝงอยู่ เป็นอะมะ— ตะธรรม
ในสำ สัตว์คน ทั้งหลาย
ซึ่งใน ที่สุด ต้องตาย
ผู้นั้นไซร้ ได้เห็น ของจริง

เป็นอันว่าบีเตอร์รู้สึกตัวทำผิด และในที่สุดก็ได้รับอนุญาตให้ออกจาก "โรงซ่อม" ได้ในวาระที่ท่านสวามีออกมาปรากฏตัวให้ประชาชนเห็นในครั้งต่อไป แน่ละ เขามีความสุขมาก เพราะการพักข้างนอกนั้นอากาศหนาวเย็นและต้องตากลมมากกว่าข้างใน

แต่สำหรับคนบางคน ก็ต้องใช้เวลานานกว่านั้น และต้องสำรวจตนเองอยู่นาน กว่าจะรู้ว่าตนได้ทำผิดอะไรไว้บ้าง และจัดการแก้ไขความผิดนั้นหรือกลับใจเสียใหม่ เท่าที่ข้าพเจ้าได้รู้มา รู้สึกว่าท่านสวามีจะไม่ค่อยยอมบอกใครตรง ๆ เลยว่า คนคนนั้นทำผิดอะไร แต่ท่านมักจะให้นัยแก่เขา คือบอกเขาโดยทางอ้อมว่าเขาทำผิดอะไรบ้าง ในทำนองเดียวกันกับที่ท่านได้บอกบีเตอร์นั้นเอง

วิธีการของท่านสวามีแบบนี้ทำให้เราทุกคนต้องพยายามสำรวจตนเองโดยการใช้เหตุผลทุกประการอย่างสุดความสามารถ ซึ่งหลังจากการพิจารณาตนเอง โดยไม่เข้าข้างตนเองสักระยะหนึ่งแล้ว เราก็จะได้รู้ว่าเราเองแต่ละคนมีความผิด และข้อบกพร่องอยู่ไม่น้อยทีเดียว ต่อจากนั้น เราก็จะได้ตัดสินใจเอาเองว่าความผิดข้อไหนที่ทำให้เราต้องถูกส่งเข้ามาสู่ "โรงซ่อม" และสมควรจะได้รับการแก้ไขก่อน แต่นั่นแหละ ข้าพเจ้าคิดว่าบางครั้งท่านสวามีก็อาจจะมีเหตุผลประการอื่นอีกก็ได้ ในการที่ท่านต้องแสดงอาการเป็นเสมือนละเลยต่อเราบ้าง คือเรียกว่าในบางครั้งท่าน ก็จำต้องงดการยิ้มแย้มแจ่มใสกับเรา และทำตนห่างเหินกับเราเสียบ้าง และนี้อาจจะเป็นบทเรียนอีกบทหนึ่ง ซึ่งเราจำต้องเรียนรู้ไว้เหมือนกันก็ได้

วันหนึ่ง มีจดหมายมาถึงข้าพเจ้าฉบับหนึ่งจากบุคคลผู้ใคร่จะแปลหนังสือเรื่อง "ท่านไส บาบา มนุษย์-มหัศจรรย์" ของข้าพเจ้าเป็นภาษาของชาวอาเซี่ยอีกภาษาหนึ่ง เขาได้ขอร้องให้ข้าพเจ้าขออนุญาตท่านไส

บาบา และขอพรจากท่านให้ด้วย ถ้าหากว่าเขาควรจะทำเช่นนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็หมายความว่าข้าพเจ้าต้องไปรายงานเรื่องนี้ให้ท่านสวามีทราบ โดยจำเป็นต้องไปพูดกับท่านโดยตรง และก็อาจจะต้องโดนดุด้วย ต่อมาไม่ช้า ข้าพเจ้าก็เห็นท่านเดินอยู่ข้างอาคารโรงเรียนชั่วคราว จึงสำรวมใจให้กล้าอย่างเต็มที่แล้วเดินตรงไปหาท่านเลย และก่อนที่ท่านจะหันหน้าไปทางอื่น ข้าพเจ้าก็รายงานให้ท่านทราบถึงจดหมาย และคำขอร้องของเจ้าของจดหมายนั้น

ปรากฏว่าท่านยิ้มอย่างแจ่มใส ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าต้องหายใจโล่งอก หมดกังวลไปถนัด "ได้ซิ" ท่านกล่าว "บอกอนุญาตให้เขาไปเถอะ แล้วก็ส่งนี่ไปให้เขาด้วยนะ" ว่าแล้วท่านก็หยิบเอาวิภูติออกมาจากอากาศด้วยการพลิกมืออย่างรวดเร็ว และส่งให้ข้าพเจ้า "เขาเป็นคนดีหรอก ฉันขอให้พรเขา" อันที่จริง ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านไม่เคยรู้จักคนผู้นั้นเลย แต่นั่นแหละ เรื่องเช่นนี้ไม่เป็นของจำเป็นสำหรับท่านเลย

หลังจากนี้แล้ว ท่านสวามีก็ปฏิบัติต่อเราเหมือนกับว่าเราเป็นเสาประตูรั้วอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่มีชีวิตชีวา ไม่มีอะไรน่าสนใจเลย เวลาท่านมองเรา ก็มองผ่านไปเหมือนกับเราไม่มีตัวตนอยู่ในที่นั้นเลย เราชักเริ่มไม่แน่ใจเสียแล้วว่า ถ้าหากท่านสวามีไปที่ปุตตปารตี หลังจากจบการอบรมพิเศษภาคฤดูร้อนนี้แล้ว เราจะได้รับอนุญาตให้ไปกับท่านหรือไม่ก็ไม่ทราบเหมือนกัน

ในระยะเวลาสองสามวันก่อนจะปิดภาคเรียนอบรมพิเศษนี้ ได้มีปาฐกถาหลายครั้งเกี่ยวกับเรื่องท่านไส บาบาเอง ผู้ปาฐกถาคนหนึ่งคือ ดร. ภควันตัม นักวิทยาศาสตร์คนสำคัญ ผู้ซึ่งนับตั้งแต่ได้ปลดเกษียณแล้ว ก็ได้มาใช้เวลาส่วนมาก ช่วยงานของท่านไส บาบา อย่างแข็งขัน ท่านได้ทำงานไม่เฉพาะแต่เพียงด้านแปลเท่านั้น แต่ยังช่วยด้านจัดการกิจกรรมเกี่ยวกับการศึกษา และอื่น ๆ ของท่านไส บาบา อีกด้วย

ความสามารถและความรู้เป็นสัพพัญญู

ดร. ภควันตัมเป็นคนช่างสังเกตดีมาก ไม่ละเลยข้อมูลเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือดูถูกความจริงต่าง ๆ ในเมื่อ

ความจริงเหล่านั้นยังหาทางพิสูจน์ตามหลักวิทยาศาสตร์สมัยปัจจุบันไม่ได้ เขาได้อ้างถึงข้อเท็จจริงที่ยังอธิบายด้วยเหตุผล (ทางวิทยาศาสตร์) ไม่ได้หลายประเด็นด้วยกัน ในปาฐกถาของเขาแก่ผู้ฟัง

ในบรรดาข้อมูลเหล่านั้น ตอนหนึ่งเขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้สังเกตดูมาเป็นเวลานานแล้ว เกี่ยวกับประมาณอาหารที่ท่านสวามีรับประทานประจำวัน พอจะกะประมาณได้ว่าท่านได้วันละ ๑,๐๐๐ แคลอรี่ เท่านั้นเอง ถ้าข้าพเจ้าได้ปริมาณเพียงเท่านี้ต่อวัน ข้าพเจ้าก็คงจะต้องเป็นลมตายไปนานแล้ว แต่ท่านสวามีกลับทำงานโดยใช้พลังงานมากกว่าคนธรรมดาเช่นข้าพเจ้าถึงวันละสามหรือสี่เท่าเสียด้วยซ้ำไป" อีกตอนหนึ่งเขาได้กล่าวว่า "เป็นที่รู้กันอยู่ว่าการศึกษาของท่านไส บาบามีเพียงแค่ขั้นแรกของโรงเรียนระดับไฮสคูลเท่านั้น แต่ท่านก็สามารถให้คำแนะนำที่มีเหตุผลอันเต็มไปด้วยความรอบรู้และชาญฉลาดได้ แก่นักวิทยาศาสตร์ แพทย์ นักกฎหมาย และนักธุรกิจ ซึ่งมาหาท่านเพื่อขอความแนะนำในการดำเนินการเกี่ยวกับการงานในสาขาที่ตนเชี่ยว

ชาญมาแล้ว ยิ่งกว่านั้น ท่านไม่ได้อ่านคัมภีร์ใด ๆ ของอินเดียหรือของโลกเลย เพราะไม่รู้ว่าจะหาเวลาที่ไหนมาอ่านได้ แต่ท่านก็สามารถอ้างข้อความจากคัมภีร์เหล่านั้นได้อีกด้วย"

อีกเรื่องหนึ่งที่ ดร. ภควันตัมเอ่ยถึง คือ "ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษมา ๔๐ ปี จึงมีความภูมิใจในความสามารถทางภาษาอังกฤษของข้าพเจ้าเป็นอย่างมาก ข้าพเจ้าเคยปาฐกถาเป็นภาษาอังกฤษ ให้นักวิทยาศาสตร์โพ้นทะเลฟังหลายครั้ง แต่พอมาแปลปาฐกถาของท่านไส บาบา เข้า ข้าพเจ้าก็ได้สำนึกว่าภาษาอังกฤษของตนยังสู้ท่านไส บาบา ไม่ได้เลย เพราะบ่อยครั้งที่เดียว เวลาข้าพเจ้านึกหาคำแปลที่เหมาะสมไม่ทัน ท่านไส บาบา ก็จะบอกคำนั้นให้ บางทีเวลาแปลผิดพลาดไป ท่านก็จะช่วยแก้ไขให้ถูกต้อง ดูเอาเถอะ เราก็รู้อยู่ว่าความรู้ภาษาอังกฤษของท่านที่ได้ศึกษาจากโรงเรียนนั้นมีน้อยเพียงไร เป็นอันว่า ความรู้ความชำนาญในเรื่องและวิชาการเหล่านั้นดูเหมือนว่า จะเกิดขึ้นมาเองในจิตใจของท่านไส บาบาอยู่แล้วฉะนั้น"

ดร. ภควันตัมยังได้เล่าถึงความรู้สึกของเขาเองในระยะที่ได้มาอยู่กับท่านสวามีตอนแรกๆ เขากล่าวว่า "บนยกพื้นอันเป็นที่ที่ท่านกล่าวคำปราศรัยแก่ประชาชนนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นท่านสวามี เนรมิตอัญญมณีเม็ดใหญ่เม็ดหนึ่งฝังอยู่ในโลหะสีเงิน ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่ค่อยตื่นเต้นเท่าใดนัก เพราะระยะนั้นก็ออกจะเคยชินต่อการกระทำแบบนี้ของท่านบ้างแล้ว โดยที่ได้เห็นมาหลายต่อหลายครั้ง ครั้นแล้ว ท่านก็ได้นำอัญญมณีพร้อมทั้งเรือนโลหะนั้น ไปแปะเข้าที่หน้าผากของรูปปฏิมาท่านเชอร์ดิ บาบา (คืออองค์ก่อน) ซึ่งเป็นรูปใหญ่พอดูที่ตั้งอยู่บนเวทีนั้น ปรากฏว่ามันติดเข้ากับหน้าผากของรูปปฏิมานั้นได้อย่างน่าประหลาด ซึ่งทำให้ข้าพเจ้างงไปเลย เพราะข้าพเจ้ารู้ดีว่า เรือนโลหะของอัญญมณีเม็ดนั้นกับผิวพื้นที่ทำด้วยเงินของรูปปฏิมานั้น จะติดกันเองไม่ได้เป็นอันขาด แม้ว่าโลหะนั้นจะเป็นแม่เหล็กก็ตามข้าพเจ้าได้นำความสงสัยนี้ไประบายให้ผู้ที่อยู่ในอาศรมหลายคนด้วยกันฟัง แต่ทุกคนนี้ก็ไม่มีใครสามารถให้เหตุผลอะไรได้เลย

"แต่ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็คิดออก เลยต้องหัวเราะให้กับตนเองเสียพักใหญ่ ดูเอาเถอะ ข้าพเจ้าเห็นปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่มหัศจรรย์กว่านี้มาแล้ว ก็ยังยอมรับความจริงได้โดยไม่สงสัย พอมาเจอปาฏิหาริย์เล็กๆ น้อยๆ ขนาดนี้เข้า ก็กลับหมกมุ่นสงสัยอยู่ได้ ก็ขนาดเนรมิตของขึ้นมาจากอากาศ ท่านไส บาบา ยังทำได้อย่างหน้าเฉยตาเฉย แล้วเพียงการทำให้วัตถุ ๒ ชนิดติดกันอยู่เช่นนี้ เหตุใดท่านจึงจะทำไม่ได้เล่า เรื่องกฎเกณฑ์ทางฟิสิคส์เป็นต้นนั้น อย่ามามัวคิดให้เสียเวลาดีกว่า ในเมื่อเป็นเรื่องเกี่ยวกับท่านไส บาบา ดูๆ ไป เรื่องของข้าพเจ้าถ้าจะเปรียบก็คงจะคล้ายกับว่า สามารถกลืนอูฐเข้าไปในคอได้ทั้งตัวแล้ว แต่พอถึงเวลากลืนแมลงหวี่เล็กๆ สักตัวหนึ่ง กลับปล่อยให้ติดคอยอยู่ได้ แปลกแท้ๆ"

ท่านนักวิทยาศาสตร์ผู้นี้ได้เขียนไว้อีกดังต่อไปนี้

"เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าไม่ติดใจสงสัยแบบโง่ๆ ดังกล่าวนั้นอีกต่อไปแล้ว ข้าพเจ้าไม่สนใจว่า ท่านไส บาบา จะเมิดกฎธรรมชาติข้อใด และทำได้อย่างไร เมื่อนักวิทยาศาสตร์พบว่ามีอะไรบาง-

อย่างเกิดขึ้น ซึ่งหาเหตุผลหรืออธิบายโดยหลักหรือกฎเกณฑ์ที่รู้แล้วยังไม่ได้ เขาก็ยอมรับสิ่งนั้นเลยว่ามันเป็นไปได้ (ไม่ใช่ดันทุรังว่าเป็นไปไม่ได้) และเขาก็ถือว่ามันเป็นปรากฏการณ์ที่อธิบายเหตุผลยังไม่ได้ นี่แหละเป็นการทำให้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ ดังนั้น โดยที่สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นแล้ว รวมทั้งที่กำลังเห็นอยู่และจะเห็นต่อไปนั้น ยังอธิบายด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์เท่าที่รู้แล้วยังไม่ได้ ข้าพเจ้าก็ต้องตั้งเป็นกฎว่า ท่านภควัน ศรีสัตยา ไส บาบา ได้ก้าวล่วงกฎทางวิทยาศาสตร์ไปแล้ว และความจริงข้อนี้ ก็นับได้ว่าเป็นกฎทางวิทยาศาสตร์กฎหนึ่งเหมือนกัน"

การสอนโดยเฉพาะบุคคล แต่ไม่เอ่ยชื่อบุคคลนั้น ๆ

ข้าพเจ้า (ผู้แต่ง) เคยสนทนากันกับคนหลายคน เกี่ยวกับปาฐกถาในตอนเย็นของท่านสวามี ในการอบรมพิเศษภาคฤดูร้อน ซึ่งเราชอบฟังกันมากโดยนั่ง

ฟังจากหน้าต่างห้องของเรา และเราก็ได้พบความจริงว่าท่านสวามีไม่ได้พูดกับที่ประชุมโดยส่วนรวม คือไม่เจาะจงเท่านั้น แต่รู้สึกว่าท่านยังตั้งใจสอนใครคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งในจำนวนผู้ฟังทั้งหมดด้วยเหมือนกัน แต่ในระหว่างที่ฟังอยู่นั้น เราจะไม่มีโอกาสได้ทราบว่าตอนนั้นท่านกำลังมุ่งหมายถึงใครโดยเฉพาะ นอกจากบุคคลผู้นั้นหรือกลุ่มนั้น ซึ่งจะรู้ได้ทันทีว่าท่านกำลังสอนเขาโดยเฉพาะที่เดียว

ตัวอย่างเช่นคราวหนึ่ง สามีภรรยาคู่หนึ่ง ซึ่งเรารู้จักดี เกิดทะเลาะกันอย่างรุนแรงพอดู เย็นวันนั้นเอง ขณะที่นั่งฟังปาฐกถาของท่านสวามีอยู่นั้น เขาก็ได้ยินท่านพูดถึงเรื่องการทะเลาะวิวาทกัน ระหว่างบุคคลซึ่งมีนิสัยไม่ลงรอยกันขึ้นมาทันที โดยท่านยกตัวอย่างเรื่องครอบครัวของพระศิวะ และชายาของท่านที่ชื่อนางปารวตี และบุตรชายทั้งสอง คือพระคเณศร์ซึ่งมีหัวเป็นช้าง และพระสุพราหมเนียม ท่านได้ชี้ให้เห็นว่าบุตรทั้งสองนั้นมีความแตกต่างกันมากมายเพียงใด และโดยเหตุผลแล้วก็น่าจะมีความขัดแย้ง ความเข้าใจ

ผิด และการทะเลาะวิวาทกันไม่ใช่น้อย แต่แล้วในครอบครัวนี้ก็มีความปรองดองกันเป็นอย่างดี เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าแต่ละฝ่ายก็เห็นความจริงว่า ความแตกต่างเหล่านั้นเป็นเรื่องผิวเผินภายนอกเท่านั้นเอง ส่วนภายในคืออาตมันนั้น ทั้งสองมีความเป็นสภาพเหมือนกันโดยแท้ ด้วยเหตุนี้ทั้งสองฝ่ายจึงสามารถเข้าใจกัน ยอมรับความแตกต่างเหล่านั้น และยังสามารถทำใจให้เกิดความสนุกได้ด้วย ในการที่เห็นอีกฝ่ายหนึ่งมีอะไร ๆ หลายต่อหลายอย่างไม่เหมือนกับตนเลย

ท่านไส บาบาได้กล่าวต่อไปว่า ทุกคนควรจะเห็นความแตกต่างในผู้อื่นว่า เป็นลักษณะหนึ่งของความจริงในปรากฏการณ์เท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความเห็นแก่ตัว ความใจแคบ ความเข้าใจผิดและอคติอย่างอื่นใดก็ตาม ทั้งหมดนี้เมื่อเวลาล่วงไป มันก็จะค่อย ๆ หมดไปด้วย ข้อสำคัญเราต้องระลึกไว้เสมอถึงตัวตนอันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นสภาพนิรันดร (Eternal Divine Self) ซึ่งมีอยู่ในส่วนลึกของทุก ๆ คน นี้คือวิธีที่จะทำให้บุคคลสามารถดำเนินชีวิตอยู่ได้โดยไม่มีการขัดใจกัน ทั้งระหว่างมิตรสหายและเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงกัน

และในระหว่างที่สอนเรื่องนี้ ท่านก็จ้องมองเพ่งไปที่สามีภรรยาคู่นั้นตลอดเวลา ซึ่งสามีภรรยาคู่นี้ก็รู้ดีว่า ท่านคงได้ทราบด้วยญาณวิเศษเรื่องที่เขาทะเลาะกันแล้ว เพราะอันที่จริงเขาก็ได้รู้มาก่อนแล้วเหมือนกันว่าท่านไส บาบาเป็นสัพพัญญู สามารถจะรู้อะไรได้ทุกอย่าง เขารู้ดีว่า เทศน์กัณฑ์นี้ท่านต้องหมายถึงเขาโดยเฉพาะทีเดียว เพื่อสอนให้เขารู้สึกตัวและปฏิบัติตามคำสอนนั้น

การ "เลื่อนชั้น" เรียนทางวิญญาณ

หลายครั้งด้วยกัน ในระหว่างการอบรมพิเศษดังกล่าวนี้ ได้มีบุคคลหลายคนซึ่งข้าพเจ้ารู้ดีว่าเป็นสานุศิษย์ที่ใกล้ชิดของท่านไส บาบาในยุคต้น ๆ ได้มาที่บรินดาวัน จุดประสงค์ที่แท้จริงนั้นก็มิได้มาเพื่อจะฟังปาฐกถาแต่อย่างใด นอกจากว่าจะมาเพื่อเห็นท่านไส บาบาให้ชื่นใจเสียมากกว่า บุคคลเหล่านี้คิดว่าตนได้เคยรู้จักท่านและได้รับอนุญาตมาก่อนแล้ว จึงตรงมาที่ห้องชั้นในเลยทีเดียว และคอยอยู่ด้วยความหวังว่าคงจะได้พบปะและพูดจากับท่านบ้างไม่มากก็น้อย แต่ในบรรดา

คนเหล่านั้น มีคนหนึ่งได้กล่าวกับข้าพเจ้าด้วยน้ำเสียงเศร้า ๆ ว่า "เดี๋ยวนี้อะไร ๆ มันเปลี่ยนไปหมดแล้วละคุณ ฝูงชนที่แวดล้อมท่านสวามีอยู่นี้ ช่างมากมายเหลือเกิน พวกเราซึ่งเป็นลูกศิษย์ที่ใกล้ชิด เคยได้สนทนากับท่านครั้งละนาน ๆ ในสมัยก่อน และเราก็มีโอกาสพูดกับท่านเรื่องปัญหาส่วนตัวของเราได้อย่างเต็มที่ แต่เดี๋ยวนี้ท่านไม่มีเวลาพอสำหรับพวกเราเสียแล้ว บางครั้งท่านเพียงแต่ยิ้มให้เรา แล้วก็เดินผ่านไป บางครั้งก็ไม่ยิ้มให้เลยเสียด้วยซ้ำไป" เขาพูดแล้วทำหน้าเศร้าคล้ายกับทอดอาลัยตายอยากในชีวิตหมดทุกอย่าง

เมื่อได้ยินเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ได้คิดว่า ยังมีคนอีกหลายคนเหมือนกันที่รู้สึกว่า ถูกท่านไส บาบาทอดทิ้งเช่นเดียวกับข้าพเจ้าและภรรยา อาจเป็นไปได้ว่าที่เป็นดังนี้ ก็คงจะไม่ใช่เป็นด้วยเราได้ทำผิดคิดร้ายอย่างใดเลยก็เป็นได้ บางทีอาจเป็นเพราะท่านต้องการจะทดสอบเรา และสาวกที่เก่าแก่อื่น ๆ ด้วยว่าเราเป็นผู้พร้อมแล้วหรือยังที่จะ "เลื่อนชั้น" ขึ้นไปในโรงเรียนแห่งความเจริญทางวิญญาณของท่านก็ได้

ข้าพเจ้ายังนึกได้ถึงกิริยาท่าทางที่เราได้รับการต้อนรับจากท่านในระยะแรก ๆ ซึ่งตอนนั้นท่านมักจะตบหลังข้าพเจ้าและพูดด้วยถ้อยคำอันน่าชื่นใจอย่างยิ่งว่า "ฉันอยู่ที่นั่นเสมอ หัวใจของเธอก็คือบ้านของฉันนะ" และข้าพเจ้าก็ได้เห็นท่านทำและพูดเช่นเดียวกันนี้กับคนอื่นด้วยเหมือนกัน

อันที่จริง ท่านไส บาบา ย่อมรู้ดีว่าท่านเป็น "พรหม" นั่นเอง ท่านจึงกล่าวว่า "ฉันอยู่ในหัวใจของเธอเสมอ" ท่านเองก็ได้สอนไว้ว่า ตามหลักพระคัมภีร์โบราณนั้น ถือว่าพระ "พรหม" สิงสถิตอยู่ในใจของทุก ๆ สิ่งที่เกิดขึ้นมา แต่ในสภาวะเช่นนั้นมีคำเรียกอีกคำหนึ่งว่า อาตมัน ดังนั้น คำว่า อาตมันก็ดี พรหมก็ดี และไส บาบาก็ดี จึงมีความหมายเป็นอย่างเดียวกันทั้งสิ้น

เราจะต้องเข้าใจความจริงว่า การที่ท่านไส บาบามาอยู่ในหัวใจของเรานั้น เป็นการมาอยู่ในสภาพวิญญาณ พระ"พรหม"นั่นคือ วิญญาณสากล ซึ่งมีอยู่ในทุกสิ่งที่มีวิญญาณ จากการที่มีวิญญาณสากลดังกล่าวมา

ซึ่งเป็นสภาวะของท่านไส บาบานี้เอง ท่านไส บาบาจึงมาอยู่ในวิญญาณของเราแต่ละคนได้ เพราะวิญญาณของเราแต่ละคนนั้น ก็เป็นส่วนย่อยซึ่งแยกมาจากส่วนใหญ่นั่นเอง ดังนั้น ท่านไส บาบาย่อมสามารถจะรู้ได้เสมอว่า เรากำลังคิดอะไรและมีความรู้สึกเป็นอย่างไรอยู่ ถ้าหากท่านต้องการจะรู้

โดยนัยนี้ ถ้าเราสามารถรับรู้ถึงความที่ท่านมาอยู่ในหัวใจของเราได้มากขึ้นแล้ว เราก็จะสามารถติดต่อกับท่านได้ดียิ่งขึ้น โดยทางความรู้สึกนึกคิดของเรา การติดต่อดังกล่าวจะเป็นการติดต่อกับจิตสากลสูงสุด ซึ่งได้มาอาศัยอยู่ในร่างมนุษย์ผู้เป็นท่าน คุรุ ของเรา

เมื่อเป็นเช่นนั้นจริง ลองคิดดูก็ได้ว่า จะเป็นความมหัศจรรย์ยอดเยี่ยมเพียงใด ในเมื่อทั้ง ๆ ที่บางครั้งเราอยู่ห่างท่านคนละฟากฝั่งมหาสมุทร แต่เราก็ยังสามารถติดต่อกับท่านได้อย่างใกล้ชิดและชัดเจน นี่แหละคือสิ่งที่ท่านไส บาบา กำลังสอนเราอยู่อย่างแน่นอนทีเดียว มีประโยชน์อะไรที่เราจะทำตัวเป็นเด็กทารกในทางวิญญาณอยู่ตลอดไป โดยทำตัวเป็นเด็ก ๆ

ที่ติดพ่อแม่ไม่รู้จักโต ต้องคอยอยู่ใกล้ ๆ พ่อแม่ของเรา ตลอดไป คอยแต่จะให้ท่านมาปลอบโยนเอาใจและโอ๋เราเหมือนทารกไม่รู้จักจบสิ้นสักที เราจะต้องทำตนให้เป็น "ผู้ใหญ่" ขึ้นจนกระทั่งเราสามารถจะ "เข้าถึง" ท่านได้เสมอ ไม่ว่าจะอยู่ไกลแสนไกลจากท่านเพียงไรก็ตาม การที่ท่านส่งเราเข้า "โรงซ่อม" ก็น่าจะเป็นเพราะเหตุนี้ด้วย และแต่ละคนจะใช้เวลาอยู่ ณ สถานที่นี้นานเท่าใด ก็คงต้องสุดแล้วแต่วาสนาบารมีของแต่ละคน แต่ถึงแม้จะช้านานสักเท่าไร ผลที่เกิดขึ้นก็จะเป็นประโยชน์แก่ความก้าวหน้าในทางวิญญาณ และความสงบแห่งจิตของเราเอง ประชาชนที่มาหาท่านไส บาบา กำลังมากขึ้นทุกทีและก็จะมากขึ้นเรื่อย ๆ ท่านไส บาบาเองก็มีเวลาอยู่ในโลกนี้อย่างจำกัด และวันหนึ่ง ๆ ก็มีให้ท่านเพียง ๒๔ ชั่วโมงเท่านั้น ไม่ได้มากไปกว่ามนุษย์คนอื่น ๆ เลย จึงเห็นได้ว่า ในสถานการณ์เช่นนี้ เวลาที่พวกเราสาวกเก่าแก่ทั้งหลายจะพบปะสนทนากับท่านเป็นการส่วนตัวได้นั้น จะต้องเหลือน้อยลงทุกที จนกระทั่งในที่สุดก็อาจจะไม่มีเหลือเลยก็ได้ เราจะทำอย่าง

ไร ในเมื่อจะต้องเป็นอย่างนั้นจริง? ทำอย่างไร เราจึงจะไม่ต้องเสียใจ ปวดร้าวใจ และร้องไห้อยู่ในใจ ในเมื่อถึงวันนั้น? แน่นอน หนทางเดียวสำหรับเราก็คือ เราจะต้องหาทางพัฒนาตนเองให้ "เข้าถึง" พระผู้เป็นเจ้าซึ่งอยู่ภายใน ผู้ซึ่งไม่ถูกจำกัดอยู่ด้วยกาละและเทศะให้ได้ พระองค์ในสภาวะเช่นนั้นกำลังคอยเราอยู่แล้ว เรา "เข้าถึง" ท่านได้เมื่อใด ท่านก็ต้อนรับและเข้าถึงเราทันที

ก็เป็นอันว่า ในระหว่างการอบรมพิเศษภาคฤดูร้อนนี้เอง เราก็ได้รับบทเรียนทางวิญญาณอันยิ่งใหญ่มาอีกบทหนึ่ง ข้อความต่อไปนี้ อันเป็นข้อความที่สาวกคนสำคัญคนหนึ่งของท่านไส บาบา ได้ถอดความมาจากคำอนุสาสน์ของท่าน จึงเป็นข้อเตือนใจให้แก่พวกเราได้เป็นอย่างดี

เอาอย่างอ้อย

ควรจำ ธรรมดา ว่าอ้อย
จักถอย กลัวตัด ได้หรือ
เขาสับ เขาหั่บ ก็คือ
ให้ได้ ผลชื่อ น้ำตาล

เขาต้ม เขาเคี่ยว จนข้น
เพื่อให้ ได้ผล รสหวาน
ทั้งหมด นี่เป็น กระบวนการ
ทรมาน เพื่อสุข บั้นปลาย

ฉันใด เราควร อดทน
ไม่บ่น สู้ทุกข์ ทั้งหลาย
แม้ถูก บีบคั้น อันตราย
สู้ตาย ไม่ยอม ละธรรม

เช่นนี้ จะได้ รสหวาน
จากดวง วิญญาณ เลิศล้ำ
เคี่ยวขับ กับทุกข์ ระกำ
บีบคั้น คุณธรรม ออกมา

กำแพงใจ

สูเจ้า รู้สึก อ้างว้าง
บนทาง สายเปลี่ยว หนักหนา
ถูกทอด ทิ้งให้ ทรมา
คับแค้น วิญญา ผู้เดียว

ดูเหมือน ว่าเรา ใจจืด
เย็นชืด มิได้ แลเหลียว
ทอดทิ้ง เจ้าอยู่ แดเดียว
โดดเดี่ยว อ้างว้าง กลางไพร

แต่นั่น เป็นเครื่อง ผีกหัด
เพื่อความ เจนจัด ยิ่งใหญ่
เจ้าจะ เข้มแข็ง ขึ้นไป
ศรัทธา จะได้ ยืนยง

เมื่อเจ้า แขวนรูป บนฝา
ต้องพิ— จารณา อย่าหลง
ตาปู ตัวนั้น เที่ยงตรง
มั่นคง พอหรือ อย่างไร

จับสั่น โยกดู ให้แน่
แน่นแฟ้น ไม่แปร หรือไฉน
ก่อนที่ จะแขวน ลงไป
ตอกตา— ปูให้ แน่นดี

ฉันใด รูปพระ เป็นเจ้า
อันเข้า อยู่ใน ใจนี่
ต้องชั่ง น้ำหนัก ให้ดี
อย่าพึง ให้มี คลอนแคลน

ตาปู น้ำคือ ศรัทธา
ตอกให้— ดีอย่า ง่อนแง่น
รูปจัก ตกลง มาแบน
เป็นแผ่น เป็นเศษ กระจาย

นามของ พระองค์ จงฝัง
กำแพง ใจอย่าง มิหาย
อย่าให้ เคลื่อนคลอน แคลนคลาย
ใจเจ้า จะได้ มั่นคง

สัตยา ไส บาบา

บทที่ ๒๙

ท่านไส บาบา ถูกวางยาพิษ

เราขอ ยืนยัน ที่นี้
ไม่มี คนและ พระเจ้า
อันเป็น สองอย่าง ไม่เท่า
ไม่เข้า ผสม ซึ่งกัน

มีแต่ พระเจ้า ในชน
และคน ในพระ บนสวรรค์
ทั้งสอง นี้สัม— พันธ์กัน
เป็นหนึ่ง เท่านั้น แน่นอน

— เมอร์ดัด

ในบรรดามิตรสหายเก่า ๆ ที่ข้าพเจ้าพบปะสนทนากันที่ บรินดาวัน ในระยะที่มีการอบรมพิเศษภาคฤดูร้อนนั้นมีอยู่คนหนึ่ง ที่ใคร่ขอระบุชื่อในที่นี้ คือ ดร. ซันเดอร์ ราว บุคคลผู้นี้มีลักษณะที่สังเกตเห็นได้ง่ายไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ในกลุ่มฝูงชนหนาแน่นเพียงใดก็ตาม เพราะเขามีศีรษะทรงสูงเป็นรูปโดม สุกใสและมีดวงตาใหญ่ที่แสดงถึงความเป็นคนใจดีเป็นอย่างยิ่ง ตามปกติเวลาพบกัน ข้าพเจ้ามักพูดทักทายเขาได้เพียงสองสามคำเท่านั้น เพราะตอนนั้นนางช้างไสคีตาก็กำลังแกว่งงวงไปมา รอคอยจะสวมพวงมาลัยให้ท่านไส บาบา และทั้งภายนอกและภายในอาคารเรียนชั่วคราว ทุก ๆ คนก็กำลังคอยการปรากฏตัวของท่านสวามีอย่างใจจดใจจ่อโดยจ้องไปที่ประตูด้านข้าง คอยที่จะเห็นร่างของท่านในเสื้อคลุมสีแสดโผล่ออกมา

บางครั้งมีบ้างเหมือนกันที่ ดร. ซันเดอร์ ราวมาถึงอาคารเรียนก่อนเวลาพอสมควร ข้าพเจ้าก็พอจะมีเวลาสนทนากับเขาได้นานขึ้นอีกเล็กน้อย ดร. ซันเดอร์ ผู้นี้เป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในโรคตาชั้นนำของบังกาลอร์ เขา

มีเรื่องราวอะไรหลายอย่างที่น่าสนใจอย่างยิ่ง มาบอกให้เราทราบเสมอ เพราะเขาเป็นผู้ที่ได้ใกล้ชิดสนิทสนมกับท่านไส บาบามาก ในระหว่างที่ข้าพเจ้ากลับไปออส-เตรเลีย บุตรเขยของเขา คือ ศรี ดี. นเรนทร์ ได้รับแต่งตั้งให้เป็นอาจารย์ใหญ่ของ "วิทยาลัยศิลปและวิทยาศาสตร์ของท่านสัตยาไส บาบา" ที่ไวท์ฟีลด์ และสมาชิกในครอบครัวของท่านทุกคน ก็ล้วนแต่เป็นสาวกที่เลื่อมใสในท่านไส บาบา เป็นอย่างยิ่ง

เย็นวันหนึ่ง ดร. ราว ได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่าครั้งหนึ่ง ท่านไส บาบา ได้เกิดเป็นโรคอัมพาตขึ้นมาอย่างฉับพลัน อันที่จริง เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นก่อนที่ข้าพเจ้ากับไอริสจะกลับมาอินเดียในเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๗๔ ประมาณ ๒ สัปดาห์เท่านั้นเอง ท่าน ดร. ราว ยังได้แนะให้ข้าพเจ้า ไปสอบสวนรายละเอียดของเรื่องนี้กับ ดร. โกคัค อีกครั้งหนึ่ง เพราะตอนนั้น ดร. โกคัค อาศัยอยู่ในที่แห่งเดียวกันกับท่านสวามีด้วย

แต่การไปพบตัว ดร. โกคัค ก็ไม่ใช่ของง่ายนักเช่นเดียวกัน เพราะเขาเป็นผู้อำนวยการในการอบรม

ครั้งนี้จึงมีงานมากมายเต็มมือ ต้องทำงานตัวเป็นเกลียว คือหมุนจากงานนี้ที่นี่ ไปต่องานโน้นที่โน่น ไม่ได้หยุด ยั้งเขาเดินศีรษะง้ำไปข้างหน้า สวมแว่นตากระจกหนาเตอะ ซึ่งมักจะเลื่อนลงมาอยู่ที่จมูกบ่อย ๆ และทั้ง ๆ ที่อากาศร้อน ก็ยังมีผ้าพันคออยู่เสมอ เขาสวมเสื้อกางเกงชุดสีคล้ำแบบตะวันตก ซึ่งตรงกันข้ามกับคนชาวอินเดียที่สวมชุดสีขาว บุคคลิกลักษณะดังที่กล่าวมาแล้วนั้น ทำให้เขามีลักษณะคล้าย ๆ จะเป็นคณบดีป้ำ ๆ เป๋อ ๆ คนหนึ่งในมหาวิทยาลัยอ๊อกซฟอร์ด ที่เขาสำเร็จการศึกษามาเสียมากกว่าที่จะเป็นผู้นำทางการศึกษาของอินเดีย

อย่างไรก็ตาม ในที่สุด เขาก็พยายามเจียดเวลามาพบกับข้าพเจ้าจนได้และเราก็นั่งลงสนทนากันบนขอบกำแพงหินต่ำ ๆ แห่งหนึ่งในมุมที่เงียบสงบแห่งหนึ่งของสวนนั้น เขาได้ตอบคำถามของข้าพเจ้าด้วยความเต็มใจเกี่ยวกับเรื่องราวที่ ดร. ราว ได้บรรยายให้ข้าพเจ้าฟังดังกล่าวมาแล้ว เขาได้ยืนยันรายละเอียดทั้งหมด และยังได้เล่าเรื่องปลีกย่อยเล็กน้อยต่อไป ให้ข้าพเจ้าฟังเป็นการเพิ่มเติมอีกด้วย ต่อมาข้าพเจ้าก็ได้พบกับ โจเอ็ล

ไรออแดน ซึ่งได้มีส่วนร่วมเห็นเหตุการณ์บางตอนของเรื่องที่กล่าวนั้นด้วยเหมือนกัน และในที่สุด ก่อนที่ข้าพเจ้าจะเดินทางออกจากอินเดีย ท่านสวามีก็ได้อนุญาตให้ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ลงได้

ท่านสวามีป่วย

เรื่องนั้นเป็นดังนี้ วันหนึ่ง ประมาณกลางเดือนมีนาคม ค.ศ ๑๙๗๔ บรรดาสานุศิษย์ที่ใกล้ชิดของท่านไส บาบา ได้สังเกตเห็นว่าท่านลุกเดินเหินไปไหนมาไหนด้วยอาการที่ไม่ค่อยจะคล่องแคล่วเหมือนปกติ เมื่อมีผู้ถามท่าน ท่านสวามีก็บอกว่าท่านรู้สึกปวดที่เท้าและข้อเท้า ความเจ็บปวดนั้นค่อย ๆ ลุกลามขึ้นมาตามขาเรื่อย ๆ และพร้อมกันนั้น ก็ทำให้ส่วนขานั้น ๆ เป็นอัมพาต คือหมดความรู้สึกไปเลย ในไม่ช้าอาการของโรคอัมพาตก็ขึ้นมาถึงน่อง และแล้วก็ลามขึ้นมาถึงหัวเข่า ตอนนี้ปรากฏว่าท่านเดิน หรือยืนเองตามลำพังไม่ได้เสียแล้ว ต้องมีคนพยุงลุกพยุงนั่งทุกคราว เวลาจะไปห้องน้ำหรือที่อื่น ๆ ท่านก็จะลงคลาน โดยใช้มือทั้งสองกระเถิบ

พาร่างกายไป และลากเอาขาซึ่งบัดนี้หมดความรู้สึกแล้วไปด้วย

เรื่องนี้เกิดขึ้นที่บรินดาวัน ลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดซึ่งรับใช้อยู่ภายในอันมีจำนวนไม่กี่คนนั้น ต่างพากันตกใจมาก หลายต่อหลายครั้ง ดร. ราว ซึ่งเป็นแพทย์คนเดียวในกลุ่มศิษย์ที่ใกล้ชิดนั้น ได้ทำการทดสอบขาทั้งสองของท่านไส บาบา โดยใช้เข็มลองแทงเนื้อดู ก็ปรากฏว่ากล้ามเนื้อขาทั้งสองไม่ทำงานเลย คือไม่มีอาการสะท้อนหรือสะดุ้งให้เห็นเลย แสดงว่าขาทั้งสองนั้นหมดความรู้สึกแล้วโดยสิ้นเชิง

ดร. ราว จึงขอร้องท่านสวามีให้อนุญาตให้เขาเรียกศัลยแพทย์ทางประสาทของบังกาลอร์มารักษาท่าน แต่ท่านไม่ยอม โดยบอกว่าหมอไหน ๆ ก็รักษาไม่ได้ดอก ท่านได้บอกกับสานุศิษย์ว่า เมื่อถึงเวลาแล้ว ท่านก็จะสามารถรักษาตนเองให้หายได้

แต่เมื่อไรล่ะ จะถึงเวลาสักที ? วันเวลาผ่านไป ๆ ศรัทธาของสาวกของท่านเองก็ชักหวั่นไหวยิ่งขึ้น และความหวั่นเกรงของเขาก็มากขึ้นเป็นลำดับ แม้แต่โจเอ็ล

ซึ่งเป็นผู้ชายชาวอเมริกัน (ซึ่งเป็นมนุษย์สายรุ้ง ดูบทที่ ๕) ก็น้ำตาไหลพราก ในเมื่อเขาเห็นผู้ที่เขารัก และนับถือว่าเป็น "มิตรผู้ยิ่งใหญ่" ของเขาถูกปล่อยให้ได้รับทุกข์ทรมานถึงขนาดนั้น โดยไม่มีใครทำอะไรเพื่อช่วยเหลือท่านเลย ดู ๆ ไปก็ช่างเป็นคนใจจืดใจดำอย่างเหลือเกิน ในที่สุดวันหนึ่ง เขาอดรนทนไม่ได้จึงตะโกนออกมาอย่างหัวเสียว่า "นี่ ทำอะไรกันเข้าสักอย่างซิครับ หาหมอที่ดีที่สุดมาสักคนหนึ่งไม่ได้หรือ ? เร็วเข้า ไปหามาเดี๋ยวนี้เถอะ ถ้าไม่มีใครไป ผมจะไปเองละนะ"

"ไม่มีประโยชน์ดอก โจเอ็ลเอ๋ย" คนพวกนั้นบอกเขาด้วยเสียงปกติ "ท่านสวามีท่านไม่ยอมเอง แล้วเราจะไปฝืนใจท่านได้อย่างไร ?"

ฝืนกายไปปรากฏตัวให้ประชาชนเห็น

ฝ่ายประชาชนที่ออกันอยู่ข้างนอก ตอนนี้ก็ชักจะรู้ระแคะระคายกันแล้วว่า ท่านสวามีกำลังไม่สบาย และข่าวลือก็ชักจะบานปลายไปกันใหญ่ ทำให้มีท่าทีว่าจะเกิดความยุ่งเหยิงขึ้นก็เป็นได้ ท่านสวามีคงจะรู้ถึงข้อ

นี้ได้ดี จึงต้องการจะทำให้คลายความตึงเครียดลงบ้าง ท่านได้นั่งเขียนหนังสือให้ประชาชนเห็นที่ใกล้ประตูทางเข้าด้านบันได ซึ่งก็ได้ผล เพราะเมื่อประชาชนยังมองเห็นท่านว่าไม่ได้เป็นอะไรหนักหนา เขาก็คลายความวิตกกังวลลงได้บ้าง แต่ในระหว่างนี้ท่านก็ยังไม่สามารถออกไปทำการ "ทารชัน" คือ ปรากฏตัวและอวยชัยให้พรแก่เขาตามปกติ โดยเดินไปตามทางระหว่างพวกเขาได้ เพื่อไม่ให้เขาผิดหวังเสียทีเดียว ท่านได้ทำ "ทารชัน" ขนาดย่อม คือออกไปยืนให้เขาเห็นที่ริมประตู ซึ่งเปิดแง้มไว้ที่เฉลียง ในระหว่างนั้น ท่านให้สาวก ๒ คน แอบอยู่ข้างท่านด้านละคน โดยก้มลงประคองขาท่านไว้ ในขณะที่ท่านยืนโซเซอยู่บนขาซึ่งหมดความรู้สึกและความสามารถไปแล้ว

สิ่งที่ทำให้สาวกที่ใกล้ชิดรู้สึกตกใจมากก็คือสาเหตุของโรคครั้งนี้ อันที่จริง เขาก็รู้ว่าท่านสวามีเคยป่วยอย่างร้ายแรงมาก่อนแล้ว และพอถึงเวลาที่ท่านต้องการท่านก็สามารถรักษาตนเองให้หายได้ในพริบตา และในครั้งก่อน ๆ ที่ผ่านมาท่านก็บอกกับสานุศิษย์ว่าท่านได้รับ

เอาอาการบ่วยเจ็บของสาวกคนใดคนหนึ่งมาไว้เสียเอง เพราะถ้าไม่ทำเช่นนั้น สาวกคนนั้นก็คงจะทนไม่ได้และจะต้องถึงแก่ความตายอย่างแน่นอน เรื่องทำนองนี้ เขาทั้งหลายก็รู้กันดีว่าไม่ได้เกิดขึ้นแก่ท่านในชาตินี้เท่านั้น แต่ได้เคยเกิดขึ้นมาแล้ว ในสมัยที่เป็นท่านเชอร์ดิ บาบานั้นด้วยเหมือนกัน

ท่านถูก "ลองดี" ว่าแน่จริง ๆ หรือเปล่า

ดังนั้น ในครั้งนี้บรรดาสานุศิษย์จึงคิดเอาเองว่าคราวนี้ท่านคงจะรับเอาอาการโรคของสาวกคนใดคนหนึ่งมาไว้ในตัวท่านเพื่อช่วยเขาเช่นเคย แต่ต่อมาท่านได้บอกเขาว่ามีคน ๆ หนึ่งวางยาพิษท่าน คือก่อนที่ท่านจะเดินทางออกจากปุตตปารตินั้น ได้มีใครคนหนึ่งส่งอาหารมาถวายท่าน โดยที่อาหารนั้นใส่ยาพิษมาด้วย ท่านได้บอกแก่สาวกว่าท่านรู้แล้วอย่างแน่นอนว่าอาหารนั้นมียาพิษผสมอยู่ รู้ว่าคนที่วางยาพิษท่านนั้นเป็นใคร และก็รู้อีกด้วยว่า คน ๆ นั้นมีความคิดอย่างไรที่กระทำเช่นนี้ คือเขาคิดว่า "ถ้านายไส บาบานี้เป็นพระเจ้าจริง ๆ ก็ให้แกพิสูจน์ความจริงข้อนี้ โดยสู้กับฤทธิ์ของ

ยาพิษนี้ให้ได้ ถ้าสู้ไม่ได้ (แปลว่าแกก็ไม่ใช่พระเจ้า) ก็ให้แกตายไปเสีย หรือไม่ก็พิการไปตลอดชีวิตเถอะ"

ดังนั้นท่านจึงได้กินอาหารผสมยาพิษนั้น ท่านบอกแก่สาวกว่า "เอ้า ถ้าเจ้าหมอนี่ต้องการข้อพิสูจน์แบบนี้เพื่อให้เกิดศรัทธา เราก็จะช่วยเขาสักหน่อย"

ที่นี้ถ้าท่านใช้ฤทธิ์สู้กับพิษอาหารนั้น ในขณะที่กินอาหารในห้องส่วนตัวของท่าน หรือว่าหลังจากที่กินอาหารแล้วทันที เจ้าหมอนั่นก็อาจจะคิดว่า ท่านไม่ได้กินอาหารของเขาก็ได้ เขาก็คงจะคิดเอาเองว่า คงจะมีเหตุผลต่าง ๆ ทำให้ท่านไม่ได้กินอาหารนั้น ซึ่งก็เป็นเหตุผลของมนุษย์ขนาดนั้น จะคิดเอาเองตามสันดานนั่นแหละ เพื่อแสดงให้เขารู้ ท่านสวามีจึงคิดว่าเป็นการจำเป็นที่จะต้องกินและต้องแสดงอาการ (และให้มีข่าวแพร่สะพัดออกไปข้างนอกให้เป็นที่รู้ทั่วกันด้วย) เจ้าหมอนั่นที่ให้อาหารนี้แก่ท่าน (ซึ่งแอบฟังข่าว โดยปะปนอยู่กับประชาชนเหล่านั้น) ก็คงจะรู้ได้เองว่าท่านมีอาการเจ็บป่วยเพราะอะไร ตอนนี้เขาก็คงกำลังกระหยิ่มในใจ คาดหมายว่าอีกไม่ช้าหรอก ท่านก็คงจะต้องตายหรือไม่ก็พิการไปตลอดชีวิต เขากำลังคิดสมน้ำ

หน้าท่านอยู่แล้วว่า "นั่นปะไร ฉันได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วไหมล่ะว่า เจ้าหมอนี่มันก็เป็นคนธรรมดา ๆ คนหนึ่งนั่นเอง แต่เที่ยวหลอกลวงคนอื่นว่ามันเป็นพระเจ้า" ทีนี้เมื่อบุคคลผู้นั้นคิดกระหยิ่ม และแน่ใจเช่นนี้แล้ว ท่านไส บาบา ก็จะได้แสดงอำนาจของพระผู้เป็นเจ้าให้เขารู้โดยการรักษาตนเองได้อย่างฉับพลัน และสิ้นเชิงทีเดียว

แต่บรรดาสานุศิษย์ของท่านตอนนี้พากันวิตกกังวลกันใหญ่ ศรัทธาของเขาก็ไหวคลอนแคลนไปตาม ๆ กัน ส่วนมากก็เริ่มไม่แน่ใจเสียแล้วว่า ท่านไส บาบา จะสู้ฤทธิ์อันร้ายแรงของยาพิษชนิดนี้ได้ละหรือ เพราะตอนนี้พิษของมันกำลังคืบคลานขึ้นมาเรื่อย ๆ เช่นเดียวกับพิษ เฮมล็อค ซึ่งโสเครติสถูกบังคับให้ดื่ม * เหมือนกัน เป็นแต่ว่าฤทธิ์ยามันออกช้ากว่าเท่านั้น * *

---

* โสเครติสเป็นนักปราชญ์ชาวกรีก ซึ่งสั่งสอนประชาชนให้คิดอะไรตามหลักเหตุผล ไม่ให้งมงาย แต่เป็นการขัดผลประโยชน์ของนักปกครองสมัยนั้น จึงถูกพิพากษาให้ดื่มยาพิษชื่อ เฮมล็อคนี้เพื่อฆ่าตนเอง ฤทธิ์ของยาทำให้หมดความรู้สึก ตั้งแต่ปลายเท้าขึ้นมาเรื่อย ๆ จนถึงหัวใจ โสเครติสมีสติสั่งสอนสาวกอยู่จนถึงนาทีสุดท้าย เมื่อฤทธิ์ยาท่วมทับหัวใจ เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อประมาณ ๒๔๕๐ ปีล่วงมาแล้ว

* * หรืออาจว่าท่านไส บาบา บังคับให้มันออกฤทธิ์ช้าลงก็ได้

ตอนนี้ ดร. ซันเดอร์ ผู้เล่าให้ข้าพเจ้าฟัง ได้บอกความในใจของเขาให้ข้าพเจ้าฟังอย่างสิ้นเชิง โดยเขาบอกว่าในช่วงเวลาอันวิกฤติดังกล่าวนี้ จิตใจของเขามีการต่อสู้กันอย่างหนักระหว่างศรัทธาคือความเชื่อ และความสงสัยไม่แน่ใจตลอดเวลา ประเดี๋ยวนี้เขาก็เชื่อในอำนาจศักดิ์สิทธิ์ของท่าน แต่ประเดี๋ยวก็เกิดสงสัยไม่แน่ใจอีกแล้ว ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจยื่นคำขาดแก่ท่านเอาดื้อ ๆ โดยบอกว่า "ท่านสวามีจิ * * * ครับ ถ้าท่านยังไม่รักษาตัวเองให้หายภายใน ๖ โมงเช้าวันพรุ่งนี้ละก็ ผมจะไปตามหมอมาละนะ เขาจะได้มาตรวจดูอาการและก็เผื่อว่าจะมารักษาท่านให้หายด้วย"

ปรากฏว่าท่านไส บาบา ไม่ได้กล่าวตอบว่าอะไร อันที่จริง ดร. ซันเดอร์ ราว ก็รู้ตัวดีว่าเขาก็พูด "ขู่" ท่านไปอย่างนั้นเอง เพราะเขาเป็นมนุษย์ปุถุชน จะไป

---

* * * จิ แปลว่าผู้ยิ่งใหญ่ คำนี้ เทียบกันได้กับคำบาลีในบทสวดสังฆคุณของเราวรรคที่ ๔ ที่ว่า "สามีจิปฏิปันโน ภควโต สาวกสังโฆ" นั่นเอง แปลโดยนัยนี้ได้ว่า "พระสงฆ์สาวก ของพระผู้มีพระภาคเป็นผู้ยิ่งใหญ่" ก็ได้ ผู้ที่ชาวอินเดียเคารพนับถือมาก เช่นท่านคานธี เขาก็เรียกว่า คานธีจิ ด้วยเหมือนกัน

ออกคำสั่งให้องค์อวตารของพระผู้เป็นเจ้าทำอะไรตามใจเขานั้น ย่อมเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แต่เขามีความรู้สึกอัดอั้นตันใจเต็มที ไม่พูดอะไรเสียบ้าง ก็จะอกแตกตาย พอพูดไปแล้วเขาก็สบายใจ มันก็เท่านั้นเอง

สานุศิษย์ทั้งหลายก็รู้ดีว่า ถ้าเขาจะขอให้ท่านไส บาบา บอกชื่อคนที่วางยาพิษท่าน ท่านก็คงไม่ยอมบอก ท่านคงรู้ดีว่า เขาเหล่านั้นจะมีความรู้สึกอย่างไรต่อคนที่วางยาพิษจะให้ท่านตาย ท่านเคยสอนเขาไว้ว่า ดวงอาทิตย์คือความรักความเมตตาของพระผู้เป็นเจ้า ย่อมสาดแสงไปให้แก่คนชั่วช้าและคนดีเสมอกันหมด เราจะไม่ละทิ้งแม้คนที่ไม่ยอมเชื่อเรา และดูถูกหรือเย้ยหยันเรา คนที่ไม่ยอมเข้ามาหาก็ดี คนที่หลงทางก็ดี ในที่สุดก็จะเข้ามาหาและได้รับการช่วยเหลือให้รอดพ้นจนได้ อย่าสงสัยเลย" นี้คือคำสอนที่ท่านสอนสาวกทั้งหลายอยู่เสมอ แต่ท่านก็คงไม่แน่ใจว่า เขาจะปฏิบัติตามคำแนะนำสั่งสอนนี้ได้หรือไม่ ถ้าพวกนั้นรู้ตัวว่าใครเป็นคนวางยาพิษหมายจะฆ่าท่านให้ตาย

อันตรายของการพูดความจริง

อาจมีบางท่านที่อดประหลาดใจไม่ได้ว่า เหตุใดจึงมีคนคิดปองร้ายผู้ที่เกิดมา เพื่อช่วยมนุษย์โลกทั่วไป และไม่เคยคิดประทุษร้ายต่อใครเลยเช่นนี้ แต่นั่นแหละถ้าเราระลึกถึงเหตุการณ์ที่ตำบลคัลวารี (Calvary)* ซึ่งเกิดขึ้นแก่องค์อวตารอีกองค์หนึ่ง ผู้ซึ่งเกิดมาเพื่อประกาศสัจธรรมและความเมตตาตลอดชีวิตแล้ว เราก็จะเห็นตัวอย่างเรื่องนี้อีกข้อหนึ่ง (ว่าเรื่องของโลกมันก็ต้องเป็นเช่นนี้เอง) นักปราชญ์ผู้หนึ่งชื่อ Tsiang Samdup ได้กล่าวให้ข้อคิดเป็นเชิงอุปมาโวหารไว้อย่างน่าฟังว่า "การสอนสัจธรรมคือความจริงนั้น เป็นอันตราย (แก่ผู้สอนเอง) ยิ่งเสียกว่าการเอาไฟไปแหย่ดินปืนเสียอีก"** เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ก็ได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่า ผู้ที่อุตส่าห์ปลุกประชาชนให้

---

* เป็นชื่อสถานที่ที่พระเยซูไครสต์ถูกตรึงไม้กางเขน

** It is more dangerous to teach Truth than to enter a Powder magazine with a lighted torch เรื่องเช่นนี้ก็คงจะเป็นทำนองเดียวกันกับที่ในภาษาไทย เรามีคำพังเพยว่า "ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย แต่คนพูดความจริง (ถ้าผิดกาละเทศะ) มักจะต้องตาย"

ตื่นจากความฝัน คือความหลงในมายาที่ยั่วยวนให้ใหลหลงนั้น มักจะต้องมีศัตรูปองร้ายเสมอ ทั้งนี้เพราะคำสอนของท่านที่ปลุกเขาให้ตื่นนั้น เป็นเหมือนอาวุธที่มีคม ซึ่งบาดใจเขา ทำให้เขาต้องได้รับความเจ็บปวดในการที่ต้องพรากจากภาพมายานั้น

นอกจากนั้น ยังมีบางคนที่ด้วยความหลงผิดอย่างร้ายแรง ได้พยายาม "ตรึงไม้กางเขน" ฆ่าท่านไส บาบา โดยการประโคมข่าวอันไม่เป็นมงคลต่อท่านต่าง ๆ นา ๆ เขากุเรื่องน่าตื่นเต้นขึ้นมา เพื่อให้เป็นข่าวครึกโครม เพื่อให้หนังสือของเขาขายดี แล้วเขาก็จะได้เงินทองไหลมาเทมา พวกนี้ไม่ละเลยที่จะเขียนข่าวให้ร้ายป้ายสีท่านอย่างเปิดเผย ในจำนวนนี้ก็มีโยคีผู้อ้างว่าตนก็แสดงปาฏิหาริย์ได้คนหนึ่งเหมือนกัน ซึ่งเมื่อไม่กี่ปีมานี้เองถึงกับลงทุนท้าทายท่านไส บาบา โดยผ่านทางหนังสือพิมพ์สวะฉบับหนึ่ง ให้มาแสดงปาฏิหาริย์แข่งกัน บางคนก็โจมตีท่านด้วยความเป็นเดือดเป็นแค้น ที่ท่านไม่ยอมให้ลาภยศสรรเสริญที่เขาขอท่าน เพราะเขาถือว่า

เขาควรมีสิทธิจะต้องได้สิ่งเหล่านั้น โดยท่านจะต้องแสดงปาฏิหาริย์เอาสิ่งเหล่านั้นมาให้เขาให้ได้

ไสยศาสตร์ดำ

แต่ผู้ที่ทำตนเป็นศัตรูต่อท่านไส บาบาอย่างรุนแรงและด้วยความอาฆาตมาดร้ายที่สุด ก็เห็นจะเป็นพวกไสยศาสตร์ดำนั่นเอง ข้าพเจ้าเคยได้ฟังเรื่องเกี่ยวกับบุคคลประเภทนี้มาจากคนหนุ่มสาวบางคนที่ประคันติ-นิลยัมนั่นเอง บุคคลเหล่านี้ได้เคยลองไปหา "ผู้วิเศษ" ทางไสยศาสตร์ดำนี้ ครั้งหนึ่งในขณะที่ท่านไส บาบาเดินทางไปนอกประเทศ "ผู้วิเศษ" หรืออันที่จริงน่าจะเรียก "หมอผี" ผู้นี้เป็นผู้มีวิชาทางแบบ ตันตระ สอนวิชาเกี่ยวกับเรื่องเพศชั้นต่ำ ๆ เท่านั้น แต่เขาก็อวดอ้างว่าแนวทางปฏิบัติของเขาเป็นวิธีลัดตรงไปสู่ความพ้นหรือวิมุติได้อย่างฉับพลัน แต่อันที่จริงแล้ว มันเป็นหนทางที่มีอันตรายอย่างยิ่งทีเดียว ถ้ามองดูเผิน ๆ แล้ว เจ้าหมอผีผู้ปฏิบัติลัทธิตันตระนี้ เป็นผู้มีลักษณะท่าทางน่าเคารพนับถือมาก คล้าย ๆ กับว่าเขาเป็นพระพุทธเจ้า

อีกองค์หนึ่งฉะนั้น เขาครองผ้าสีหม่น มีลักษณะท่าทางแจ่มใสดียิ่ง แต่ทว่าเบื้องหลังเขาเต็มไปด้วย ราคะตัณหาและการตีสองหน้าอย่างชาญฉลาดชนิดแกมโกง การปฏิบัติทางโยคะของเขาก็มีจุดประสงค์เพื่อให้ได้รับความสำราญบานใจทางเพศ โดยใช้อำนาจการสะกดจิตเข้าช่วยให้ได้รสชาติดังกล่าวนั้นเพิ่มขึ้นนั่นเอง

บุคคลผู้นี้มีอำนาจสะกดจิตรุนแรงพอดูเหมือนกัน ลูกศิษย์ของเขาส่วนใหญ่ ก็มาจากนอกประเทศอินเดียทั้งสิ้น ในบรรดาบุคคลดังกล่าวนั้น มีสตรีสาวรูปร่างน่ารักผู้หนึ่งมาจากตะวันออกไกลได้เล่าเรื่องให้เราฟังว่า ตอนที่เธออยู่ในอาศรมของเขานั้น เมื่อหมอผีคนนี้ได้มาหาเธอครั้งแรก เธอก็รู้สึกทันทีว่ามีอำนาจลึกลับอย่างหนึ่ง คล้าย ๆ กับมือที่มองไม่เห็น มาดึงและดันขาอ่อนของเธอทำให้เธอต้องเดินเข้าไปหาเขาจนได้ ด้วยความตกใจ เธอก็นึกถึงท่านไส บาบา และอธิษฐานจิตขอให้ท่านสวามีช่วยเธอด้วย ในที่สุดอำนาจสะกดของหมอผีก็สิ้นฤทธิ์ เธอหลีกออกมาจากหมอผีคนนั้นได้ และในไม่ช้าก็หลบหนีออกมาจากสถานที่ของเขาเลย

อีกรายหนึ่งเป็นหญิงสาวชาวฮอลันดา ได้เคยมาอยู่ ณ ที่ใกล้กับท่านไส บาบาพักหนึ่งแล้ว บังเอิญในระหว่างนั้นเธอได้ยินข่าวว่า ผู้มาจากประเทศตะวันตกโดยมากมักจะไปหาโยคีผู้นี้กันทั้งนั้น ตอนนั้นเธอยังไม่รู้อะไรแน่นอนจึงได้ตกลงใจลองไปหาเขาดู ทั้งนี้ก็เพราะความอยากรู้อยากเห็นเสียมากกว่า พอเธอไปถึงสถานที่ของเขาแล้วไม่นาน หมอผีผู้มีหน้าตาท่าทางอันน่านับถือเหมือนพระพุทธเจ้า (Buddha like) ผู้นี้ก็บอกให้เธอเข้าไปรออยู่ใน ห้อง ๆ หนึ่งและถอดเสื้อผ้าของเธอออกให้หมด ตอนนี้เธอรู้สึกประหวั่นพรั่นใจบ้างแล้ว แต่ก็ยังทำตามที่เขาสั่งและนั่งรออยู่บนเตียงเพราะคิดว่า อาจจะมีแพทย์ที่เป็นผู้หญิงด้วยกันมาตรวจร่างกายเธอก็เป็นได้

แต่แล้ว โยคีหมอผีผู้นี้กลับเป็นผู้เข้ามาในห้องนั่นเอง เขาบอกกับเธอด้วยน้ำเสียงบังคับว่าให้เธอนอนหงายแผ่ลงบนเตียงในท่าศพอาสนะ โดยเขาบอกว่าต้องการจะทดสอบอาการสะท้อนของกล้ามเนื้อของเธอตลอดจนถึงความสามารถในการผ่อนคลาย (ของกล้ามเนื้อ) ด้วย ต่อจากนั้นเขาก็ให้เธอฝึกหัดการผ่อนคลาย

และวิธีการสูดลมหายใจ แล้วก็ลงมือนวดตามร่างกายของเธอเป็นการใหญ่ แต่เมื่อนวดไป ๆ เธอก็รู้สึกว่ามันเป็นการกระตุ้นความต้องการในเรื่องเพศมากขึ้นทุกที เธอเริ่มแปลกใจ ตกใจ และรู้สึกหวาดกลัวมากขึ้นเป็นลำดับ

หลังจากนวดไปได้พักหนึ่ง หมอผีโยคีก็กล่าวว่า "ร่างกายของเธอหมดความรู้สึกเสียแล้วไส บาบา ได้ฆ่าเธอเสียแล้วล่ะ แต่งตัวเข้าตามเดิมเถิด" ท่าทางเขาเต็มไปด้วยความโกรธอย่างรุนแรง แล้วเขาก็ออกจากห้องไป

ครั้นแล้วก็มีหญิงอินเดียผู้หนึ่งเข้ามาในห้อง และบอกให้เธอทราบว่า ตนเป็นศิษย์ที่สำเร็จวิชาชั้นสูงของโยคีหมอผีผู้นั้น ท่านโยคีได้บอกให้ตนมาสอนวิธีปฏิบัติโยคะให้เธอเพื่อจะได้ทำให้ร่างกายของเธอ มีพลังอันมีชีวิตชีวาไหลเข้ามา จะทำให้รู้สึกชุ่มชื่นพร้อมที่จะรับการสอนโยคะขั้นพิเศษจากโยคีผู้นั้นในเวลาต่อไป เธอได้ลองให้หญิงอินเดียผู้นั้นนวดตามตัวของเธอดูพักหนึ่ง แต่ก็ต้องแปลกใจอีก ในเมื่อรู้สึกว่าวิธีการของหญิง

อินเดียผู้นั้นชักจะกลายเป็นการกระตุ้นให้เธอสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองยิ่งขึ้นทุกที

คืนนั้นเธอนอนหลับ และฝันเห็นหมอผีผู้นั้นมาปรากฏในความฝันอยู่ตลอดเวลา เธอได้พยายามต่อสู้กับอิทธิพลของเขาโดยออกชื่อท่านไส บาบา และขอให้ท่านมาช่วยเธออยู่ตลอดเวลาเหมือนกัน ในที่สุดอำนาจของไสยศาสตร์ดำก็หมดฤทธิ์และพ่ายแพ้ ไม่สามารถจะครอบงำจิตใจเธอได้ รุ่งเช้าเธอกระโดดขึ้นรถประจำทางคันแรกที่ผ่านมาข้างหน้าสถานที่ของเขาทันที โดยไม่ต้องดูป้ายกันละว่ามันจะพาเธอไปไหน

อีกรายหนึ่งเป็นชายหนุ่มเคราดกจากอเมริกา ได้เคยไปอยู่ที่อาศรมของหมอผีคนนี้มาแล้วเหมือนกันเป็นเวลาสองสามสัปดาห์ เขาบอกกับข้าพเจ้าว่าโยคีตัวร้ายคนนี้ได้บอกกับเขาว่าตนมีอำนาจที่จะครอบงำจิตใจของผู้เป็นศิษย์ได้อย่างเต็มที่ ถ้าศิษย์ผู้นั้นได้อยู่กับตนเป็นเวลานานพอ บุคคลผู้ที่ตกอยู่ในอำนาจสะกดของเขาถึงขนาดนั้นแล้ว เขาจะสั่งให้ไปฆ่าใคร ๆ ที่กีดขวางทางเขาก็ได้ ชาวอเมริกันผู้นี้ได้กล่าวเสริมว่ามีหลายคนใน

อาศรมของหมอผีผู้นี้รู้กันดีว่า มีศิษย์ของเขาคนหนึ่งกำลังได้รับการฝึนฝน โดยการถูกสะกดจิตให้มาฆ่าท่านไส บาบา เป็นธรรมดาที่ความมืดจะต้องเกลียดความสว่างที่จะมาขับไล่มันออกไปฉันใด โยคีหมอผีผู้มีวิชาทางไสยศาสตร์ดำผู้นี้ก็เกลียดชังท่านไส บาบา ผู้เปรียบเหมือนแสงสว่าง ได้ทำให้แผนการอันเลวร้ายของเขาต้องล้มเหลวไปหลายครั้งแล้ว

นี่แหละคือการต่อสู้กันโดยพลังด้านใน เราเองไม่มีทางทราบได้เลย ท่านไส บาบาจะต้องผจญและต่อสู้กับภัยมืดเช่นนี้ ทั้งของหมอผีคนนี้ และของผู้มีพลังอันชั่วร้ายคนอื่นต่อไปอีกสักกี่รายและเป็นเวลานานเท่าใด การต่อสู้ขับเคี่ยวกันเช่นนี้ดำเนินไปในมิติที่อาจเรียกได้ว่าแดนสนธยาไม่มีใครในบรรดาปุถุชนอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ทั้งหลายจะรู้ได้เลย แต่ก็เป็นโชคดีอยู่บ้างที่ว่า ในบั้นปลายพลังของฝ่ายขาว คือธรรมก็จะต้องมีชัยต่อพลังของฝ่ายดำอันเป็นฝ่ายอกุศลเสมอ

แต่ในรายที่วางยาพิษท่านไส บาบา ครั้งนี้ อาจไม่ใช่เป็นการกระทำของหมอผีทางไสยศาสตร์ดำก็ได้

คืออาจจะเกิดขึ้นจากความคิดอุตริลองดีของคนใจโหดบางคน ซึ่งอยากจะทดลองดูความสามารถของท่าน โดยเอาชีวิตของท่านเข้าเสี่ยง เพื่อทดสอบพลังของท่านนั่นเอง

คืนต่อมาหลังจากที่ ดร. ซันเดอร์ ราว ได้ยื่นคำขู่ทำนองคำขาดแก่ท่านสวามีไปแล้ว คืนนั้นเขาก็ฝันว่าเขาได้เอาน้ำพรมลงบนขาของท่านสวามี เขาคิดว่าความฝันของเขาครั้งนี้ อาจเกิดมาจากนิวรณ์ของเขาเองก็ได้ ทั้งนี้เพราะก่อนหน้านี้หลายปีมาแล้ว เขาได้เคยเห็นท่านใช้น้ำพรมขาข้างที่เป็นอัมพาตของท่านด้วยตนเอง แล้วโรคนั้นก็หายไป เขาจึงคิดว่าอาจจะเป็นความฝันเพื่อตอบสนองความต้องการของเขาในเวลาตื่นก็ได้ หรือว่าบางทีก็อาจจะเป็นนิมิตบอกอนาคตว่า จะเป็นเช่นนั้นจริงก็ได้เหมือนกัน

วันรุ่งขึ้น หลังจากที่ได้ทำงานอยู่ในห้องผ่าตัดในตอนเช้าแล้ว เขาก็ไปที่ไวท์ฟิลด์เพื่อดูอาการท่านสวามี ตอนนี้ปรากฏว่าอาการของท่านกลับร้ายแรงยิ่งขึ้นกว่าเดิม เขาได้ทดสอบปฏิกิริยาของกล้ามเนื้อดู ก็พบ

ว่าอาการของโรคอัมพาตได้เขยิบสูงขึ้นไปตามขาของท่านอีก เวลา ๖ โมงเช้ามาถึงแล้วก็ผ่านไป แต่เขาก็ไม่กล้าทำตามที่เขายื่นคำขาดไว้ให้แก่ท่านเมื่อวานนี้ ก็ใครเล่าจะอาจหาญไปบังคับฝืนใจคนผู้ศักดิ์สิทธิ์อย่างท่านได้

แต่ทุกคนก็รู้สึกเหมือนกับว่า ตนกำลังจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว การดูอยู่เฉย ๆ ปล่อยให้ท่านทรมานไปคนเดียว โดยไม่ได้ช่วยเหลือปฏิบัติอะไรให้บ้างเลยนั้นเป็นการทรมานใจกันอย่างร้ายแรงจริง ๆ เมื่อไรหนอท่านจึงจะรักษาตนเองสักที ? และข้อสำคัญก็คือ เมื่อเวลาล่วงไป ๆ อาการของท่านก็เพียบหนักลงเช่นนี้ ท่านจะสามารถรักษาตนเองให้หายได้จริง ๆ ละหรือ ?

ตอนหนึ่งท่านสวามีอยู่ในห้องน้ำ บรรดาสาวกก็ปรึกษากันถึงเรื่องที่ต่างคนต่างก็วิตกกังวลอยู่ในใจเหมือน ๆ กัน ดู ๆ ไปก็เป็นเรื่องน่าสลดใจอยู่บ้าง ที่เขาเหล่านั้นมีศรัทธาในตัวท่านออกจะง่อนแง่นคลอนแคลนเต็มที แต่ ดร. ซันเดอร์ ราว ก็ต้องยอมรับว่าในใจของเขาเองเวลานั้นก็ชักจะลังเลหรือว่าโลเล เช่นเดียวกับสาวกคนอื่น ๆ ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าบางครั้ง ฝ่ายดำ

หรืออกุศลก็อาจมีอำนาจขึ้นมาได้ชั่วระยะหนึ่งเหมือนกัน เราจะเห็นความจริงข้อนี้ได้จากเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ เช่นที่เกี่ยวกับพระเยซูไครสต์ ตอนที่พระองค์ต้องถูกจับตัวไปแล้วก็ถูกเยาะเย้ย ทรมาน จนในที่สุดก็ถูกตรึงไม้กางเขน ในตอนหลังนี้เอง ที่พระองค์ได้ร้องออกมา ขณะที่ถูกตรึงอยู่บนไม้กางเขนว่า "ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า เหตุใดพระองค์จึงทอดทิ้งข้าพเจ้าเสียเล่า ?" เป็นอันว่า ทั้ง ๆ ที่มีฤทธิ์อำนาจนานาประการ พระเยซูไครสต์ ก็ต้องถึงแก่กรรมด้วยน้ำมือของศัตรูของพระองค์จนได้

รักษาตนเองให้หายทันที

ท่านสวามีได้ออกมาจากห้องน้ำแล้ว โดยลากขาที่เป็นอัมพาตของท่านตามหลังมาด้วย ดร. ซันเดอร์ ราว โกคัค และสาวกหนุ่มคนหนึ่งชื่อมูราลิ ได้รีบวิ่งไปช่วยพยุงท่านมานั่งบนเก้าอี้ พี่ชายคนหนึ่งของท่านสวามีวางแก้วน้ำดื่มไว้บนโต๊ะข้าง ๆ ตัวท่าน ตอนนี้นายโจเอ็ล (มนุษย์สายรุ้ง) ไม่ได้อยู่ที่นั่น แต่ส่วนมากของสาวก

ที่ได้เห็นท่านเป็นโรคร้ายแรงครั้งนี้ ก็ได้อยู่ที่นั่นกันเกือบทุกคน

สักพักใหญ่ ท่านสวามีก็ได้ดื่มน้ำไปเล็กน้อย ครั้นแล้วท่านได้พูดเป็นทำนองว่า "ฉันรับมามากแล้วนะเอาละ! พอกันที" พร้อมกันนั้น นัยน์ตาของท่านก็มีแววประกายแจ่มใส แสดงอำนาจในตัวอีกครั้งหนึ่ง พอได้ยินเช่นนี้ สาวกทุกคนในที่นั้นก็ชะงัก และคอยตั้งใจดูเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นอย่างใจจดใจจ่อ

ท่านสวามีเอานิ้วมือจุ่มลงไปในแก้วน้ำแล้วก็พรมน้ำลงบนขาข้างขวาของท่านซึ่งเป็นอัมพาต เสร็จแล้วท่านก็เหยียดเท้าออก และสะบัดไปมาให้ทุกคนเห็น แสดงว่ามันหายดีและใช้การได้ดังเดิมแล้ว ตอนนี้มีเสียงถอนหายใจด้วยความโล่งอกจากทุกคนที่จ้องตาเป๋งอยู่ที่นั้น ครั้นแล้ว ก็มีเสียงอุทานดังลั่นด้วยความปีติยินดีของคนทั้งหลาย ดังลั่นไปทั้งห้อง

ก่อนที่ท่านสวามีจะใช้น้ำพรมขาข้างซ้ายของท่าน ดร. ซันเดอร์ ราว ก็รีบเล่าให้ท่านสวามีฟังถึงความฝันของตน เมื่อคืนและถามว่า ท่านจะให้เขาเอาน้ำพรมลง

บนขาของท่านเหมือนดังในฝันนั้นได้ไหม "ได้ซิ ถ้าฉันเสกให้เธอมีพลังเสียก่อน" ท่านไส บาบาตอบ และยื่นถ้วยแก้วน้ำให้ ดร. ราว

ดร. ราวได้เอานิ้วจุ่มลงในถ้วยแก้ว และพรหมน้ำลงบนขาข้างซ้ายของท่านสวามีสองสามหยด ซึ่งก็ได้ผลเป็นปาฏิหาริย์เช่นเดียวกับขาข้างขวาเหมือนกัน ท่านสวามีเหยียดขาซ้ายของท่านออก และสะบัดไปมาเป็นปกติเช่นเดิม ครั้นแล้วท่านก็ลุกขึ้นยืน และเดินไปมาในห้องนั้นอย่างหน้าเฉยตาเฉย คล้าย ๆ กับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นแก่ท่านมาก่อนเลยฉะนั้น

ทุกคนในที่นั้นมีน้ำตานองหน้าโดยทั่วกัน มันเป็นน้ำตาแห่งความปีติยินดีสุดที่จะพรรณนาออกมาเป็นคำพูด หัวใจของทุกคนพองโตด้วยความปลาบปลื้ม แน่นอนในหัวใจทุกดวงเวลานั้น ดังก้องอยู่ด้วยเสียงเพลงขอบคุณสวรรค์อย่างมิรู้ลืมเลือน

ตามรอยบาท

จงรู้ ตัวว่า เป็นอะไร
แล้วเจ้า จะไม่ ยึดมั่น
ในร่าง กายนี้ ว่ามัน
เป็นตัว เจ้านั้น อีกเลย
แต่นั้น เมื่อกาย ได้ทุกข์
เจ้าจะ เป็นสุข วางเฉย
ร่างกาย เจ็บป่วย เช่นเคย
เจ้าจะ ไม่เอ่ย คร่ำครวญ
จงรู้ ว่าอัน ตัวเจ้า
เป็นเงา ของพระ ล้วน ๆ
จงเชื่อ มั่นไว้ ไม่ควร
เรรวน หลงสิ่ง มายา
ไม่มี อันตราย ใด ๆ
ทำร้าย เจ้าได้ ดอกหนา
ในเมื่อ เจ้าเป็น ฉายา
ติดตาม บาทา พระองค์

พระผู้ เป็นเจ้า เนาใน
สัจธรรม อำไพ สูงส่ง
หากใจ เจ้านั้น มั่นคง
ไม่ต้อง พะวง อันตราย

ตามรอย บาททำน ไปเทอญ
ข้ามโขด เขาเขิน ทั้งหลาย
ลงหุบ เหวได้ ไม่วาย
น้ำไฟ ไม่กราย บีฑา

ชีวิต ขึ้น ๆ ลง ๆ
เจ้าปลง — ได้ไม่ — ถือสา
มลทิน ธุลี นานา
ห่างไกล วิญญาณ เจ้าเอย

สัตยา ไส บาบา

บทที่ ๓๐

อวตารทรงม้าขาว

ในที่ สงัด เรามอง
เห็นทอง— คำอยู่ ที่นั้น
ในความ สงบ เราพลัน
ได้ยิน คำมั่น สัญญา
คำนี้ มีมา ก่อนเก่า
ให้เรา จำไว้ ทั่วหน้า
จะมี องค์อะ— วะตารมา
ขี่ม้า สีขาว วาววาม
ท่านจะ มาปลด เปลื้องทุกข์
คราวเกิด กลียุค ขวากหนาม
ปราบพลัง ชั่วร้าย เลวทราม
สร้างความ ผาสุก สืบไป

เอ.อี.

คำพยากรณ์เหตุการณ์ในอาฟริกา

"คุณจงไปที่ปุตตปารตีใน ๔ หรือ ๕ วันนี้นะ" ท่านสวามีบอกข้าพเจ้าในขณะที่ท่านเดินผ่านมา โดยนำหน้านักศึกษากลุ่มใหญ่ เพื่อไปขึ้นรถประจำทางที่จะนำเขาไปสู่ปุตตปารตี ท่านสวามีเองก็จะไปกับเขาด้วยเหมือนกัน นักศึกษาเหล่านั้นยอมอยู่ที่นั่น และกลับช้ากว่าผู้อื่นก็ด้วยความประสงค์ดังกล่าวนี้เอง บางคนจะพักอยู่ที่อาศรมที่ปุตตปารตีได้เพียง ๒—๓ วันเท่านั้นก็ต้องรีบกลับบ้านทันที

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงคาดว่าท่านไส บาบาคงจะบอกข้าพเจ้าโดยทางอ้อมว่า จะมีที่ให้เราอยู่ที่อาศรมนั้น หลังจากที่นักเรียนกลุ่มแรกได้เดินทางกลับภูมิลำเนาไปแล้ว วันนี้ท่านพูดกับข้าพเจ้าพร้อมกับยิ้มอย่างแจ่มใส ซึ่งแสดงว่าบางทีการ "เข้าโรงซ่อม" ของเราคงจะยุติลงได้แล้ว อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็อดนึกไปในทางที่เห็นแก่ตัวไม่ได้อยู่ดี คือเราอยากจะให้เป็นเหมือนสมัยก่อนเหลือเกิน สมัยที่ท่านมักจะชวนข้าพเจ้า หรือบางที

ก็ไอริสด้วย นั่งรถเดินทางไปกับท่านเป็นกลุ่มเล็กๆ เท่านั้น

ข้าพเจ้าเดินกลับมาที่เรือนพักของเรา ซึ่งในตอนนี้ เมื่อนักศึกษากลับกันหมดแล้ว ก็รู้สึกว่าเปล่าเปลี่ยวและวังเวงไปถนัดใจ นางช้างไสคีตา ยังคงอยู่ใต้ต้นไม้เช่นเดิม มีน้ำตาไหลเป็นทางลงมาตามงวงของมัน ท่าทางมันเต็มไปด้วยความหงอยเหงาเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งก็มักเป็นเช่นนี้เสมอ ในระหว่างที่ท่านไส บาบาไม่อยู่

"ไม่ช้าท่านไส บาบาก็จะกลับมาดอกนะ คีตา" ข้าพเจ้าพูดเป็นเชิงปลอบใจนางช้าง ซึ่งอันที่จริงก็คงจะปลอบใจตนเองด้วยเหมือนกัน เสียงลิงตัวหนึ่งร้องเจี๊ยกจ๊ากอยู่บนต้นไม้ใกล้ๆ นั้น ท่าทางมันรู้สึกว่าจะไม่แคร์อะไรในโลก ใครจะมาหรือว่าจะไป ก็เป็นเรื่องของคน คือไม่ใช่เรื่องของลิง

ต่อมาอีกสามวัน เราก็ได้มีโอกาสนั่งรถแท็กซี่ร่วมไปสู่ปุตตปารตีกับ ดร. ซี จี ปาเต็ล และภรรยาของเขา อันที่จริงก็ยังไม่ถึงเวลา "สี่หรือห้าวัน" ที่ท่านสวามีบอก แต่เนื่องจากค่าโดยสารแท็กซี่แพงมาก เราจึงถือ

โอกาสไปกับเขาด้วยเลยทีเดียว พร้อมกับหวังว่าท่านคงไม่ว่าอะไรเรานักหนา

ดร. ปาเต็ลผู้นี้ได้เคยอยู่ในประเทศอูกานดา ในทวีปอาฟริกามาแล้วหลายปี โดยเป็นที่ปรึกษาในทางแพทย์คนหนึ่งของประธานาธิบดีอามิน ก่อนที่จะมีการขับไล่คนชาวอินอาเซียออกจากประเทศอย่างขนานใหญ่ ปัจจุบันนี้สองสามีภรรยามาอยู่ในอินเดียแล้ว

ในระหว่างที่เรานั่งรถมาด้วยกันเป็นระยะทางกว่า ๑๐๐ ไมล์มาสู่ปุตตปารตีนั้น ดร. ปาเต็ลได้เล่าเรื่องที่น่าสนใจให้เราฟังเกี่ยวกับประสบการณ์ ของเขาในประเทศอูกานดา ตลอดจนถึงคำพยากรณ์ของท่านไส บาบาซึ่งเตือนเขาและคนอื่น ๆ ให้เตรียมตัวรับการถูกขับไล่ออกไว้ให้ดี

ในระหว่างปี ๑๙๖๘ อันเป็นปีที่ท่านไส บาบาได้เดินทางไปอาฟริกา และได้พบกับประธานาธิบดีอีดี้ อามินนั้น ท่านได้เตือน ดร. ปาเต็ล และสาวกของท่านอีกหลายคนซึ่งอยู่ในอูกานดา ให้จัดแจงเตรียมข้าวของเดินทางออกนอกประเทศเสียแต่เนิ่น ๆ ท่านบอกว่า

ภายในเวลา ๔ ปี ชาวอินเดียทั้งหมดจะถูกบังคับให้เดินทางออกไปจากอูกานดาโดยด่วน ดังนั้นจึงสมควรที่เขาจะเตรียมตัวไว้แต่เนิ่น ๆ จะได้มีเวลาขนข้าวของทรัพย์สมบัติติดตัวไปได้บ้าง เพราะไม่เช่นนั้น จะเอาอะไรไปด้วยไม่ได้เลย แต่ปาเต็ลกับพวกฟังแล้วก็ไม่สนใจที่จะทำตามคำตักเตือนของท่าน เพราะสภาพของเหตุการณ์ตอนนั้น ทำให้เขาทุกคนเห็นว่า การที่ชาวอินเดียจะถูกไล่ออกจากอูกานดานั้น ดูเป็นเรื่องเหลือเชื่อจริง ๆ

โดยปกติ ดร. ปาเต็ล หรือไม่ก็ภรรยาของเขาจะเดินทางจากอูกานดามาอินเดีย แวะมานมัสการท่านไสบาบาอย่างน้อยปีละครั้ง และทุกครั้งท่านก็จะเตือนเขาซ้ำถึงคำพยากรณ์ของท่านอีกครั้งหนึ่ง โดยชี้ให้เห็นว่าเวลาที่ชาวอินเดียจะต้องถูกขับไล่ออกจากอูกานดานั้นใกล้เข้ามาทุกขณะแล้ว แต่จนแล้วจนรอด ดร. ปาเต็ลก็ยังไม่แยแสหรือสนใจที่จะทำตามที่ท่านเตือน

ในที่สุด ท่านก็เตือนเป็นครั้งสุดท้าย โดยกำชับว่าเหลือเวลาอีกเพียงสามเดือนเท่านั้น ตอนนี้ความผันผวนของเหตุการณ์ในอูกานดา เริ่มแสดงตัวออกมาให้

เห็นว่า มีแนวโน้มจะเป็นจริงตามที่ท่านเตือนแน่แล้ว ปาเต็ล จึงรีบกระหืดกระหอบเตรียมตัวอย่างขนานใหญ่ ซึ่งก็เกือบจะไม่ทันการ เพราะเขาสามารถจะโอนเงินออกมาได้เกือบหมดเท่านั้น ส่วนทรัพย์สมบัติที่เป็นสิ่งของซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก ต้องถูกทอดทิ้งไว้ในอูกานดาหมด อันที่จริง เขาก็คิดว่าการที่เขาและภรรยายังหนีเอาชีวิตรอดออกมาได้นี้ ก็เป็นเพราะพระมหากรุณาของพระผู้เป็นเจ้าอย่างเหลือหลายแล้ว ทั้งนี้เพราะ ดร. ปาเต็ล ได้รู้เรื่องราวส่วนตัวของประธานาธิบดีอิดีอามินมากเกินไป ทำให้อามินต้องการจะ "เก็บ" เขาเสียเพื่อมิให้ความลับของตนแพร่งพราย

ดร. ปาเต็ลได้กล่าวอย่างเสียใจว่า "นี่ถ้าผมเชื่อและกระทำตามคำตักเตือนของท่านสวามีเสียในครั้งแรก หรือครั้งที่สอง หรือแม้ครั้งที่สาม ผมก็คงจะขายทรัพย์สมบัติทั้งหมด และโอนเงินออกนอกประเทศได้ทั้งหมดเช่นเดียวกัน และยิ่งกว่านั้นผมกับภรรยาก็คงจะไม่ต้องหนีหัวซุกหัวซุนออกนอกประเทศ เกือบจะเอาชีวิตไม่รอดแบบนี้เลย"

ทุกคนมีเสรีภาพที่จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ได้

เรื่องทั้งหมดนี้แสดงว่า พระผู้เป็นเจ้าสามารถเห็นเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้ดี และก็สามารถจะให้คำตักเตือนแก่สาวกของท่านได้ด้วย แต่นั่นแหละเมื่อตักเตือนไปแล้ว ท่านก็ไม่สามารถจะบังคับหรือฝืนใจให้เขาเชื่อหรือทำตามได้ ทุกคนมีเสรีภาพที่จะตัดสินอนาคตของตนเองและเลือกทางเดินของตนเอง นี้เป็นความจริงทั้งในด้านทางโลกและทางวิญญาณ

ตอนนี้รถของเราได้แล่นมาถึงภูมิประเทศที่ราบเรียบโดยทั่วไป นอกจากมีเนินเขาโล้น รูปร่างแปลกนัยน์ตา แลดูคล้าย ๆ กับกระดูกสันหลังทำด้วยหินสีเหล็กของมังกรศักดิ์สิทธิ์อะไรสักอย่างหนึ่ง ทำหน้าที่รักษาช่องทางที่นำไปสู่ "ปราสาทแห่งความสงบ" ฉะนั้นถนนตอนนี้เริ่มวกเวียนเข้าไปสู่หมู่บ้านโบราณ ซึ่งไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงอะไร หลังจากที่เราได้เดินทางมาครั้งสุดท้าย—หรืออันที่จริงก็อาจไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรเลยตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์มาแล้วก็ได้ แต่ระยะทางสองสามไมล์ก่อนจะถึงจุดหมายปลายทาง สภาพพื้นถนนก็มีการ

เปลี่ยนแปลงบ้าง ทำให้รถของเราสามารถใช้เกียร์สูงได้เกือบตลอดเวลา

ครั้นแล้วเราก็มาถึงจุดหมายปลายทาง เราเห็นกำแพงสูงอยู่ทางด้านหนึ่ง ซึ่งแต่ก่อนกำแพงนี้ยังไม่มี อีกข้างหนึ่งเป็นร้านตลาดมีแผงและร้าน ซึ่งปลูกอย่างง่ายๆ รถเราได้เลี้ยวเข้าประศันตินิลยัมโดยทางเข้าทางใหม่ บ้านรูปทรงต่ำปลูกอยู่กันเป็นชั้นๆ ขึ้นไป ซึ่งแต่ก่อนอยู่ตามแนวด้านหนึ่งของมันทีร์ แลดูคล้ายกับคนคุกเข่าเรียงรายอยู่เป็นแถวยาวนั้น บัดนี้ไม่มีอยู่แล้ว แต่ปรากฏเป็นอาคารที่พักสามชั้นใหญ่โตขึ้นมาแทนที่ อีกด้านหนึ่งก็มีอาคารใหญ่ๆ อีกหลายหลัง ที่เสร็จแล้วก็มี ที่สร้างไปได้ครึ่งหนึ่งก็มี และบางแห่งก็เพิ่งลงรากฐานไว้เท่านั้น

ตัวอาคารที่เรียกว่า มันทีร์ ก็ขยายออกไปด้วยเหมือนกัน หลังคาสวยขึ้นคล้ายๆ กับหลังคาโบสถ์ สีก็เปลี่ยนไป บางแห่งเป็นสีขาว บางแห่งเป็นสีเทาอ่อนและแก่ต่างๆ กัน ตามขอบเป็นสีชมพูและสีเขียวใบไม้น่าดูมาก การตกแต่งนี้ยังไม่เสร็จ แต่ก็ทำให้เกิดความ

ประทับใจได้เป็นอย่างดี—ทำให้รู้สึกว่าสมควรเป็นโบสถ์อันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง

ชายร่างเล็กแต่รูปร่างค่อนข้างอ้วน ซึ่งสวมแว่นตาคนหนึ่งเป็นผู้จัดหาที่พักให้เรา ซึ่งเป็นห้องชั้นล่างมีเฉลียงกว้างขวาง และมีเตียง ๒ เตียง เขายังได้จัดหาที่นอนและข้าวของเครื่องใช้อีกหลายอย่าง เพื่อความสะดวกสบายของเรา บุคคลผู้นี้ชื่อ ศรีจรัญชีวี แปลว่า ท่านผู้มีชีวิตอยู่ตลอดกาล เขาเป็นผู้เอื้อเฟื้อต่อเรามากตลอดเวลาที่เราพักอยู่ที่นั่น—ขอให้เขาจงเป็นผู้ "อยู่ไปตลอดกาล" สมดังชื่อของเขาเถิด

ถึงแม้ว่าเมื่อดูจากภายนอก หมู่บ้านที่เป็นอาศรมประศันตินิลยัมจะเปลี่ยนไปมากก็ตาม แต่วิถีการดำเนินชีวิตภายในอาศรมก็ยังคงเป็นเหมือนกับในสมัยเก่าก่อนนั้นเกือบทั้งหมด ขณะที่เราเปิดกระเป๋าเดินทางรื้อข้าวของที่ติดตัวออกมาใช้นั้น ก็ถึงเวลาเริ่มร้องเพลงภชันในตอนค่ำพอดี ดังนั้นเราจึงออกไปที่อาคารมันทีร์กับเขาด้วย ในระหว่างทางเราได้ผ่านหอประชุมอันใหญ่โตและสง่างามตั้งอยู่ ณ ที่ซึ่งแต่ก่อนมีแต่เพียงโรงโถงสำ-

หรับพักนอนเท่านั้น ในขณะที่ไอริสกำลังไปจัดแจงที่พกของเธอทางด้านผู้หญิงอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็ไปที่ด้านผู้ชายในหอสวดมนต์ และแทรกตัวเองเข้าไปในหมู่คนที่มาประชุมกันสวดมนต์ที่เฉลียงของมันทีร์นั้น

จากที่ที่ข้าพเจ้านั่ง ข้าพเจ้าสามารถเห็นประตูซึ่งท่านสวามีมักจะออกมา หลังจากที่ท่านเสร็จจากการพบปะกับผู้มาหาเป็นการส่วนตัวแล้ว แต่บางครั้งท่านก็ออกมาจากที่อยู่ของท่านซึ่งอยู่ชั้นบน ตอนนี้ข้าพเจ้ารู้สึกกระวนกระวายใจ ไม่ทราบว่าท่านจะต้อนรับข้าพเจ้าแบบไหน คือสมมติว่าท่านจะต้อนรับหรือทักทายข้าพเจ้านะ เพราะบางทีท่านอาจจะไม่ทักทายต้อนรับเลยก็ได้ สาเหตุก็คือข้าพเจ้าได้มาถึงที่นี่ก่อนเวลาที่ท่านกำหนดไว้นั่นเอง

พักหนึ่ง ประตูก็เปิดออก และร่างๆ ในเสื้อคลุมสีแดงก็ค่อยๆ เคลื่อนไหวตามเฉลียงมายังที่ที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ ท่านสวามีหยุดเดินและทักทายกับคนที่นั่งอยู่สองข้างทางบ่อยๆ เหมือนกัน แม้ข้าพเจ้าจะรู้สึกใจเต้นด้วยยังไม่ทราบว่า ท่านจะต้อนรับหรือทักทายข้าพเจ้า

แบบไหนก็ตาม แต่การได้เห็นท่านก็เช่นเคย ทำให้เกิดความอบอุ่นในใจอย่างบอกไม่ถูก

ในที่สุดท่านก็เห็นข้าพเจ้านั่งอยู่ปลายเฉลียงรู้สึกว่านัยน์ตาของท่านเป็นประกายวาวขึ้น ซึ่งข้าพเจ้าคิดเอาเองนะว่าท่านคงจะประหลาดใจก็เป็นได้ ท่านเดินมาหยุดตรงหน้าข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้าก้มลงสัมผัสเท้าของท่าน อันเป็นการแสดงความเคารพอย่างสูง ครั้นแล้วท่านก็ถามข้าพเจ้าว่าเดินทางมาอย่างไร พักอยู่ที่ไหน สะดวกสบายดีไหม ซึ่งเป็นทำนองแม่ที่รักลูกถามลูกที่มาถึงก่อนกำหนดไปหน่อยนั่นแหละ โล่งอกไปที! ไม่มีอาการไม่พอใจอยู่เลย

ต่อจากนั้นท่านก็เดินออกไปข้างนอก คือไปที่กลุ่มประชาชนที่นั่งอยู่บนพื้นทรายข้างหน้ามันทีร์ ตอนนี้เสียงเพลงภชันได้ดังขึ้นทั้งข้างนอกและข้างใน ทันใดนั้นเสียงเพลงภายในก็ดังขึ้น และมีเสียงกังวาลขึ้นกว่าเดิม ข้าพเจ้ารู้ได้ทันทีว่า ในขณะนี้ท่านได้เข้าไปในมันทีร์ และขึ้นไปร่วมร้องเพลงบนยกพื้นอันเป็นที่ของท่านแล้ว จากหน้าต่างที่เปิดอยู่ข้าพเจ้าสามารถมองเห็น

ท่านนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวสูง พร้อมกับโบกมือประกอบการร้อง ซึ่งทำให้การร้องเพลงของประชาชนเกิดความคึกคัก และมีชีวิตชีวาขึ้นอีกมาก

ภาพนิมิตอวตารทรงม้าขาว

ทันใดนั้นเอง ความคิดของข้าพเจ้าก็เกิดแว็บไปถึงเรื่องๆ หนึ่ง ที่เคยได้รับฟังมาจากสาวกคนสำคัญคนหนึ่งของท่านไส บาบา ซึ่งเป็นสุภาพสตรีชื่อ ฮิลดา ชาร์ลตัน สตรีผู้นี้ได้เคยอยู่ในอินเดียมาประมาณ ๑๖ ปี ในระหว่างนั้นเธอได้ท่องเที่ยวไปในที่ต่างๆ เพื่อหาครูทางวิญญาณหลายต่อหลายแห่งด้วยกัน ก่อนที่จะมาพบท่านไส บาบา เธอได้มาพักอยู่กับท่านชั่วระยะเวลาหนึ่ง ก็ได้กลับไปนิวยอร์คและได้ตั้งศูนย์ขึ้นที่นั่นอันเป็นศูนย์เพื่อการสั่งสอนและการปฏิบัติสมาธิ ตลอดจนถึงการรักษาโรคด้วย ตั้งแต่นั้นมาข้าพเจ้าก็ได้รับฟังผลงานอันน่าอัศจรรย์ของศูนย์แห่งนี้หลายครั้ง จากคนหนุ่มสาวจำนวนหนึ่งซึ่งเดินทางมาจากที่นั่นเพื่อมาพักอยู่กับท่านไส บาบา และต่อมาข้าพเจ้าก็ได้เคยเห็นเรื่องความอัศจรรย์ดังกล่าวด้วยตาตนเอง

แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าใคร่จะเล่าถึงประสบการณ์ของคุณฮิลดาเสียก่อน เรื่องนี้เกี่ยวกับภาพนิมิตที่เธอได้เห็นในห้องสวดมนต์ในขณะที่เธอนั่งดู ท่านไส บาบานั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวสูงของท่านตามปกติ ต่อไปนี้เป็นคำบอกเล่าของเธอเอง :

"ขณะที่ดิฉันนั่งอยู่ในห้องร้องเพลงภชันที่ประดับตกแต่งอย่างสวยงามนั้น หูของดิฉันก็ฟังเสียงร้องเพลงด้วยความปีติยินดีของสาวกของท่าน และนัยน์ตาก็จับจ้องอยู่ที่ท่านไส บาบา ซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้บนยกพื้นข้างหน้า ทันใดนั้นเองก็ปรากฏมีภาพที่สวยงามเหลือเกิน ปรากฏขึ้นเหนือศีรษะท่านไส บาบา เป็นภาพของบุคคลขี่ม้าขาว ตอนที่กล่าวนี้ ดิฉันยังไม่มีความรู้เลยว่า ภาพคนที่ปรากฏนั้นเป็นสัญญลักษณ์ของใคร และมีความสำคัญอย่างไร ต่อมาดิฉันจึงได้ถามผู้ที่พอจะถามได้ว่า ในคัมภีร์ของฮินดู มีเรื่องเกี่ยวกับใครคนหนึ่งที่ขี่ม้าขาวหรือเปล่า ก็ได้รับคำตอบว่ามี และผู้ที่ขี่ม้าขาวนั้นเป็นเทพเจ้าผู้อวตารลงมา ชื่อว่า กาลกิ เทพเจ้ากาลกินี้เองเป็นผู้ที่ประชาชนหวังว่า จะมาช่วยเขาให้รอดพ้นจากมหาภัยได้"

ฮิลดาได้เล่าต่อไปว่า ต่อมานักศึกษาชาวอเมริกัน ผู้หนึ่งได้ช่วยค้นคว้าเรื่อง กาลกิอวตาร จากคัมภีร์ของฮินดูให้เธอ ข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าดังกล่าว ปรากฏว่าตรงกันอย่างน่าอัศจรรย์กับลักษณะของท่านไส บาบา* และยุคสมัยที่เรากำลังมีชีวิตอยู่ในขณะนี้ ซึ่งในคัมภีร์ภาษาสันสกฤตเรียกว่ากลียุค ยุคนี้ได้เริ่มต้นหลังจากการมรณกรรมของท่านพระกฤษณะ เมื่อหลายพันปีล่วงมาแล้ว

ในหนังสือ มหากาพย์ เล่มหนึ่งชื่อ มหาภารตะ ก็มีคำพยากรณ์ไว้ว่า ในระยะที่เป็นกลียุคนี้ จะเกิดมีสิ่งเลวทรามหลายประการเช่น ศีลธรรมเสื่อมโทรม ยา

---

* เล่ากันมาว่า ครั้งหนึ่งท่านไส บาบา ได้นำสาวกคนหนึ่งไปที่ชายฝั่งแม่น้ำ และบอกให้เขากัมลงมองดูเงาในน้ำนั้น ชายผู้นั้นได้กล่าวในเวลาต่อมาว่า เขาได้เห็นภาพเงาของท่านสัตยาไส บาบา สะท้อนอยู่ในน้ำนั้น และต่อจากนั้นก็ได้เห็น อวตาร ทั้ง ๑๐ องค์ตามลำดับที่กล่าวไว้ในคัมภีร์ ปุราณะ นั้นอีกด้วย ส่วนอวตารองค์สุดท้าย คือ กาลกิ นั้น เขาได้เห็นท่านนั่งอยู่บนหลังม้าสีขาว และมีรูปร่างเหมือนท่านสัตยาไส บาบา เลยทีเดียว ข้อความเรื่องนี้โปรดดูจากหนังสือเรื่อง "สัตยัม ศิวัม สุนทรัม" เล่ม ๑ หน้า ๕๖ ของนายเอ็น กัสตูรี่ ประกอบด้วย หนังสือเล่มนี้จัดพิมพ์โดยมูลนิธิการศึกษาศรี สัตยา ไส ที่ธรรมเกษตร์, บอมเบย์

เสพติดระบาด การฉ้อฉลและการกดขี่ทางการเมือง ทุพภิกขภัย สงคราม ความไม่เชื่อพระผู้เป็นเจ้า ความตกต่ำทางวิญญาณ ความคดโกงและอาชญากรรม ความล้มเหลวของระบบชีวิตในครอบครัวและในสังคม การชิงดีชิงเด่นกันระหว่างชนชั้น ปัญหาคนว่างงาน การอพยพจากท้องถิ่นเดิม การสำส่อนทางเพศ ความเสื่อมในการปฏิบัติธรรมตามหลักพระเวท และความมายาหรือหลอกลวงต่าง ๆ มากมาย

เป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่าส่วนมากของสภาพอันเลวร้ายในรูปแบบต่าง ๆ ดังกล่าวนั้น ได้มีให้เราเห็นอยู่ในทุกศตวรรษนับตั้งแต่เริ่มกลียุคเป็นต้นมา แต่ปัจจุบันนี้ สภาพความเป็นนรกในโลกมนุษย์ทั้งหมดเหล่านั้น มันมาประชุมกันอยู่รอบตัวเราอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันแล้ว แต่ละอย่าง ๆ ก็สำแดงเดชและอิทธิพลอันต่ำทรามของมันมากขึ้นทุกขณะ ยิ่งกว่านั้น เมื่อความรู้ทางเทคโนโลยีอันก้าวหน้าได้ตกไปอยู่ในกำมือของพลังฝ่ายอกุศลแล้วเช่นนี้ มหาภัยอันใหญ่หลวงก็กำลังคืบคลานเข้ามาสู่มนุษย์ชาติทั่วทั้งโลก ใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว

คำพยากรณ์เรื่องอวตาร

แต่จากการค้นคว้าของฮิลดา ชาร์ลตัน เราได้รับคำบอกเล่าว่า ถึงอย่างไร ๆ สถานการณ์ก็ยังไม่ถึงขั้นหมดหวังเสียทีเดียว ในสมัยเมื่อท่านพระกฤษณะยังดำรงชนมายุอยู่ในโลกเมื่อนานมาแล้วนั้น ท่านมหาฤาษีมาร์กันเทยะ ได้บอกพี่น้องสกุลปาณฑพในระหว่างที่เขาเหล่านั้นได้เนรเทศตนเองออกไปอยู่ในป่าใหญ่ว่า ท่านได้สนทนากับพระวิษณุผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นพระเจ้าองค์หนึ่งในองค์หรือว่าภาคทั้งสามของพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ท่านพระวิษณุนี้ เป็นผู้มีหน้าที่ปกปักษ์รักษาสากลจักรวาลให้คงอยู่ การสนทนาครั้งนั้นเกิดขึ้น เมื่อราวสองหรือสามปีก่อนจะเริ่มเข้าสู่กลียุค ในการสนทนานั้น ท่านพระวิษณุกล่าวว่า เมื่อความชั่วร้ายเลวทรามกำเริบเสิบสานหนักขึ้น จนถึงขนาดที่พระผู้เป็นเจ้าทนดูปล่อยไว้ไม่ได้แล้ว แสงสว่างแห่งฝ่ายธรรมก็จะมาปรากฏขึ้นในโลกมนุษย์ โดยท่านพระวิษณุบอกกับพระมหาฤาษีว่า "เมื่อพลังแห่งฝ่ายอธรรมกำเริบหนักขึ้นทุกที ข้าพเจ้าจะมาถือกำเนิดในตระกูลของผู้มีใจเป็น

ธรรมตระกูลหนึ่ง และจะได้ปรากฏร่างเป็นมนุษย์เพื่อจะทำให้เกิดความสงบสุขขึ้นในโลกมนุษย์เสียที ข้าพเจ้าจะทำลายล้างฝ่ายอกุศล ฟื้นฟูศีลธรรมความถูกต้องให้ดำรงอยู่ ข้าพเจ้าจะมาเกิดเป็นมนุษย์ในรูปร่างซึ่งไม่มีใครคิดฝันว่าจะเป็นไปได้ ในเมื่อถึงเวลาที่จะต้องปฏิบัติการกู้โลกให้พ้นภัยพิบัติ โดยจะมาเกิดเป็นอวตารผู้มีผิวกายสีคล้ำ เพราะเป็นอวตารในกลียุคอันดำมืดไปด้วยบาปอกุศล ข้าพเจ้าจะเกิดในตระกูลหนึ่งในอินเดียภาคใต้ อวตารผู้นี้จะมีพลังมหาศาล มีความชาญฉลาดยอดเยี่ยม และมีฤทธาเดชานุภาพมาก อวตารผู้นี้นึกต้องการได้วัตถุใด ๆ ก็จะได้สมประสงค์ทุกอย่าง จะเป็นผู้ประสบชัยชนะด้วยพลังแห่งคุณธรรม จะนำความสงบสุขร่มเย็นมาสู่โลกมนุษย์ จะเปิดศักราชแห่งสัจธรรมขึ้นใหม่ และจะมีผู้มีคุณธรรมแวดล้อม จะท่องเที่ยวไปทั่วโลก และได้รับความนับถือชื่นชมจากผู้มีคุณธรรมทั้งหลายทั่วไป

ประชาชนทั่วโลกจะปฏิบัติตามแนวของอวตารผู้นี้ และต่อจากนั้นโลกก็จะมีแต่ความสงบและรุ่งเรือง ผู้คน

จะหันมาปฏิบัติธรรมตามหลักศาสนากันใหม่ ศูนย์การศึกษาเพื่อเผยแพร่ความรู้เรื่อง "พรหม" ตลอดถึงวัดวาอาราม จะปรากฏขึ้นอีกในที่ทุกหนทุกแห่ง · อาศรมต่าง ๆ เต็มไปด้วยผู้แสวงหาสัจธรรม ผู้ปกครองประเทศต่าง ๆ ในโลก ก็ปกครองแผ่นดินโดยธรรม องค์อวตารจะได้รับความนับถือยกย่องอย่างยิ่งใหญ่"

เปรียบเทียบคำพยากรณ์กับสภาพบัจจุบัน

คำพยากรณ์เรื่อง **กาลกิ** จากคัมภีร์มหาภารตะนี้ ลงรอยกันได้กับข้อความในคัมภีร์ วิษณุปุราณะ ซึ่งเป็นคัมภีร์โบราณที่ได้รับความนับถือทั่วไป ซึ่งในคัมภีร์ปุราณะก็มีระบุไว้ว่า องค์อวตารจะแสดงพลังเหนือมนุษย์ให้ปรากฏในการสถาปนาอาณาจักรแห่งสัจธรรมขึ้นในโลกมนุษย์ ในคัมภีร์ดังกล่าวยังมีข้อความเพิ่มเติมอีกด้วยว่า "บิดามารดาของท่านผู้อวตารนี้จะเป็นผู้บูชาพระวิษณุ และจะอยู่ในหมู่บ้านซึ่งชาวบ้านแถบนั้นบูชาพระกฤษณะ ในรูปผู้เป็นโคปาละ คือผู้ดูแลฝูงวัว (cowherd)"

เย็นวันนั้น ข้าพเจ้านั่งอยู่ที่เฉลียงหอสวดมนต์ พร้อมกับเฝ้าดูรูปร่างอันงดงามของท่านไส บาบา ผู้ซึ่ง "มีลักษณะไม่เหมือนใคร จนไม่มีใครนึกถึงว่าจะเป็นไปได้" ในใจก็ประวัติไปถึงคำพยากรณ์เกี่ยวกับองค์กาลกิอวตาร และก็คิดว่ารูปลักษณะของท่านช่างตรงกันหลายอย่างจริง ๆ ท่านมีผิวคล้ำ ครอบครัวของท่านเป็นผู้นับถือบูชาพระวิษณุ อันที่จริงมารดาและยายของท่าน ก็ได้กระทำพิธีบูชา **พระสัตยานารายณะ** ซึ่งเป็นภาคที่สำคัญของพระวิษณุมาเป็นเวลาหลายเดือน ก่อนท่านไส บาบาเกิด หญิงทั้งสองได้สวดมนต์วิงวอนอย่างใจจดใจจ่อ ขอให้เด็กที่เกิดเป็นผู้ชาย และเมื่อท่านไส บาบาเกิด ท่านจึงได้รับการขนานนามว่า สัตยานารายณะ ต่อมาเมื่อท่านอยู่ในระยะวัย ๑๒—๑๓ ขวบ ได้ประกาศตนว่าเป็นผู้ชื่อ ไส บาบา ท่านจึงเป็นที่รู้จักกันในนามว่า สัตยา ไส บาบา

คำพยากรณ์กล่าวว่า ชาวหมู่บ้านที่องค์อวตารกาลกิ จะมาอุบัติขึ้นนั้นเป็นผู้บูชาพระกฤษณะในภาคที่เป็นโคปาละ ตำบลปุตตปารตีนี้แต่เดิมมีชื่อว่า คอลละ ปัลลิ

ซึ่งแปลว่าหมู่บ้านของนายโคปาละทั้งหลาย ครั้นเมื่อดินแดนที่รุ่งเรืองนี้ได้กลายเป็นแหล่งที่มีแต่จอมปลวกขึ้นระเกะระกะไปหมดซึ่งตามตำนานกล่าวว่า ถูกงูเห่าที่มีฤทธาศักดานุภาพแช่งให้เป็นไปเช่นนั้น หมู่บ้านนั้นก็เลยถูกเปลี่ยนชื่อว่า ปุตตปารตี นอกจากนั้น ชาวบ้านต้องการจะล้างอาถรรพ์อันเกิดจากคำสาปแช่งให้หายไป และให้สถานที่นั้นกลับมีความเจริญรุ่งเรืองในการเลี้ยงโคขึ้นมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง เขาจึงทำการบูชาพระกฤษณะ ซึ่งในตำบลนั้นเรียกท่านว่าโคปาละสวามี นี้คือสถานการณ์ในหมู่บ้าน ตอนที่ท่านไส บาบาเกิด และในแง่นี้ก็เป็นอันว่า สมจริงตามคำพยากรณ์นั้นด้วยเหมือนกัน

อันที่จริง สกุลราชุที่ท่านไส บาบา มาเกิดนั้นก็ได้เป็นผู้สร้างโบสถ์โคปาลสวามี ในหมู่บ้านนั้นเอง นอกจากนั้นปู่ของท่าน คือนายกอนดามะ ราชุ ยังได้อุทิศโบสถ์ในหมู่บ้านนั้นอีกหลังหนึ่ง ให้แก่ชายาของพระกฤษณะ คือพระเทวีสัตยะภามะ ดังนั้นท่านพระกฤษณะจึงได้รับการบูชาถึงสองภาคในหมู่บ้านแห่งนี้

ท่านไส บาบาเอง เมื่อตอนที่ยังเป็นเด็กอยู่ ก็ยังได้เคยนำชาวบ้านบางคนไปชำระล้างหินที่ใช้ปั้นรูปพระกฤษณะในโบสถ์โคปาละสวามีที่ปุตตปารตี หลังจากได้กระทำเช่นนี้แล้ว ทุกคนก็ได้เห็นรูปราง ๆ ของพระกฤษณะในปางที่เป็นนายโคปาละ ยืนพิงแม่วัวตัวหนึ่งในท่าที่กำลังทรงเป่าขลุ่ย อาจเป็นได้ว่า ชาวบ้านเหล่านั้นคงจะไม่รู้ หรือว่าคงจะลืมไปแล้วก็ได้ว่า รูปสลักนั้นอยู่ที่หินก้อนนั้นเอง แต่เนื่องจากมีฝุ่นและเขม่าต่าง ๆ จับเกรอะกรังมานานปีเต็มที จึงแลดูข้างนอกไม่รู้ว่าเป็นรูปอะไรมานานแล้ว

ในการสนทนากับพระมหาฤาษี มาร์กันเทยะ ในคัมภีร์มหากาพย์ชื่อมหาภารตะนั้น พระวิษณุได้กล่าวว่าท่านจะมาถือกำเนิดเป็นกาลกิอวตาร ในอินเดียตอนใต้ ตอนที่ท่านพระวิษณุกล่าวเช่นนี้ ท่านอยู่ในอาณาเขตภาคเหนือของอินเดีย ส่วนหมู่บ้านปุตตปารตีนี้จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าอยู่ไกลลงไปทางทิศใต้ ถ้ามองดูในแผนที่ประเทศอินเดีย เราจะเห็นได้อย่างชัดเจนทีเดียว หมู่บ้านนี้ซึ่งอยู่ในแคว้นอนันตปุระ อยู่ค่อนลงมาส่วนใต้ของอินเดียจริง ๆ

และท่านไส บาบาก็เป็นผู้มีพลังและฤทธิ์มากมายสมตามคำพยากรณ์นั้นอีกเหมือนกัน นอกจากนั้น ท่านนึกอยากจะได้สิ่งของอะไร เมื่อไรก็ได้สมปรารถนาเสมอ ทั้งนี้มิได้หมายถึงวัตถุต่าง ๆ ที่ท่านเนรมิตออกมาจากอากาศเท่านั้น แต่หมายรวมไปถึงเงินทองที่ท่านใช้ในการสร้างมหาวิทยาลัย และเดินทางไปยังที่โน่นที่นี่เพื่อปฏิบัติภารกิจในแง่ต่าง ๆ ในความเป็นอวตารของท่านอีกด้วย

อำนาจอยู่ที่เงิน

ในการปาฐกถาครั้งหนึ่ง เนื่องในการอบรมพิเศษภาคฤดูร้อนที่กล่าวมาแล้ว ดร. โกคัคได้กล่าวว่า ในโลกสมัยปัจจุบันอำนาจอยู่ที่เงิน ใครมีเงินมากก็มีอำนาจมาก แต่น่าเสียดายที่ว่าในกรณีส่วนมาก เงินได้ไปอยู่ในกำมือของบุคคลที่ไม่ควรจะเป็นเจ้าของมันเลย คือเป็นคนที่มีใจเป็นอกุศลเป็นส่วนใหญ่ ถ้าเงินดังกล่าวได้มาอยู่กับผู้ที่มีใจเป็นกุศล มันก็จะได้ถูกใช้ไปเพื่อเชิดชูธรรมะโดยส่วนเดียว ซึ่งในกรณีหลังนี้ เราจะเห็นได้ชัดเจนจากตัวอย่าง คือท่านไส บาบา นับเป็นเวลาหลาย

ปีมาแล้ว ที่จำนวนเงินได้หลั่งไหลเข้ามาสู่มูลนิธิกลาง สัตยา ไส บาบา สาวกผู้ใกล้ชิดและเป็นที่ไว้ใจได้บางคนของท่านกับผู้บริหารมูลนิธิดังกล่าวนี้ โดยนำผลประโยชน์ไปใช้ เพื่อส่งเสริมงานของไส บาบา ในโลกนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อโครงการเกี่ยวกับการศึกษาอันมีขอบเขตกว้างขวางของท่าน

ประเด็นที่น่าสนใจในคำพยากรณ์ครั้งโบราณ ก็คือข้อความที่ว่า ศูนย์การศึกษาเพื่อกรุยทางไปสู่ความเป็น "พรหม" จะปรากฏขึ้นใหม่อีก แนวการศึกษาที่ระบุไว้ในคัมภีร์ยุคนั้น และกำลังได้รับการฟื้นฟูให้มีชีวิตชีวาขึ้น โดยครูอาจารย์ทางวิญญาณในยุคนี้ ก็คือหลักสูตรที่ได้รับการสั่งสอน และปลูกฝังกันไว้ในวิทยาลัยของท่านไส บาบานี้เอง ไม่มีอวตารองค์ก่อน ๆ ได้เคยดำเนินการในโครงการศึกษาแบบนี้มาแต่ก่อนเลย การศึกษาแบบนี้ ไม่ได้ตั้งขึ้นสำหรับผู้อยู่ในวัดหรือในอาศรมกลางป่า แต่มีความประสงค์จะให้ใช้กับบุคคลผู้ครองเรือน ซึ่งต้องทำงานเกี่ยวข้องกับเรื่องสังคมและโลกรอบตัวเขานี้เอง

และท่านไส บาบาเวลานี้ "ก็ได้รับความนับถือยกย่องจากผู้มีใจเลื่อมใสทางวิญญาณ" อยู่แล้ว ทั้งในอินเดียและประเทศอื่น ๆ ตอนนี้ท่านยังไม่ได้เริ่มเดินทางไปสู่ที่ต่าง ๆ ในโลก แต่ท่านได้กล่าวไว้บ่อย ๆ ว่าเมื่อใดที่สถานการณ์ในบ้านเกิดของท่าน คืออินเดียเรียบร้อยดีแล้ว ท่านก็จะเริ่มออกเดินทางสั่งสอนประชาชนนอกประเทศทันที

ม้าขาวที่ กาลกิอวตารขี่นั้น ก็น่าจะมีความหมายเป็นสัญญลักษณ์เสียมากกว่า เพราะตามสภาพในปัจจุบันท่านคงจะไม่สามารถเดินทางไปในระยะไกล ๆ เพื่อประกอบภาระกิจของท่าน โดยขี่ม้าขาวไปเช่นนั้นได้ ในปัจจุบันนี้รถยนต์นั่นเองที่น่าจะเป็นตัวแทนของ "ม้า" ได้ และเรื่องที่น่าคิดก็คือว่า รถยนต์ของท่านไส บาบาเป็นรถสีขาวทุกคัน จริงอยู่รถเหล่านั้น บรรดาสาวกของท่านได้ถวายมาไว้ให้ โดยมากก็จากต่างประเทศ และตอนแรกก็จะมีสีต่าง ๆ กัน แต่ก่อนที่จะใช้รถเหล่านั้นท่านสวามีจะสั่งให้เปลี่ยนสีเป็นสีขาวเสียก่อนเสมอ ดังนั้น "ม้าขาว" ของท่านสวามีจึงเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป

ในทุ่งนาและหมู่บ้าน ซึ่ง "ม้า" ตัวนี้ผ่านไป ข้าพเจ้าเคยเห็นประชาชนเหล่านี้ หยุดงานที่เขากำลังกระทำอยู่ในทุ่งนาชั่วขณะ เพื่อถวายนมัสการแก่ "ม้าขาว" ของท่านสวามีที่ "วิ่ง" ผ่านเขาไปหรือบางทีก็พวกนี้วิ่งตรูออกมาจากบ้านของตนในหมู่บ้าน เพื่อทำพิธีบูชาตามแบบของเขาอย่างใดอย่างหนึ่ง

งานสร้าง อาณาจักร แห่งพระผู้เป็นเจ้าในโลกมนุษย์

ส่วนการฟื้นฟูความสงบและความเรียบร้อยในโลกและการเริ่มยุคแห่งสัจธรรมนั้น ก็เป็นจุดมุ่งหมายของท่านไส บาบา อยู่แล้ว ท่านได้ประกาศหลักการเหล่านั้นไว้อย่างแน่ชัดแก่สาวกทั้งปวงหลายต่อหลายครั้ง และความสำเร็จในด้านนี้ของท่าน ก็เป็นความหวังอย่างยิ่งของเราเหมือนกัน แต่นั่นแหละ เราจะหวังให้ อาณาจักรแห่งพระผู้เป็นเจ้าเกิดขึ้นในโลกนี้เร็วทันใจ ก็คงจะไม่ได้ ซึ่งเรื่องนี้คือการคิดว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะต้องเกิดขึ้นในโลกเร็ว ๆ นี้ เป็นความเข้าใจผิดของสาวกของพระเยซูไครสต์ เมื่อ ๒ พันปีมาแล้ว ท่านไส

บาบา เองก็ได้ให้เวลาถึงอีกชาติหนึ่ง คือต้องอวตารมาเกิดอีกชาติหนึ่ง ในการทำงานอันยิ่งใหญ่ดังกล่าวนี้ให้สำเร็จ ท่านกล่าวว่าประมาณ ๑ ปีหลังจากท่านล่วงลับไปแล้วคราวนี้ ท่านจะกลับมาเกิดใหม่ โดยคราวต่อไปนี้จะเกิดในแคว้น เคราลา ในภาคใต้ลงไปอีก ในชาติดังกล่าวนั้น ท่านจะมีชื่อว่า เปรม ไส

เสียงเพลงภชันยุติลงแล้ว และในระหว่างพิธีอรติ (คือบูชาไฟ) ท่านสวามีได้ออกจากห้องทางประตูท้ายเฉลียง เมื่อมองดูด้วยสายตาของมนุษย์ธรรมดาแล้ว ท่านก็ดูเป็นคนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้นเอง แม้ว่าจะเป็นคนที่มีอะไรหลายอย่างผิดคนอื่น ๆ อยู่บ้างก็ตาม แต่ในสายตาของสาวกผู้ได้เข้าถึงท่านแล้ว และของนักบุญที่ยังมีชีวิตอยู่บางคนของอินเดีย ซึ่งมีญาณจักษุลึกซึ้งแล้ว ท่านก็เป็นอวตารองค์ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่งทีเดียว

ฮิลดา ชาร์ลตัน ได้บันทึกข้อความไว้ดังต่อไปนี้ “เรามาเกิดตอนนี้ ก็เป็นเวลาที่เหมาะสมแล้ว.....ขอให้เราใช้ความเพียรกันบ้างเกิด แล้วเราจะได้บรรลุโมกษะ คือความหลุดพ้นได้ หน้าที่ของเราตอนนี้ก็คือ

การระลึกถึงความรักความเมตตาของท่าน ให้แนบสนิทอยู่ในดวงใจของเราเสมอ จงเพียรเพ่งเพื่อให้นามของท่านเป็น "องค์กรรมฐาน" ของเราเถิด ต่อจากนั้นท่านจะช่วยเหลือเราได้เอง เรานึกฝันไม่ถูกดอกว่า จิตที่เพ่งถึงท่านอยู่ทุกขณะนั้น จะมีประสบการณ์อันมโหฬารพันลึกเพียงไร !"

อวตารผู้รักษา โรคใจบอด

เราเป็น	คนผู้	มาใหม่
ร่วมสมัย	กับเจ้า	ที่นี่
แต่เรา	เคยอยู่	เคยมี
ร่วมชี—	วิมา	ก่อนไกล
เรามา	สู่โลก	ครั้งนี้
เพื่อให้	คนดี	อาศัย
ปลุกปลอบ	ให้กำ—	ลังใจ
จะได้	รีบประ—	พฤติธรรม

สร้างบรร— ยากาศ เกื้อกูล
เทอดทูน สิ่งสูง เลิศล้ำ
ขจัด ธรรมะ ฝ่ายดำ
ชี้นำ แนวทาง พัฒนา

เรามา ช่วยคน ใจบอด
ให้รอด ด้วยการ ศึกษา
ช่วยให้ เขาได้ มี "ตา"
หลุดรอด จาก "บ่า" มหาภัย

บางคน อาจตั้ง คำถาม
เพราะเหตุ เกิดความ สงสัย
ปรมาต— ตะมันผู้ เป็นใหญ่
เหตุใด จึงเกิด ในครรภ์

ของมนุษย์ ในโลก แห่งนี้
แทนที่ จะอยู่ บนสวรรค์ ?
ข้อนี้ ตอบได้ ง่ายพลัน
เพราะเหตุ มนุษย์นั้น มีกาย

เป็นเครื่อง ติดต่อ พูดจา
ตอบถาม ปัญหา กันได้
สามารถ รับแรง ดลใจ
เห็นตัว กันง่าย สะดวกดี
กายนี้ เป็นเครื่อง เสวยสุข
ทั้งรับ ความทุกข์ ทุกที่
เป็นเหมือน "เครื่องรับ" ที่มี—
ประสิท— ธิภาพดี นั่นเอง

— สัตยา ไส บาบา

บทที่ ๓๑

อาทิตย์ขึ้นทางตะวันตก

แปลกไหมท่าน	แสงอรุณ	สาดส่องแล้ว
ใช่ตามแนว	ตะวันออก	อย่างเดียวหนา
ตะวันตก	ก็เรืองรอง	แสงส่องมา
ทั่วโลกา	ประชาตื่น	ชื่นชมเอย

—อาเธอร์ เอช เคลาช์

ความสามารถรู้แจ้งแทงตลอด ถึงสภาพจิตใจของแต่ละคน

หลังจากเวลาอาหารเช้าที่ประศันตินิลยัมแล้ว ประชาชนได้เริ่มมาประชุมกันเป็นรูปกึ่งวงกลมหน้าอาคารมันทีร์ โดยมีผู้หญิงนั่งอยู่ข้างหนึ่ง และผู้ชายนั่งอยู่อีกข้างหนึ่ง ทั้งหมดนั่งกันเป็นแถวบนพื้นทรายอัน

สะอาด หันหน้าเข้าหาเสากลางที่เรียกว่า Yoga Pillar ซึ่งอยู่ตรงกลางลานรูปวงกลม แต่จุดสนใจที่ทุกคนจ้องมองอยู่ไกลกว่านั้นคือ อยู่ที่ประตูปลายเฉลียง ซึ่งเขารู้ว่าท่านสวามีกำลังจะออกมาในไม่ช้านี้

คาดกันว่าท่านจะออกมากระทำ 'ทารชัน' คือ เยี่ยมเยียนและทักทายปราศรัยผู้มารอพบอยู่ ณ เวลาประมาณ ๙ นาฬิกาตอนเช้า แต่กำหนดเวลานี้ไม่แน่นอนนัก อาจจะเร็วกว่านั้นก็ได้ หรืออาจจะเป็นเวลาใดเวลาหนึ่งก่อนเที่ยงก็ได้ ในที่สุดเมื่อร่างที่สวมเสื้อคลุมซึ่งเป็นจุดสีแดงสดใสทาบกับฉากหลัง ซึ่งเป็นสีน้ำเงินปนเทาปรากฏขึ้น ผู้คนก็เงียบกริบ คล้ายๆ กับความเงียบของธรรมชาติก่อนอาทิตย์อุทัยฉะนั้น

ต่อจากนั้น ท่านก็ค่อยๆ เดินผ่านฝูงชนที่นั่งรออยู่เป็นรูปกึ่งวงกลมนั้น หยุดที่โน่นบ้างที่นี่บ้าง ทักทายคนโน้นคนนี้บ้าง บางครั้งก็ทำมือเป็นวงกลมเพื่อหยิบเอาวิภูติออกมาจากอากาศ และบางครั้งก็ชี้มือไปที่บางคน และทำเครื่องหมายให้เขาไปคอยท่านที่เฉลียง กิริยาเช่นนี้เป็นที่รู้กันว่า ท่านอนุญาตให้เขาไปพบท่าน

เป็นการส่วนตัวได้ ซึ่งบุคคลผู้นั้นจะรีบลุกขึ้นด้วยความดีอกดีใจ และไปที่มันทีร์ กว่าท่านจะเดินตรวจทักทายปราศรัยกับผู้คนจนทั่วเฉลียงนั้น ก็มีคนที่ได้ถูกชี้มือไปออกันอยู่แล้ว บุคคลเหล่านั้นเป็นกลุ่มเล็กๆ ผู้ซึ่งจะได้รับอนุญาตให้เข้าไปสนทนากับท่านในห้องเป็นการส่วนตัว จนกระทั่งครบทุกคน

หลังจากท่านสวามีเข้าประตูไปแล้ว ประตูก็จะปิดและผู้คนก็จะแยกย้ายกันไป การ 'ทารชัน' ดังกล่าวมาก็เป็นอันยุติลงสำหรับวันนั้น และผู้ที่จะได้รับอนุญาตให้เข้าไปสนทนากับท่านเป็นการส่วนตัว ก็ได้ถูกคัดเลือกแล้ว ที่นี้จึงมีปัญหาว่า ท่านมีหลักหรือกฎเกณฑ์อย่างไรในการเลือกคน คือชี้คนโน้นหรือคนนี้ให้เข้าพบท่าน แต่ไม่ชี้คนอื่นๆ? ครั้งหนึ่งมีผู้ถามปัญหานี้กับท่านสวามี ในขณะที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ด้วย ท่านตอบว่า

"เรารู้สภาพจิตใจและความต้องการของแต่ละคน เรารู้ว่าคนไหนมีปัญหาด่วน และจำต้องพบเพื่อพูดจาไต่ถามกันก่อนคนอื่น"

และอันที่จริง ก็มีบางคนเหมือนกันที่ไม่จำเป็นต้องพบท่านเป็นการส่วนตัวเพื่อให้ท่านช่วยเหลือโดยรีบด่วนก็ได้ เรื่องนี้ชาวอินเดียทั้งหลายรู้จากประสบการณ์ของเขาได้ดีว่า การได้มีโอกาสเพียงแต่เห็นเท่านั้นก็เป็นมงคลพออยู่แล้ว * นอกจากนั้น ก็เป็นการทำให้เกิดความพอใจและเห็นลู่ทางแก้ปัญหาในชีวิตได้อีกด้วย

และเรื่องเช่นนี้ก็มิได้เป็นความรู้สึกที่เกิดแก่ชาวอินเดียเท่านั้น แม้ชาวตะวันตกเองหลายคนก็ได้รับความประทับใจเช่นเดียวกัน แสงสว่างของ "ดวงอาทิตย์" ที่ขึ้นทางตะวันออกดวงนี้ ได้ฉายรัศมีเข้าไปในหัวใจของชาวตะวันตกด้วยเหมือนกัน ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างบางรายของชาวตะวันตก ที่ได้รับไออุ่นจากรัศมีของ "ดวงอาทิตย์" ดวงนี้

ผู้คิดอยากจะข่มขืนหรือทำร้ายหญิงสาว

รายที่หนึ่ง เป็นชาวอเมริกันรูปร่างอ้วน มีเคราดำเป็นรูปลิ่ม (แต่ขอปิดนาม) เขาได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังดังต่อไปนี้ :

---

* เข้าทำนองที่ในพุทธศาสนาเรียกว่า ทัสสนานุตตริยะ คือการเห็นอย่างประเสริฐ เพราะท่านผู้ถูกเห็นเป็นผู้ประเสริฐแล้ว

"แต่เดิมนั้น ผมมักจะได้ยินเสียงภายใน เร่งเร้าให้ผมฆ่า หรือข่มขืนหรือทำร้ายหญิงสาวเสมอ...ผมเชื่อว่าจะต้องมีผีร้ายอยู่รอบตัวผม หรืออาจจะในตัวผมก็ได้ ตอนนั้นผมอยู่ในสภาพที่แย่จริงๆ"

"ผมจึงมาที่ประศันตินิลยัมนี้ และนั่งรอคอยอยู่ทุกวันๆ ละหลายชั่วโมง ท่านไม่เคยให้ผมได้เข้าพบเป็นส่วนตัวเลยสักครั้งเดียว ตลอดเวลานั้น ท่านก็ได้ช่วยเหลือผมโดยที่ผมมองไม่เห็น แต่ผมรู้ว่าเป็นเช่นนั้น แน่นอน ท่านได้ขับไล่เสียงปีศาจนั้นออกไปจากใจผม หมดสิ้น เดี๋ยวนี้ผมมีใจบริสุทธิ์แล้ว ไม่ได้คิดเช่นนั้นอีกเลย ผมหายจากโรคบ้านั่นแล้วครับ หายอย่างเด็ดขาดเลย"

ฮิปปี้ขยา

ตัวอย่างที่สอง เป็นชาวอเมริกันมาจากนิวยอร์ค ชื่อเดวิด แอนเดอร์สัน เป็นคนร่างสูง นัยน์ตาสีน้ำเงิน เขาเกิดความรู้สึกเบื่อในวิถีการครองชีวิตอันเต็มไปความไม่มีแก่นสาร และความหลอกลวงกันตลอดเวลา ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นแก่เขา ตอนที่เขายังเป็นนักศึกษามหา-

วิทยาลัยอยู่ เขาจึงออกจากมหาวิทยาลัย และพยายามหาวิธีที่จะทำให้ชีวิตมีความสุขสมบูรณ์ขึ้น โดยการหมกมุ่นทางเพศอย่างเต็มที่ และใช้ยาเสพติดเข้าช่วยด้วย แต่ต่อมาเขาก็รู้ว่ามันไม่ได้ผล เพราะความสบายใจที่เกิดขึ้น มันเป็นของชั่วคราวเท่านั้น มิหนำซ้ำเขาเกิดความรู้สึกว่า ความประพฤติแบบนั้นมันทำให้ชีวิตของเขาเหลวแหลก ไม่มีแก่นสารยิ่งไปกว่าแต่ก่อนเสียอีก

บุคคลที่ทำให้เขาก้าวเข้ามาสู่ทางที่ถูกได้เป็นครั้งแรก ก็คือ นาย รามทาส หรือ ดร. หรือ ริชาร์ด แอลเปอร์ต ผู้ซึ่งแต่ก่อนเคยเป็นนักจิตวิทยาที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด บุคคลผู้นี้แต่เดิมก็เคยลองวิธีการแบบเดวิด คือการหมกมุ่นในกามคุณกับยาเสพติดมาแล้วเหมือนกัน และยังใช้วิธีอื่น ๆ นอกจากนี้อีกด้วย ครั้นแล้ว หลังจากที่พบคุรุชาวอินเดียของเขาแล้ว เขาก็ได้พบทางที่ถูกต้องที่จะทำให้เขาดำเนินชีวิตที่มีประโยชน์ และมีจิตใจประณีตขึ้นกว่าเดิม

รามทาส ได้สนทนากับ เดวิดเป็นเวลานาน ครั้นแล้วก็ได้ส่งตัวเขาไปที่ศูนย์ของฮิลดา ชาร์ลตัน ในนิว-

ยอร์ค ณ ที่นี่ เดวิดได้ฟังการปาฐกถาที่เร้าใจมาก ได้ทำสมาธิ และได้รับแรงดลใจที่ในที่สุดได้นำเขามาหาท่านไส บาบา จนได้ เขาได้อยู่ในอินเดียเป็นเวลา ๑ ปี หลังจากนั้นเขาได้กลับไปอเมริกา ตั้งหน้าตั้งตาทำงานเก็บเงินอยู่พักหนึ่ง จนได้เงินพอสมควรแล้ว ก็กลับมาหาท่านอีก ตอนที่ข้าพเจ้าพบเขาในปี ค.ศ. ๑๙๗๔ นั้น เขาได้อยู่ที่อาศรมมาเป็นเวลา ๖ เดือน ในครั้งที่สองแล้ว

ในระหว่างที่อยู่ที่นั่น ตลอดระยะเวลาอันยาวนาน เดวิด ไม่ค่อยได้มีการติดต่อทางคำพูดกับท่านสวามีเท่าใดนัก นอกจากจะถูกเรียกเข้าไปพบตัวครั้งหนึ่งโดยไปเป็นกลุ่ม และครั้งนั้นก็ไม่ได้พบเป็นส่วนตัวเลย และในระหว่างการ "ทารชัน" คือออกมาทักทายปราศัยกับประชาชนโดยทั่วไปนั้น ท่านสวามีก็ได้พูดกับเขาเพียงสองสามคำเท่านั้นเอง แต่เขาก็บอกกับข้าพเจ้าว่า "ผมรู้สึกได้ดีทีเดียวว่า ท่านไส บาบา สามารถรู้ความคิดและความรู้สึกของผมได้แน่นอน ทั้งๆ ที่ผมไม่ได้พูดออกมาเลย ผมค่อยๆ เกิดความเข้าใจว่ามีสิ่งสำคัญที่สุด

เกิดขึ้นแก่ผมแล้ว แต่เป็นการเกิด จากภายใน และเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิญญาณโดยเฉพาะ"

แต่แม้อย่างนั้น ก็มีอยู่บางครั้งเหมือนกันที่เดวิด เกิดโกรธและน้อยใจมากที่ท่านสวามีดูเหมือนจะไม่แสดงความสนใจต่อเขา จากภายนอก เสียเลย ครั้นแล้วเขาก็จะผลุนผลันคิดว่า "เราไปเสียเลยดีกว่าน่ะ" แต่ก็ยังมีอะไรในส่วนลึกของหัวใจของเขาเอง คอยบอกเขาว่า ที่ท่านไส บาบา ทำนั้นเป็นการถูกต้องแล้วอย่าไปโกรธหรือใจเสียเลย เพราะถ้าขืนไปเสียก็เท่ากับเป็นคน "ใจไม่สู้" นั่นเอง

ตอนที่ข้าพเจ้าสนทนากับเขานั้น เนื่องจากท่านสวามีได้ปฏิบัติการทดสอบจิตใจของเขาอย่างรุนแรง เขาก็ได้ให้ข้อคิดแก่ตนเองว่า "เรื่องทั้งหมดนี้ก็เกิดขึ้นจากความรักความเมตตาอันยิ่งใหญ่นั่นเอง ถ้าเราเข้าใจเรื่องนี้ให้ถูกต้องแล้วถึงแม้ว่าท่านจะไม่มองเราเลยก็ตาม เราก็จะไม่เดือดร้อนกระวนกระวายอะไรเลย ถ้าเราไม่เข้าถึงความเมตตาอันยิ่งใหญ่ดังกล่าวแล้ว เราก็จะไม่ได้รับประโยชน์อะไรจากท่านเลย เช่นเดียวกัน"

คำพูดของเด็กหนุ่มคนนี้น่าฟังมากทีเดียว ดูเอาเถอะ ทั้ง ๆ ที่เขาไม่ได้รับการต้อนรับหรือเอาอกเอาใจจากภายนอก จากท่านสวามีเช่นนี้ เขาก็ยัง 'ได้สัมผัส' กระแสอันบริสุทธิ์ แห่งความรักความเมตตาของท่าน ซึ่งแผ่ออกมาสู่ทุก ๆ คนได้ดี

"แล้วคุณจะอยู่ที่นี่ต่อไปอีกนานเท่าใด" ข้าพเจ้าถามเขา

"ประมาณ ๑ เดือนครับ ต่อจากนั้นผมจะกลับไปอเมริกา และเรียนมหาวิทยาต่อให้จบ"

เป็นอันว่า เขาจะได้กลับไปสู่ชีวิตที่เขาได้เคยเบื่อหน่าย และละทิ้งมาแล้วอย่างไม่ใยดี แต่แน่ละครั้งนี้ เขาคงจะต้องมีท่านไส บาบาประจำอยู่ในหัวใจของเขาด้วย และต่อจากนี้ชีวิตของเขาก็จะมีความมุ่งหมายอย่างใหม่ที่ลึกซึ้งและมีแก่นสารดีขึ้นกว่าเดิมมาก

ผู้ "เบิดใจ"

ตัวอย่างที่สาม คือชายหนุ่มชื่อ ริชาร์ด ไบเออร์ ผู้มีหน้าตาคมสันแบบนักปราชญ์ เขาเป็นอีกคนหนึ่ง

ที่มาอยู่ที่อาศรมเป็นเวลานาน แต่ก็ยังไม่เคยได้รับอนุญาตให้เข้าพบเป็นการส่วนตัวเลย เขาได้ระบายความคิดออกเป็นข้อเขียน ซึ่งตอนหนึ่ง เขาได้บันทึกไว้ว่า ท่านไส บาบา ไม่เคยสอนเราถึงบทเรียนในทางศาสนาหรือปรัชญา แบบที่เขาสอนกันโดยทั่วไปเลย เราไม่เคยได้รับคำสั่งให้ปฏิบัติพิธีกรรมใดๆ ซึ่งเกี่ยวกับศาสนาหรือให้เคารพกฎเกณฑ์ ในทางวินัยอะไร ๆ เลย แต่เราศึกษาและปฏิบัติเรื่องเหล่านั้น โดยการเฝ้ามองดูท่านเอง เราได้มารู้ว่าคุณธรรมต่างๆ เช่นความกรุณา การให้อภัย สัจธรรม ความถูกต้องสมควร และความสงบเป็นต้น เหล่านี้เป็นสิ่งที่จะออกมา จากภายใน ทั้งสิ้น ดังนั้นเราทุกคนจะต้องฝึกฝนตนเองเพื่อให้เข้าถึงคุณธรรมต่าง ๆ เช่นนั้น จากภายในจนได้

"ท่านไส บาบา ได้สอนให้ข้าพเจ้าเฝ้ามองดูท่าน หลั่งไหลความรักความเมตตาของท่านออกไปสู่ประชาชนทั้งหลาย "ในขณะเดียวกัน ท่านก็ได้ให้แรงดลใจและพละกำลังแก่ข้าพเจ้า เพื่อเป็นเครื่องช่วยให้ข้าพเจ้าหันกลับมอง ด้านใน ในที่สุดข้าพเจ้าก็ได้รู้ประจักษ์ใจว่า

ท่านสามารถจะนำเราเข้าไปสู่จุดศูนย์กลาง อันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งอยู่ภายในใจของเราเองได้ แต่เรื่องนี้ก็อยู่ที่เราแต่ละคนนั่นเองที่จะยอม 'เปิดหัวใจ' รับความกรุณาและการนำทางของท่านหรือไม่"

รักษามะเร็งด้วยแรงศรัทธา

ตัวอย่างที่ ๕ รายนี้เป็นชายหนุ่มอายุ ๓๒ ปี มีอาชีพเป็นครู ชื่อ มอริส บาร์เรตต์ เมนโดซ่า ซึ่งเพื่อน ๆ เรียกกันสั้น ๆ ว่า "โม" เขาเป็นคนร่างสูง หน้าตาเคร่งขรึม เป็นผู้นับถือศาสนา คาทอลิค นิกาย-ลาตินอเมริกันมาก่อน เขาได้แสวงหาความจริงแห่งชีวิตในทางวิญญาณเรื่อยมา ในที่สุดก็มาได้รับความช่วยเหลือจากวิภูติของท่านไส บาบา และจากอำนาจแห่งศรัทธาของเขาเอง

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๑ เขาอยู่ที่นิวยอร์ค และได้พบกับญาติผู้หญิงของเขา คือ โรซ่า ซึ่งกลับมาจากอินเดีย เธอได้บอกเขาด้วยความปีติยินดีว่า "นี่ เธอ ฉันได้พบท่านครูที่เราใฝ่ฝันหามานานแล้วละ ท่านผู้นั้นชื่อไส บาบา ไงล่ะ"

ในระยะเวลา ๒ ปีต่อมา ทั้ง โม และโรซ่าได้สนทนากัน และตะลุยอ่านเรื่องเกี่ยวกับท่านไส บาบาอย่างขนานใหญ่ พร้อมกันนั้นก็ได้ไปที่ศูนย์ฝึกสมาธิของ ฮิลดา ชาร์ลตันที่นิวยอร์คด้วย เขาได้พบ ท่านสาธุ (คือนักบวชผู้ศักดิ์สิทธิ์) ชาวอเมริกันคนหนึ่ง ผู้ซึ่งมีผู้กล่าวว่าได้เคยอยู่กับท่าน ไส บาบามาแล้ว ตัวท่านสาธุผู้นี้เอง ไม่ได้กล่าวเช่นนั้น และอันที่จริงท่านก็ไม่ได้กล่าวอะไรเลย เพราะท่านกำลังถือสัจจะคือไม่พูดกับใคร ๆ เลย ท่านผู้นี้ชื่อ มุนี จิลล์ มีผู้ไปหาท่านสาธุผู้นี้หลายคน แต่โมกับโรซ่าได้ไปหาท่านบ่อยกว่าผู้อื่น ทั้งสองคนบรรยายความรู้สึกไว้ว่า "เวลาเราเข้าไปนั่งใกล้ ๆ ท่าน จะรู้สึกได้รับความปีติเบิกบานและอบอุ่นใจอย่างประหลาด"

ในที่สุด ท่านมุนี จิลล์ ก็ออกเดินทางไปพร้อมกับผู้ติดตามอีกประมาณ ๓๐ คน โดยเช่ารถประจำทางไปคันหนึ่ง เป็นการไปโดยไม่รู้จุดหมายและไม่มีใครทราบว่าไปทำไม โมเป็นคนหนึ่งในกลุ่มผู้ติดตามไปด้วย เขาเดินทางกันอย่างช้า ๆ และมาสิ้นสุดเอาที่เม็กซิโก

ต่อจากนั้น โม ได้แยกจากกลุ่มนั้น โดยเดินทางต่อไปในอเมริกาใต้แต่ผู้เดียว เขาอยู่ในอเมริกาใต้เป็นเวลา ๒—๓ เดือน พอถึงเดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๗๕ ก็ได้รับโทรเลขจากทางบ้าน แจ้งว่ามารดาของเขาป่วยหนักอยู่ในโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในนิวยอร์ค เนื่องจากเขาเป็นผู้ใกล้ชิดสนิทสนมมากกับมารดาของเขา คือ ดร. โอพีเลีย เมนโดซ่า เขาจึงรีบกลับมาที่นิวยอร์ค และก็ได้พบว่ามารดาของเขามีอาการเพียบหนัก ต้องให้อาหารทางเส้นเลือด เธอเป็นมะเร็งที่ผ่าตัดไม่ได้เสียด้วย เพราะจะเป็นอันตรายมากขึ้น แพทย์ได้บอกว่า เนื่องจากอาการเพียบมากขนาดนี้ เธอก็คงจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีกไม่นาน ตอนนั้นแพทย์ได้ให้ฮอร์โมนแก่เธอเพื่อให้โรคกำเริบช้าลงบ้าง จะได้มีชีวิตอยู่ต่อไปนานขึ้นอีกเล็กน้อย แต่เขาบอกว่า ถึงอย่างไรก็ไม่มีทางรักษาให้หายได้เลย

บังเอิญ โรซ่ายังมีวิภูติ ซึ่งท่านไส บาบาให้เธอไว้เหลืออยู่บ้าง เธอจึงนำเอาวิภูตินั้น พร้อมทั้งรูปถ่ายของท่านไส บาบาด้วย มาไว้ที่ข้างเตียงนอนคนป่วย

ดร. เมนโดซ่าเอง ก็ยินยอมรับประทานวิภูติแทนยาเป็นประจำ ครั้นแล้วทั้งสามคน คือ โมโรซ่า และคนป่วย ก็สวดมนต์วิงวอนท่านไส บาบา อย่างขนานใหญ่ เพื่อขอให้ท่านช่วยรักษาโรคมะเร็งร้ายแรงนั้นให้ด้วย

พอคนป่วยเริ่มรับประทานวิภูติ อาการทางกายและขวัญของ ดร. เมนโดซ่าผู้ป่วยก็ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด หลังจากนั้น ๑ เดือน คนป่วยคือมารดาของ "โม" ก็ได้รับอนุญาตให้ออกจากโรงพยาบาลได้ แต่ความเจ็บปวดเนื่องจากอาการของโรคยังมีอยู่มาก และคนไข้ก็ได้รับการรักษาทางฮอร์โมนด้วย

มารดาของ "โม" ได้บอกแก่บุตรชายว่า "นี่ถ้าแม่หายพอที่จะเดินทางได้ละก็ แม่จะไปอินเดียเพื่อพบท่านไส บาบา ผู้เป็นแม่ทูลหัวของแม่ให้ได้" โมบอกว่ามารดาของเขามีความตั้งใจเรื่องนี้แน่วแน่มาก และความจริงเธอก็เป็นคนที่มีความโน้มน้อมเชื่อในทางวิญญาณหรือทางธรรมะอยู่มาก เธอได้มีชีวิตอยู่ด้วยการทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นตลอดมา

ในวันที่ ๑๖ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๗๓ คนทั้งสาม คือโม โรซ่า และมารดาของโมก็ออกเดินทางโดยเครื่องบินสายตรงที่บินไม่หยุดเลย จากนิวยอร์คถึงบอมเบย์ ทั้งสามพักอยู่ที่บอมเบย์คืนหนึ่ง พอรุ่งขึ้นก็ขึ้นเครื่องบินต่อไปที่บังกาลอร์ ตอนนั้นท่านไส บาบาไม่ได้อยู่ที่ไวท์ฟิลด์ เขาจึงเช่ารถคันหนึ่งเพื่อเดินทางต่อไปถึงปุตตปารตี เมื่อมาถึงอาศรมทั้งสามคนได้ถูกจัดให้อยู่ในห้องแห่งหนึ่ง ซึ่งคนป่วยสามารถจะพักผ่อนได้อย่างสงบ เพราะ ดร. เมนโดซ่าเองก็ยังอ่อนเพลียมาก เนื่องจากการเดินทางไกลทำให้เธอต้องเหน็ดเหนื่อยเอาการ

โมบอกว่า เขาไม่สามารถจะบรรยายอาการที่มารดาของเขาได้พบท่านไส บาบา ในวันรุ่งขึ้นได้เลย เขาบอกเพียงสั้น ๆ ว่า "มันเป็นภาพที่ประทับใจและซาบซึ้งเหลือเกิน ผมอธิบายเป็นคำพูดไม่ได้หรอกครับ"

ท่านสวามีได้บอกนางเมนโดซ่าว่า การที่เธอเดินทางฝ่าความลำบากมาถึงท่านได้ก็เพราะวิภูติ และกำลังศรัทธาของเธอโดยแท้ ดังนั้นต่อไปนี้ ท่านจะดูแล

เธอเป็นพิเศษจริง ๆ ในการเข้าพบปะกับท่านต่อมาอีกหลายครั้ง ท่านสวามีได้ให้วิภูติ เพิ่มเติมแก่เธอ และได้ช่วยประคับประคองเธอให้มีอาการดีขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งหายเป็นปกติ

ตอนที่ "โม" ได้เล่าเรื่องนี้ให้ข้าพเจ้าฟังนั้นเป็นเวลาหลังจากนั้นได้ ๙ เดือน ตอนนี้มารดาของเขาได้กลับไปอยู่นิวยอร์คและทำงานตามเดิมแล้ว เขากล่าวกับข้าพเจ้าว่า "คุณแม่ของผมหายเป็นปกติดีทุกอย่างเลยครับ"

ผู้แสวงหา "อวตาร"

ตัวอย่างที่ห้า เป็นคนเชื้อชาติยิว ชื่อ โฮวาร์ด เลวิน เป็นคนหนุ่มมาจากศูนย์ของ ฮิลดา ชาร์ลตัน เช่นเดียวกัน เขามีลักษณะเป็นคนเจ้าปัญญา ตาคมหน้าขาวและหนวดดำเขามีอาชีพเป็นนักเขียนแบบวิศวกรรม และได้มีชีวิตอยู่ในนิวยอร์คอย่างกระเหม็ดกระแหม่ เพื่อเก็บเงินเดินทางมาหา ท่านไส บาบา คราวละนาน ๆ หลังจากที่ได้สนทนากับเขาหลายครั้ง ตอนที่เขาอยู่ในกลุ่มประชาชนที่รอคอยอยู่ที่มันทีร์ และในห้องของเราด้วยแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ขอร้องให้เขาเขียนบันทึกเรื่องราว

ของเขาเกี่ยวกับท่านไส บาบา ซึ่งเขาก็ได้เขียนให้ตามที่เขาประสบมาดังนี้

"ผมได้ศึกษาคัมภีร์คีตา งานของสวามีวิเวกนันทะและคัมภีร์ทางพุทธศาสนาเรื่อยมา จนกระทั่งในฤดูหนาวของปี ค.ศ. ๑๙๗๐ ผมก็ได้เกิดความเห็นแน่ใจขึ้นมาว่า จะต้องมีอวตารลงมาเกิดเป็นมนุษย์แน่นอนหรืออันที่จริง ท่านอาจจะลงมาเกิดแล้วก็ได้ อันที่จริงผมได้รู้สึกแน่ใจเช่นนั้น ก็ตอนที่มาอยู่ในอินเดียนี่เอง เพราะผมคิดว่าถ้าจะมีอวตารลงมาเกิดจริง ก็ควรจะเป็นที่อินเดียนี้มากกว่าที่อื่น และท่านอาจจะลงมาเกิดแล้วก็ได้ ข้าพเจ้านึกวาดภาพไว้ในใจว่า ท่านผู้เป็นพระอวตารองค์นั้นคงจะมีรูปร่างคล้ายพระพุทธเจ้านั่งขัดสมาธิอยู่ใต้ต้นไม้ เทศน์และให้พรประชาชนอยู่ตลอดเวลา

"ผมได้ไปแสวงหาในสถานที่หลายแห่ง จนกระทั่งรู้สึกว่าถ้าจะหมดหวังแน่ ผมจึงเริ่มสวดมนต์วิงวอนขอความช่วยเหลือ ผมสวดอ้อนวอนว่า 'ข้าแต่องค์พระ-

ผู้เป็นเจ้า ถ้าพระองค์ได้มาเกิดแล้วที่ไหนก็ตาม โปรดให้ข้าพเจ้าพบพระองค์และอยู่กับพระองค์ด้วยเถิด"

"ต่อมาอีกสามเดือนผมก็ได้ยินข่าวจากเพื่อนของผมบางคนที่อยู่ที่ไวท์พีลด์ ใกล้กับบังกาลอร์ ผมจึงตกลงใจว่าจะไปหาท่านไส บาบา ซึ่งผมได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับปาฏิหาริย์ของท่านมาแล้ว

"ขณะที่ผมเดินเข้ามาที่ประตูรั้วของบรินดาวันนั้น ผมก็เกิดความรู้สึกว่าที่นี่เป็นสถานที่ศักดิสิทธิ์จริง ๆ ต่อมาอีก ๒๐ นาที ผมได้เห็นมือเล็ก ๆ มือหนึ่งโบกออกมาจากรถยนต์คันหนึ่ง ซึ่งอยู่ท่ามกลางฝูงชนหนาแน่น เพราะตอนนั้น ท่านสวามีกำลังจะออกเดินทางไปที่ไหนสักแห่งหนึ่ง ผมเห็นท่านเพียงแว็บเดียวเท่านั้น แต่มันก็เป็นการเพียงพอที่จะทำให้ผมมีกำลังใจสามารถจะรออยู่ที่นั่นจนกระทั่งท่านกลับมา ตอนท่านกลับมานั้น ผมเป็นคนหนึ่งในบรรดาชาวตะวันตกที่อยู่ที่บรินดาวันนั้น ท่านได้ออกมาเดินทักทายปราศรัยผู้คนตามปกติ พอท่านเดินผ่านผม ท่านก็กล่าวว่า "อ้อ! นี่เป็นคนใหม่นะ" ทันใดนั้นผู้หญิงที่นั่งอยู่แถวนั้นคนหนึ่งได้บอก

กับท่านว่า เธอเป็นโรคปวดท้อง ท่านจึงเลิกชายเสื้อคลุมขึ้นไป แล้วหยิบเอาวิภูติออกมาจากอากาศให้เธอ นี่เป็นปาฏิหาริย์ครั้งแรกที่ผมได้เห็น รู้สึกว่าท่านทำเหมือนของปกติธรรมดานั่นเอง ไม่ได้มีท่าทางแสดงว่าเป็นการอวดตัวอย่างใดเลย

"ท่านได้บอกพวกเราว่า เมื่อเริ่มต้นการอบรมพิเศษที่มหาวิทยาลัยแล้ว จะไม่มีที่พอให้เราอยู่ในห้องเหล่านี้ เราจึงวิตกกังวลกันและต่างก็หวังว่า ท่านคงจะอนุญาตให้เราพักอยู่ในบังกาโลของท่าน ผมเองยังไม่แน่ใจว่า สมมติว่าท่านจะอนุญาตเช่นนั้นแล้ว ผมจะพลอยได้รับอนุญาตไปด้วยหรือไม่ เพราะอย่างที่ท่านพูดนั่นแหละ ผมยังเป็น "คนที่เพิ่งมาใหม่"

วันรุ่งขึ้นท่านไส บาบา ได้มาบอกว่าท่านได้จัดแจงให้เราอยู่ในบังกาโลของท่านแล้ว ท่านกล่าวว่า "นี่คือบ้านของมารดาของคุณไงล่ะ เรายินดีต้อนรับคุณเสมอ" เป็นอันว่าข้าพเจ้าได้ที่อยู่แล้ว

"ทุก ๆ เย็น ท่านจะมานั่งสอนให้เราร้องเพลงภชัน โดยท่านจะร้องให้เราฟังด้วยสำเนียงอันหวาน

และวังเวงของท่าน ท่านมักจะให้ผลไม้เรารับประทานเสมอ บางครั้งก็ให้เสื้อผ้าด้วย เวลาเราขาดเงิน ท่านก็ให้เงินเราด้วยเหมือนกัน

"เราได้เข้านั่งสนทนากับท่านเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งมักจะกินเวลาถึงสามชั่วโมง ผมยังจำได้ว่าท่านเคยก้มตัวลงมาครั้งหนึ่ง และถามเราว่า 'พวกเธอต้องการอะไรกันไหม?' มีใครคนหนึ่งกล่าวว่า 'ขอให้ท่านเมตตาพวกเราเท่านั้นแหละครับ' ท่านก็บอกว่า 'เอาละ เรื่องเมตตาน่ะ ไม่เป็นปัญหา แต่ว่าสิ่งของอะไรน่ะ มีใครอยากได้กันหรือเปล่า ?

"ว่าแล้วท่านก็ยื่นมือออก ท่าทางคล้ายกับว่าพร้อมที่จะเนรมิตรของที่เราอยากได้ให้ทันที ไม่ว่าเราจะขออะไรท่าน แต่ปรากฏว่าเราทุกคนนิ่งเงียบกันหมด ครั้นแล้วก็มีเสียงพูดออกมาพร้อมกันว่า 'เราขอให้ท่านสวามีเมตตาเราเท่านั้นก็พอแล้ว'

"รู้สึกว่าท่านยินดีในคำตอบนี้มาก และก็เริ่มต้นเทศน์ให้ฟังถึงเรื่องวิญญาณที่กระหายอยากจะเข้าอยู่ร่วมกับพระผู้เป็นเจ้า ท่านได้ยกนิทานเปรียบเทียบเป็น

เครื่องประกอบการเทศน์ด้วย และหลังจากจบการทบปะกันเป็นกลุ่มเช่นนั้น ท่านก็มักจะเนรมิตขนมหวานต่าง ๆ มาให้พวกเรากินกันหลายอย่าง ซึ่งตามปกติก็จะเป็นขนมลาดุส หรือขนมปังและฮัลวาห์ของแคว้นไมซอร์ ที่น่าประหลาดก็คือขนมเหล่านั้นอุ่นคล้าย ๆ กับเพิ่งจะเอาออกมาจากเตาใหม่ ๆ ฉะนั้น และก็จะมีให้ทุกคนกินกันจนพอเสมอ ครั้งหนึ่งท่านสวามีได้พูดกับข้าพเจ้าว่า "สวามีรักเจ้ามากกว่าแม่พันคนเสียอีกนะ"

"ในระยะเวลา ๖ เดือนที่ผมอยู่กับท่านนั้น ผมได้เห็นบุคคลิกลักษณะของท่านหลายด้านทีเดียว ท่านจะเป็นพ่อของเราก็ได้ เป็นแม่ก็ได้ เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา เป็นเจ้าชีวิต เป็นนาย เป็นเด็กขี้เล่น และเป็นผู้เคร่งครัดในวินัยก็ได้ทั้งนั้น ในโอกาสต่าง ๆ กัน เรียกว่าท่านเป็นทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับเราก็ว่าได้ และในเวลาเดียวกันเราก็รู้สึกว่า ท่านเป็นแก่นสาร เป็นแกนกลาง เป็นผู้สถิตอยู่ในใจในชีวิตของเราทุกประการ

"ผมได้เคยเห็นท่านแสดงปาฏิหาริย์หลายครั้ง ท่านได้หยิบเอาแหวนบ้าง ชัปปมาลาคือลูกประคำบ้าง

จี้ ล้อคเก็ต ขนมหวาน วิภูติ เป็นต้นออกมาจากอากาศ ของเหล่านี้ท่านจะหยิบเอามาเมื่อไรก็ได้ตามแต่ท่านจะต้องการ นอกจากนั้น บ่อยครั้งที่เดียวที่เราได้รู้ว่าท่านรู้แจ้งแทงตลอดถึงความคิดและความรู้สึก แม้ในส่วนลึกที่สุดของหัวใจของเราอีกด้วย เราจึงแน่ใจว่าท่านรู้ว่าในส่วนลึกแห่งจิตใจของเรานั้น เราต้องการอะไร บ่อยครั้งท่านแสดงว่าท่านรู้ได้ว่า แม้เราจะอยู่ห่างจากท่าน ท่านก็รู้ว่าเราคิดอะไรและทำอะไร เรื่องแบบนี้ครั้งหนึ่งทำให้ใคร ๆ หัวเราะผมกันใหญ่

"ในเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๗๑ นั้น เราอยู่ในกรุงมัทราสกับท่านสวามี วันคริสตมาสกำลังใกล้เข้ามา เราจึงถามท่านว่า เราจะร้องเพลงคริสตมาสให้ท่านฟังได้ไหม ท่านอนุญาต ดังนั้นในตอนบ่ายวันก่อนคริสตมาสหนึ่งวัน เราได้ซ้อมร้องเพลงคริสตมาสกันบนหลังคาตึกที่เราอาศัยอยู่ ใครคนหนึ่งในกลุ่มของเราได้ออกความเห็นว่า เราควรจะซ้อมเพลง White Christmas ซึ่งเป็นเพลงที่ทำให้ บิงครอสบี้ มีชื่อเสียงขึ้นมา ผมจึงกล่าวว่า 'เหลวไหล! ท่านสวามีท่านคงไม่ชอบเพลงนี้ดอก'

ตกเย็นเราได้ไปที่ประชุมของท่านไส บาบา เรา จัดกลุ่มเข้าเป็นสองแถว เพื่อจะร้องเพลงให้ท่านฟัง เมื่อ ท่านให้สัญญาณจากบนยกพื้นให้เราเริ่มต้นร้องได้ เรา ก็ร้องเพลงไป ๓ หรือ ๔ เพลง ครั้นแล้วท่านสวามีก็ เอ่ยขึ้นมาอย่างหน้าเฉยตาเฉย โดยชำเลืองมาที่ผมแล้ว พูดว่า 'ร้องเพลง White Christmas กันเถอะ' พอได้ ยินเช่นนี้ เราดีใจกันใหญ่ ช่วยกันร้องอย่างตั้งอกตั้งใจ ให้ดีที่สุด โดยไม่ได้ซักซ้อมกันมาก่อนเลย ผมทำหน้า ม้วน รู้สึกละอายอย่างบอกไม่ถูก แต่ท่าทางท่านสวามี ชอบอกชอบใจมากพอดู

"แต่นั่นแหละ ต่อมา ก็ถึงเวลาที่ท่านหยุดสนใจ พวกเรา ซึ่งตอนแรกผมก็เสียใจมากคิดไปต่าง ๆ นานาว่า เอ ! บางทีเราจะได้ทำอะไรให้ท่านไม่พอใจกระมัง หรือ เราคิดอะไรในทางอกุศล ท่านเลยโกรธเราก็ได้ เพราะ อันที่จริง ในใจผมก็ยังมีความคิดที่เป็นอกุศลอยู่ไม่น้อย เหมือนกัน คิดไปคิดมาเลยแน่ใจว่า คงเป็นเพราะเรื่อง นี้นี่เองที่ทำให้ท่านโกรธเรา เพราะเวลาท่านมองเรา

ตอนหลัง ๆ นี้ ดูสายตาท่านแสดงความขัดเคืองอยู่ ทำให้ผมชักแหยง ไม่กล้าสนิทสนมกับท่านอีก

"แต่ครั้นแล้ว ท่านก็จะมาปรากฏให้ผมเห็นในความฝันโดยบอกว่า 'นี่ เราไม่ได้โกรธเธอดอกนะ'

"นี่แหละ คือสิ่งที่อยู่ในใจส่วนลึกของผม คือผมอยากให้ท่านรักและเมตตาผมมาก ๆ ครั้นแล้วผมก็หันมาสำรวจตัวเอง โดยไม่เข้าข้างตัว ในที่สุดก็มีเสียง ๆ หนึ่งในส่วนลึกของหัวใจบอกผมว่า ทำไมนะ ท่านสวามีเป็นแค่ร่างกายนั้น เท่านั้นหรือ ? ท่านไม่ได้อยู่ในตัวเจ้า และในทุกสิ่งทุกอย่างดอกหรือ ? ท่านไม่ได้แผ่เมตตาออกมาให้ทุก ๆ คนดอกหรือ ? ดังนั้น จากการสำรวจตัวเอง ซึ่งทำให้ผมปวดร้าวหัวใจเอาการนี้เอง ผมก็เริ่มได้คิด และรู้ว่าควรจะตั้งฐานติดต่อสนทนากับท่านไส บาบา จากภายในเสียบ้าง

"โดยวิธีนี้เอง ผมจึงได้มีหลักเกณฑ์ในการกระทำและความประพฤติต่าง ๆ แต่นั่นแหละ แบบนี้มันก็คงมีสิ่งล่อแหลมต่ออันตรายอยู่บ้างเหมือนกัน เพราะบางทีผมอาจเข้าใจผิด ทึกทักเอาเสียงของตัณหาของ

ตนเองเป็นเสียงของท่านไปก็ได้ ผมจึงพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ทำอะไรให้ผืนคำสั่งสอนที่ท่านให้กับผมด้วยวาจาเลย

"ผมเริ่มมองดูสถานการณ์ โดยมีหลักใจดังต่อไปนี้ คือแม่ย่อมเลี้ยงลูกด้วยน้ำนมของตนเองไปพักหนึ่งก่อน ครั้นแล้วเธอก็ต้องให้ลูกหย่านม พร้อมกับหัดให้ลูกกินอาหารแข็ง ๆ แทนบ้าง ท่านไส บาบา ก็ทำกับเราแบบนั้นเหมือนกัน ในระยะแรก ๆ ท่านก็เอาใจใส่เราและตามใจเราสารพัดอย่าง โดยเรียกไปให้อยู่ใกล้ ๆ แต่ท่านก็สอนว่าเราต้องเป็นคนที่รู้จักโตเสียบ้าง คือหัดทำใจให้เห็นพระผู้เป็นเจ้าเหนือกาย โดยให้เห็นว่าพระองค์อยู่ในที่ทุกหนทุกแห่ง การพยายามทำเช่นนี้คือการ 'หย่านม' เพื่อให้กินอาหารแข็งนั่นเอง แต่นั่นแหละมันก็อดทำให้เราปวดร้าวหัวใจไม่ได้"

"ตอนที่ผมกลับไปอเมริกาครั้งแรก หลังจากที่ได้อยู่กับท่านสวามีแล้วนั้น จิตใจผมก็ยังเป็นเด็กทารกอยู่มาก ผมคิดถึงท่านจนทนไม่ไหว ทำให้นอนไม่หลับไปหลายคืน แต่พอผมกลับไปอเมริกาครั้งที่สอง หลังจาก

ที่มาอยู่กับท่านอีกระยะหนึ่งแล้ว ผมก็รู้สึกค่อยยังชั่วขึ้นมาก เพราะตอนนี้ผมพอจะรู้สึกแล้วว่า ท่านอยู่กับผมตลอดเวลา ตอนขากลับไปอเมริกาครั้งที่สาม หลังจากที่ท่านทำเป็นเมินเฉยเกือบจะมองไม่เห็นผมเลยในระหว่างที่อยู่ในอินเดียนั้น แต่ในอเมริกาผมก็รู้สึกว่าไม่ได้อยู่ห่างไกลจากกายเนื้อของท่านเท่าใดนัก ผมเกิดความรู้สึกว่าท่านมาอยู่ที่นิวยอร์คกับผม คอยให้คำแนะนำผมและเฝ้าดูผมในเวลาที่ผมทำอะไร ๆ ทุกอย่าง และดูเหมือนว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาแล้วนี้ เหตุการณ์ในชีวิตของผมก็เป็นไปอย่างราบรื่นดีที่สุด

"การที่ผมได้มารู้จักติดต่อกับท่านไส บาบา ทำให้ผมมีศรัทธาเชื่อมั่นในพระผู้เป็นเจ้ามากขึ้น ผมเกิดความมั่นใจว่า วันหนึ่งข้างหน้า ความดีในตัวผม และในตัวของชาวโลกทั้งมวล จะต้องเอาชนะความชั่วจนได้แต่จะเป็นด้วยวิธีใด ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกัน เดี๋ยวนี้ไม่ว่าผมจะไปที่ไหน ผมก็รู้สึกว่าท่านมาอยู่กับผม คุ้มครองและให้คำแนะนำแก่ผม ตลอดจนเฝ้าดูผมอยู่ตลอดเวลา

ท่านได้ให้นิมิตหมายอันเป็นส่วนตัวสำหรับผมโดยเฉพาะ ซึ่งทำให้ผมรู้ว่าท่านไม่ได้อยู่ห่างไกลหรือลืมผมเลย

ใช่ครับ ผมเชื่อว่าท่านเป็นองค์อวตารที่ผมใฝ่ฝันหามาตลอดเวลานั่นแหละ ผมอยากจะพูดว่า ท่านคือพระกฤษณะองค์ใหม่นั่นเอง แต่ทว่าเรื่องเช่นนี้มันออกมาจากส่วนลึกของหัวใจ จะให้ชี้แจงแสดงเหตุผลอะไรก็คงจะไม่ได้ ผมสวดมนต์อ้อนวอนเสมอว่า ขอให้ท่านกรุณาผม โดยให้ผมได้รู้สึกอยู่เสมอว่า ท่านอยู่ภายในตัวผมตลอดเวลา ไม่ว่าผมจะอยู่ที่ไหนก็ตาม

เพลงของใครกันแน่ ?

ตัวอย่างที่หก เป็นชาวอเมริกันชื่อ โจนิมา ผู้เป็นหัวหน้าวงดนตรีชื่อ Lite storm วงดนตรีนี้ประกอบด้วยสามีภรรยา ๒ คู่ คือมี ๔ คนด้วยกัน เป็นนักดนตรีประเภทเร่ร่อน คือเดินทางไปเปิดการแสดงในที่ต่าง ๆ ในต่างประเทศเรื่อยไป โจนิมาได้ตั้งหลักปรัชญาของเขาเองขึ้นมาอย่างน่าฟัง ในเมื่อเขาได้รับการปฏิบัติอย่างที่ดูเหมือนจะ 'ชาเย็น' จากท่านสวามี ทั้ง ๔ คนใน

วงดนตรีนี้เคยเล่นและร้องเพลงให้ท่านสวามีฟัง ซึ่งโดยมากก็เป็นเพลงที่เขาแต่งกันขึ้นเอง

ตอนที่ข้าพเจ้าพบเขานั้น เป็นครั้งที่เขามาหาท่านไส บาบา เป็นหนที่สามแล้ว ในการมาครั้งก่อน ๆ เขาได้เรียนรู้เพลงภชันของอินเดียหลายเพลง ดังนั้น เพลงรุ่นหลังที่เขาแต่งขึ้นนี้ จึงเป็นเพลงที่แสดงถึงความรักหรือการอุทิศตัวเพื่อพระผู้เป็นเจ้าเป็นส่วนมาก เพลงเหล่านี้ ก็เช่นเดียวกับเพลงรุ่นก่อนที่เขาจะมาพบท่านไส บาบา เป็นเพลงสมัยใหม่ มีท่วงทำนองคึกคักร่างเริง และกระทุ้งจนกระทั่งบางครั้งก็ทำให้สาวกชาวอินเดียรุ่นเก่า ๆ ถึงกับ 'สะอึก' เหมือนกัน อย่างไรก็ตาม เพลงเหล่านี้แสดงถึงการยอมมอบกายถวายชีวิตให้กับพระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่ต้องมีข้อแม้หรือยับยั้งอะไรกันเลย และท่านไส บาบาก็มีท่าทางว่าชอบเหมือนกัน บ่อยครั้ง เวลาพวกนี้บรรเลงเพลงเหล่านี้ ท่านก็มักจะมานั่งเป็นประธานบนเวทีกับเขาด้วย

มีคืนหนึ่ง ซึ่งนักดนตรีชุดนี้จะบันทึกไว้ในความทรงจำของเขาต่อไปอีกนานแสนนาน คืนนั้น ท่านสวามี

ได้มานั่งเป็นประธานให้พวกเขาด้วยเช่นเคย ท่านได้เอ่ยขึ้นว่า "เอาเพลงใหม่นะ ไหนลองเล่นเพลงใหม่กันหน่อยซิ" โจนิมาหัวหน้าวงได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังถึงประสบการณ์ของเขาในคืนนั้นไว้ดังต่อไปนี้

"พอได้ฟังท่านบอกให้บรรเลงเพลงใหม่เช่นนั้น เราต่างก็หยุดนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง เพื่อสำรวจใจให้เกิดแรงดลใจจากภายใน ครั้นแล้วผมก็เริ่มเล่น คอร์ด แรกก่อน ต่อจากนั้นก็ได้การ — ทั้งทำนองเพลงและเนื้อเพลงใหม่ ไม่รู้ว่าหลั่งไหลมาจากไหน มันเป็นเพลงที่ไพเราะเหลือประมาณ ครั้นแล้วท่านสวามีก็ได้ร้องคลอไปกับเราด้วย ตอนนี้ยิ่งทำให้เราปลาบปลื้มปีติกันอย่างสุดขีด หลายคนต่อมาได้แสดงความประหลาดใจว่าเหตุไฉนท่านสวามีจึงร้องเพลงใหม่นี้คู่กันไปกับเราได้ ทั้ง ๆ ที่มันเป็นเพลงที่เราแต่งขึ้นใหม่เองโดยปัจจุบันทันด่วนแท้ ๆ แต่อันที่จริง ตอนนี้พวกเราไม่มีใครรู้สึกถึงความจริงข้อนี้เลย กลับคิดว่ามันก็น่าจะต้องเป็นอย่างนั้นเสียด้วยซ้ำ ก็ท่านเป็นผู้แต่งเพลงนี้ให้เราด้วยตัวท่านเองต่างหาก พวกเราเป็นเพียงเครื่องมือและปากหรือว่า "ลูกคู่" ของท่าน

เท่านั้น เราได้ตั้งชื่อเพลงนี้ในเวลาต่อมาว่า "You are in my heart" (ท่านอยู่ในดวงใจของเรา)

โจนิมามีภรรยาชื่อ ซุยซาน และมีบุตรสาวเล็ก ๆ คนหนึ่ง อันที่จริงทั้งคู่ไม่ต้องการจะมีบุตร แต่ท่านสวามีได้บอกว่าเขามีหน้าที่ที่จะต้องมีบุตรคนหนึ่ง เด็กคนนี้เกิดขึ้นที่บ้านหลังหนึ่งใกล้ ๆ บรินดาวัน หลังจากการอบรมพิเศษภาคฤดูร้อนปี ค.ศ. ๑๙๗๓ สองสัปดาห์ต่อมาในการทำพิธีตั้งชื่อ ท่านสวามีได้ให้นามเด็กหญิงน้อยผู้นี้ว่า 'ไส สังคีต' ซึ่งมีความหมายเป็นทำนองว่า 'เพลงดนตรีของท่านไส บาบา'

วันหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็น ซุยซาน กำลังเลี้ยงบุตรของเธออยู่จึงถามว่า "เป็นไง ซุยซาน เดี๋ยวนี้เธอดีใจไหมที่มีลูกแล้ว ?"

"ก็ดีใจสำหรับองค์ท่านแหละค่ะ" เธอตอบ "ดิฉันคิดว่า แกไม่ใช่ลูกของดิฉันเท่าใดดอก แต่รู้สึกว่ากำลังทำหน้าที่เลี้ยง เพื่อเลี้ยงลูกให้องค์พระผู้เป็นเจ้านั่นเอง"

คำพูดของซุยซาน ทำให้ข้าพเจ้าได้คิด จริงซินะ *พ่อแม่ทุกคนควรจะรู้สึกว่าตนเป็นพี่เลี้ยง กำลังเลี้ยงลูกให้องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ประทานเด็กมาให้ตนโดยแท้*

โจนิมาบอกข้าพเจ้าว่า ตอนเป็นเด็ก เขามีชีวิตที่อ้างว้างเปล่าเปลี่ยวมาก เขาบอกว่าเขาไม่มีเพื่อนเลย นอกจากพระเยซูไครัสต์เท่านั้น ซึ่งเขาถือว่าเป็นทั้งเพื่อนและพี่ชายด้วย ต่อมาอีกหลายปี เขาได้เห็นรูปถ่ายท่านไส บาบา เป็นครั้งแรก ที่บ้านของ ริชาร์ด บ็อค ในฮอลลีวู้ด พอเห็นรูปนี้เข้าเท่านั้น เขาก็เกิดความรู้สึกว่า "เพื่อน ของเขาที่ชื่อว่า เยซูนั้นได้เปลี่ยนมาเป็นคน ๆ นี้แล้ว

วงดนตรีคณะนี้ได้เดินทางมาอินเดียหลายครั้ง ทุกครั้งเขาได้รับความเมตตาอันอบอุ่น จากท่านไส บาบา ซึ่งได้ให้ความสนใจแก่เขา ทำให้เขารู้สึกเป็นสุขและปลาบปลื้มสุดจะพรรณนา แต่ในที่สุดก็ถึงเวลาที่เขาจะต้อง "เดิบโต" ในทางวิญญาณกันเสียที ความรักและเอาใจใส่จากท่านสวามี แบบที่ทำให้พวกเขาเป็นเสมือนเด็กนักเรียนชั้นอนุบาลนั้นก็ยุติลง ท่านสวามีไม่สนใจ

เขาเหมือนเดิมอีกแล้ว ซึ่งทั้งนี้ในขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ด้วยกันกับนักดนตรีคณะนี้ที่อาศรมในปี ๑๙๗๔ นั้น ข้าพเจ้าก็เห็นได้ชัดว่า ท่านสวามีแสดงอาการภายนอกประหนึ่งเย็นชากับเขา และมองเขาอย่างกับว่า เขาไม่มีตัวตนอยู่ในโลกนี้เลย สำหรับคนอื่นอีก ๓ คนในคณะนี้จะมีความรู้สึกอย่างไร ข้าพเจ้าไม่อาจทราบได้ แต่โจนิมาได้บอกข้าพเจ้าว่า

"ผมเห็นความเมตตาของท่านอยู่เบื้องหลังการทำหน้านิ่วคิ้วขมวดนั่นครับ และอันที่จริง ผมก็เชื่อว่าไม่ว่าท่านจะทำอะไร ท่านก็เมตตาพวกเราเสมอ ดังนั้นแม้ท่านจะทำเกรี้ยวกราดกับผม ผมก็ยิ้มให้ท่านเสมอ ผมคิดว่าอย่างไร ๆ ก็ยังดีกว่าการที่ท่านจะทำเมินเฉยเสียเลยทีเดียว ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น ผมก็อาจจะเสียใจมาก"

ที่กล่าวว่ามาแล้วนี้เป็นตัวอย่างแห่งบุคคลหนุ่มสาวและคนอื่น ๆ ที่แวดล้อมท่านไส บาบาอยู่ ข้าพเจ้าคิดว่าบุคคลเหล่านี้แหละ จะเป็นนิมิตแสดงถึงกระแสแห่งความสนิท และความก้าวหน้าในทางวิญญาณซึ่งกำลังไหลแรงขึ้นทุกทีในหมู่คนหนุ่มสาวในประเทศทางภาค-

ตะวันตก และเป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงความจริงที่ได้มีกล่าวไว้แต่ครั้งโบราณว่า สติปัญญาหรือความสามารถที่จะเข้าใจสัจธรรมได้นั้น ไม่จำเป็นจะต้องขึ้นอยู่กับอายุของกายเนื้อ คือไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นกับผู้มีอายุบีปฏิทินมาก ๆ เสมอไปก็ได้

ในคัมภีร์โบราณของอินเดีย มีภาพแสดงถึงความจริงข้อนี้ให้เห็น โดยเป็นภาพของ ทักษิณมูรติ ชายหนุ่มผู้หนึ่งนั่งอยู่ใต้ต้นไทร มีนักปราชญ์ชรานั่งแวดล้อมเป็นรูปครึ่งวงกลมเบื้องหน้าเขา นี้แสดงว่าเขาเป็นครูของนักปราชญ์ผู้ชราเหล่านั้น ในวรรณคดีของโยคะและประสบการณ์ทางวิชาลึกลับก็มีตัวอย่างเช่นเดียวกันนี้อยู่หลายตอน ตัวอย่างตอนหนึ่งก็คือ ท่านคุรุผู้สูงสุดในสายของปรมหังสะ โยคะนันทะ มีชื่อว่า บาบาจิ ซึ่งดูรูปร่างเป็นเด็กหนุ่มอายุประมาณ ๑๖ ปีเท่านั้นเอง ในสำนักที่ชื่อว่า Great White Brotherhood มีอาจารย์และปรมาจารย์มากมาย แต่ผู้สูงสุดในสำนักนี้ ซึ่งมีฉายาว่า King of the World (จ้าวโลก) นั้น ก็มีรูปร่างท่าทางเป็นคนหนุ่มเหมือนกัน

เจ. กฤษณะมูรติ ผู้ซึ่งตอนนั้นอายุ ๑๔ ปีเท่านั้น ได้เล่าถึงประสบการณ์ของตนเองให้ ดร. แอนนี่ เบสันท์ ฟัง เกี่ยวกับการที่ตนได้มีโอกาสเห็นบุคคลผู้ยิ่งใหญ่นี้ (คือจ้าวโลกคนนี้) ด้วยตนเองเป็นครั้งแรก เขากล่าวว่า "ผมได้ถูกพาตัวให้เข้าไปหาท่าน นี้เป็นประสบการณ์ที่ทำให้ผมรู้สึกอัศจรรย์ใจอย่างยิ่ง เพราะว่า ท่าน ผู้นี้ดูท่าทางยังเป็นเด็กอายุไม่แก่กว่าผมเท่าใดนัก แต่ ท่านเป็นผู้ที่มีรูปร่างงดงามที่สุดที่ผมได้เคยเห็นมา อินทรีย์ของท่านผ่องใส วาววามเหลือเกิน เวลาท่านยิ้ม ก็เป็นประกายทำให้เกิดความแช่มชื่นแก่ทุกคนโดยทั่วกัน*

เพลงแห่งเมตตา

จงแผ่	เมตตา	ทั่วไป
ตลอดใน	ทะเล —	ทรายกว้าง
ดวงใจ	แห้งแล้ง	หลงทาง
จักได้	ปล่อยวาง	บาปกรรม

---

* ข้อความละเอียดเรื่องนี้ โปรดดูเรื่อง กฤษณมูรติ (Krishnamurti—The Years of Awakening โดย Mary Lutyens บทที่ ๔ พิมพ์โดยบริษัท John Murray, London, 1975.

เมตตา อำนวย ช่วยให้
ดวงใจ กลับคืน ชื่นฉ่ำ
หายแห้ง แล้งโศก ระกำ
เกิดธรรม คุ้มครอง ผองใจ

แต่นั้น จักมี แน่เทียว
ความเขียว ขจี สดใส
ทั้งบรร— ยากาศ และใน
หทัย ทุกดวง ปวงชน

หอมกรุ่น ในอา— กาศทั่ว
ทุกตัว ประชา ทุกถนน
วิหค โผผิน บินวน
ผู้คน ไม่ทำ อันตราย

เด็ก ๆ ร้องรำ ทำเพลง
ห่อนเกรง ผองภัย ทั้งหลาย
นที ตีฟอง กระจาย
หุบเขา ต้นไม้ ร่มเย็น

เพลงแห่ง เมตตา พาชื่น
วันคืน ห่างทุกข์ ยุคเข็ญ
หากมนุษย์ ทำใจ ให้เป็น
ไม่เว้น ช่วยเหลือ เกื้อกูล

ซึ่งกัน และกัน ทุกเมื่อ
ช่วยเหลือ ให้ทุกข์ เสื่อมสูญ
เขาจะ พบความ ไพบูลย์
เป็นการ เทอดทูน พระองค์

พระผู้ เป็นเจ้า ในจิต
เขาจะ ได้สนิท สมประสงค์
พระผู้— เป็นเจ้า พระองค์
ซึ่งทรง สถิตอยู่ ในใจ

ของเขา นั้นเอง แน่นอน
ไม่ต้อง เดือดร้อน ไปไหน
สัจธรรม ล้ำเลิศ อยู่ใน
หทัย ของเขา นั่นแล.

— สัตยา ไส บาบา

บทที่ ๓๒

คนใจบ่วย

หากใจ	ของเจ้า	เข้าถึง
พระเจ้า	ผู้ซึ่ง	อยู่ที่นั่น
เจ้าจัก	พ้นจาก	กรรมพลัน
เดียวนั้น	ในชาติ	นี้เอง

— ภควัทคีตา

รักษาเด็กง่อยในพริบตา

เช้าวันหนึ่ง ในขณะที่ท่านไส บาบากำลังออกเดินต้อนรับทักทายประชาชนที่นั่งรอคอยท่านเป็นรูปกึ่งวงกลมอยู่นั้น ท่านได้หยุดอยู่เบื้องหน้าหญิงผู้หนึ่งพร้อมกับบุตรน้อยของเธอซึ่งนั่งอยู่ในแถวหน้า เด็ก

น้อยคนนั้นเป็นง่อย ไม่สามารถจะเดินหรือแม้แต่จะยืนได้โดยลำพังตนเอง

ทุกคนในที่นั้นได้เห็นท่านสวามีโบกมือ เป็นเครื่องหมายแสดงว่า ให้แม่และลูกคู่นั้นไปรออยู่ที่มันทีร์ ผู้เป็นแม่จึงยืนขึ้นก่อน ครั้นแล้วท่านสวามีก็จับเด็กให้ยืนขึ้นด้วยมือทั้งสองของท่าน แล้วก็ปล่อยเขาไว้ในท่านั้น ตอนนี้แทนที่เด็กนั้นจะล้มลงดังที่ทุกคนคาดหมาย เด็กผู้นั้นกลับยืนอยู่ได้ เป็นแต่ว่ายังมีอาการหลังงออยู่บ้างเล็กน้อย

"เอ้า เดินไป" เป็นเสียงท่านสวามีออกคำสั่งแก่เด็ก พร้อมกันนั้นท่านก็ได้ตบหลังเขาเป็นเชิงช่วยให้เกิดกำลังใจ และทันใดสิ่งมหัศจรรย์ก็เกิดขึ้นอีก เด็กนั้นยืนตัวตรงและเดินตรงไปยังเฉลียงได้ทันที ตอนนี้มีเสียงถอนใจด้วยความตื้นตันปรากฏขึ้นจากกลุ่มชนที่เห็นเหตุการณ์นั้นต่อหน้าต่อตา ต่อจากนั้นทุกคนก็เงียบกริบ โดยมองไปที่เด็กง่อยเดินไปได้โดยไม่ต้องมีใครช่วยเหลือเลย จนกระทั่งแกขึ้นบันไดเฉลียงไปได้ ท่าน

สวามีก็ได้เดินตามไปด้วย และได้นำแม่และเด็กผู้นั้นเข้าไปในห้องส่วนตัวของท่าน

ฝูงชนต่างแยกย้ายกันไป แต่ทุกคนที่เห็นเหตุการณ์ก็โจษขานกันใหญ่ถึงปาฏิหาริย์ครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้พยายามเสาะหาบุคคลที่คุ้นเคยกับครอบครัวของแม่ของเด็กผู้นี้ และหมอผู้ซึ่งเคยรู้อาการของเด็กดี หลังจากที่พบตัวแล้ว ข้าพเจ้าจึงเดินออกมาจากกลุ่มชนนั้น

ขณะที่ข้าพเจ้าออกมาจากอาคารเดินมาถึงที่โล่งแจ้ง ก็เห็นผู้คนกลุ่มหนึ่งเดินมาจากมันทีร์ ผู้ที่เดินนำหน้าคนกลุ่มนี้มาก็คือเด็กซึ่งเคยเป็นง่อยอยู่เมื่อครู่นี้เอง แกเดินมาได้ตามลำลัง ไม่ต้องมีใครประคอง ดูหน้าตาแกอิ่มแย้มแจ่มใสอย่างยิ่ง ข้างหลังก็มีแม่ของแกและญาติพี่น้องกับผู้คอยเอาใจช่วย เดินตามมาอีกเป็นกระบวน ข้าพเจ้าจึงเข้าไปสมทบกับเขาบ้างก่อนที่เขาจะเดินไปถึงห้องที่อยู่ของเขา พอจวนจะถึงห้อง เด็กผู้นี้ได้วิ่งอย่างร่าเริง ขึ้นบันไดและเข้าไปหาพ่อของแกในห้องทันที

ข้าพเจ้าได้รับเชิญให้เข้าไปในห้องนั้น และได้มีโอกาสพบกับพ่อแม่ของแก และเพื่อน ๆ บางคนอีกด้วย

จากการสอบถาม ข้าพเจ้าได้ทราบว่าครอบครัวนี้มาจากแคว้นอัสสัม ซึ่งอยู่ไกลออกไปทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เมื่ออายุได้ ๖ ขวบเด็กผู้นี้เกิดเป็นไข้ทรพิษ พ่อของแกเล่าว่า ต่อจากนั้นก็เกิดอาการที่หมอบอกว่ากล้ามเนื้อไม่ทำงาน อาการของแกทรุดลงเรื่อย ๆ จนกระทั่งในปีที่แล้ว เด็กคนนี้ก็ลุกขึ้นยืนหรือเดินโดยไม่มีใครช่วยไม่ได้เลย ขณะนี้เด็กผู้นี้มีอายุได้ ๑๒ ขวบแล้ว หมอเคยบอกเขาเมื่อก่อนจะมาหาท่านไส บาบาว่า อาการของแกจะทรุดลงอีก และอาจจะต้องตายภายในไม่กี่ปีข้างหน้านี้ก็ได้

ทั้งหมดนี้แสดงว่าความหวังของแม่ของแกเหลือน้อยมากจริง ๆ เรียกว่าไม่มีหวังอะไรเลยก็ได้ ก่อนที่ท่านสวามีจะตบหลังแกแล้วออกคำสั่งให้แกเดินในทันที ข้าพเจ้าถามว่า เธอเห็นสวามีทำอะไรบ้างในห้องตอนที่ท่านเรียกไปพบเป็นส่วนตัว แต่ปรากฏว่าเธอตอบไม่ค่อยได้นัก เพราะเธอมีความรู้สึกตื้นตันใจจนบอกไม่ถูก ในเมื่อได้ไปอยู่ต่อหน้าท่านสวามีผู้ยิ่งใหญ่ ความปีติคงท่วมทับจิตใจจนไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย เธอจำได้แต่เพียง

ว่า "อย่าวิตกเลยนะ ฉันจะรักษาเขาให้ และเขาจะหายเป็นปกติ" จากนั้นท่านสวามีก็เนรมิตวิภูติและยาให้แก่เด็กผู้นี้เป็นพิเศษ

ต่อมาอีกสองสามสัปดาห์ ข้าพเจ้าได้เห็นเด็กผู้นี้อยู่กับแม่ของแก กำลังรอคอยท่านสวามีให้ออกมาทักทายปราศัยประชาชนเช่นเคยที่บรินดาวัน ความอิ่มเอิบใจยังคงฉายแสงอยู่บนดวงหน้าของแก และข้าพเจ้าก็เชื่อว่า นอกจากจะหายจากโรคทางกายแล้ว แกคงจะได้รับแรงดลใจในทางวิญญาณอันมีค่าสำหรับชีวิตของแกตลอดไป

เหตุใดท่านจึงรักษาโรคให้แก่คนบางคนเท่านั้น

ในบรรดาคนบ่วยนับจำนวนพันที่นั่งรอคอยท่านสวามีอยู่ที่หน้ามันทีร์นั้นก็ดี หรือที่นั่งอยู่ตามทางรถยนต์ที่มีต้นไม้ขึ้นอยู่สองข้างทางตอนที่จะเข้าสู่บรินดาวันก็ดี มีคนบ่วยเพียงไม่กี่คนที่ได้รับการรักษาให้หาย นอกนั้นก็ไม่ได้รับการรักษาเลย ด้วยเหตุนี้จึงมีบางคนถามท่านว่า "เหตุใดท่านจึงไม่ช่วยขจัดบัดเบ่าทุกข์ให้แก่

ทุก ๆ คน ?" แน่นอนละ ท่านคงจะต้องมีความกรุณาอันยิ่งใหญ่เช่นเดียวกับพระเยซู และอยากจะรักษาให้ทุกคนหายจากโรคให้หมด แต่ปัญหาเรื่องการรักษาโรคนี้เป็นเรื่องลึกซึ้งและมีประเด็นอันลึกลับเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยหลายประการ

ประเด็นแรกก็คือ ปัญหาที่ดูจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับปรัชญาอยู่สักหน่อยคือปัญหาเรื่อง **เจตน์จำนงอันเสรี** คือการที่ทุกคนมีสิทธิที่จะทำอะไรก็ได้ตามแต่เขาจะชอบใจ เลือกทางเดินแห่งชีวิตของเขาเอง มนุษย์เราทุกคนได้รับเสรีภาพให้กระทำเช่นนั้นได้ แต่นั่นแหละ เขาก็จะต้องรับผิดชอบ คือผลของการที่เขาได้ใช้เสรีภาพเลือกทางเดินไปตามใจของเขานั้นด้วยเหมือนกัน

วิญญาณดั้งเดิม (คือแต่โบราณกาล) ของมนุษย์ที่เป็นบรรพบุรุษของเรา (the ancestral Spirit of mankind) กล่าวยืนยันความตั้งใจของตนว่า "ฉันจะต้องเป็นอิสระเสรีให้ได้" ทั้งนี้เขาได้พูดในขณะที่พระผู้เป็นเจ้าผูกเขาไว้ด้วยสายใยทิพย์ ครั้นแล้วจึงมีเสียงของพระผู้เป็นเจ้าอันสูงสุดบอกเขาว่า "แต่เจ้าจะต้องทน

ทุกข์ทรมานนะ ความมานะอหังการจะหลอกล่อเจ้าให้หลงผิด และแล้วเจ้าก็จะต้องตาย" แต่วิญญาณที่พระองค์ได้สร้างขึ้นมาใหม่ ๆ ก็ตอบสวนควันออกมาว่า "ฉันจะตะเกียกตะกายสู้กับความตาย เพื่อให้ได้ชีวิตจนได้" เมื่อเป็นเช่นนี้พระผู้เป็นเจ้าจึงปล่อยสายใยทิพย์ที่พระองค์ผูกไว้กับทรวงอกของพระองค์เองเสีย และเป็นอันว่าวิญญาณของมนุษย์ได้มีอิสระเสรีที่จะท่องเที่ยวไปในโลกกว้าง เพื่อทำผิด เพื่อได้รับความทุกข์จากการทำความผิดนั้น และเพื่อจะได้รู้จักคิด มีความเข้มแข็งและเป็นตัวของตัวเองขึ้น จากการที่ได้รับความทุกข์ที่ตนก่อขึ้นนั้นเอง

ความทุกข์โศก และโรคภัยไข้เจ็บเหล่านี้เกิดขึ้นเพราะความเขลาและการทำผิดของมนุษย์เอง สมมติว่าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงโบกมือ และขจัดบั่นเบ่าความทุกข์และโรคภัยไข้เจ็บทั้งมวลให้หายไปจากมนุษย์ โดยที่มนุษย์ยังมิได้กำจัดอวิชาของเขาให้หมดไปเสียก่อนแล้วไซร้ ในไม่ช้าความทุกข์โศกและโรคภัยต่าง ๆ มันก็ไหลหลั่งพรั่งพรูเข้ามาสู่มนุษย์อีก โดยอำนาจความหลง

และการกระทำผิดของเขาเอง ด้วยเหตุนี้พระเยซูไครสต์จึงได้กล่าวกับคนที่ได้รับการรักษาให้หายแล้ว อย่างน้อยคนหนึ่งว่า "จงไปเถิด และก็อย่าทำบาปอีก" ซึ่งทั้งนี้ก็มีความหมายว่า เขาจะเป็นผู้ปลอดจากทุกข์โศกโรคภัยได้ก็ต่อเมื่อเขางดเว้นเสีย ไม่กระทำความผิดดังเช่นที่เคยทำมาแล้ว

ศรัทธา และ เจตนารมณ์อันเป็นเสรี

ทีนี้เมื่อมองในแง่ของพระผู้เป็นเจ้าบ้าง สมมติว่าพระองค์จะทรงกวาดล้างบาป และโรคภัยต่าง ๆ ให้หมดเสียเลย ก็เท่ากับว่าพระองค์ได้ริดรอนเอาความเป็นผู้มีเจตนารมณ์อันเป็นเสรีไปเสียจากมนุษย์ ทั้ง ๆ ที่พระองค์ได้เคยประทานสิ่งนี้ให้แก่เขาแล้ว ต่อจากนั้น เขาก็จะเป็นเพียงหุ่นยนต์ ซึ่งถูกชักหรือเชิดโดยเชือกอันเป็นทิพย์ของพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นเอง และเมื่อเป็นดังนี้แล้ว มนุษย์ก็จะไม่สามารถได้รับบทเรียนซึ่งเขาจำเป็นจะต้องได้รับ เพื่อเขาจะได้พัฒนาไปตามแนวทางที่เขาได้เลือกแล้ว

ในการแสดงปาฏิหาริย์เพื่อรักษาโรค ดังที่พระเยซูไครสท์และท่านไส บาบากระทำไปนั้น ดูเหมือนว่าสภาพจิตใจของคนไข้จะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอยู่เหมือนกัน นี้คือความเชื่อหรือศรัทธานั่นเอง ดังเช่นพระเยซูไครสต์เคยกล่าวว่า "ถ้าสูเจ้ายอมเชื่อได้แล้วไซร้ อะไร ๆ ก็มีได้เป็นได้ทั้งสิ้น" และได้กล่าวเสริมว่า ศรัทธาแม้มีประมาณเท่าเม็ดผักกาดก็สามารถจะทำปาฏิหาริย์ยิ่งใหญ่ได้

ก็ความเชื่อในอำนาจของพระผู้เป็นเจ้านี้ คืออะไรกันแน่? คนบางคนประกาศว่า เขามีศรัทธา และดูเผิน ๆ ก็เป็นเช่นนั้นจริง แต่ตามความจริงแล้ว อาจไม่มีศรัทธาเลยก็ได้ เพราะแม้เขาจะสวดมนต์และประกาศให้ผู้อื่นทราบเรื่องศรัทธาของเขาสักเพียงไร เขาก็ไม่สามารถจะหายจากโรคร้ายซึ่งคุกคามเขาอยู่ได้ ในทางตรงกันข้ามกับบุคคลผู้ซึ่งได้รับการรักษาให้หายจากโรคได้อย่างน่าอัศจรรย์ ทั้ง ๆ ที่เมื่อดูเผิน ๆ ก็คล้ายกับว่าเขาเป็นคนอ่อนแอและไม่มีศรัทธาเลย

นี้แสดงให้เห็นว่า ศรัทธาหรือความเชื่อนั้นเป็นอะไรอย่างหนึ่งซึ่งอยู่ใต้ผิวพื้นของจิตสำนึก ที่แน่ ๆ ก็คือ สิ่งนี้ไม่ใช่ผลของความคิดในด้านการหาเหตุผลอันเป็นส่วนภายนอก แต่เป็นเรื่องของประสบการณ์จากภายใน หรือว่าอาจจะเป็นความรู้อันเกิดขึ้นในจิตระดับใต้สำนึก ซึ่งเป็นความรู้ที่ค่อยสั่งสมพอกพูนขึ้นทีละเล็กทีละน้อยก็ได้ ดังนั้นสำหรับบางคน ศรัทธาที่มีขนาดเท่า "เมล็ดผักกาด" อาจจะมีอยู่ในส่วนลึกของจิตใจของเขา โดยที่จิตสำนึกของเขาไม่รู้ตัวเลยก็อาจเป็นได้เหมือนกัน

ผู้ที่ "หมดศรัทธา" แล้ว

มีตัวอย่างของบุคคลผู้หนึ่งซึ่งประกาศว่าตน 'หมดความเชื่อถือโดยสิ้นเชิงแล้ว' แต่ก็ยังได้รับการรักษาให้หายจากโรคได้ บุคคลผู้นี้เป็นสตรีนักมานุษยวิทยาชาวอเมริกัน เธอได้อยู่ในอินเดียมาเป็นเวลา ๓ ปีครึ่ง ซึ่งส่วนใหญ่ก็ได้ใช้เวลาอยู่กับท่านไส บาบา เพื่อแสวงหาสัจธรรมเกี่ยวกับชีวิต เธอได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสเป็นเวลานาน คล้าย ๆ กับบุคคลที่ชื่อจ๊อบ

(Job) ในพระคัมภีร์เก่าของศาสนาคริสต์ ผู้ซึ่งมีศรัทธามั่น แต่ก็ได้รับความทุกข์ร้อนแสนสาหัสจากการทดลองของพระผู้เป็นเจ้า เธอกล่าวว่า ในระหว่างที่ได้รับทุกข์ทรมานนั้น เธอได้รับบทเรียนอันสำคัญในทางวิญญาณหลายอย่าง เธอได้เรียกชื่อตัวเองว่า 'โอม' ตอนที่ข้าพเจ้ารู้จักเธอนั้น เธออาศัยอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่งใกล้ปุตตปารตี 'โอม' ได้บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับความทุกข์แสนสาหัสที่เธอได้รับ และเกี่ยวกับการที่ท่านไส บาบาได้รักษาเธอจนหายจากโรคเช่นนั้น ต่อไปนี้เป็นข้อความบางส่วนจากบันทึกของเธอ

"ครั้งแรกดิฉันเป็นโรคบิดชนิดอมีบา ท่านไส บาบาได้บอกกับชาวต่างประเทศคนอื่น ๆ ว่า ดิฉันตายแล้ว เพราะมีอยู่ชั่วระยะหนึ่งที่ดิฉันไม่ได้อยู่ในร่างกายนั้น แต่เมื่อดิฉันกลับมาเข้าร่างอีกครั้งหนึ่ง ความคิดคำนึงต่าง ๆ ของดิฉันก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง แต่ก่อนนั้นดิฉันต่อสู้ดิ้นรนเพื่อจะมีชีวิตอยู่ให้ได้ แต่เดี๋ยวนี้ดิฉันไม่ได้สนใจเลยว่าจะอยู่หรือจะตาย แล้วดิฉันก็หายจากโรคนั้นได้"

ข้อความต่อไปนี้ในเมื่อเธอได้เขียนเล่าว่า ท่านไส บาบาได้บอกให้เธอทำอะไร ๆ ต่าง ๆ นั้น ขอให้เป็นที่เข้าใจว่า เธอได้รับทราบโดยการติดต่อทางจิตโดยเฉพาะ ไม่ใช่จากทางวาจาเลย

"ท่านไส บาบา ได้บอกดิฉันว่าไม่ต้องไปหาหมออีกแล้ว เราจะรักษาเจ้าเอง ต่อมาอีก ๑ สัปดาห์ ดิฉันก็เกิดขาแพลงอีก และถูกพาตัวมาที่ห้อง ด้วยความเจ็บปวดอันทรมานอย่างเหลือแสน เป็นเวลาหลายชั่วโมง การที่ดิฉันเป็นนักมานุษยวิทยาทำให้ดิฉันรู้ดีว่า กระดูกซึ่งเคลื่อนที่นั้นมันร้ายแรงเพียงใด แต่ในที่สุด ดิฉันก็ค่อย ๆ ปลงตก คิดได้ว่าเมื่อไหน ๆ มันจะต้องพิการไปตลอดชีวิตก็ช่างมันเถิด ความเจ็บปวดตอนนั้นก็ยังทรมานเหลือที่จะพรรณนา ดิฉันร้องไห้อยู่ต่อหน้ารูปท่านไส บาบา ขอให้ท่านช่วยเหลือตลอดเวลา

"ซึ่งท่านก็มาตามคำวิงวอนเหมือนกัน ท่านบอกว่าปล่อยวางร่างกายมันเถิด ให้มันพิการไป เหมือนกับคนที่ถูกยิงในภาพยนตร์นั่นแหละ ช่างมันเถิด ตอนนั้นร่างกายของดิฉันตึงเครียดไปทั่ว เพราะการต่อสู้กับความเจ็บ

ปวดรวดร้าว แต่ดิฉันก็ทนไปจนได้ ปล่อยให้ร่างกายมันพิการไป มันจะเจ็บปวดแค่ไหนก็ลองดูมันสักที แต่แล้วความเจ็บปวดก็หายไป ต่อจากนั้น ๑๐ วันดิฉันก็ไม่มีความเจ็บปวดอีกเลย แม้ว่าเท้าจะยังเดินไม่ได้ก็ตาม เมื่อท่านไส บาบาได้รักษามัน ในการร้องเพลงภชันครั้งหนึ่ง ดิฉันก็เกิดเสียใจ เพราะรู้สึกว่าได้เข้ามาขดและติดอยู่ในร่างกายแคบ ๆ อันนี้ เลยทำให้เสียความรู้สึกปล่อยวางไปแล้ว

"ต่อมาก็เกิดมีอาการตับอักเสบ และดิฉันก็รู้สึกกระสับกระส่าย ใจคอดิ้นรนเหมือนกับจะเป็นบ้าอีก ดิฉันรู้ว่า ความจริงดิฉันควรจะต้องปลงให้ตก ยอมรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นเสียด้วยความสงบ แต่แล้วอีกใจหนึ่งมันก็ไม่ยอมรับ มันดิ้นรนอย่างสุดเหวี่ยงเลยทีเดียว ท่านไส บาบาได้มาช่วยดิฉันอีก ต่อมาอีกสองสัปดาห์ ท่านก็รักษาดิฉันให้หายจากโรคนั้น พอโรคนี้หายก็เกิดเป็นมาลาเรียขึ้นมาอีก ทำให้ดิฉันต้องอดข้าวและน้ำเป็นเวลา ๑๓ วัน ตอนนี้เป็นตอนที่สำคัญที่สุดของปาฏิหาริย์

ของท่านไส บาบา โดยแท้ ท่านได้ชลอให้ดิฉันมีชีวิตอยู่ได้ต่อมา โดยอาศัยความสั่นสะเทือนของคำว่า โอม อย่างแท้จริง ในระหว่างระยะเวลา ๑๓ วันนั้น วันหนึ่งๆ ดิฉันรู้สึกว่า มีอาการเอิบอาบซาบซ่านไปด้วยความสะเทือนของคำว่า โอม นั้น วันละหลายๆ ครั้งครั้นแล้ว โรคมาลาเรียก็หายไปดังปลิดทิ้ง

"ต่อมาดิฉันเป็นโรคอื่นๆ เล็กๆ น้อยๆ อีกหลายโรค ซึ่งมันก็หายไปในเวลาไม่นานนัก แต่พอถึงฤดูใบไม้ผลิปีที่แล้ว ดิฉันก็ประสบอุบัติเหตุอีกจากรถยนต์ทำให้กะโหลกศีรษะร้าว ตำรวจพากันมาและรีบไปตามรถพยาบาล ตอนนี้ดิฉันนึกตะโกนเรียกอยู่ในใจอย่างสุดชีวิตทีเดียว ขอให้ท่านไส บาบาช่วยเหลือ ท่านได้บอกว่า จะมาช่วยแต่ก็ไม่ได้บอกว่าจะมาเมื่อไร

"เมื่อดิฉันไม่ยอมไปโรงพยาบาล ทางตำรวจจึงถกเถียงกันอยู่พักหนึ่ง ราวครึ่งชั่วโมง ครั้นแล้วเขาก็นำตัวดิฉันขึ้นรถประจำทาง เพื่อจะนำไปส่งยังจุดหมายปลายทางแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไกลออกไป

เวทนาและจิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน

"ท่านไส บาบา ได้สอนให้ดิฉันเพ่งที่จุดที่วิญญาณรู้สึกอาการเจ็บปวด ซึ่งจุดนั้นกำลังจะถอยออกไป (จากร่างกกาย) ท่านบอกว่า **ถ้าดิฉันตั้งจิตไว้ที่จุดศูนย์กลางของทุกขเวทนานั้นได้ ดิฉันก็จะทนต่อความเจ็บปวดนั้นได้** แต่พอจิตของดิฉัน ตก (คือเคลื่อนจากฐาน) ไปนิดเดียวเท่านั้น ก็เกิดความเจ็บปวดทนไม่ไหวทันที แต่ดิฉันก็พยายามประคับประคองตั้งจิตไว้ที่**ฐาน**ดังกล่าวนั้นจนได้ ในระหว่างที่อยู่บนรถประจำทางนั้น ซึ่งเป็นเวลาหลายชั่วโมง พอทำได้สำเร็จทุกขเวทนาอันแรงกล้าแสบเผ็ดนั้นก็หายไปทันที ต่อจากนั้นดิฉันก็รู้สึกสบาย ไม่มีอาการกระวนกระวายเลย ทำให้คนโดยสารรถประจำทางและคนรถพากันประหลาดใจกันยกใหญ่

"ต่อมาดิฉันก็เป็นโรคแผลในกระเพาะอาหาร และก็ได้รับการรักษาจนหาย โดยวิภูติของท่านไส บาบา ต่อจากนั้นมาดิฉันก็พยายามปฏิบัติ ถอยจิตเข้าข้างในตั้งจิตเพ่งฟังเสียง โอม จากภายในนั้นอยู่เรื่อยๆ และก็ไม่รู้สึกเจ็บป่วยอีกต่อไป ในระหว่างที่ดิฉันต้องประสบ

เคราะห์กรรมซ้ำซาก คือป่วยแล้วป่วยอีกไม่หยุดหย่อน เป็นเวลายาวนานนี้ ดิฉันรู้สึกว่าหมดศรัทธาโดยสิ้นเชิง คือใจมันชาเย็น ไม่อยากฟังคำสอนอะไรทั้งสิ้น ฝ่ายท่านไส บาบา ก็ได้แต่สอนว่า จงทำใจให้ปลงตกเสีย ความเจ็บปวดมันจะมีมาสักเท่าไรก็ตาม เราจะหายหรือตายหรือจะเป็นคนพิการก็ตาม ก็สุดแล้วแต่ความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าเถิด อย่าหวัง อย่าคิดเดา หรือวิตกกังวลใดๆ ทั้งสิ้น นี่แหละจะเป็นวิธีที่ทำให้เธอสามารถสู้ความกดดันของทุกขเวทนาได้"

อันที่จริงข้าพเจ้าคิดว่า แม้ในจิตสำนึกเธอจะคิดว่า เธอหมดศรัทธาแล้วก็ตาม แต่ในจิตใต้สำนึก เธอยังมีศรัทธาอยู่จริงๆ ความหมายของศรัทธานั้น ท่านไส บาบา ได้ให้คำจำกัดความไว้ดังนี้ คือ "ศรัทธาเป็นความรู้สึกที่อยู่เหนือความแน่ใจหรือความสงสัยใดๆ ทั้งหมด เป็นสิ่งที่อยู่เหนือภาวะคือความเป็นคู่ของสิ่งที่ตรงกันข้าม ศรัทธานั้นจุดทรงตัวอยู่ตรงกลางคืออุเบกขา ซึ่งในสภาพเช่นนี้ ความทุกข์ทั้งหลายก็จะดับไป" (Faith is that state of certainty beyond both certainty and doubt

unaffected by the alternation of opposites: it is the balance point of epuilibrium wherein all sufferings cease)

แต่เธอก็ลงท้ายบันทึกของเธอไว้ดังนี้ "ความกรุณาของท่านไส บาบา เป็นสิ่งที่ไม่มีขอบเขต ไม่มีจำกัด ไม่มีเงื่อนไขใดๆ เลย ท่านต้องการให้เรามีความจริงใจ (sincerity) อย่างเดียวเท่านั้น ถ้าเราต้องการให้ท่านช่วยเหลือ ก็ขอความช่วยเหลือจากท่าน แต่อันที่จริงบ่อยครั้งที่เดียวแม้ไม่ได้ขอความช่วยเหลือ ท่านก็ยังช่วยเสียด้วยซ้ำไป" นี่แหละ ข้าพเจ้าคิดว่าคำสารภาพเช่นนี้ ถ้าไม่เรียกว่า ศรัทธาแล้ว เราจะเรียกว่าอะไร?

จงหาประโยชน์จากความทุกข์ให้ได้

ครั้งหนึ่ง ท่านไส บาบา ถูกชาวอเมริกันผู้มาจากนิวยอร์ค คนหนึ่งตั้งปัญหาถามเรื่องนี้ ท่านได้ตอบว่า "เธอคิดหรือว่า เราจะปล่อยให้เธอทนทุกข์ทรมานเช่นนั้นโดยไม่มีเหตุผลเพียงพอ? จงทำใจยินรับความทุกข์ทรมานต่างๆ เหมือนดังเช่นที่เธอยินรับความสุขนั่นแหละ นี่คือ

ความประสงค์ของเรา ซึ่งเป็นไปเพื่อความดีของเธอนั่นเอง มันเป็นการท้าทายที่เธอจะต้องยืมสู้ให้ได้ อย่าหนีหรือยอมแพ้มันเป็นอันขาด จงเพ่งมองเข้าด้านในแล้วเธอจะได้พลังเป็นเครื่องช่วย ให้เธอออดทนทุกข์เหล่านั้น และทำให้มันกลายเป็นประโยชน์ต่อเธอได้อีกด้วย (Do you think I would confront you with pain, were there not a reason for it? open your heart to pain, as you do now for pleasure, for it is my will, wrought by me for your good. Welcome it as a challenge. Do not turn away from it. Turn within, and derive the strength to bear it and benefitby it)

เรื่อง "กรรม" เป็นเรื่องที่มีปัญหายุ่งยากสลับซับซ้อนที่เดียว ผู้นับถือศาสนาทางตะวันออกบางคนถือว่า กฎแห่งกรรมเป็นกฎที่มีพลังหรืออำนาจเหนือสิ่งอื่นหรือกฎอื่นทั้งมวล คือหมายความว่า ถ้าเราได้ทำความชั่วไว้ในอดีตชาติแล้ว ถึงอย่างไร ๆ ก็ต้องใช้หนี้กรรมกันอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงยกเว้นได้เลยที่เดียว แต่นักศาสนาทางตะวันตกส่วนมากไม่ยอมเชื่อเรื่องนี้เลย

ในสันดาน (character) ของเราทุกคนมีความโน้มเอียง (tendencies) บางประการแฝงอยู่อย่างลึกซึ้ง ซึ่งความโน้มเอียงดังกล่าวนั้น บางอย่างก็เป็นส่วนหนึ่งของปัจจัยที่ประกอบกันในเวลาที่เกิดมาในโลกนี้ ปรัชญาฝ่ายเวทานตะกล่าวว่าความโน้มเอียงต่าง ๆ เหล่านี้เป็นผลของการกระทำ และการดำเนินชีวิตของเราเองในชาติที่แล้ว ๆ มา แม้ว่าบางอย่างจะดูเหมือนว่าเป็นกรรมพันธุ์ก็ตาม แต่มันก็น่าจะยังคงเกิดจาก กรรมนำส่ง มาด้วยเหมือนกัน ทั้งนี้หมายความว่า อำนาจของกรรมนั่นเอง ที่เป็นตัวการเลือกสรรหรือจำเพาะเจาะจงให้บุคคลผู้นั้นได้มาเกิดกับบิดามารดาเช่นนั้น เพื่อที่เขาจะได้มีโอกาสใช้หรือพัฒนาความโน้มเอียงดังกล่าวนั้น ของเขาได้สะดวกยิ่งขึ้น

ความโน้มเอียง ซึ่งเกิดจากกรรมและซึ่งทำให้บุคคลมีแนวโน้มไป เพื่อจะกระทำกรรมที่ผิดนั้น บุคคลจะสามารถขจัดได้โดยวิธีการสองอย่าง อย่างแรกคือโดยการยอมรับความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ซึ่งเกิดจากการกระทำเช่นนั้น ซึ่งมันจะสอนให้เขารู้สึกสำนึกจน "ได้คิด"

ด้วยตนเองว่า กรรมของเราให้ผลถึงขนาดนี้ทีเดียวหนอ จากนั้น เมื่อเขาเกิด "เข็ด" สันดานก็เริ่มเปลี่ยน และกรรมชั่วก็จะหมดไปจากสันดาน อย่างที่สอง คือการยอมมอบกายถวายชีวิต ให้พระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจเลยทีเดียว ซึ่งก็จะทำให้พ้นจากทุกข์ได้เหมือนกัน การยอมถวายชีวิตแก่พระเจ้า ก็คือการพบตัวตนที่แท้จริง ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนสันดาน ทำให้ความโน้มเอียงในทางที่ผิดหมดสิ้นไป ทางศาสนาคริสต์กล่าวว่า การกระทำเช่นนี้เป็นการไถ่โทษบาปและความโน้มเอียงที่จะทำบาปนั่นเอง

ที่นี้ตราบใดที่ความโน้มเอียงที่จะกระทำกรรมในทางที่ผิดและที่จะดำเนินชีวิตผิดยังมีอยู่ (ในสันดาน) เช่นนี้ การรักษาโรคทางกายก็จะไม่มีประโยชน์อะไรนัก **เพราะโรคทางกายเหล่านั้นโดยที่แท้แล้ว ก็คือ การแสดงออกอย่างหนึ่งของโรคหรือการเสียสมดุลย์ในทางจิตนั่นเอง**

'แม่' ผู้อดสงสาร "ลูก" ไม่ได้

ในการรักษาโรคนี้ มีอยู่รายหนึ่งซึ่งจะมีเหตุผลลึกซึ้งอย่างใดอย่างหนึ่งอันเรายังทราบไม่ได้ ปรากฏว่าท่านใส บาบาได้รักษาสามีของหญิงในกรุงเดลฮีคนหนึ่งให้หายจากโรคได้ หญิงผู้นี้ชื่อ อาษา เรื่องนี้มีเล่าไว้ในหนังสือเรื่อง บาบา แต่งโดย Arnold Schulman ซึ่งจัดพิมพ์โดยบริษัท Viking Press inc. และบริษัท Macmillan London Ltd. สามีของนางอาษาผู้นี้เป็นโรคมะเร็งที่หูและคอ โดยเป็นมะเร็งชนิดที่ผ่าตัดไม่ได้เสียด้วย ตอนนั้นชายผู้นี้กำลังจะถึงแก่ความตายอยู่แล้ว นางอาษาได้มาที่ปุตตปารตี และได้วิงวอนขอร้องให้ท่านใส บาบาช่วยรักษาสามีของนางให้ด้วย เธอได้พยายามอุตส่าห์ทรมานตนอย่างหนัก เพื่อให้ท่านใส บาบาเห็นใจ จนกระทั่งในที่สุดท่านก็ยอมรักษาชายผู้นี้ให้จนหาย และเขาก็กลับไปทำงานได้ตามเดิม แต่ต่อมาอีก ๑๘ เดือน เขาก็ล้มป่วยต้องเข้าโรงพยาบาลอีก โดยคราวนี้เป็นมะเร็งที่ปอด และได้ถึงแก่กรรมเมื่อต่อมาอีก ๓ เดือน

ตามปกติ ถ้าโรคภัยไข้เจ็บนั้นเกิดจากกรรมจริงๆ และไม่มีทางที่จะเปลี่ยนความโน้มเอียงทางภายในที่เป็นผลของกรรมนั้นได้แล้ว ท่านไส บาบาก็จะไม่ยอมรักษาโรคนั้นให้ การที่ท่านยอมรักษาให้เป็นบางราย โดยยืดเวลาให้ชั่วคราวนั้น ก็แสดงว่าท่านมีความกรุณาเสมือนเทพเจ้าผู้เป็นมารดาองค์หนึ่ง ซึ่งมักจะอดสงสารลูกไม่ค่อยได้เสมอ

ท่านไส บาบา ไม่ค่อยจะได้พูดเรื่องโรคอันเกิดจากกรรมมากนัก อาจเป็นเพราะว่าท่านคงจะคิดว่าชาวฮินดู และชาวพุทธให้ความสำคัญแก่เรื่องนี้มากเกินไปก็เป็นได้ แต่ก็มีอยู่หลายครั้งที่ท่านได้ระบุถึงความสำคัญของเรื่องนี้ไว้เหมือนกัน

การใช้กรรม—ปรากฏตัวในความฝัน

มีตัวอย่างอยู่รายหนึ่ง คือเกี่ยวกับ ดร. เค.ซี.พานิ ซึ่งเป็นนายแพทย์ชาวอินเดีย ซึ่งทำงานอยู่ในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. สหรัฐอเมริกา นายแพทย์ผู้นี้เป็นสาวกคนหนึ่งของท่านเชอร์ดิ บาบา (คือองค์ที่ล่วงลับไปแล้ว) มา

เป็นเวลากว่า ๒๕ ปีแล้ว ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๖๐ เขาได้ยินข่าวว่าอาจารย์ของเขาได้มาเกิดใหม่ เป็นท่านสัตยาไส บาบาแล้ว ตอนนั้น ภรรยาของเขาเองเป็นโรคไขข้ออักเสบซึ่งกำลังจะทำให้เธอเป็นคนพิการอยู่แล้ว เขาจึงได้สวดมนต์วิงวอนขอให้ท่านบาบาทั้งสององค์ หรือว่าสองชาตินี้ได้ช่วยภรรยาของเขาด้วย

และแล้วคืนหนึ่งเขาก็ฝันเห็นท่านสัตยาไส บาบา แต่เขาก็ยังแคลงใจ นึกไปว่ามันอาจจะเป็นการเห็นไปเอง โดยเป็นการสนองความปรารถนาเมื่อเวลาตื่นก็ได้ เขาจึงได้สวดมนต์วิงวอนอีก โดยนึกอธิษฐานว่า—ข้าแต่ท่านบาบา ถ้าท่านมาได้จริงๆ ขอได้โปรดมาให้ข้าพเจ้าเห็นอีกสักครั้งหนึ่งเถิด ปรากฏว่าคืนวันรุ่งขึ้น เขาก็ฝันเห็นท่านไส บาบาอีกครั้งหนึ่งจริงๆ คราวนี้เขาเชื่อสนิทเลย

เขาได้ไปหาท่านไส บาบาที่ประศันตินิลยัมในปีนั้น ท่านไส บาบาพอเห็นเขาก็ทักทายว่า "นี่ ฉันไปหาเธอในความฝัน ครั้งแรกเธอก็ยังไม่ยอมเชื่อนะ ฉันจึงต้องไปอีกเป็นครั้งที่สองไงล่ะ"

ในระหว่างที่ ดร. พานิกับภรรยาพิการของเขาอยู่ในอินเดีย ท่านสวามีก็ได้ทำให้เขาทั้งสองได้เกิดศรัทธาและได้รับความปลื้มปีติอย่างลึกซึ้ง ท่านได้เคยกล่าวกับ ดร. พานิถึงภรรยาของเขาว่า **"เธอจะต้องใช้กรรมต่อไปอีกบ้างนะ แต่ต่อไปอาการก็จะดีขึ้นและหายดีได้"** เป็นอันว่าด้วยความกรุณาของท่านไส บาบา สองสามีภรรยาก็เป็นผู้ที่สามารถอดทนต่อความทุกข์ ทั้งทางกายและใจได้ดีขึ้นเป็นลำดับ

ศรัทธาแบบ "หัวเต่า"

อีกรายหนึ่งคือ นายสุภัทร ดาส เด็กหนุ่มผู้เป็นบุตรของ บันนามาลี ดาส ทนายความใหญ่แห่งแคว้นเบงกอลตะวันตก เด็กหนุ่มผู้นี้เป็นโรคไขข้ออักเสบอย่างแรง (rheumatoid arthritis) ในระหว่างที่ศึกษาวิชากฎหมายอยู่ที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ประเทศอังกฤษ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๖๒ เขาได้รับการรักษาทั้งจากแพทย์ในอังกฤษและอินเดียมาแล้วเป็นเวลาหลายปีต่อจากนั้น ซึ่งโดยมากแพทย์ก็ให้ยา คอร์ติโซน

และฉีดทองคำเข้าไปในร่างกาย แต่ตลอดระยะเวลาหลายปีนี้ เขาก็ยังเดินกระโผลกกะเผลกด้วยความเจ็บปวดและต้องใช้ไม้ค้ำยันตลอดเวลา บรรดาแพทย์ที่ทำการรักษาต่างก็บอกว่า อาการของเขาไม่มีหวังที่จะรักษาให้หายขาดได้อีกแล้ว

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๓ เขาถูกพาตัวมาหาท่านไสบาบาที่ประศันตินิลยัม การพบปะท่านสวามีแม้เพียงครั้งแรก ก็ทำให้สุภัทร์รู้สึกตื้นตัน และซาบซึ้งในความเมตตาอันบริสุทธิ์ของท่านสวามีอย่างยิ่ง เขาคิดว่าท่านเป็นเสมือนมารดาในสรวงสวรรค์ของเขาฉะนั้น ความประทับใจดังกล่าว ถึงกับทำให้เขาน้ำตาไหลด้วยความปีติอย่างยิ่ง ตอนนี้เขาลืมความเจ็บปวดไปได้หมด และสามารถเดินออกไปจากห้องที่พบท่านสมามีได้ โดยไม่ต้องใช้ไม้ค้ำยันเลย ฝูงชนที่คอยอยู่ข้างนอกต่างก็โห่ร้องด้วยความยินดี เมื่อเห็นเขาสามารถเดินได้อย่างปาฏิหาริย์เช่นนั้น

อย่างไรก็ตาม เมื่อสุภัทรกลับมาถึงบ้านของเขาในกัลกัตตา ศรัทธาของเขาก็เริ่มเสื่อมถอย เขาเถิด

ความสงสัยลังเล และต่อจากนั้น อาการของเขาก็กลับทรุดลงอีก

"แย่จริงๆ ผมมันคนประเภทศรัทธา "หัวเต่า" (ผลุบเข้าผลุบออก) แท้ๆ ทีเดียว" เขาพูดติเตียนตัวเองด้วยความเสียใจ อันที่จริงตอนนี้เขาไม่ได้ใช้ไม้ค้ำยันแล้ว แต่ทว่าความเจ็บปวดอันเป็นอาการของโรคยังคงมีอยู่ เขารู้สึกว่ามันคงเป็นกรรมของเขาเอง และเขาก็ไม่มีกำลังศรัทธาพอที่จะเอาชนะโรคนั้นได้เสียด้วย ตอนที่เขาสนทนากับข้าพเจ้านี้เป็นปี ค.ศ. ๑๙๗๔ ซึ่งเป็นเวลาประมาณ ๑ ปี หลังจากที่เขาได้ไปพบท่านสวามีและหายจากโรคด้วยปาฏิหาริย์ในครั้งนั้นแล้ว

"ก็เป็นอันว่าคุณยังไม่หายซีนะ" ข้าพเจ้ากล่าวกับเขา

"ยังไม่ถึงกับหายดีดอกครับ แต่ก็ค่อยยังชั่วขึ้นมาก บรรดาแพทย์บอกว่า ผมเกือบจะตายอยู่แล้ว เพราะฤทธิ์ของยาคอร์ติโซนที่ร่างกายได้รับเข้าไป ดังนั้นท่านสวามีจึงดูแลข้าพเจ้าเสียเอง แต่ปาฏิหาริย์ที่สำคัญที่สุดในเรื่องนี้ก็คือ การที่ผมสามารถเปลี่ยนความคิด

และจิตใจได้ ถึงอย่างไรผมก็ต้องขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าที่ผมได้มารู้จักท่านไส บาบา ก็เพราะโรคร้ายแรงนี้เอง"

ศรัทธาที่ไม่หวั่นไหว

อีกรายหนึ่งเป็นรายที่ร้ายแรงมากเหลือเกิน ได้เกิดขึ้นกับมิสซิส อิรา รามกฤษณะ แห่ง เพลลิเซอร์รี่ ในแควัน เกราลา เมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๗๐ สุภาพสตรีผู้นี้ได้เกิดความเลื่อมใสในอภินิหารของ ท่านไส บาบา โดยได้เห็นประจักษ์พยานซึ่งเกิดขึ้นกับสมาชิกผู้ใกล้ชิดหลายคนในครอบครัวของเธอเอง ในระหว่างนั้นเธอมีความปีติยินดีอยู่เพียงแค่ขอให้ได้เห็นหน้าท่านไส บาบาก็พอแล้ว เพราะเธอรู้สึกว่ามีความอบอุ่น และเกิดความปลอดภัยอย่างพูดไม่ถูก เธอไม่ได้รบกวนขออะไรจากท่านไส บาบาเลย

แต่แล้ววันหนึ่ง เหตุการณ์ร้ายแรงเหลือประมาณก็เกิดขึ้นแก่เธอจนได้ เช้าวันหนึ่ง เธอได้นั่งรถไปกับบุตรชายบุตรสาว และบุตรสะใภ้ เพื่อไปนมัสการท่านไส บาบา ขณะที่รถแล่นไปถึงที่เปลี่ยวแห่งหนึ่ง

ตามถนนที่จะไปสู่อาศรมนั้น ก็เกิดอุบัติเหตุรถคว่ำลง ทันทีในบันทึกที่เธอเขียนไว้ เธอไม่ได้ระวุ่าอะไรเป็นสาเหตุของเหตุการณ์ครั้งนี้ เป็นแต่บอกไว้ว่า เธอพ้นขึ้นมาก่อนคนอื่นในทรากรถคันนั้น เมื่อมองดูคนอื่น ๆ ก็ปรากฏว่ายังสลบไสลไม่ได้สติ และบางคนอาจถึงแก่ความตายไปแล้วก็ได้ ถนนตอนนั้นในระยะเวลานั้นก็เปลี่ยวมาก เธอมองไปจนสุดสายตาทุก ๆ ด้าน ก็ไม่เห็นวี่แววว่าจะมีใครอยู่หรือผ่านมาแถบนั้นเลยสักคนเดียว

เธอเขียนบรรยายความรู้สึกไว้อย่างชัดเจนดังต่อไปนี้

"ดิฉันคล้ายกับคนบ้าไปแล้วในตอนนั้น ดิฉันตะโกนขอความช่วยเหลือ และร้องกรี๊ด ๆ ครั้งแล้วครั้งเล่าในที่สุดเมื่อหมดแรงเข้าก็ต้องหยุดไปเอง เมื่อใจค่อยสงบลงได้ก็นึกถึงท่านไส บาบา จึงสวดมนต์อ้อนวอนขอให้ท่านช่วยเหลือ หลังจากนั้นไม่ถึง ๕ นาที ก็มีรถประจำทางหนึ่งคัน รถตำรวจสองคัน และรถยนต์อีกสามคันโผล่ตามกันมาเป็นแถว ๆ คล้ายกับพระผู้เป็นเจ้าทรงส่งมาให้ฉะนั้น"

หลังจากที่ได้ช่วยกันลากตัวคนที่ยังไม่ได้สติออกมาจากทรากรถได้แล้ว ก็ปรากฏว่าบุตรชายของเธอถึงแก่ความตาย ส่วนลูกสาวและลูกสะใภ้ได้รับบาดเจ็บสาหัสเรียกว่าเกือบตายไปด้วยเหมือนกัน เนื่องจากมีรถผ่านมาให้ความช่วยเหลือหลายคันด้วยกัน จึงมีที่ว่างเพียงพอให้คนทั้งหมดได้นอนอย่างสบาย ในระหว่างทางไปสู่โรงพยาบาลที่ บังกาลอร์

คุณรามกฤษณะ และลูกสาวบาดเจ็บมาก และต้องเข้ารักษาตัวในโรงพยาบาล เป็นเวลาหลายเดือน ส่วนลูกสะใภ้ ซึ่งเพิ่งแต่งงานกับบุตรชายของเธอมาได้เพียง ๗ เดือนเท่านั้น ปรากฏว่ากระดูกสันหลังหัก ทำให้เป็นอัมพาตไปทั้งตัว คนขับรถเองก็ปรากฏว่า บาดเจ็บไม่น้อยเหมือนกัน

เรื่องเช่นนี้ และในระยะเวลาดังกล่าวนี้จึงเป็นการทดสอบศรัทธาของ คุณรามกฤษณะอย่างรุนแรงและร้ายแรงจริง ๆ เพื่อน ๆ ของเธอหลายคนได้บอกว่าเธอควรจะเลิกนับถือท่านไส บาบาได้แล้ว เพราะว่าดูเอาเถิด เธอและครอบครัวกำลังเดินทางไปหาท่านไส

บาบา ด้วยความเลื่อมใสแท้ ๆ ท่านยังช่วยเธอไม่ได้ กลับปล่อยให้เธอได้รับเคราะห์กรรมอย่างแสนสาหัสเช่นนี้ ดู ๆ ไป เรื่องนี้ก็คล้ายกับในศาสนาคริสต์ ซึ่งนายจ๊อบสาวกผู้เลื่อมใสพระเจ้าเป็นอย่างมาก ต้องได้รับความทุกข์ยากแสนสาหัส และเพื่อน ๆ เขาก็บอกให้สาปแช่งพระเจ้าได้แล้ว อย่าหลงไปนับถืออยู่เลย

หลังจากที่รักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลได้สามเดือน คุณรามกฤษณะ ก็ชวนลูกสาวและลูกสะใภ้มาหาท่านไส บาบา อีกครั้งหนึ่ง จนถึงที่ของท่านคือที่ไวท์ฟิลด์ คราวนี้มาโดยรถของโรงพยาบาล โดยมีนางพยาบาลคอยประคับประคองมาด้วย ขาของลูกสาวเพิ่งออกจากเฝือกได้ใหม่ ๆ และลูกสะใภ้ก็ยังเป็นอัมพาตอยู่ ท่านไส บาบา ได้ขึ้นไปบนรถพยาบาล และได้อวยชัยให้พรแก่สตรีทั้งสามด้วยความเมตตาอย่างยิ่ง ท่านบอกว่าไม่ต้องวิตกไปดอกทุกคนจะหายดี แม้ลูกสะใภ้นั้น อีก ๒—๓ ปีก็จะหายจากอัมพาต และทำงานได้ตามเดิม เมื่อข้าพเจ้าได้พบคุณรามกฤษณะ นั้น เป็นเวลาหลังจากที่เธอได้ประ-

สบอุบัติเหตุราว ๔ ปี เธอบอกว่าลูกสะใภ้ของเธอมีอาการดีขึ้น สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้บ้างแล้ว

หลังจากเกิดอุบัติเหตุครั้งนี้แล้ว ชีวิตของคุณ-รามกฤษณะ ก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เธอได้เป็นสาวกที่มีความเลื่อมใสศรัทธาท่านไส บาบา มากขึ้นกว่าเดิม และเดินทางมาที่ประศันตินิลยัมบ่อย ๆ เธอมีความสันโดษคือพอใจที่จะมีชีวิตอยู่อย่างเงียบ ๆ โดยทำสวนเป็นงานอดิเรก และพยายามฝึกหัดให้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าในทุก ๆ สิ่งที่เธอกระทำ (Practising the Presence of God in all her activities) เมื่อเกิดวิกฤตการณ์ขึ้นแก่เธอหรือครอบครัว ซึ่งก็เป็นธรรมดาในชีวิตของมนุษย์ทุกคน เธอก็สวดมนต์วิงวอนขอให้พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานกำลังใจให้เธอผ่านพ้นวิกฤติการณ์นั้น ๆ ไปได้ด้วยดี บางครั้งท่านไส บาบา ก็มาปรากฏตัวในความฝัน พร้อมกับให้คำแนะนำให้คำปลุกปลอบให้กำลังใจแก่เธอด้วย บ่อยครั้งที่เดียวที่ความช่วยเหลือ ซึ่งเธอได้รับจากท่านไส บาบา นั้น เป็นไปอย่างปาฏิหาริย์โดยแท้

การทดสอบกำลังศรัทธา

ผลอันร้ายแรงของกรรม ซึ่งเกิดขึ้นในชีวิตของคนแต่ละคนต่างวาระกันนั้น บ่อยครั้งก็มักจะเป็นการทดสอบกำลังศรัทธาของบุคคลนั้นด้วยเหมือนกันว่าจะมั่นคงหรือโลเลเพียงใด คุณรามกฤษณะ ที่กล่าวมาแล้ว ก็เป็นเช่นเดียวกับนายจ๊อบในศาสนาคริสต์ที่กล่าวมาแล้วเหมือนกัน คือได้ถูกเหตุการณ์ร้ายทดสอบอย่างหนัก แต่ทั้งสองคนก็สอบผ่านได้ และเป็นผู้ได้ปริญญาคือความบริสุทธิ์หรือศรัทธาอันไม่หวั่นไหว เป็นรางวัลจริงอยู่ เธอได้ศูนย์เสียบุตรชายอันเป็นที่รักไปคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเศร้าเป็นอย่างยิ่ง แต่เธอก็ได้อีกสิ่งหนึ่งมาแทนที่ สิ่งนั้งซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่าอย่างยิ่งคือความรู้ว่าความกรุณาของพระผู้เป็นเจ้านั้นใหญ่หลวงเพียงใด และความรู้ว่า พระองค์ได้อยู่กับเธอตลอดเวลา แล้วนับแต่นั้นเป็นต้นมา

ครั้งหนึ่ง ในการสนทนากับท่านไส บาบา โดยเฉพาะ ซึ่งมีข้าพเจ้า ไอริส และ ดร. โกคัคอยู่กันตามลำพังสามคนเท่านั้น ข้าพเจ้าได้ถามท่านอย่างตรงไป

ตรงมาว่า เหตุใดท่านจึงรักษาโรคให้เฉพาะกับคนบางคน และบางคนท่านก็ไม่รักษา จุดประสงค์ที่ข้าพเจ้าถามครั้งนี้ ก็เพื่อว่าท่านอาจจะตอบให้เราเข้าใจถึงหลักเกณฑ์ของท่านดีขึ้นบ้าง คำตอบปัญหาข้อนี้ปรากฏว่ามีหลักการลึกซึ้งและเข้าใจได้ไม่ง่ายนัก ข้าพเจ้าจึงได้ปรึกษากับ ดร. โกคัคในเวลาต่อมาก็คิดว่า พอจะจับใจความจากที่ ดร. โกคัค อธิบายให้ฟังดังต่อไปนี้

จากใจถึงใจ

ท่านให้หลักคิดว่า ตามธรรมดาดวงอาทิตย์ย่อมส่องแสงมาให้แก่ทุกสิ่ง และทุกคนเสมอเหมือนกันหมด แต่นั่นแหละ บางคราวบุคคลบางคนก็อาจไม่ได้รับแสดงอาทิตย์เต็มที่หรือไม่ได้รับเลยก็ได้ ถ้าเกิดมีเมฆหนาทึบมาบังแสงอาทิตย์นั้นเสีย หรือไม่ก็เข้าไปนั่งหลบเสียที่ในห้องหรือหลังกำแพงแห่งใดแห่งหนึ่ง แต่ถึงอย่างไร ๆ ดวงอาทิตย์ก็ยังส่องแสงอยู่เช่นนั้นตลอดเวลา ในทำนองเดียวกัน แสงสว่างอันเป็นทิพย์คือความกรุณาของพระผู้เป็นเจ้าก็ส่องแสงมาให้ทุกคน

เท่าเทียมกันหมด แต่การที่ใครจะได้รับมากน้อยเพียงใดก็อยู่ที่ว่า เขาจะแอบไปหลบอยู่หลังที่มุงที่บังแห่งใดหรือเปล่า ทั้งนี้หมายความว่าเขาจะ "เปิดใจ" ออกรับแสงทิพย์นั้นหรือไม่และเพียงไรนั่นเอง

แสงทิพย์คือพลังแห่งเมตตา ซึ่งฉายออกมาจากองค์อวตารทั้งหลายมีท่านไส บาบา เป็นต้นนี้ เปรียบเหมือนพลังฝ่ายบวก และอันที่จริงก็เป็นพลังฝ่ายบวกที่มีอำนาจมหาศาลในสากลจักรวาลนี้ ถ้าจิตของคนป่วยมีลักษณะเป็นพลังฝ่ายลบ (คือไม่ต่อต้านขัดขืนหรือสงสัย) ก็จะเกิดมีการ "เข้าถึงกัน" ระหว่างพลังทั้งสองฝ่าย และต่อจากนั้นก็จะเกิดภาวะความสมบูรณ์ (wholeness) ขึ้น ผลก็คือโรคจะหาย ในทางตรงกันข้ามหากคนป่วยบางรายทำจิตให้มีอหังการ คือถือตัวด้วยอำนาจมานะ (คือไม่มีศรัทธา แต่ทำการต่อต้าน ขัดขืน หรือสงสัย) เช่นนี้ สภาพของจิตดังกล่าวนั้นจะเป็นเครื่องกั้น คือ "ปิดทาง" ไม่ให้พลังทิพย์เข้าไปถึงได้ ผลก็คือไม่มีการ "เข้าถึงใจกัน" และโรคก็ไม่หาย อันที่จริง ถ้าโรคนั้นเป็นโรคชั่วคราว ในไม่ช้าธรรมชาติของร่างกายก็จะ

รักษาตนเอง แต่ถ้าโรคนั้นมีสภาพเรื้อรังเป็นโรคเกิดแต่กรรมคือหาย ๆ เป็น ๆ ตลอดเวลาเช่นนี้ ทางแก้ก็มีอยู่ประการเดียว คือ ต้อง "เปิดใจ" ออกรับพลังฝ่ายบวกอันเป็นทิพย์เสีย เมื่อพลังทิพย์ฝ่ายบวกไหลเข้ามาได้เต็มที่แล้ว ผลของกรรมและเหตุของกรรมนั้น ก็จะถูกขจัดไปได้ไม่ช้าก็เร็ว

ด้วยเหตุดังกล่าวมา เราทุกคนจึงสมควรที่จะสำรวจดูภายในจิตของตนเอง เพื่อจะได้รู้ว่าในโครงสร้างของจิตของเรานั้น มีฝาหรือกำแพงอะไรบ้างหรือไม่ที่คอยสกัดกั้นแสงสว่าง อันเป็นทิพย์ดังกล่าวนั้น ไม่ให้ส่องมาถึงส่วนลึกของใจเราได้ เพราะอันที่จริง พวกเราทุกคนนี้ก็ล้วนแต่เป็น "คน (ใจ) ป่วย" กันมากบ้างน้อยบ้างไม่ในแง่ใดก็แง่หนึ่งจนได้ ขอให้เราทำตน คือใจของตน ให้เหมือนกับแผ่นเนกาตีฟของกล้องถ่ายรูป คือสามารถดูดซึมเอาแสงสว่างเข้ามาได้เต็มที่โดยไม่มีการขัดขืนเลย ในทำนองเดียวกันนั้น เราจง "เปิดใจ" ออกทำให้เป็นพลังฝ่าย รับ หรือ ลบ (negative) เพื่อจะได้ดูดซึมแสงทิพย์คือพลังแห่งเมตตาของพระผู้เป็นเจ้า

เข้าไว้ได้อย่างเต็มที่ ในบรรดาสาวกของท่านไส บาบานั้น เขาถือกันว่าท่านเป็น "กระจกเล็นส์อันศักดิ์สิทธิ์ (Holy Lens) คือเป็นท่อทางหรือเป็นสื่อที่ทำให้แสงและพลังแห่งความเมตตา อันเป็นทิพย์ผ่านมาถึงพวกเขาทุกคนได้ ถูกละ ผู้แสวงหาสัจธรรมกลุ่มอื่น ๆ ก็ย่อมจะเห็นว่า คุรุหรืออาจารย์ของเขาเป็น "เลนส์" ของเขาโดยเฉพาะก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการและความโน้มน้อมของจิตใจของแต่ละคน ๆ แต่ในที่สุด ทุกคนก็จะพบความจริงว่า อัตตาคือตัวตนที่แท้จริงอันเป็นอมตะของเขาแต่ละคนนั้นเอง เป็นเลนส์วิเศษสำหรับรักษาโรค คือความหลงผิดคิดว่าร่างกายและสภาพของจิตใจ ซึ่งเป็นของแปรผันดับสูญได้นี้เป็นตัวของตัวเอง มนุษย์เราในสภาวะเช่นนี้ เปรียบได้กับตัวดักแด้คือเรามีคุณลักษณะสองอย่างที่ขัดกันเองอยู่ในตัว อย่างแรกคือการถือตัวตนหรืออหังการ (ego) ที่เป็นฝ่ายอกุศล เป็นของชั่วคราวเป็นสิ่งที่ต่ำทราม ทำให้เกิดความอึดอัดขัดข้อง และเป็นบ่อแห่งทุกข์อยู่ตลอดเวลา อย่างที่สองคือ ตัวตนที่มีสภาพนิรันดร เป็นฝ่ายกุศล นี่แหละคือความจริงที่ท่านไส บาบา ได้สอนย้ำอยู่เสมอ ๆ

แรงกรรมแก้ได้บ้างเหมือนกัน

กรรมเก่าถ้าใช้ ยังไม่หมดสิ้น
ไม่หมดมลทิน พ้นทุกข์ไม่ได้
คำสอนดังนี้ เคยมีกล่าวไว้
เจ้าจงเข้าใจ ว่าไม่เป็นจริง
เจ้าไม่จำต้อง หม่นหมองทุกข์ยิ่ง
ทนทุกข์ทุกสิ่ง เช่นนั้นเสมอไป
เมื่อเจ้าเจ็บปวด รวดร้าวยิ่งใหญ่
แพทย์ช่วยเจ้าได้ โดยการฉีดยา
ระงับประสาท พิฆาตเข่นฆ่า
ความปวดกายา ให้หายไปพลัน
ฉันใดพระเจ้า เข้าใจเรื่องนั้น
ช่วยได้ในทัน — ทีด้วยเมตตา
ทรงช่วยระงับ และดับทุกขา
เปรียบเหมือนฉีดยา ให้เจ้าสบาย
ความปวดรวดร้าว ของเจ้าผ่อนหาย
ความร้อนผ่อนคลาย ด้วยฤทธิ์พระองค์

ความทุกข์ยุคเข็ญ หากเป็นพระประสงค์
ก็ย่อมจะทรง โปรดได้จากกรรม
ดังเราเคยช่วย คนป่วยโรคอัม—
มะพาตและซ้ำ เป็นโรคหัวใจ
นี้เป็นรายหนึ่ง ซึ่งเราช่วยไว้
ที่เกิดขึ้นใน วันคุรุปุณณมา *

สัตยา ไส บาบา

---

* คือวันคุรุปูรณิมา รายละเอียดเรื่องนี้โปรดดูเรื่องไส บาบา เล่ม ๒ บทที่ ๑๒ หน้า ๔๕๐

บทที่ ๓๓

สู้อำนาจอธรรมเพื่อรักษาธรรม

ความทุกข์ ยุคเข็ญ ของเรา
คือเงา จากเงื้อม หัตถา
พระองค์ ผู้ทรง กรุณา
จากฟ้า โอบอุ้ม คุ้มภัย

— ฟรานซิส ทอมสัน

ท่องป่าครั้งที่สอง

เย็นวันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินผ่านเกือบจะพ้นเขตหอประชุมใหญ่ที่ประดิษฐานนิลยมอยู่แล้ว ก็พอดีได้ยินเสียงท่านสวามีเรียก เมื่อหันกลับมา ข้าพเจ้าก็เห็นท่านออกมาจากประตูห้องประชุม ผู้ที่เดินตามมากับท่านต่างก็หยุดในเมื่อท่านเดินตรงมาหาข้าพเจ้า ท่าน

ได้ถามข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้ามีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับตึกประศันตินิลยัมใหม่นี้ และบอกว่าท่านเองหมู่นี้ก็มีเรื่องยุ่งอยู่กับการก่อสร้างมาก ข้าพเจ้ารู้สึกคล้าย ๆ กับว่าท่านจะให้เหตุผลในการที่ท่านได้ห่างเหินพวกเราไประยะหนึ่งในระหว่างนี้

"จริงครับ ผมทราบดีว่าท่านสวามีกำลังมีงานยุ่งมาก" ข้าพเจ้าตอบ "จนกระทั่งหาเวลาว่างไม่ได้เลย"

"เรื่องยุ่งน่ะเป็นบ้าง แต่ก็ไม่มากเกินไปดอกนะ" ท่านตอบ พร้อมกับมองข้าพเจ้าอย่างพินิจพิเคราะห์ ต่อจากนั้น ท่านก็เปลี่ยนท่าทางเป็นแสดงความกรุณาคล้าย ๆ กับจะอ่านความคิดและความรู้สึกของข้าพเจ้าออกฉะนั้น ท่านได้ก้าวมาชิดข้าพเจ้าอีกเล็กน้อย แล้วบอกว่า "เราจะไปเที่ยวตามป่าเขากันในเร็ว ๆ นี้ โดยเป็นคณะเล็ก ๆ เท่านั้น ตอนนี้ฉันคงจะมีเวลาตอบคำถามของเธอได้ แต่ตอนนี้อย่าเพิ่งบอกใครไปนะ"

ต่อมาอีก ๒—๓ วัน ข้าพเจ้าถูกเรียกตัวเข้าไปพบท่านในห้องส่วนตัว และได้รับคำสั่งให้เรา คือไอริสและข้าพเจ้า เตรียมตัวให้เสร็จในเวลาเช้าตอนอรุณขึ้น

ของวันพรุ่งนี้ เพื่อเดินทางไปไวท์ฟิลด์กับท่าน ไอริสจะเดินทางไปกับพวกผู้หญิงด้วยกันในรถอีกคันหนึ่ง ส่วนข้าพเจ้าจะไปรถคันเดียวกันกับท่านสวามี พอได้ยินเช่นนี้ หัวใจของข้าพเจ้าก็พองโตด้วยความปลื้มปีติ

การที่ท่านสวามีกะว่าจะออกเดินทางอย่างเงียบ ๆ ตอนเช้ามืดนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าท่านคงจะหลีกเลี่ยง ไม่ต้องให้ฝูงชนรู้กันเป็นการเอิกเกริกนั่นเอง ดังนั้น แม้ว่าเราจะรู้สึกตื่นเต้นดีใจสักเพียงใด เราก็พยายามไม่ปริปากบอกผู้ใดเลย ในขณะที่เพื่อน ๆ ของเราซักไซร้ไล่เลียงกันขนานใหญ่ อย่างไรก็ตามดูเหมือนทุก ๆ คนจะรู้โดยนัยว่า จะต้องมีอะไรสำคัญเกิดขึ้นในเร็ว ๆ นี้

ตอนเช้ามืดของวันรุ่งขึ้น พอเห็นแสงอรุณรางๆ ข้าพเจ้าก็แอบออกไปที่จุดนัดพบข้างหน้าอาคารมันทีร์ แต่ก็ต้องตกใจ เมื่อเห็นฝูงชนกลุ่มใหญ่ไปยืนออกันอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว เขายืนล้อมรอบอาคารและเรียงรายเรื่อยไปจนกระทั่งถึงประตูรั้วเลยทีเดียว

ณ ที่นั่งด้านหน้าของรถที่กำลังจอดรออยู่นั้น นอกจากคนขับของท่านสวามีแล้ว ก็มีท่านศรี นกุลเส้น

ผู้ซึ่งเคยเป็นผู้ว่าการแคว้นกัวมาก่อน และบุตรชายของเขาคนหนึ่ง มีชายคนหนึ่ง ผู้ซึ่งดูท่างทางคงจะเป็นคนจัดการในเรื่องนี้ ได้เชิญให้ข้าพเจ้าเข้าไปนั่งที่เบาะด้านหลัง ซึ่งก็หมายความว่า ข้าพเจ้าจะได้นั่งคู่กันไปกับองค์พระผู้เป็นเจ้าเลยทีเดียว ด้วยความปลาบปลื้ม ข้าพเจ้านึกว่า "เอ นี่เราฝันไปหรือเปล่าหนอ? ทำไปทำมา ชีวิตแบบเก่า ๆ คือแบบที่เราได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง เป็นกลุ่มเล็ก ๆ โดยไม่มีผู้ใดรบกวนนั้น กำลังจะกลับมาอีกละหรือ ?"

ในระหว่างการเดินทางครั้งนี้ ท่านไส บาบาก็ยังคงเป็นท่านไส บาบาคนก่อนนั่นเอง ท่านชวนพูดคุย หัวเราะยิ้มย่องผ่องใส แล้วก็ร้องเพลง ภชัน ทำให้พวกเราร้องตามไปด้วย เมื่อข้าพเจ้านึกว่าเราคงจะไม่ได้กินอาหารเช้ากันเสียแล้ว รถของเราก็เลี้ยวเข้าไปในป่าต้นยูคาลิปตัส และมาหยุดในที่โล่งแห่งหนึ่งซึ่งอยู่กลางป่านั้น ซึ่งเป็นที่รู้กันว่าเป็นที่ที่ท่านชอบลงมากินอาหารแบบปิคนิคกัน รถคันหลังซึ่งมีผู้หญิงนั่งก็ตามเรามาติด ๆ กัน และในไม่ช้าเราก็นั่งลงกินอาหารเช้าแบบ

อินเดียกันอย่างสนุกสนาน ท่านสวามีนั้นรับประทานเพียงเล็กน้อยตามปกติของท่าน แต่พวกเราก็รู้สึกว่าการได้เห็นท่านอยู่ใกล้ ๆ ทำให้เรารู้สึกว่าอาหารมื้อนั้นอร่อยเลิศเหมือนกับอาหารทิพย์ฉะนั้น

เราได้กลับมาอยู่ที่ห้องของเราที่บรินดาวัน ตอนสายของวันนั้น ไม่มีใครพูดถึงการเดินทางไปที่ภูเขากันเลย ซึ่งทำให้ข้าพเจ้านึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง

ค่ำวันนั้นข้าพเจ้าเข้านอนแล้ว และไอริสก์กำลังจะเข้านอนเช่นเดียวกัน ก็พอดีมีนักศึกษาคนหนึ่งมาถึงพร้อมทั้งนำข่าวมาให้ท่านสวามีทราบด้วย ข่าวนั้นมีใจความว่า พวกเราจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมเพื่อจะออกเดินทางตอนรุ่งอรุณของเช้าวันรุ่งขึ้น และก็บอกว่าเราควรจะนำเสื้อผ้าเพื่อให้ความอบอุ่นติดตัวไปด้วย นี้หมายความว่าเราจะออกเดินทางไปสู่เขตภูเขาแน่แล้ว

แต่การออกเดินทางก็ไม่ได้เป็นเช้าตรู่ดังที่กะไว้ เพราะเราต้องไปเอาเครื่องกันหนาวของเรามาจากบังกาลอร์ นอกจากนั้นคณะที่ไปด้วยครั้งนี้ก็ไม่ใช่เล็ก ๆ ดังที่เราคิดไว้เสียแล้ว เพราะท่านสวามีกะว่าจะนำนักศึกษา

จากมหาวิทยาลัยที่บรินดาวันไปด้วยประมาณ ๑๒ คน และยังมีคนอื่น ๆ อีกหลายคน นอกจากพวกเราและครอบครัวชาวอเมริกัน สกุล ไรออแดนอีกด้วย

ข้าพเจ้าได้ทราบมาว่า จุดหมายปลายทางของเราครั้งนี้คือ ออคตาคามุนด์ ซึ่งเป็นสถานที่ตากอากาศที่ดูเหมือนจะสวยงามที่สุดในแถบเทือกเขา นิลคีรี และอยู่ใกล้กับยอดสูงที่สุดของเทือกเขานี้ คือยอดชื่อ โคดา-เบ็คต้า สูง ๘๖๔๐ ฟีตด้วย เส้นทางนี้จะผ่านไปตามป่าสงวน และท่านสวามีก็กะว่าจะไปพักค้างคืน ณ ที่พักกลางป่าแห่งหนึ่ง เมื่อได้ทราบข่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็อดนึกหวังไม่ได้ว่า การท่องป่าครั้งนี้คงจะทำให้เราได้เห็นอภินิหารของท่านหลายอย่าง เช่นเดียวกับการเดินป่าที่ฮอร์สลีย์ ฮิลล์ (ดูเล่ม ๑ บทที่ ๘) นั้นก็ได้ สถานที่เป็นป่าสงวนนี้ ท่านสวามีได้เคยมาแล้วครั้งหนึ่ง ในระหว่างที่ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ในอินเดีย และในครั้งนั้นปรากฏว่าท่านได้แสดงปาฏิหาริย์หลายอย่าง ในทำนองเดียวกันเรื่องต่าง ๆ เหล่านั้น มร. เอ็น กัสตูรี ได้เห็นด้วยตนเองและได้บันทึกไว้แล้วในวารสารของอาศรมซึ่งชื่อ สนตะ-

สารถี ฉบับประจำเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๗๓ ใจความย่อมีว่าในวันศิวาราตรีของปีนั้น ได้มีประชุมกันเช่นเคยที่ บรินดาวัน เพื่อจะดูท่านแสดงปาฏิหาริย์คายลิงคัมอวกจากปากดังที่เคยทำมา แต่ปีนั้นท่านไม่ได้ทำเช่นนั้น โดยท่านกลับนำสาวกกลุ่มเล็ก ๆ ไปยังเขตป่าสงวนที่เทือกเขานิลคีรี ในบรรดาผู้ที่ไปกับท่าน ก็มีผู้ติดตามในรถคันเดียวกัน แล้วก็ยังมีผู้ที่ขับรถแวนตามมา ๒ คัน และนักศึกษาอีก ๑ คัน เต็มรถประจำทาง ส่วนชาวตะวันตกร่วมทางไปด้วยครั้งนั้นก็มีหลายคน เช่น มร. ยอห์น ฮิสลอฟ และ มิส เจอรี่ แกรนด์ จากแคลิฟอร์เนีย ด้วย

คณะของเราได้หยุดพักกันที่ในป่า ตอนที่ใกล้ลำธารแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นที่กั้นเขตแดนระหว่างแคว้นการณะตะกะ กับแคว้น ทมิฬนาดู ณ ที่นั้นมีหาดทรายอยู่แห่งหนึ่ง พวกเราทุกคนได้นั่งลงหันหน้าเข้าหาท่านสวามีเป็นรูปครึ่งวงกลม ในขณะเดียวกันนี้ก็มีเจ้าหน้าที่ป่าสงวนจำนวนหนึ่ง พร้อมทั้งนักแกะรอยสัตว์ ควาญช้าง และชาวป่าในบริเวณนั้นมาร่วมกับพวกเราด้วย เราได้ทราบว่ามีช้างป่าโขลงหนึ่งอยู่ไม่ไกลจากบริเวณนั้นด้วยเหมือนกัน

นำลิงคัมมาจากภูเขาไกรลาศ

เราร้องเพลงภชันกันพักหนึ่ง ครั้นแล้วท่านไส บาบา ก็ทำเช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้ายังจำได้ว่า ท่านทำเช่นนั้นที่ฮอร์สลีย์ ฮิลล์ คือท่านเกลี่ยทรายตอนที่อยู่เบื้องหน้าท่าน และใช้นิ้วชี้วาดเป็นรูปอะไรอย่างหนึ่งบนพื้นทรายนั้น ต่อไปท่านก็เอามือวางไว้เหนือพื้นทรายนั้น แล้วก็ล้วงเอาวัตถุสิ่งหนึ่งออกมาให้เห็น สิ่งนั้นคือลิงคัมใสและสวยงามมาก ท่านได้ยกให้พวกเราทุกคนเห็น และบอกว่า "นี่มาจากเขาไกรลาส! ตอนนี้เป็นเวลาที่การบูชาลิงคัมในที่นั้นเสร็จพอดี ดูซิ รอยเจิมด้วยแป้งจันทร์ยังเปียกอยู่เลย และจุดผงลิงคัมสีแดงก็ยังปรากฏให้เห็นอยู่" พวกเรามองไปตามที่ท่านชี้ก็เห็นว่าเป็นเช่นนั้นจริงๆ

เนรมิตน้ำอมฤต

ต่อจากนั้น ท่านก็ใช้วิธีเดิม ณ ที่เดิม ล้วงเอาลิงคัมออกมาอีกอันหนึ่ง ที่นี้เป็นลิงคัมเงิน แล้วก็ภาชนะเงิน ภายในนั้นมีน้ำอมฤต ซึ่งเป็นน้ำทิพย์ของ

เทพยดาอยู่เต็ม ส่งกลิ่นหอมชื่นใจไปทั่วบริเวณ ตอนนี้พวกเราได้ร้องเพลงภชันกันอีกครั้งหนึ่ง ในเวลาเดียวกันท่านสวามีก็เดินไปรอบ ๆ พร้อมกับเอาช้อนตักน้ำทิพย์อันเป็นโภชนะของเทพยดานั้น หยอดลงบนลิ้นของทุก ๆ คนที่นั่งอยู่ที่นั่น คนละ ๑ ช้อนเต็ม ๆ มร. กัสตูรี ได้บันทึกไว้ตอนนี้ว่า "ตอนที่ท่านนั่งลงหลังจากที่ได้ตักน้ำทิพย์แจกไปคนละช้อนจนหมดทุกคนแล้วนั้น เราก็สังเกตเห็นว่าภาชนะนั้น ก็ยังมีน้ำทิพย์เหลืออยู่เต็มเหมือนกับก่อนที่ท่านจะตักออกแจกกันนั่นเอง"

หลังจากนั้น ท่านสวามีก็วาดรูปอะไรอีกอย่างหนึ่งบนพื้นทราย เสร็จแล้วก็กอบทรายลงกับที่นั้นจนพูนเป็นเนินขึ้นมา ครั้นแล้วท่านก็ล้วงเอารูปปั้นท่านเชอร์ดิ บาบา ซึ่งเป็นตัวท่านเองในชาติก่อน ออกมาจากเนินทรายนั้น ท่านได้ให้รูปปั้นนี้แก่ มร. คากัล ซึ่งเป็นผู้บังคับการใหญ่ ฝ่ายตำรวจของแคว้นการณะตะกะนั้น เพื่อให้เขานำไปไว้บูชาที่บ้าน

เสร็จจากการแสดงปาฏิหาริย์ที่หาดทรายแล้ว ท่านไส บาบา ได้นำคณะของท่านไปที่ บันดิปุระ และ

เราได้ร้องเพลงภชันกันจนถึงเที่ยงคืน คืนนั้นเราได้หยุดพักที่นี่ในระหว่างทางไปอ๊อคตาคามุนด์ ผู้ดูแลสถานที่และคณะของเขาในป่าแห่งนั้นได้ต้อนรับ ท่านสวามีและคณะของท่านด้วยความนับถือ และบีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง

วันรุ่งขึ้น พวกเราได้ขึ้นรถซึ่งใช้ในการท่องป่าออกไปชมบริเวณป่าสงวนกัน เจ้าหน้าที่ป่าสงวน ซึ่งติดตามคณะของเราไปด้วยได้กล่าวว่า ในบริเวณนั้นมีเสือโคร่ง เสือซีต้า ช้างป่า และกวางเพ่นพ่านอยู่ทั่วไป เราเห็นช้างป่าโขลงหนึ่งในระยะห่างออกไป และบางคนก็เห็นกวางด้วย แต่ไม่ได้เห็นเสือเลย เพราะเป็นเวลากลางวัน เจ้า "แมวป่า" ไม่ยอมโผล่ออกมาจากที่ซ่อนของมัน

ในระหว่างเวลากินอาหารเช้าที่บ้านพักในป่าวันรุ่งขึ้น ท่านสวามีได้แสดงปาฐกถาสั้นๆ ให้สาวกคนหนึ่งของท่านฟัง ชายคนนั้นได้นำเอาน้ำมันมาสำหรับใช้ในรถคันหนึ่งในขบวนรถที่มาท่องป่าคราวนี้ ท่านสวามีได้สั่งให้ผู้ทำหน้าที่เป็นไวยาวัจจกรของท่านให้จ่ายเงิน

แก่เขา แต่เขาปฏิเสธไม่ยอมรับเงินนั้น ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่าเขาต้องการจะบริจาคเพื่อช่วยเหลือจริง ๆ ก็เป็นได้ แต่ท่านสวามีก็ได้ตักเตือนเขาให้หายจากการเข้าใจผิดเสีย เท่าที่ข้าพเจ้าพอจะจำได้ ท่านสวามีได้ให้ข้อคิดเพื่อเป็นบทเรียนแก่เขามีใจความสำคัญดังต่อไปนี้ ท่านกล่าวว่า "เมื่อสวามีให้เงินแก่เธอ เธอจะต้องรับไว้ เพราะอะไรก็ตามที่เป็นของพ่อก็ย่อมจะเป็นของลูกด้วย การปฏิเสธไม่ยอมรับนั้นจะแสดงว่าเป็นคนมีความถือตัวในทางที่ผิด ทรัพย์สมบัติทั้งปวง ไม่ว่าจะเป็นสมบัติทางโลกหรือทางธรรมก็ตาม เป็นของพ่อ สมบัติของมนุษย์นั้นเป็นเสมือนน้ำในถัง ซึ่งในไม่ช้าก็จะแห้งหมด ส่วนสมบัติของพ่อเป็นเสมือนน้ำในบ่อ ซึ่งมีน้ำพุใต้ดินไหลซึมมาเลี้ยงอยู่ตลอดเวลา ตักน้ำออกไปเท่าไร ก็มีน้ำไหลมาเติมให้เต็มอยู่เสมอ"

สาวกผู้นั้นคงจะยังมีความสงสัยอยู่บ้าง จึงเรียนถามท่านว่า "แต่ถ้าหากกระผมต้องการจะถวายอะไรบ้างจริง ๆ ล่ะครับ ท่านสวามีจะรับไม่ได้เลยหรือ?"

"รับได้ซีเธอ" ท่านสวามีตอบ "ถ้าของนั้นถูกถวายให้ด้วยความนับถืออย่างจริงใจ และแล้วพ่อก็จะให้กลับคืนไปแก่ลูกอีกร้อยเท่า การถวายให้ด้วยความรักและนับถืออย่างจริงใจก็เท่ากับถวายให้แก่พระเจ้าเหมือนกัน แต่การถวายให้ของเธอครั้งนี้ยังเป็นการให้ด้วยความคิดที่ว่าตนเองเป็นคนสำคัญอยู่ การให้แบบนี้เป็นการให้แบบเห็นแก่ตัว ซึ่งมีค่าเท่ากับการเอาไปอย่างเห็นแก่ตัวเหมือนกัน"

ท่านสวามีได้ "เทศน์" กัณฑ์นี้ด้วยน้ำเสียงอันแสดงถึงความเมตตาอย่างแท้จริง แต่รู้สึกว่าสาวกคนนั้นยังไม่ค่อยสบายใจและมีสีหน้าสลดอยู่ แม้ท่านสวามีจะได้ลุกไปจากที่นั้นแล้วก็ตาม ณ ที่นั้นมีบุคคลสำคัญอีกคนหนึ่งนั่งฟังอยู่ด้วยคือ พันเอก เอส พี. โจคะ ราว แห่งกองทหารช่างของกองทัพบก ซึ่งตอนนั้นได้ปลดเกษียณแล้ว เขาเป็นคนที่มีนิสัยดีทีเดียว และได้ให้ความเห็นปลอบใจสาวกผู้นั้นโดยกล่าวว่า "ท่านสวามีสอนเรื่องนี้แก่เราทุกคนนั่นแหละ" และข้าพเจ้าก็คิดว่าเป็นเช่นนั้นจริงๆ

เราได้ขึ้นรถโดยมีผู้ขับพาเข้าชมบริเวณที่ไร่ชา อันแลดูเป็นระเบียบเรียบร้อย รอบ ๆ บริเวณซึ่งในสมัยอังกฤษปกครองเขาเรียกกันว่า สนูตูดี ชาวยุโรปได้มาตั้งหลักแหล่งที่นี่ตั้งแต่เมื่อปี ค.ศ. ๑๘๒๑ และต่อมา สถานที่นี่ก็ได้เป็นที่ตากอากาศในระหว่างฤดูร้อนของผู้ว่าการและข้าราชการแคว้นมัทราส

เมื่อพ้นเขตตัวเมืองออกมาแล้ว รถได้พาเราขึ้นเขา ซึ่งมองลงไปเห็นทิวทัศน์อันประกอบด้วยลาดเขาและหุบเหวสวยงามมาก บริเวณแห่งนั้นดารดาษไปด้วยไร่ชาอันเขียวชะอุ่ม มีรูปร่างเป็นสี่เหลี่ยมตัดกันคล้ายกับรูปทรงเรขาคณิต ฉะนั้น รถได้มาหยุดอยู่ในเงาร่มหน้าบ้าน ๒ ชั้น ซึ่งแลดูคล้ายปราสาทขนาดย่อม สถานที่นี่ชื่อ วอลธัมสโตว์ สร้างขึ้นเมื่อร้อยกว่าปีมาแล้ว เพื่อให้เป็นสถานที่พักตากอากาศในฤดูร้อนของผู้ว่าการรัฐซึ่งเป็นชาวอังกฤษ

ผู้คนมามากมายอีก

แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าคงไม่มีผู้คนชาวเมืองในแถบนี้จะเคยมาต้อนรับ ผู้ว่าการอังกฤษคนไหนอย่างมโหฬาร

เหมือนกับที่เขาพากันมาออยู่ในสวนเพื่อรอรับท่านไส บาบา ในคราวนี้อย่างแน่นอน พอมองเห็นฝูงชนเข้าเท่านั้น ข้าพเจ้าก็ใจฝ่อลงไปถนัด ที่ฮอร์สลีย์ ฮิลล์ (เล่ม ๑ บทที่ ๘) นั้น ข้าพเจ้าจำได้ว่าพวกเรากลุ่มเล็กๆ ยังมีโอกาสอยู่กับท่านไส บาบา เป็นการส่วนตัวตามลำพังได้อย่างน้อยก็สองสามวัน ในตอนแรกๆ ต่อจากนั้น เมื่อประชาชนได้ข่าวของท่านเข้าแล้ว ก็ค่อยๆ ทะยอย "สาวกลีน" มามากขึ้นๆทุกที แต่ที่นี่ในวันนี้ดูเหมือนว่าประชาชนจะรู้ล่วงหน้าเสียแล้วว่า ท่านจะมาถึงเมื่อไร และข้าพเจ้าคิดว่า ชาวบ้านที่มาออกันต้อนรับท่านไส บาบา ในครั้งนี้ คงจะแห่กันมาหมดทั้งตำบลหรือไม่ก็เกือบหมดเลยทีเดียว

สถานที่ๆเรียกว่า วอลธัมสโตว์นี้ ว่างอยู่ชั่วระยะหนึ่ง เพราะเจ้าของสถานที่ซึ่งเป็นเจ้าของไร่ชาด้วยได้ไปอยู่เสียที่อื่น จึงเป็นการโชคดีหลายประการที่สาวกของท่านไส บาบา ได้ขอร้องให้ใช้สถานที่นี้เป็นที่ต้อนรับท่านไส บาบา และคณะของท่าน

ในห้องโถงใหญ่ซึ่งเป็นห้องเต้นรำ ท่านไส บาบา ได้เต้นรำในจังหวะ วอลทซ์ อันเก่าแก่ให้เราดูสองสามจังหวะ พร้อมกับบอกว่า "นี่คือการเต้นรำแบบของชาวอังกฤษเขาละ" ดูๆ ไปก็คล้ายๆ กับว่า ท่านคงจะกำลังเลียนแบบการเต้นรำของนักเต้นรำในยุคก่อน ซึ่งกำลังมาแสดงท่าให้ท่านดูในอากาศฉะนั้น ท่านเดินไปมาในห้องนั้นพักหนึ่ง พร้อมกับยกมือขึ้นเหนือศีรษะอันเป็นท่าที่ท่านมักจะทำเช่นนั้น ในเวลาที่ท่านต้องการจะทำให้บรรยากาศของสถานที่นั้นๆ ให้ประณีตและศักดิ์สิทธิ์ขึ้น

แต่ไม่ว่าจะมีความสั่นสะเทือนเก่าๆ ตกค้างอยู่ในบรรยากาศของสถานที่นั้นมากหรือน้อยเพียงใดก็ตาม เมื่อท่านสวามีทำให้ห้องนั้น กลายเป็นสถานที่ร้องเพลงภชันและสวดมนต์แล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าอิทธิพลที่ตกค้างอยู่ในที่นั้น ก็คงจะต้องสูญสลายไปโดยสิ้นเชิง ในตอนเช้าและตอนเย็นๆ ท่านจะเปิดประตูที่เปิดออกไปสู่สวนรอบๆ บ้าน และแล้วผู้คนก็จะหลั่งไหลเข้ามาจนเต็มห้อง และในที่สุดก็ล้นห้อง จนต้องออกไปออกันอยู่ใน

ห้องข้างเคียงบ้าง ตามเฉลียงบ้าง ต่อจากนั้น ท่านไส บาบาเอง หรือบางทีก็นักศึกษามหาวิทยาลัยผู้กระหายอยากจะร้องเพลงเป็นอย่างยิ่ง ก็จะนำการร้องเพลงภชันขึ้นมาก่อน ในไม่ช้าชาวบ้านทั้งหลายที่มาออกันอยู่ทั้งหมดก็จะร้องตามกันไปด้วยอย่างเต็มอกเต็มใจ เพลงนั้นเป็นเพลงสรรญเสริญพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งทรงพระนามต่างๆ กัน ในระหว่างนี้ เสียงเพลงภชันจะดังก้องกังวาลกระหึ่มไปทั่วบริเวณทั้งในห้องและนอกห้อง เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงหรือบางทีก็นานกว่านั้น

แต่แม้ว่าในระหว่างนี้ จะมีผู้คนมาพบท่านสวามีมากมายเพียงใดก็ตาม ไอริสและข้าพเจ้าก็ได้เข้าพบสนทนากับท่านสวามีเป็นการส่วนตัวหลายครั้ง ดังที่ท่านได้ให้สัญญาไว้ การสนทนาดังกล่าวนี้เป็นการส่วนตัว โดยที่บางครั้งก็พบกันในห้องของเราเอง และบางครั้งก็เป็นการส่วนรวม โดยพบกันในห้องรับแขกของท่าน ซึ่งท่านก็ได้ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องทางวิญญาณซึ่งมีผู้ตั้งปัญหาถามท่าน ทุกๆ วันข้าพเจ้าหวังว่าท่าน

คงจะพาเราออกไปข้างนอก โดยนั่งรถไปด้วยกัน และแสดงปาฏิหาริย์นอกสถานที่ให้เราชมเป็นขวัญตาบ้าง

เราได้ออกไปกับท่านในวันหนึ่งจริงๆ แต่ไม่ได้มีการแสดงปาฏิหาริย์ดังที่เราคาดหวังไว้ การออกไปครั้งนี้มีความหมายและความสำคัญลึกซึ้งกว่านั้นอีก ห่างออกไปจาก อูตี้ คือสถานที่ๆ เราพัก มีโรงทหารโรงหนึ่งชื่อ เวลลิงตัน เป็นโรงทหารที่อังกฤษได้มาสร้างไว้อย่างสวยงาม โดยทำด้วยหินสีน้ำตาลแลดูน่าอยู่มาก ในเมื่อมองดูตัดกับฉากหลังคือแมกไม้สีเขียวมรกต แต่ข้าพเจ้าอดสงสัยไม่ได้ว่า สถานที่เช่นนั้น แม้จะสวยงามเพียงไร มันก็จะมีส่วนเกี่ยวข้องทำให้นักบวชอย่างท่านไส บาบาสนใจได้ทีเดียวหรือ ?

วันหนึ่งข้าพเจ้าได้เห็นนายทหารชั้นนายพลโทคนหนึ่งอยู่ในชุดอันโอ่อ่าน่าเกรงขาม พร้อมกับนายทหารชั้นรองๆ ลงมาอีกหลายคน รอคอยเพื่อจะพบท่านไส บาบาอยู่ในห้องรับแขก ท่าทางนายทหารใหญ่ผู้นี้เป็นคนกันเองไม่ถือตัว ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้ลองเข้าไปพูดสนทนากับเขา เขาได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่า “ผมโชคดีครับ

ที่บังเอิญได้มาอยู่ที่นี่ในตอนนี้ ตามปกติผมจะประจำอยู่ทางชายแดนด้านประเทศธิเบตโน่น แต่ตอนนี้ผมมาราชการเพื่อการประชุมที่นี่ กองบัญชาการภาคของผมอยู่ที่โรงทหาร เวลลิงตัน นี่เอง" ว่าแล้วเขาก็ยิ้มเผยให้เห็นฟันขาวสะอาดอยู่ภายในดวงหน้าสีคล้ำแต่คมสัน "ผมเคยเห็น และได้รับพรจากท่านสวามีมาครั้งหนึ่งแล้ว คราวนี้ผมมาก็คิดว่า อยากจะพบปะสนทนากับท่านสักหน่อย" ข้าพเจ้าได้อยู่คุยกับเขาต่อไปจนกระทั่งในไม่ช้าท่านสวามีได้ออกมาเชิญเขาเข้าไปในห้องข้างใน เพื่อสนทนาเป็นส่วนตัว

ผลประการหนึ่งในการสนทนาของท่านนายพลกับท่านสวามีก็คือ พอวันรุ่งขึ้นเราก็ขับรถตามถนนบนภูเขาไปสู่โรงทหาร เวลลิงตัน ท่านสวามีนั่งมาในรถคันหลังคู่กับนายพลโทในรถประจำตำแหน่งของท่านนายพล ปรากฏว่า ท่านสวามีได้ตกลงที่จะมากล่าวคำปราศรัยต่อหน่วยทหาร ณ ที่นี้

กล่าวคำปราศรัยแก่ทหาร

ในฐานะที่ข้าพเจ้าเคยเป็นทหารอยู่ในกองทัพอังกฤษมาก่อน ข้าพเจ้าจึงอดคิดไม่ได้ว่าออกจะเป็นการประหลาดพิกลอยู่ในเรื่องนี้ จริงอยู่ กองทัพบกอินเดียได้รับการอบรมจากทหารอังกฤษมาเป็นเวลานาน จึงมีการแสดงออกหลายอย่างซึ่งคล้าย ๆ กัน เช่นระเบียบวินัย เครื่องแบบ วิธีการฝึก และอื่น ๆ อีกหลายอย่าง แต่นั่นแหละ ก็ยังมีความแตกต่างกันอยู่เหมือนกัน

ตอนที่มาถึงหน่วยทหารนั้น ข้าพเจ้านึกคาดหมายไว้ว่าคงจะได้เห็นทหารยืนเป็นแถว คอยทำความเคารพนายพลของเขา และแขกของนายพล แต่ข้าพเจ้ากลับต้องประหลาดใจมาก ที่เห็นแถวทหารกำลังนั่ง ไม่ใช่ยืน ทุกคนนั่งขัดสมาธิอยู่ภายในลานของสถานที่ตั้งหน่วยของตน ที่น่าประหลาดก็คือ ด้านนอกห้องประชุมใหญ่ ก็ปรากฏว่ามีรองเท้าบู๊ทหารขัดมันเป็นเงา วางระเกะระกะอยู่เป็นกองใหญ่ที่เดียว แต่ไม่มีตัวเจ้าของรองเท้าบู๊ตเหล่านั้นเลย แน่ละ เจ้าของมันบางส่วนก็คงจะเป็นผู้ที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนลานที่เราผ่านมาแล้วนั้นแต่

ส่วนใหญ่ของเจ้าของรองเท้าเหล่านั้นปรากฏว่า ได้นั่งออกันอยู่ในห้องประชุมอย่างแน่นเอียดเหมือนกับปลาซาร์ดีนอัดกระป๋องฉะนั้น ข้าพเจ้าอดคิดอีกไม่ได้ตามเคยว่า "แหม! นี่ถ้าคนใหญ่คนโตของอังกฤษเช่น ดรุ๊ก แห่ง เวลลิงตัน เกิดมาเห็นลูกน้องของตนทำแบบนี้เข้าในการต้อนรับท่านสวามีเช่นนี้ เขาจะรู้สึกอย่างไรบ้างหนอ?"

ข้าพเจ้าเองได้ไปนั่งรวมกลุ่มอยู่กับนายทหาร และทหารอื่นๆ ที่ข้างกำแพงด้านหนึ่ง ซึ่งพอมีเนื้อที่แคบๆ เหลืออยู่บ้างนิดหน่อย ส่วนไอริสได้หลีกไปนั่งในกลุ่มรวมกับพวกผู้หญิงอีกด้านหนึ่งของห้องประชุมนั้น

ทันใดนั้น มีเสียงผู้คนเคลื่อนไหวขึ้นที่ประตูด้านหน้าของห้องประชุม ต่อมาอีกครู่หนึ่ง ข้าพเจ้าก็เห็นร่างเล็กๆ สวมเสื้อคลุมยาวของท่านสวามี เดินมาตามเฉลียงระหว่างแถวทหารสวมเครื่องแบบสีกากี สองข้างเบื้องหลังท่านมี ท่านนายพลและนายทหารชั้นสูงอีกหลายคนเดินตามมาเป็นแถวยาว ทั้งหมดสวมเครื่องแบบมีสายสะพายเครื่องประดับขัดมันแวววาว ดูจาก

ภายนอก บางคนอาจจะรู้สึกว่าท่านสวามีได้มาอยู่ในที่ ๆ ซึ่งไม่เหมาะสมกับท่านเลย ในฐานะที่เป็นนักบวชอยู่ท่ามกลางเหล่าทหาร แต่ปรากฏว่าท่านเดินมาอย่างองอาจ และมีสีหน้าแสดงถึงความสบายใจอย่างยิ่ง ท่านยิ้มให้อย่างเบิกบานแจ่มใสกับบรรดาทหารที่นั่งอยู่สองข้างทางโดยตลอด

ทั้งหมดเดินขึ้นไปบนยกพื้น และนั่งลงบนเก้าอี้ที่เตรียมไว้ ท่านนายพลเป็นผู้ลุกขึ้นกล่าวคำปราศรัยต่อทหารก่อนคนอื่น โดยได้บอกกับลูกน้องของท่านว่าเขาทั้งหลายเป็นผู้มีโชคดีอย่างยิ่ง ในการที่ได้มาเห็นบุคคลผู้ประเสริฐ และได้ฟังคำปราศรัยจากท่านผู้นั้นคือท่านสัตยาไส บาบานี่เอง

ข้าพเจ้าอดนึกประหลาดใจไม่ได้ว่า ท่านไส บาบาจะพูดอะไรหนอกับบุคคลเหล่านี้ ผู้ซึ่งหน้าที่ของเขาคือการทำสงคราม การฆ่าฟันกันและก่อให้เกิดความพินาศโดยประการต่าง ๆ เช่นนี้? เมื่อถึงเวลาท่านไส บาบาได้ลุกขึ้นยืนบนยกพื้นอย่างคล่องแคล่ว ดูร่างของท่านเป็นภาพที่มีสีแดงเพลิงเป็นประกายแจ่มใสอย่างยิ่ง

อยู่ท่ามกลางทะเลของสีกากี อันเป็นสีของเครื่องแบบทหารที่ล้อมรอบท่านอยู่ในขณะนั้น ท่านพูดภาษาทมิฬ ซึ่งเป็นภาษาของแคว้นที่ทหารเหล่านั้นได้รับการฝึกฝนอบรมมาก่อน ครั้งนี้ไม่ได้มีการแปลเป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไม่สามารถเข้าใจได้มากนัก จนกระทั่งต่อมาได้สอบถามจากผู้ฟัง จึงได้ทราบประเด็นย่อ ๆ ของคำปราศรัยของท่านดังต่อไปนี้

คติธรรมสำหรับทหาร

ท่านได้สรรเสริญคุณธรรมหลายประการที่ทางการทหารได้อบรมบ่มนิสัยของทหารให้มีขึ้นในตัว รวมทั้งคุณธรรมที่เป็นสัญญลักษณ์โดยตรงของทหาร เช่น การฝึกตนให้อยู่ในระเบียบวินัย ความองอาจกล้าหาญ ความเป็นผู้มีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ความอดทน ความจงรักภักดี ความเป็นผู้มีใจมั่นคง และนอกเหนือสิ่งอื่นใด คือการยอมสละตนเอง แม้กระทั่งชีวิตให้แก่ประเทศชาติ ได้โดยนัยนี้ จึงกล่าวได้ว่ากองทัพเป็นสถานที่ฝึกฝนที่ดี

สำหรับการปลูกฝังคุณธรรมความเพียรทางจิตได้เหมือนกัน เพราะในการปฏิบัติทางจิต ผู้ปฏิบัติก็ต้องมีคุณธรรมเหล่านี้ด้วยเช่นเดียวกัน

ท่านได้กล่าวต่อไปว่า ในการรบนั้น ทหารจะต้องจำคำที่ท่านพระกฤษณะได้เคยกล่าวไว้ว่า **ร่างกายเท่านั้นที่ตาย และร่างกายนี้ก็เป็นเพียงเครื่องห่อหุ้มภายนอกอันเปรียบเสมือนเสื้อผ้าชิ้นหนึ่งที่จะต้องเปลี่ยนใหม่ในเมื่อมันหมดอายุไป ไม่ช้าก็เร็ว** ครั้นแล้ววิญญาณอันเป็นอมตะ ก็จะไปถือเอาเครื่องห่อหุ้มหรือเสื้อผ้าตัวใหม่ คือเปลี่ยนร่างกายใหม่นั่นเอง เรื่องนี้สมจริงดังคำของท่านพระกฤษณะที่ได้กล่าวแก่อรชุน ณ ทุ่งกุรุเกษตร ในคราวทำสงครามกับพวกเจ้าชายฝ่ายเการพว่า "ไม่เคยมีเวลาไหนเลยที่เราหรือเธอ หรือว่าคนทั้งหมดเหล่านี้ จะไม่ได้มีชีวิตอยู่มาแล้วในอดีต และในอนาคตก็จะไม่มีเวลาไหนที่เราหรือใคร ๆ ทั้งหมดนี้จะไม่มีชีวิตอยู่"

อันที่จริงถ้าเราตรวจดูคำสอนของบรมครูทั้งหลายของโลกแล้ว ก็จะเห็นได้ว่า ท่านเหล่านั้น **ไม่เคยสอนเลยว่า ให้เรารักษาสันติภาพไว้ โดยยอมแพ้แก่ศัตรู**

หมดทุกอย่าง ท่านพระกฤษณะได้บอกให้อรชุนเข้าทำการรบให้เต็มที่ ที่ทุ่งกุรุเกษตร ทั้ง ๆ ที่ท่านก็รู้อยู่ว่าจะต้องเกิดความพินาศล้มตายกันอย่างมหาศาล แต่การต่อสู้กับความชั่วร้าย แม้กระทั่งตัวตายเช่นนั้น ก็เป็นการดีกว่ายอมแพ้แก่อำนาจอธรรม (ปล่อยให้มันกดขี่ข่มเหงเราอยู่โดยเพื่อต้องการให้มีความสงบเท่านั้นเอง) ในประวัติศาสตร์เราก็ได้ทราบแล้วว่าพระรามได้นำกองทัพเข้าบุกตะลุยปราบปรามพวกยักษ์ร้ายในลังกาทวีปครั้งโบราณ พระเยซูไครสต์เองก็เคยกล่าวว่า "เราไม่ได้นำสันติมาดอกนะ แต่เรานำดาบมาต่างหาก" (I did not come to bring peace but a sword) จริงอยู่พระเยซูสอนว่า เราควรจะใช้ความดีตอบแทนความชั่วที่มีผู้กระทำต่อเรา แต่เราต้องไม่ดูดายปล่อยให้ความอยุติธรรม และการกดขี่ต่าง ๆ เกิดขึ้นแก่ผู้อื่น โดยไม่ช่วยเหลืออะไรเลย ตัวอย่างในเรื่องนี้จะเห็นได้จากการที่พระองค์ขับไล่บุคคลผู้ให้กู้ยืมเงินที่ขี้โกงออกจากวัดอย่างรุนแรง เรื่องนี้คล้าย ๆ กับจะเป็นการแสดงให้เห็นว่าเราควรจะปฏิบัติอย่างไร เพื่อให้เกิดความถูกต้องในสังคม

สู้อธรรมเพื่อธรรม

สาวกของท่านศรีเอาโรพินโท ได้บอกกับข้าพเจ้าว่า เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองเกิดขึ้นนั้น ท่านได้บอกกับเขาว่า ในสงครามครั้งนี้ ถ้าพวกนาซีประสบชัยชนะ ความเจริญทางวิญญาณจะถอยหลัง คือเสื่อมลงไปอีกเป็นเวลา ๑,๐๐๐ ปี กว่าจะกู้ขึ้นมาได้ใหม่ให้ได้ระดับที่เป็นอยู่ในตอนนั้น ดังนั้น *ท่านศรีเอาโรพินโทจึงได้ใช้อิทธิปาฏิหาริย์บางอย่างที่ท่านมีอยู่ เช่นการถอดกายทิพย์และการโน้มน้าวจิตให้เกิดพลังความเข้มแข็งขึ้นแก่ประเทศที่ทำสงครามกับฝ่ายนาซี* ข้าพเจ้าเองได้เคยมีประสบการณ์ อันเป็นประจักษ์พยานสนับสนุนความจริงข้อนี้ด้วยเหมือนกัน

ข้าพเจ้าเองก็เกลียดชังการทำสงครามเหมือนกัน แต่เมื่อตอนที่ข้าพเจ้าอาสาสมัครเข้าประจำการในกองทัพบกในปี ค.ศ. ๑๙๓๙ นั้น ข้าพเจ้ามีความคิดว่า เราจะต้องทำสงคราม เพื่อต่อสู้การบุกรุกของฝ่ายนาซีให้ได้ ไม่ว่าจะต้องเสียสละอะไรสักเท่าใดก็ตาม แม้เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าก็ยังมีความคิดเช่นเดิม เพราะบางครั้งเราก็จำ

เป็นต้องสละชีวิตของเราเพื่อสิ่งที่มีคุณค่าถาวร และสูงส่งกว่า แม้ว่าเราจะมีความอาลัยเสียดายในชีวิตอยู่บ้างก็ตาม แต่มันก็เป็นเรื่องที่เราต้องฝืนใจทำ

หลังจากที่ได้กลับมาอยู่ในห้องรับแขกที่บ้าน "วอลธัมสโตว์" แล้ว ท่านนายพลได้ให้ข้าพเจ้าดูแหวนวงหนึ่งที่เขาสวมอยู่ที่นิ้วของเขา "ท่านสวามีได้เนรมิตให้ผมครับ ตอนขากลับในระหว่างที่นั่งมาในรถด้วยกันนี้เอง แหม! มันสวมได้พอเหมาะพอดีเลยทีเดียว" เขาพูดท่าทางมีความสุขเหมือนเด็ก ๆ ที่ได้รับของขวัญที่เขาอยากได้มานานแล้วจาก ซันตาคลอส ฉะนั้น

ครั้นแล้วเขากล่าวต่อไปด้วยน้ำเสียงเอางานเอาการ "ต่อไปนี้เวลาผมเข้าสงคราม ผมจะคิดถึงองค์ท่านให้เป็นเกราะป้องกันตัวผมตลอดเวลา ท่านสวามีบอกผมด้วยครับว่า ท่านจะคุ้มครองผม"

ชั่วโมงแห่งพระผู้เป็นเจ้า

ในบรรดาสาวกของท่านไส บาบา ที่มาที่บ้าน "วอลธัมสโตว์" นั้น มีเพื่อนเก่าของเราคนหนึ่ง จากมัทราส ชื่อ ศรี จี. เค. ดาโมดาโรว์ ซึ่งเป็นผู้พิพากษา

และทนายความที่ปลดเกษียณแล้ว บุคคลผู้นี้ได้สนทนากับท่านไส บาบา เป็นเวลาหลายชั่วโมง โดยมีพันเอกชาคะราว ผู้ซึ่งตอนนั้นเป็นหัวหน้าควบคุมการก่อสร้างของท่านสวามีได้เข้าร่วมวงด้วย หัวข้อของการสนทนาครั้งนี้ไม่เป็นที่เปิดเผยในตอนนั้น แต่ต่อมาก่อนที่เราจะออกเดินทางจากอูตี้ เราก็ได้ทราบว่าเจ้าของคฤหาสน์ "วอลธัมสโตว์" ต้องการจะขายทรัพย์สินของเขา และท่านสวามีก็ตกลงว่าจะให้คณะกรรมการการเงินของท่านเป็นผู้ซื้อมันไว้

"แต่ท่านสวามีไม่ได้คิดว่าจะมาทำไร่ชาดอกนะครับ" เขาบอกข้าพเจ้าพร้อมกับหัวเราะ "คือหลังจากรับซื้อไว้แล้ว ท่านก็จะให้เขาเช่ากลับไป ผมคิดว่าท่านคงจะใช้ส่วนหนึ่งของบ้านนี้เป็นโรงเรียนของท่าน และอีกส่วนหนึ่ง ก็คงเอาไว้สำหรับให้สาวกของท่านมาพักตากอากาศในฤดูร้อนก็ได้ หรือท่านอาจจะมาเปิดการอบรมพิเศษภาคฤดูร้อนที่นี่ก็อาจเป็นได้ และต่อมาก็อาจมีการสร้างต่อไปเป็นมหาวิทยาลัยเลยทีเดียว"

เป็นอันว่า จวนของผู้ว่าการชาวอังกฤษแห่งนี้ซึ่งเคยเป็นสถานที่สำหรับงานเลี้ยงรับแขก และเต้นรำกันมาในสมัยหนึ่งนั้น ต่อไปนี้ก็คงจะต้องมีบทบาทเป็นส่วนหนึ่ง ของโครงการการศึกษาของท่านไส บาบา เพื่อเร่งรัด "ชั่วโมงแห่งพระผู้เป็นเจ้า" (Hour of God) ให้มาถึงโลกนี้เร็วขึ้นเท่าที่จะเร็วได้

ในระหว่างการเดินทางขากลับ เราได้แวะที่เขตป่าสงวน เพื่อรับประทานอาหารกลางวันแบบปิคนิคกัน ข้าพเจ้าอดคิดอีกไม่ได้เช่นเคยว่า ตอนขากลับนี้ท่านสวามีอาจจะแสดงปาฏิหาริย์หยิบของขึ้นจากทรายให้พวกเราดูบ้าง ซึ่งบางทีอาจจะเป็นในชั่วโมงสุดท้ายก็ได้

เราเดินไปตามทาง อันน่ารื่นรมย์รอบ ๆ สถานที่พักในป่าแห่งนั้น ได้มีการถ่ายรูปสีกันด้วยกล้องโพลา-รอยด์หลายต่อหลายครั้ง โดยมากก็เป็นรูปสาวกรวมกลุ่มกันอยู่รอบ ๆ ท่านสวามี ทั้งนี้เราหวังว่าเมื่อกาลเวลาล่วงไปแม้ความทรงจำเรื่องเก่า ๆ อาจจะเลือนหายจางไปบ้าง เราก็ยังคงมีภาพเหล่านี้ เป็นเครื่องเตือนให้ระลึกถึงอยู่ตลอดไปอีกนานเท่านาน อย่างไรก็ตาม ไม่ปรากฏว่า

มีการแสดงปาฏิหาริย์อย่างใดอีก และในที่สุดเราก็มาที่จุดหมายปลายทางขากลับของเรา คือ บรินดาวัน ซึ่งเป็นบ้านของเรานั่นเอง

ในขณะที่นั่งอยู่ในห้องของเรา ข้าพเจ้าหวลระลึกไปถึงผลที่เราได้จากการท่องป่าครั้งนี้ ก็คิดว่าได้คติหรือบทเรียนมาอย่างหนึ่งคือ "พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานพรหลั่งไหลมาให้เราเสมอ แต่นั่นแหละ พรเหล่านั้น มันมักจะไม่เป็นไปเหมือนที่เราหวังหรือคิดฝันล่วงหน้าไว้เสมอไป" ถึงอย่างไร ๆ การเดินทางครั้งนี้ก็เป็นความอัศจรรย์ไม่ใช่น้อย แสดงให้เห็นว่าเงาหัตถ์แห่งความกรุณาของท่านผู้เป็นองค์อวตารนั้น มีลักษณะที่เราคาดคิดไม่ถึงอยู่อีกหลายประการ

พระผู้เป็นเจ้าผู้สัพพัญญู

อันท่านพระ นารทะ ผู้ภักดิ์
ไม่หน่ายหนี คอยรับใช้ พระเป็นเจ้า
รู้ความคิด จิตใจ กันไม่เบา
แม้กระนั้น ยังไม่เข้า— ใจพระองค์

อีกท่านพา— ลารามะ อะนุชา
ขององค์พระ กฤษณา อันสูงส่ง
ก็ยังมี ความเข้าใจ ได้ไม่ตรง
กับท้องค์ พระเป็นเจ้า ท่านเห็นจริง

เพราะฉะนั้น เหตุใดเล่า เจ้าทั้งหลาย
จะสามารถ เห็นตามไป ได้ทุกสิ่ง
ที่เรารู้ เราเห็น เป็นความจริง
อันยากยิ่ง ที่เจ้า จะเข้าใจ

ด้วยเหตุนี้ จงเร่งปลูก ศรัทธาเถิด
จะได้เกิด เห็นสิ่ง อันยิ่งใหญ่
แล้วองค์พระ ผู้เป็นเจ้า ซึ่งเนาใน
ดวงหทัย จะปรากฏ หมดมลทิน

เจ้าสามารถ จะเข้าถึง ซึ่งพระองค์
ท่านผู้ทรง รู้และเห็น ทุกอย่างสิ้น
ท่านมีญาณ หยั่งครบ จบพ้าดิน
ทั่วทุกถิ่น ที่เราทำ กรรมทั้งปวง

เป็นพะยาน ให้เรา ได้เสมอ
ไม่มีเผลอ ทั้งกรรมน้อย และใหญ่หลวง
ชั่วและดี ไม่มีเลี่ยง หรือหลอกลวง
ไม่ต้องห่วง บุญแลบาป ท่านทราบดี

— ศรีสัตยา ไส บาบา

บทที่ ๓๔

สตรีเพศคือพลังงานสร้างสรรค์

การทำความเพียร	และพยายาม
ถือว่าเป็นความ	สำราญนิรันดร์

— ดับเบิลยู เบล๊ก

พระพรหม

หลังจากที่เรากลับมาจากการท่องป่าแถบภูเขานิลคีรี ไม่นาน ก็มีชาวอเมริกันกลุ่มหนึ่งมาที่ ไวท์พีลด์ ในบรรดาชาวอเมริกันกลุ่มนี้มีมิตรสหายของเราอยู่ด้วยหลายคน เช่น เอลสี โคแวน คามิลล์ สเวนสัน และโรเบิร์ต ซิลเวอร์ ซึ่งเป็นทนายความแห่งเวนูรา มลรัฐแคลิฟอร์เนีย เราคิดว่าเมื่อมีชาวต่างประเทศมากันเป็น

กลุ่มเช่นนี้ ไม่ช้าคงจะได้รับการเรียกตัวให้เข้าไปสนทนากันเป็นการเฉพาะกลุ่มเป็นแน่ ซึ่งต่อมาก็ปรากฏว่าเป็นความจริง

อันที่จริง ท่านสวามีก็คงจะรู้อยู่เหมือนกันว่าข้าพเจ้ามีปัญหาหลายอย่างหลายประการที่ข้าพเจ้าใคร่จะนมัสการถามท่าน เกี่ยวกับการปฏิบัติทางจิต ดังนั้น ในระหว่างการสนทนากันโดยเฉพาะกลุ่มดังกล่าวนี้ ท่านก็ได้ถามว่า "มีคำถามอะไรอีกไหม?" พร้อมกับมองมายังข้าพเจ้าโดยตรง

ครั้งหนึ่ง คำถามของข้าพเจ้าได้ทำให้ท่านต้องตอบเป็นเชิงปาฐกถาสั้น ๆ เกี่ยวกับแนวความคิดเรื่องศักติ คำนี้หมายความถึง พลังงาน หรือ อำนาจ เรื่องนี้ต้นเค้ามาจาก พระพรหม ซึ่งมีสภาพเป็นไกวัลย์หรืออนันต์ (Absolute) คือ มีสภาพเป็นหนึ่ง ไม่มีลักษณะปรากฏความเป็นคู่ เช่น เป็นหญิงหรือเป็นชายเป็นต้นเลย แต่ทีนี้ในการเริ่มสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ขึ้นมานั้น พระพรหมเองซึ่งเป็นสภาวะที่ไม่มีจุดเริ่มต้น โดยที่เป็นผู้มีผู้เป็นอยู่ตลอดกาลนั้น ก็จำเป็นต้องนำเอาหลักการ

อย่างหนึ่งของท่านมาให้เป็นสภาพที่จำกัดและมีขอบเขตขึ้นมา ทั้ง ๆ ที่ความจริง อัตตา ของท่านนั้น เป็นสิ่งที่ไม่มีจำกัดและไม่มีขอบเขตเลย ผลก็คือได้เกิดมี ขั้วสองขั้วปรากฏขึ้นมา คือขั้วบวกและขั้วลบ ขั้วทั้งสองนี้มีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน สุดแล้วแต่ว่า เราจะเรียกไปตามคำของชาติใดภาษาใด เช่นเรียกกันว่า ปุรุษะ และปรากฤติบ้าง จิตและวัตถุบ้าง ยินและยาง (ตามแบบจีน) บ้าง หรือ ศิวะ และ ศักติบ้างก็มี บางครั้งก็มีผู้เรียกกันว่าขั้วทั้งสองนั้น เป็นบิดาและมารดาของสิ่งที่ถูกสร้างสรรค์ขึ้นมา อย่างไรก็ตาม *เหตุใดปัจจัยของการสร้างสรรค์ในแง่ที่เป็นพลังหรือกำลังงาน จึงได้รับการยกให้เป็นสตรีเพศนั้น ยังไม่มีผู้ใดอธิบายให้แจ่มชัดได้* แต่ความจริงก็ปรากฏว่าเป็นเช่นนั้นเสมอมา ในอันดับสูงสุด ซึ่งเราอาจจะเรียกว่าเป็นผู้อยู่ในระดับยอดของ "พระผู้เป็นเจ้าผู้มีรูปกาย" นั้น ศักติ ได้รับการขนานนามว่าเป็นมารดาของโลก (World Mother) ส่วนในอันดับรองลงมา แต่ว่ายังเป็นสายเดียวกันนั้นก็มีเทพเจ้า

มีศักดิ์ต่ำลดหลั่นกันลงมาเรื่อย ๆ *แต่ทุกองค์ก็ปรากฏว่าเป็น สตรีเพศ คือเป็นเทพธิดาทั้งสิ้น*

พระพรหม ซึ่งเป็นต้นเค้าของสิ่งที่มีอยู่เป็นอยู่ทั้งปวงนั้น ก็เชื่อกันว่ามีลักษณะอันเป็นมูลฐานสามประการ คือ สัต—จิต—อานันทะ คือ ความมีอยู่ซึ่งเป็นไกวัลย์ วิญญาณที่เป็นไกวัลย์ และความยินดีอันศักดิสิทธิ์ (Absolute Existence, Absolute Consciousness and Divine Delight) ลักษณะหรือปางอันแสดงถึงความยินดีของพระพรหมนี้แหละ แสดงปรากฏการณ์ออกมาเป็นรูป พลังงาน คือ มหาศักติ ซึ่งทำให้สากลจักรวาลมีความวิจิตรตระการตาต่าง ๆ นานาประการ มหาศักตินี้เป็นแหล่งต้นเค้าของพลังงานทั้งปวงที่แสดงปรากฏการณ์ออกมาในรูปต่าง ๆ นับไม่ถ้วนในสากลจักรวาล มีนักศึกษาวิชาลึกลับคนหนึ่ง ชื่อนาย เบล็ก (Blake) ได้กล่าวไว้ว่า พลังงานทั้งปวงรอบ ๆ ตัวเราในธรรมชาติก็ดี และภายในตัวเราทั้งหลายก็ดี เป็นรังสีที่ฉายออกมาจากแหล่งต้นเค้า คือ อานันทะ ดังกล่าวข้างต้นนั้น และมนุษย์เราก็ควรจะทำตนเป็นสื่อ หรือท่อทางให้

พลังงานนี้ไหลผ่านเขา เพราะโดยแท้จริงเขาก็มีความสามารถจะทำเช่นนั้นได้อยู่แล้ว เป็นแต่ว่าส่วนมาก เขากลับขัดขืน ทำตนให้พลังงานศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าวไหลผ่านไม่ได้เสียเอง ทั้งนี้เพราะความโง่เขลาของตนนั้นเอง

คราวหนึ่ง ท่านไส บาบาได้ถาม โรเบิร์ต ซึ่งนั่งอยู่ใกล้ โดยปัจจุบันทันด่วนว่า "นี่ เธอ ศักติของเธออยู่ที่ไหนน่ะ ?" พอได้ฟังคำถามดังกล่าว ข้าพเจ้าก็คิดว่าเขาคงจะตอบว่า "ภรรยาของผมยังอยู่ที่ เวนดูราโน่นแน่ะครับ" แต่แล้วปรากฏว่าเขาได้ชี้ไปที่ส่วนหนึ่งของร่างกายของเขา ท่านสวามีได้ถามคำถามเดียวกันนี้กับคนอื่น ๆ ก็ปรากฏว่าเขาเหล่านี้ได้ไปที่ส่วนอื่น ๆ ของร่างกายของเขาแต่ละคน โดยไม่ซ้ำที่กัน แต่ท่านไส บาบา หัวเราะแล้วก็สั่นศีรษะเป็นเชิงปฏิเสธว่า ไม่ใช่สักแห่งเดียว ท่านได้กล่าวว่า "ศักติ ของเธอนั้นไม่ได้อยู่ในที่ใดที่หนึ่งแห่งเดียวดอกนะ อันที่จริง ต้องมีอยู่ทุกแห่งนั่นแหละ เธอเป็นอาตมัน และอาตมันก็มีสภาพเช่นเดียวกับพรหม ส่วนพลังซึ่งเป็นตัวกำลังงานหล่อเลี้ยงร่างกายและจิตใจซึ่งเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลาของเธอนั่นแหละ คือ ศักติ"

พระผู้เป็นเจ้าสามปาง

ท่านสวามีมีความสามารถอย่างสูง ในการอธิบายความหมายที่แตกต่างกันให้เข้ามาประสานกันได้อย่างอัศจรรย์ ต่อจากนั้นท่านจึงให้แนวความคิดเรื่อง ศักติ ในศาสนาฮินดูให้เราฟังอย่างพิสดาร ท่านบอกว่า พระผู้เป็นเจ้า ในภาวะที่มีตัวตนปรากฏเป็นรูปบุคคล ซึ่งเป็นผู้สูงสุด เป็นพระบิดาแห่งสากลจักรวาลนั้น มีชื่อเรียกว่าพระอิศวร หรือมเหศวร ท่านมีภาระกิจ ๓ ประการ หรือว่ามีปาง ๓ ปาง คือ ปางสร้างสรรค์ ปางรักษา และปางทำลาย ทั้งนี้เพราะการทำลายให้พินาศนั้น เป็นการจำเป็นอยู่เหมือนกัน ในการที่จะทำให้มีการเกิดใหม่ ปางทั้งสามนี้ เมื่อกล่าวโดยบุคคลาธิษฐานแล้ว ก็จะได้แก่พระผู้เป็นเจ้าต่อไปนี้คือ พระพรหม (ปางสร้างสรรค์) พระวิษณุ (ปางรักษา) และพระศิวะ (ปางทำลาย) ซึ่งในระดับนี้มักจะมีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า รุทระ และอันที่จริง คำว่า ศิวะ นี้บางครั้งใช้หมายความถึง พระอิศวร ด้วย เรื่องเช่นนี้ เราต้องทราบว่าเป็นเรื่องของอภิปรัชญา (metaphysics) ของอินเดีย ดังนั้น

จะให้มีลักษณะสอดคล้องกันกับตรรกวิทยาของอริสโต-เติ้ล ทางฝ่ายกรีกทุกประการนั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่ก็อาจกล่าวได้ว่าหลักการเช่นนี้ของอินเดียมีแนวความคิด ซึ่งดูออกจะมีความอัศจรรย์ชนิดไม่น่าจะเป็นไปได้ อันเป็นลักษณะของทางฝ่ายอินเดียเองโดยเฉพาะ

มหาเทวีสามองค์

แต่ละปางในบรรดาปรากฏการณ์อันมีองค์สาม (คือ พรหม วิษณุ และ ศิวะ) ดังกล่าวมาแล้วนั้น ยังแสดงออกให้เห็นได้อีกลักษณะหนึ่ง คือเป็นลักษณะของเทวีสามองค์ได้แก่ **สรัสวดี ลักษมี และ กาลี** ในวิชาวรรณคดีโบราณของอินเดีย เทวีทั้งสามนั้นได้รับการนับถือกันว่า เป็นชายาของพระผู้เป็นเจ้าแต่ละปาง และพระเทวีแต่ละองค์ก็มีการปกครองหรือเกี่ยวข้องกับชีวิตของมนุษย์ในแง่ต่าง ๆ กันไปองค์ละอย่าง แต่ถ้าคิดกันในแง่ที่ลึกซึ้งลงไปแล้ว พระเทวีทั้งสามนั้นก็เป็นสัญญลักษณ์ของ ศักติ อันศักดิ์สิทธิ์นั่นเองโดยปกติ แต่ก็ไม่เสมอไปนัก มักใช้คำว่า "มหา" ซึ่งแปลว่ายิ่ง

ใหญ่เติมเข้าไว้ข้างหน้า ในเมื่อต้องการจะให้ความหมายบ่งถึงลักษณะอันสูงสุด โดยนัยนี้ มหาสรัสวดีจึงเป็นศักติ ของพระพรหม มหาลักษมี จึงเป็น ศักติ ของพระวิษณุ และมหากาลี เป็นศักติของ รุทระ

พระมหาเทวีทั้งสามก็มีความสามารถที่จะปรากฏในรูปร่างใด ๆ ก็ได้ เช่นพระมหาลักษมี บางครั้งก็มีรูปร่างซึ่งเรียกกันโดยทั่วไปว่า ทุรคา ซึ่งในทางศิลปด้านแกะสลัก และรูปเคารพ จะปั้นรูปพระเทวีนี้เป็นเทวีที่ดุร้ายกาจมีแปดแขน แต่ละแขนก็ถืออาวุธ ตัวพระเทวีเองก็ทรงสิงห์โตด้วย สิงห์โตซึ่งในที่นี้เป็นสัญลักษณ์ของฝ่ายธรรมะนั้น เขาจะปั้นให้อยู่ในท่ากำลังเหยียบยักษ์ตนหนึ่งไว้ใต้ฝ่าเท้า (ยักษ์คือฝ่ายอธรรมนั่นเอง) ดังนั้น พระเทวี ทุรคา ซึ่งเป็นพระแม่เจ้าผู้ทำหน้าที่เหมือนทหารผู้ปราบอริราชศัตรูนั้น ถ้าจะว่าไปก็เท่ากับเป็นมหาศักติ ของพระวิษณุผู้ซึ่งได้เคยอวตารลงมาหลายครั้ง เพื่อปราบยุคเข็ญและช่วยให้ฝ่ายธรรมได้ครองโลก

ในวิชาโบราณคดีทางเทววิทยา มีเรื่องกล่าวถึงงานชิ้นสำคัญของพระแม่เจ้าทุรคาไว้อย่างหนึ่ง คือการสังหารยักษ์ชื่อ มหิษะ ซึ่งมีอำนาจทำลายโลกอย่างร้ายแรง ต่อมาในอินเดียจึงได้มีงานประจำปีเพื่อให้เป็นเครื่องระลึกถึงความสำเร็จครั้งนี้ของพระนาง และถือกันว่าเป็นงานยิ่งใหญ่ของชาติด้วย ในแคว้นเบงกอลพิธีนี้เรียกกันว่าพิธี ทุรคาบูชา ส่วนในที่แห่งอื่นเรียกกันว่า ทัสเสหระ หรือ นวรัตนะ พิธีนี้ทำกันเป็นเวลา ๙ วัน ในระหว่างเวลานี้มีพิธีอันโอ่อ่ามโหฬาร ตลอดจนการแห่แหนอย่างสวยงาม เป็นการให้เกียรติแก่พระเทวีผู้นี้ รู้สึกว่างานพิธีดังกล่าวนี้จะแสดงออกถึงความรู้สึกบางอย่างในส่วนลึกแห่งจิตใต้สำนึกของชนชาวอินเดียโดยทั่วไปอีกด้วย

พระเทวีทั้งหลาย มักจะมีรูปเป็นผู้มีแขน ๔ แขน ทั้งนี้ไม่เหมือนกับพระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นฝ่ายชาย ซึ่งมักจะมี ๘ แขน พระเทวีสรัสวดี ซึ่งเกี่ยวข้องกับสีขาว และเป็นผู้ช่วยเหลือในการศึกษา ศิลปะ และการพูดต่างๆ นั้น ก็มี ๔ แขนเหมือนกัน พระนางถือหนังสือด้วยมือ

ข้างหนึ่ง ส่วนมืออีกสองข้างถือพิณ แต่บางครั้งก็เปลี่ยนเป็นถือลูกประคำแทน ในเมื่อต้องการจะให้มีความหมายเป็นสัญญลักษณ์ของการบำเพ็ญเพียรทางจิต

ตนนี้ท่านสวามีได้หยุดพูด และถามผู้ฟังว่ามีใครเคยเห็น ศักติ บ้างไหม ทั้งหมดสั่นศีรษะเป็นเชิงปฏิเสธว่าไม่เคยเลย ทันใดนั้น ท่านได้โบกมือไปในอากาศโดยคว่ำฝ่ามือลง ซึ่งเป็นท่าปกติในการแสดงปาฏิหาริย์เพื่อการเนรมิตของ ซึ่งได้ทำให้ทุกคนตื่นเต้นเสมอ พอท่านกำมือเข้าในขณะต่อมา ก็ปรากฏว่าทุกคนได้ยินเสียงโลหะกระทบดังกริ๊ก ครั้นแล้วท่านก็แบมือออก ให้เราเห็นจี้กลมทำด้วยทองคำอันหนึ่ง มีรูปหนึ่งฝังอยู่ทางด้านหน้า ท่านได้ส่งวัตถุนั้นให้พวกเราทุกคนได้พิจารณาอย่างใกล้ชิด

จี้อันนี้มีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๑ นิ้วครึ่ง มีลูกปัดทองคำ ๗ เม็ด ห้องอยู่ด้วยกับสายสั้น ๆ รูปที่ฝังอยู่ในนั้น เป็นรูปนั่งอยู่บนดอกบัว ซึ่งเป็นรูปพระเทวีมี ๔ แขน แต่ข้าพเจ้าดูไม่ออกว่าเธอถืออะไรไว้บ้างในแขนแต่ละข้าง (คงจะเป็นเพราะมีขนาดเล็กเกินไป) ต่อมา

ชาวอินเดียผู้หนึ่งได้บอกข้าพเจ้าว่า พระเทวีผู้นั้นคือพระนางลักษมี ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ก็หมายความว่าพระเทวีผู้นี้ นอกจากจะเป็น ศักติ ของพระวิษณุผู้เป็นพระเจ้า ซึ่งมีหน้าที่ธำรงรักษาจักรวาลแล้ว พระนางยังเป็นเทวีแห่งความอุดมสมบูรณ์อีกด้วย ส่วนวัตถุที่อยู่ในมือของนาง ซึ่งมองเห็นได้ยากนั้นก็คงจะเป็นรวงข้าว ชาวน้ำอมฤต และดอกบัว

ท่านไส บาบา ได้พูดอะไรต่ออะไรเรื่อยไป ในขณะที่ทุกคนกำลังส่งจี้นั้นต่อ ๆ กันไปโดยรอบ และพอข้าพเจ้าหยุดคิด คือไม่ได้ส่งใจตามไป ก็ได้ยินเสียงท่านกล่าวว่า "พระผู้เป็นเจ้าอยู่ในที่ทุกหนทุกแห่ง"

พอถึงตอนนี้ เอลซี โคแวนก็กล่าวขึ้นว่า "*และท่านสวามีก็อยู่ในที่ทุกหนทุกแห่งนั้นแหละค่ะ*" เธอพูดด้วยความรักและนับถือท่านสวามีจริง ๆ ข้าพเจ้าฟัง ๆ ดูแล้วก็อดคิดไม่ได้ว่าคล้าย ๆ กับนาง ยโสดะ ผู้เป็นมารดาของพระกฤษณะพูดกับพระกฤษณะฉะนั้น

ความภักดีในลักษณะต่าง ๆ

ในสูตร เลขที่ ๘๒ ในบรรดา "นารทภักติสูตร" นั้น มีข้อความกล่าวไว้ว่า "ความภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้านั้น แม้ว่าโดยแท้จริงจะมีสภาพเป็น "หนึ่ง" ก็ตาม แต่ก็สามารถจะแสดงลักษณะออกมาให้เห็นเป็น ๑๑ ประการต่าง ๆ กัน คือ ความนับถือคุณธรรมอันสูงส่งของพระผู้เป็นเจ้า ความรักในความงามอันชวนให้หลงใหลของพระองค์ ความยินดีในการบูชาพระองค์ ความยินดีในการระลึกถึงพระองค์ ความยินดีที่จะกระทำตนให้เป็นประโยชน์ ความรักพระองค์ในฐานะเพื่อนคนหนึ่ง ในฐานะเด็กคนหนึ่ง และในฐานะผู้เป็นที่รักยิ่งคนหนึ่ง เช่นอาจจะเป็นในฐานะคล้ายกับจะเป็นสามีหรือภรรยา ฉะนั้น ความยินดีที่จะยอมมอบกายถวายชีวิตแต่พระองค์อย่างสิ้นเชิง ความยินดีที่จะเข้าถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์ ความรักซึ่งแสดงออกเป็นความปวดร้าวใจในเมื่อต้องถูกพรากจากพระองค์ไป

มีผู้ให้คำอรรถาธิบายท่านหนึ่ง กล่าวไว้ว่า" ไม่ได้มีการแสดงออกเพียง ๑๑ ประการเท่านั้น อันที่จริง

ยังมีอีกหลายประการ ซึ่งครอบงำไปถึงความสัมพันธ์ทุกด้านของมนุษย์.....และแม้ในบุคคลคนเดียวกัน ก็ยังมีการแสดงออกต่าง ๆ กันในกาลเวลาต่าง ๆ กัน"

ผู้ให้คำอรรถาธิบายท่านนั้น ยังได้กล่าวต่อไปอีกมีใจความว่าความรักหรือภักดีอันมีประเภทต่าง ๆ กันนั้น ก็เป็นไปตามบุคคลผู้มี รสนิยม ความโน้มน้อม และอุปนิสัยต่าง ๆ กัน ซึ่งทั้งนี้ก็เกิดมาจาก "สังขาร" (คือกรรมที่สะสมไว้มากจนเป็นพื้นอัธยาศัย) ที่ต่าง ๆ กันของแต่ละคน หรือบางทีก็อาจเป็นด้วยความประสงค์บางประการของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งเราไม่อาจจะเข้าใจพระองค์ท่านได้ และความประสงค์ดังกล่าวนั้นจะต้องแสดงออกมาโดยอาการต่าง ๆ กัน ตัวอย่างเช่น พระนารทะและ วยาสะ ก็มีความยินดีเป็นพิเศษในการร้องเพลงสรรเสริญพระคุณของพระผู้เป็นเจ้า

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าคิดว่าจะยังมีความรักอีกประการหนึ่ง ยังมิได้ถูกระบุไว้ในจำนวน ๑๑ ประเภทที่กล่าวแล้วนั้น และเป็นความรักที่สำคัญมากอยู่เหมือนกัน นี่คือความรักของลูก ๆ ที่มีต่อพ่อหรือแม่ของตน

ความรักพระเจ้า ซึ่งเป็นความรักของมนุษย์ส่วนมากก็น่าจะเป็นแบบนี้ ตัวอย่างก็ได้แก่ความรักของศรีราม-กฤษณะที่มีต่อมารดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ของท่าน ในทางศาสนาคริสต์ นักบุญทั้งหลายก็แสดงออกซึ่งความรักของตนที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้าในฐานะบุตรรักบิดาเป็นส่วนมาก

ผู้อธิบายความในคัมภีร์โบราณ ก็ได้ระบุพ่อแม่ เช่น วาสุเทพ และเทวากิ และพ่อแม่บุญธรรม เช่น นันทะ และยโสดะในฐานะเป็นตัวอย่างอันสูงส่งของบุคคลผู้ที่ความรักของเขาต่อพระเป็นเจ้านั้น เป็นความรักของบิดาที่มีต่อบุตรคือ เด็กชายกฤษณะ (ที่เป็นพระผู้เป็นเจ้าอวตารลงมาเกิด) ความรักของพระนางมารี ผู้เป็นมารดาของพระเยซูไครสต์ ก็เป็นความรักประเภทเดียวกัน แม้ว่าพระนางมารีจะผู้ว่าพระเยซูไครสต์เป็นพระผู้เป็นเจ้าก็ตาม (แต่ก็ยังอดรักแบบแม่รักลูกไม่ได้)

แต่ก็ให้เราพึงระลึกไว้ด้วยว่า ถึงแม้ว่าความรักของเราต่อพระเจ้าจะมีการแสดงออกโดยประการต่าง ๆ ดังกล่าวมา และก็เป็นธรรมดาที่จะต้องมีอารมณ์ในประเภทนั้น ๆ เจือปนอยู่ด้วยบ้าง ไม่มากก็น้อยก็ตาม

แต่ความจริงก็ยังมีอยู่ว่า มันเป็นความรักที่มีสภาพลึกซึ้งและสูงส่งยิ่งกว่า ความรักของเราทั้งหลายที่แสดงออกต่อมนุษย์ด้วยกันเป็นอย่างมากที่เดียว ทั้งนี้เพราะว่าเนื่องจากวัตถุแห่งความรักนี้เป็นพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งมีอิทธิพลอันลึกซึ้ง ดังนั้น ความรักดังกล่าวในระดับสูงสุดจึงไม่มีความเห็นแก่ตัวแฝงอยู่เลย และเป็นความรักที่บริสุทธิ์และศักดิสิทธิ์อย่างแท้จริง

ความรักพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งแสดงออกในลักษณะต่าง ๆ กัน

ในกลุ่มสาวกของท่านไส บาบานั้น ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นว่ามีความรักอันแสดงออกต่อท่านโดยประเภทต่างๆกัน คือรักในฐานะมิตรสหาย รักคือยินดีที่จะช่วยเหลือ รักในฐานะเป็นพ่อแม่ผู้ศักดิสิทธิ์ และรักในฐานะที่เป็นลูกที่ศักดิสิทธิ์ด้วย สุภาพสตรีผู้สูงอายุหลายท่านในอินเดีย โดยเฉพาะผู้ที่ได้เคยรู้จักท่านมาตั้งแต่ท่านยังเป็นเด็ก ก็มักแสดงออกซึ่งความรักแบบพ่อแม่ต่อท่านสวามี และในเวลาเดียวกัน เธอเหล่านั้นก็รู้อยู่ในใจว่า ท่านเป็นอวตารองค์หนึ่ง

ความรักของคุณเอลซีโคแวน ที่มีต่อท่านก็คงจะเป็นความรักแบบนี้ ซึ่งเธอได้แสดงออกโดยคำพูดให้เราทราบหลายครั้งด้วยกัน ท่านสวามีเมื่อได้ยินคำของเธอก็มักจะยิ้มน้อย ๆ แสดงว่าท่านเข้าใจความรู้สึกของเธอดี

แนวความรักของภักติโยคะ ถือว่า ความรักของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้า มีความแตกต่างภายในจากความรักของมนุษย์ในทางโลกอย่างลึกซึ้งนั้น ก็มีความจริงโดยนัยกลับกันด้วยเหมือนกัน คือว่าความรักต่าง ๆ ในทางโลกนั้น อันที่จริงก็เป็นเงาฉายของความรักอันศักดิ์สิทธิ์ชนิดนี้นั่นเอง คือว่า เรายิ่งนำสัจธรรมเข้ามาเป็นส่วนผสมมากขึ้นเพียงใด ก็ยิ่งเป็นการเพิ่มคุณภาพของความรักยิ่งขึ้นเพียงนั้น บุคคลผู้หนึ่งชื่อ Thomas a Kempis ได้กล่าวไว้ว่า "ความรักที่ไม่ได้ผูกสัมพันธ์กับพระผู้เป็นเจ้านั้น จะเป็นความรักที่แท้จริงหรือบริสุทธิ์ไม่ได้"

ดังนั้น เราจึงควรพยายามปฏิบัติตามแนวความรักที่เป็นศิลปอันมหัศจรรย์ คือการมองให้เห็นพระผู้เป็นเจ้าในมิตรสหาย, ภรรยา, สามี, ลูก, พ่อ, แม่

และในสิ่งที่เป็นวัตถุแห่งความรักทางโลกของเราทุกประการ ถ้าเราสามารถทำเช่นนี้ได้กับคู่สมรสของเราเป็นต้น ปัญหาที่แพร่หลายอยู่ทั่วไปในการสมรส คือทัศนคติไม่ตรงกันก็คงจะไม่เกิดมีขึ้น เพราะแนวความรักดังกล่าวนี้จะเป็นเครื่องช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวนั้นได้

ท่านไส บาบาตอนนี้ได้มองไปรอบๆ เพื่อจะดูว่าจี้เครื่องหมายศักดินั้นอยู่ที่ใคร ปรากฏว่าตอนนี้ทุกคนในกลุ่มนั้นได้พิจารณาดูทั่วกันแล้ว และกำลังวางอยู่บนหัวเข่าของคุณเอลซีซึ่งนั่งอยู่ชิดกับท่าน ท่านได้หยิบมันขึ้นมาและถามว่า ทุกคนได้ดูทั่วกันหมดแล้วหรือพร้อมกับมองไปรอบๆ ทุกคนตอบว่าตนได้เห็นหมดแล้ว และอันที่จริงในใจของทุกคนก็กำลังอยากรู้ว่าท่านจะทำอย่างไรต่อไปกับจี้อันนั้น แน่นนอนละ คงจะต้องบางคนแอบคิดว่า อยากให้ท่านสวามีให้จี้อันนั้นแก่ตน

แต่ก็มีผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งนั่งอยู่แถวหลังในกลุ่มผู้หญิงด้วยกันซึ่งไม่ได้คิดอยากได้ หรือนึกหวังว่าท่านสวามีจะให้คนนั้นคนนี้เลย นี้ข้าพเจ้าได้ทราบจากเธอต่อมาในภายหลัง ผู้หญิงคนนั้นคือไอริส ทันใดนั้น

ท่านสวามี ก็โยนจีอันนั้นข้ามหัวผู้หญิงที่นั่งอยู่แถวหน้าไปให้แก่เธอ แน่ละ ไอริสคงจะตกใจในเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันจนทำให้เธอเกือบจะรับไว้ไม่ทัน ต่อจากนั้นปรากฏว่าเธอมีอาการปีติยินดีอย่างเห็นได้ชัด และเธอได้ก้มศีรษะลงทำความเคารพท่านสวามี ด้วยความขอบคุณอย่างยิ่ง

ไอริสได้กล่าวกับข้าพเจ้าต่อมาภายหลังว่า "ดิฉันคิดว่า ท่านสวามีให้จีอันนี้แก่ดิฉันก็เพราะว่าคุณเป็นผู้เริ่มตั้งคำถามที่ทำให้ท่านได้อธิบายเรื่อง 'ศักติ' นี้นั่นเอง"

ก็อาจเป็นได้กระมัง แต่ข้าพเจ้าก็อดคิดไม่ได้ว่าคงจะมีเหตุผลที่ลึกซึ้งกว่านั้น ที่ทำให้เธอได้รับของขวัญด้วยความเมตตาจากท่านสวามี ความจริงเรื่องนี้ก็มีท่านเท่านั้นที่รู้เหตุผลที่ทำให้ท่านให้จีนั้นแก่เธอ แต่บางทีต่อไปอีกนาน ๆ เราอาจจะได้รู้เหตุผลนั้นบ้างก็ได้กระมัง

ระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้า

พระเป็นเจ้า พระองค์ ทรงสถิต
ในดวงจิต เป็นความสุข ทุกสถาน
สัตว์ทั้งหลาย จึงแสวง แหล่งสำราญ
เพื่อหาความ เบิกบาน โดยทั่วกัน

หากเจ้าใคร่ ได้พบ ประสบสุข
ห่างทุกข์เหมือน รามกฤษณ์, ราชะนั่น
หรืออยากเป็น เช่นเฉก วิเวกนันท์
ทั้งสามนั้น ก็ขอให้ เจ้าทุกคน

ทิ้งมานะ อหังการ สันดานดิบ
แล้วเร่งรีบ อบรม บ่มกุศล
เพ่งพระเจ้า ให้เกิดมี ที่ในตน
เพียรอดทน ให้พระเจ้า ทรงเข้ามา

ประทับใน ดวงจิต บริสุทธิ์
อันผ่องผุด หลุดพ้น จากกังขา
เจ้าจงจำ พร่ำบน ภาวนา
ความสุขนั้น จะเกิดมา จากพระองค์

อันตัวเจ้า เป็นเครื่อง มือชิ้นหนึ่ง
อันจะพึง ทำตาม พระประสงค์
มวลพลัง ทั้งหมดไซร้ ย่อมไหลลง
จากพระองค์ สู่เจ้า จงเข้าใจ

จงคิดถึง พระนาม อยู่เสมอ
และอย่าเผลอ เมื่อสบสุข อันยิ่งใหญ่
ความงามและ ความดีมี ณ ที่ใด
จงรู้ไว้ นั่นคือเครื่อง หมายแน่นอน

เมื่อเห็นสิ่ง มโหฬาร อันพันลึก
ก็จงนึก ถึงพระองค์ เอาไว้ก่อน
ความเชื่อมั่น จงแนบแน่น อย่าแคลนคลอน
เห็นพระองค์ ให้ได้ก่อน ในทุกคน

ว่าพระองค์ ทรงสถิต ในจิตมั่น
ทุกคนนั้น ที่เดินอยู่ ทุกถนน
ด้วยเหตุนี้ เจ้าจึง พึงอดทน
ใช้ตายล แต่ความดี ที่มีจริง

อย่าพูดถึง ใครๆ ในแง่ร้าย
ช่วยใครได้ ก็จงช่วย ทุกๆ สิ่ง
ปลอบปลุกใจ ให้เขา เข้าพักพิง
ในยามยาก ลำบากยิ่ง เกรงกริ่งภัย
ให้เขาได้ กล้าหาญ การปฏิบัติ
เพื่อกำจัด กิเลสหมด จิตสดใส
จงอ่อนน้อม ถ่อมตน ทุกคนไป
อย่าทำใหญ่ ด้วยจิต คิดเป็นพาล
อย่าทะนง ยกตน ข่มคนอื่น
ทำเด้นดื่น ด้วยเรื่องไม่ ใช่แก่นสาร
เช่นอำนาจ เชื้อชาติ ศฤงคาร
ตำแหน่งหรือ ความเชี่ยวชาญ ในทางใด
อันผีมือ ทรัพย์สมบัติ เกียรติยศ
ทุกอย่างหมด ทางโลกไม่— ว่าอย่างไหน
จงอุทิศ ให้แก่งาน พระเจ้าไป
อหังการ เจ้าจะได้ หมดสิ้นเอยฯ

ศรีสัตยา ไส บาบา

จบเล่มสาม

เค้าเรื่องย่อใน

ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๔

(บทที่ ๓๕ ถึง ๔๖)

บทที่ ๓๕ งานสร้างกรรมโยคี เพื่อหลุดพ้นจาก "ตะรางดวงใจ"

ปาฏิหาริย์รักษาคนไข้จากทางไกลด้วยวิภูติ—ถอดกายทิพย์ไปทำหน้าที่สูติแพทย์ให้หญิงมีครรภ์แก่ในเวลาฉุกเฉิน—ปาฏิหาริย์จัดงานประชุมประจำปีในเมืองเล็กๆ ซึ่งบรรดาศิษย์คิดว่าไม่มีทางที่จะหาเงิน หรือคนทำงานได้ทันเวลา ในที่สุดทั้งคนและเงินก็ไหลมาเทมาอย่างเหลือเฟือจนเกินความต้องการ—การช่วยเหลือผู้อื่น ถ้าทำไปด้วยจิตใจยังไม่บริสุทธิ์ เช่นต้องการจะ "เอาหน้า" หรือ "อวดดีเด่น" เป็นต้น ก็จะทำให้ผู้ช่วยเหลือติดอยู่ในโลกมากขึ้น—กรรมของเขาเป็นเสมือนฝุ่นซึ่งติดตามล้อรถซึ่งเขี่ยมันให้ฟุ้งขึ้นตลอดเวลา แต่ถ้าผู้นั้นทำด้วยจิตใจที่เป็นกุศล คือเลื่อมใสในพระผู้เป็นเจ้าจริงๆ "รถ"

ของเขาก็เปรียเสมือนแล่นไปบนถนนราบเรียบ ไม่มี "ฝุ่น" ทำให้เป็นที่รำคาญ (ทั้งแก่ตนเองและคนอื่น)

บทที่ ๓๖ ใจสนองใจ

ทันตแพทย์ศิษย์เก่าของท่านสวามี และเป็นผู้ที่คุ้นเคยกับท่านมาก แต่เป็นคนขี้เกรงใจ ไม่ชอบรบกวนท่าน มักนั่งปะปนกับฝูงชนข้างนอก ไม่ค่อยขออนุญาตเข้าไปหาท่านนอกจากจำเป็นจริงๆ ท่านสวามีพยากรณ์ว่าจะต้องแต่งงานภายในสองเดือน ทั้งๆ ที่ตอนนั้นเขายังไม่ได้คิดเรื่องนั้นเลย แต่ก็ปรากฏว่าเป็นความจริง ต่อมาเขาได้ขยายกิจการได้อย่างไม่น่าเชื่อโดยคำพยากรณ์ของท่านได้ไปทำปริญญาต่อต่างประเทศโดยไม่คิดฝัน ซึ่งก็เป็นไปตามคำพยากรณ์ของท่านสวามีเหมือนกัน—ช่วยลูกชายของทันตแพทย์ให้เรียนหนังสือดีขึ้น โดยเนรมิตปากกาหมึกซึมให้ด้ามหนึ่ง สั่งว่าให้ใช้ปากกาด้ามนั้นเขียนเวลาสอบ ต่อมาปรากฏว่าเรียนได้ที่หนึ่ง ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านั้นผลการเรียกปรากฏว่าค่อนข้างเลว—หาคู่ให้เด็กหนุ่มก่อนที่จะส่งไปเรียนต่อที่อเมริกา—ความ

ประทับใจในปรากฏการณ์ของแต่ละคนที่มีต่อท่านไสบาบา ทำให้ผู้เล่าต้องเล่าไปร้องไห้ไปตลอดเวลา หนัก ๆ เข้าส่วนมากเลยพ่ังไม่รู้เรื่อง— การยอมมอบตนเองให้กับพระผู้เป็นเจ้านั้น อันที่จริงก็คือการมอบตนให้กับธรรมฝ่ายสูงในตนเอง การมอบให้เช่นนี้ จะทำให้ผู้มอบเจริญก้าวหน้าในทางวิญญาณยิ่งขึ้น— การก้าวหน้าในทางวิญญาณแต่ละครั้งแต่ละขั้น มักจะต้องทำให้หัวใจปวดร้าวแสนสาหัสเสมอ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่ทำได้ไม่ง่ายนักและไม่เร็วนัก

บทที่ ๓๗ โยคี "ร่วง"

ผง วิภูติ ที่ท่านสวามีผลิตขึ้นโดยคว้ามาจากอากาศได้ในที่ทุกแห่งนั้น บางครั้งก็สามารถเกิดขึ้นเองได้แม้ในที่ห่างไกลจากที่ท่านอยู่มากมาย เช่นในกรุงนิวยอร์ค ลอส แอนจิลิส และลอนดอนก็ได้ คือเกิดขึ้นจากรูปของท่านบ้าง รูปของผู้ศักดิ์สิทธิ์อื่น ๆ บ้าง ในสถานที่บูชาของสาวกของท่าน ในสถานที่อันไกลแสนไกลเหล่านั้น ซึ่งถ้าจะเขียนกันถึงเรื่องเหล่านี้

อย่างเดียวโดยเฉพาะ ก็จะต้องเป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่ง ต่างหากเลยทีเดียว บางครั้งก็ปรากฏเป็นน้ำผึ้งก็มี

เด็กเกิดใหม่คนหนึ่งในบริเวณอาศรมของท่านสาวามี ปรากฏมีผง วิภูติ ไหลออกมาจากร่างกายอย่างมากมายโดยไม่หยุด เมื่อเช็ดออกไปแล้วก็ยังไหลออกมาได้เรื่อย ๆ โดยไม่มีใครทราบสาเหตุ ท่านไส บาบา ได้อธิบายว่าที่เป็นเช่นนั้นเพราะว่าเด็กผู้นั้น เมื่อชาติก่อนเคยเป็นโยคีผู้ได้บรรลุธรรมขั้นสูงมากจนเกือบจะสำเร็จอยู่แล้ว แต่บังเอิญเกิดพลั้งพลาดด้วยความประมาทบางอย่างทำให้จิตตก และวิชาเสื่อมทันทีด้วยอำนาจของตัณหาที่ซ่อนเร้น (และถูกกดทับมานาน)จากนั้นก็ถึงแก่ความตายด้วยอำนาจของกิเลสที่เข้ามาแทรกแซง ทำให้ต้องถอยหลังกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ในลักษณะเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม ความเพียรและความสำเร็จที่เขาเคยได้รับมาแล้วทั้งหมดนั้น ก็ได้สูญหายไปหมดสิ้น เขาจะสามารถเริ่มต้นได้ใหม่จากจุดที่เขาได้รับผลครั้งสุดท้าย คือไม่ต้องกลับไปเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่อีกครั้งหนึ่ง

พ่อแม่ของเด็ก "โยคี" ได้นำบุตรของตนมาให้ท่านไส บาบา ช่วยจัดการให้พ้นจากความประหลาดอันน่ารำคาญนี้ ท่านสามารถช่วยได้และบอกให้นำเด็กไปไว้ในที่ที่ไม่มีผู้ใดติดตามรบกวนเขาได้อีกต่อไป

อันที่จริงศาสนาคริสต์เองนั้น ตามประวัติศาสตร์ก็ปรากฏว่าได้ยอมรับความจริงเรื่องการสืบภพชาติมาแล้วเป็นเวลา ๕๐๐ ปี ต่อมาได้มีการประชุมที่กรุง คอนสแตนติโนเบิล ใน ค.ศ. ๕๓๔ มีมติให้ตัดเรื่องการสืบภพชาติออกไปจากหลักการของศาสนาคริสต์ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

บทที่ ๓๘ เสียงสวรรค์เรียก

คนเราโดยมากไม่รู้ตัวเองว่าบารมีของตนพร้อมแล้วหรือยัง เพราะเรื่องของจิตใต้สำนึกบางครั้งก็ขัดกันกับจิตสำนึกเป็นอย่างมาก—ตัวอย่างรายที่หนึ่ง นักวิทยาศาสตร์นิวเคลียร์ฟิสิคส์ ในประเทศอังกฤษผู้รู้สึกว่าชีวิตที่มีแต่ความเจริญทางวัตถุนั้น ไม่มีความสุขที่แท้จริงเลยทั้งๆ ที่ตนเองก็ไม่อยากจะเชื่อศาสนาใดๆ แต่เขาเป็นคนชอบดีดพิณเล่นในยามว่าง วันหนึ่งได้รับเชิญให้ไป

แก้พิณที่ชำรุดมากจนดีดไม่ได้เลย ที่บ้านเพื่อนคนหนึ่งจึงนำพิณชำรุดกลับมาเพื่อจะซ่อมให้ที่บ้าน ในระหว่างทางถูกเชิญให้เข้าร่วมสวดมนต์ในกลุ่มสาวกท่านไสบาบา โดยไม่รู้ตัวมาก่อน มีผู้นำพิณมาให้ดีด จึงดีดไปได้อย่างไพเราะเป็นเวลานาน เมื่อตรวจดูในภายหลังจึงรู้ว่าที่แท้พิณที่ตนดีดได้อย่างไพเราะนั้น ก็คือ พิณที่ชำรุดจนดีดไม่ดังเลยมาเมื่อกี้นี้นั่นเอง ต่อมาก็ได้รับ "นิมิต" จากท่านไส บาบาว่า ให้เลิกเป็นนักวิทยาศาสตร์เสีย โดยให้หาเลี้ยยชีพทางดีดพิณอย่างเดียว นิมิตที่ได้รับนั้นมีความประหลาดมหัศจรรย์หลายครั้งจนต้องเดินทางมาอินเดีย ได้พบท่านไส บาบาซึ่งได้เล่าให้เขาฟังว่าท่านได้เป็นผู้ให้นิมิตแก่เขา ตอนที่เขาอยู่ในอังกฤษจริงๆ

รายที่สอง ท่านได้มาเข้าฝันแก้ความสงสัยให้ได้จริงๆ เช่นเดียวกับรายแรก คือรายนี้เป็นภรรยาของทันตแพทย์ผู้หนึ่งซึ่งไปร่วมพิธี ทัสเสหระ ที่ประศันติ-นิลยัม เสมอทุกปี โดยที่ท่านสวามีได้จัดห้องให้พักกับสามีของเธอทุกคราว แต่ต่อมาปีหนึ่ง เกิดมีเพื่อนขอร่วมทางไปด้วยหลายคน นางรู้สึกเกรงใจท่านสวามี

เกรงว่าจะไม่มีห้องพักให้เพียงพอ เพราะตามปกติผู้คนที่ไปพักก็เป็นจำนวนมากมายมหาศาลเสมอ จึงตัดสินใจว่าจะไม่ไป เพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนท่านสวามีมากเกินไป เพราะถ้าเพื่อนขอร้องแล้วไม่ยอมให้ไปด้วย ก็ดูจะเป็นการเห็นแก่ตัวเกินไป ต่อมาคืนหนึ่ง ท่านสวามีก็มาปรากฏในความฝัน โดยบอกกับเธอว่า ให้ไปตามปกติเถิด ท่านมีที่พักให้เพียงพอ เธอดีใจมากเมื่อตื่นขึ้น แต่อีกใจหนึ่งก็ทำให้เกิดความลังเล เพราะไม่รู้ว่าจะเป็นฝันเฟื่องไปเองหรือเปล่า เกรงว่าท่านสวามีอาจจะไม่ได้มาเข้าฝัน โดยตนเองคิดด้วยอำนาจนิวรณ์ไปเองก็ได้ เมื่อไปถึงก็ท้อใจ เพราะเห็นผู้คนมืดฟ้ามัวดินเหลือเกิน ถามเจ้าหน้าที่เขาก็บอกว่าลงมากันเป็นจำนวนมากเช่นนั้นละก็หมดหวังแน่ แต่ต่อมาก็มีคนมาบอกว่าท่านสวามีได้เตรียมห้องพักไว้เพียงพอแล้วจริง ๆ ตรงตามที่ฝัน

ตัวอย่างที่สาม เป็นชาวเมืองโคลัมโบ แห่งประเทศ ศรีลังกา ได้เห็นรูปท่านไส บาบาเป็นครั้งแรกเมื่อลูกชายอายุ ๑๒ ขวบนำมาให้ดู แต่ก็ไม่รู้สึกเลื่อมใสเลย ต่อมาขณะที่กำลังเดินอยู่บนชานชลาสถานีรถไฟแห่งหนึ่ง

ก็มีหนังสือเล่มหนึ่งตกลงมาจากแผงขายหนังสือ พอตกลงมาก็เปิดอ้าตอนที่มีรูปท่านไส บาบา อยู่ในนั้น โดยหล่นลงมาตรงหน้าขวางทางเขาไว้พอดี ทำให้เขารู้สึกเอะใจ และคิดว่าน่าจะลองไปหาท่านดู หลังจากลังเลคัดค้านตนเองพักใหญ่ ก็ตกลงใจพาบุตรไปด้วยพร้อมกับภรรยาซึ่งป่วยด้วยโรคไขสันหลัง ทั้งหมดได้ไปพบท่านไส บาบา ท่านได้เนรมิตล็อกเก็ตอันหนึ่งให้แก่นาง และพยุงเธอลุกขึ้น ต่อจากนั้น โรคก็หายทันทีและโดยเด็ดขาด

ครอบครัวของเขากลับมายังศรีลังกาตามเดิม แต่ต่อมาชายผู้เป็นสามีก็ป่วยหนัก เป็นมะเร็งที่กรามอย่างรุนแรงต้องผ่าตัดครั้งแล้วครั้งเล่าถึงสามหน อาการไม่ดีขึ้นได้รับความทรมานมากมายหลายประการ เมื่อหมอบอกให้ผ่าตัดเป็นครั้งที่สี่โดยไม่รับรองผลเช่นเดิมอีก จึงตกลงใจไม่ยอมผ่าตัดอีกต่อไป ได้ตัดสินใจเดินทางมาหาท่านไส บาบา โดยเรียนกับท่านว่าหมอบอกให้ผ่าตัดอีกแล้ว ท่านได้ฟังแล้วก็บอกว่า "น่าสงสาร" แล้วก็เดินผ่านไปเฉย ๆ ไม่ทำการช่วยเหลืออะไรเลย ทำให้

เขาสิ้นหวังโดยสิ้นเชิง รู้สึกเหมือนใจจะขาดออกไปในทันที ทันใดนั้น ท่านได้หันขวับมาและเดินตรงมาที่เขา แล้วเนรมิตวิภูติให้เขากินทันที พอเขากินก็รู้สึกว่าโรคหายทันทีอย่างเด็ดขาดจริงๆ ผู้เขียนได้พบและสนทนากับบุคคลผู้นี้ด้วยตนเอง ภรรยาของบุคคลผู้นี้เป็นผู้นับถือศาสนาคริสต์นิกาย เมธอดิสต์ แต่ในปัจจุบันก็เป็นผู้นำในการสวดมนต์เพลง ภชัน ของท่านสวามีที่บ้านของตนเสมอ โดยมีผู้มาร่วมด้วยมากขึ้นทุกที นางบอกว่า ท่านไส บาบา ได้มาปรากฏตัวในความฝันเสมอ โดยเฉพาะในวันเกิดของท่านไส บาบา คือวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ก็มีการทำบุญคือแจกของแก่คนยากจนเป็นพิเศษทุกปี

บทที่ ๓๙ สถานศึกษาทางวิญญาณ

สาวกที่มีจิตใจเลื่อมใสท่านไส บาบา จริงๆ แม้ไม่มีโอกาสเดินทางไปอินเดียเพื่อพบท่านด้วยตนเอง ก็สามารถติดต่อกับท่านได้โดยวิธีโทรคมนาคม "สายด่วน" อันได้แก่การอธิษฐานจิตติดต่อกับท่าน โดยทางใจนี้เอง

— สตรีชาวอเมริกาผู้หนึ่ง ได้ประจักษ์ในความจริงข้อนี้ด้วยตนเอง ก่อนหน้าที่เธอจะเดินทางมาหาท่านไส บาบา ที่อินเดีย

อีกรายหนึ่งเป็นนักปราชญ์ชาวอเมริกา ได้ปริญญาเอกในหลายสาขาวิชาด้วยกัน ได้เป็นผู้ก่อตั้งสถาบันวิทยาศาสตร์ทางวิญญาณขึ้นที่ โอไจ ในอเมริกานั้น มีความประสงค์อย่างแรงกล้าที่จะให้การศึกษาแก่บุคคลไม่ใช่เพียงเพื่อแต่จะให้มีอาชีพเลี้ยงร่างกายเท่านั้น แต่ต้องการให้นำความรู้ติดตัวไปใช้ได้ แม้หลังจากตายแล้วด้วย

คืนแรกที่มาพักที่ปุตตปารตี ปรากฏว่าไม่มีมุ้งเหลืออยู่เลย ยุงชุมมากเหลือเกิน คนอื่น ๆ มีมุ้งนอนกันหมด ตนเองจะต้องกลายเป็นเหยื่อของกองทัพยุงแต่เพียงคนเดียว เขาจึงเอาผ้าคลุมหน้า อธิษฐานขอให้ท่านไส บาบาช่วยด้วย แล้วก็นอนหลับไปอย่างผาสุก โดยไม่ได้ถูกยุงกัดเลยแม้แต่ตัวเดียว รุ่งขึ้นเขาอธิษฐานจิตว่าขอให้ท่านไส บาบา เนรมิตแหวนให้สักวงหนึ่ง ต่อมาท่านก็เนรมิตให้จริง ๆ โดยกล่าวว่าท่านได้ทำตามที่เขาขอท่านโดยทางใจแล้ว ต่อจากนั้นก็ให้พรให้เขา

ดำเนินกิจการของสถาบันวิทยาศาสตร์ ทางวิญญาณของเขาได้สำเร็จ และไม่ให้เขาหวาดกลัวหรือวิตกกังวลใด ๆ เมื่อถึงตอนลาจากกัน เขาได้ขออนุญาตจูบเท้าท่าน ปรากฏว่าทั้ง ๆ ที่เท้าท่านเป็นเท้าเปล่า ๆ ไม่ได้สวมรองเท้าเลย และก็เดินไปเดินมาอยู่ตามพื้นดินนั้น แต่ก็ปรากฏว่ามีกลิ่นหอมเหมือนดอกมะลิกับวิภูติผสมกัน เขาได้กล่าวว่า "การที่ได้เห็นท่าน ได้จูบเท้าท่าน มองดูนัยน์ตาของท่าน และมองดูท่านเดินนี้แหละ จะทำให้เราเกิดความรู้สึกว่าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว"

บทที่ ๔๐ **แพทย์เหนือแพทย์**

สามีภรรยาผู้นับถือศาสนาเชนคู่หนึ่งได้เล่าเรื่องของตนว่า ผู้เป็นภรรยารู้สึกเจ็บที่บริเวณไตมาก แพทย์ตรวจแล้วปรากฏว่า ไตของเธอบวมพองขึ้นมามีขนาดใหญ่กว่าเดิมถึง ๗ เท่า และบอกว่าในอินเดียไม่มีเครื่องมือเพียงพอ ต้องเดินทางไปรักษาที่อังกฤษหรืออเมริกา แต่ก็ไม่แน่ว่าจะหายได้ การติดต่อเพื่อเดินทางและเพื่อเข้าไปอยู่ในโรงพยาบาลที่อังกฤษ ทำให้เสียเวลาไปเป็น

อันมาก ในระหว่างนั้น คือ ๑๐ วันก่อนจะออกเดินทาง ได้มีเพื่อนแนะนำให้ไปหาท่านไส บาบา ท่านได้บอกให้เขารู้เลยว่าเป็นโรคอะไรในเมื่อพบกันครั้งแรก โดยที่คนไข้และญาติยังไม่ได้เล่าอาการให้ท่านฟังเลย ท่านได้เนรมิตผล "รุทรักษา" ให้ผลหนึ่ง และบอกให้แช่น้ำกินทุกวันจนกว่าจะออกเดินทาง คนไข้เองก็ไม่ค่อยจะเชื่อนัก แต่ก็ได้ทำตามที่ท่านสั่งทุกประการ พอเดินทางไปถึงโรงพยาบาลในอังกฤษ แพทย์ตรวจดูก็บอกว่าไม่มีอาการของโรคเลยคือหายสนิทดีแล้ว แม้ต่อจากนั้นมาอีกจนถึงเวลาที่เขียนเรื่องนี้ คือ ๕ ปีให้หลัง ก็ไม่มีอาการของโรคกลับมาอีกเลย และท่านได้ให้พรเขาให้มีลูกได้อีกด้วย ซึ่งต่อมาก็มีลูก ๒ คน

รายที่สอง ศาสตราจารย์ทางชีววิทยาชาวอินเดียไปทำงานอยู่ในอเมริกาเกิดเป็นโรคไขข้อ มีอาการเจ็บปวดที่บั้นเอวและหัวเข่าอย่างรุนแรง ได้รักษาทางยาด้วยวิธีต่าง ๆ ก็ไม่หาย ในที่สุดก็ตรวจพบว่าเป็นมะเร็งอย่างร้ายแรง ไม่มีทางรักษาให้หายได้ แพทย์บอกว่าจะอยู่ได้อีกไม่เกิน ๒ ปีเท่านั้น แต่ต่อมาก็มีอาการค่อยยังชั่ว

ขึ้นและทรุดลงอีก สลับกันไปหลายต่อหลายคราว เมื่อมาพบท่านไส บาบาในภายหลัง ท่านก็ได้ช่วยรักษาให้จนพ้นขีดอันตราย ปัจจุบันอยู่ต่อมาได้กว่า ๑๐ ปีแล้ว แข็งแรงดี ทำงานได้วันละ ๑๕ ชั่วโมงอย่างสดชื่น

บทที่ ๔๑ นักวิทยาศาสตร์จากตะวันตก

ศาสตราจารย์ทางวิทยาศาสตร์การค้นคว้าด้านวิญญาณ ๒ คนได้มาหาเพื่อพิสูจน์ และทดสอบการแสดงปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบา ทั้งสองคนได้อ่านเรื่องของนายโฮวาร์ด เมอร์เฟ็ต ผู้แต่งเรื่องไส บาบา (เล่ม ๑ และ ๒) แล้ว ได้มาสอบสวนบุคคลผู้ที่ถูกกล่าวอ้างในหนังสือเล่มนั้น ปรากฏว่ามีจริงและได้รับคำยืนยันว่าเป็นจริง ต่อมาได้เขียนรายงานบันทึกว่า ได้เห็นท่านเนรมิต คือคว้าสิ่งของออกมาจากอากาศได้จริง ๆ โดยไม่ใช่เป็นการเล่นกลเลย แต่ท่านเองบอกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยเหลือเกิน ไม่มีความสำคัญอะไรเลย คือท่านต้องการให้คนประพฤติตนตามแนวศีลธรรมมากกว่า ในการเนรมิตของให้นักวิทยาศาสตร์ดูต่อหน้าโดย

ปัจจุบันทันด่วนนี้ ท่านได้เปลี่ยนของอย่างหนึ่งให้เป็นอีกอย่างหนึ่งในทันทีก็ได้ ท่านสวมเสื้อแขนยาวก็จริง แต่ไม่มีกระเป๋าที่จะซ่อนอะไรไว้ที่ไหนได้เลย

บทที่ ๔๒ ปาฏิหาริย์ถอดกายทิพย์ไปช่วยศิษย์

สตรีผู้เป็นสาวกของท่านไส บาบาคนหนึ่งได้เดินทางไปพักอยู่ในประเทศสวีเดน ได้ไปพักอยู่ในบ้านแห่งหนึ่งซึ่งบังเอิญเจ้าของบ้านไม่อยู่ คืนนั้นตื่นขึ้นตอนดึก รู้สึกไม่สบายมาก เพราะมีผู้เปิดเครื่องทำความร้อนไว้มากเกินไป จึงลุกจากเตียงเดินโซเซจะไปปรับเครื่องเสียใหม่ แต่แล้วก็ปรับไม่ถูก เพราะเป็นเครื่องแบบที่ตนไม่เคยใช้มาก่อน จึงปรับไม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นก็ถลาไปจะเปิดหน้าต่าง เพื่อต้องการอากาศบริสุทธิ์ เพราะกำลังหายใจไม่ออกอยู่แล้ว แต่ก็เปิดหน้าต่างไม่ออกอีก เพราะกลอนหน้าต่างก็เป็นกลอนแบบที่ตนไม่เคยเห็นเคยใช้มาก่อนเลย จึงรวบรวมกำลังวิ่งไปที่ประตู แต่ก็ไปไม่ถึง ต้องล้มลง และรู้สึกตัวว่ากำลังจะต้องตายแน่ จึงภาวนานึกถึงท่านไส บาบา ก่อนจะหมดสติ

ก็รู้สึกว่าได้ยินเสียงผีเท้าคนเดินมา และก็เห็นภาพท่านไส บาบาปรากฏอยู่ในความมืด โดยมีรัศมีเปล่งออกมารอบกาย ต่อจากนั้นอากาศในห้องก็หายอึดอัด แล้วท่านก็หายวับไป เธอก็หลับไปพักใหญ่

เมื่อเธอกลับมาหาท่านที่อินเดีย และเอ่ยปากจะเล่าให้ท่านฟัง ท่านก็หัวเราะและบอกว่า รู้แล้วไม่ต้องเล่าก็ได้

รายที่สอง ชาวอเมริกันผู้หนึ่งได้ฝึกฝนตนเองกับอาจารย์ต่าง ๆ จนสามารถถอดกายทิพย์ออกไปจากกายเนื้อได้ วันหนึ่งในขณะถอดกายทิพย์เดินทางออกไปในที่ต่าง ๆ ได้ประสบอันตราย จึงเรียกให้อาจารย์ของตนมาช่วย แต่อาจารย์ไม่มา ปรากฏว่ามีบุคคลรูปร่างประหลาดอีกผู้หนึ่งมาช่วยเขาแทน ต่อมาเขาได้เห็นรูปท่านไส บาบาโดยบังเอิญ จึงรู้ว่าผู้ที่มาช่วยเขาในตอนนั้นก็คือท่านไส บาบานั่นเอง

เขาได้เดินทางมาหาท่าน และได้เป็นสาวกที่เลื่อมใสท่านเป็นอย่างยิ่ง เขาได้มาหาท่านบ่อย ๆ ที่อินเดีย แต่ก็บ่นว่ารู้สึกเหงา และห่างไกลกับท่านมากกว่าตอนที่

อยู่อเมริกา เพราะที่อินเดียนั้นผู้คนมากมายเหลือเกิน หาโอกาสเห็นหรือสนทนากับท่านได้ยากมาก แต่ในอเมริกา ท่านไปหาเขาบ่อย ๆ เกือบทุกวัน มองเห็นตัวและสนทนากันได้ถนัดชัดเจน

ครั้งหนึ่ง เขาเจ็บหนักและหมดสติ แพทย์บอกว่าตายแน่แล้ว แต่ท่านไส บาบาก็ได้ช่วยให้เขากลับฟื้นขึ้นมาได้ พร้อมกับทำให้เขารู้สึกว่าเป็นหนุ่มขึ้นกว่าก่อนตายได้ถึงประมาณ ๒๐ ปี โรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ก็หายหมด

มีคำทำนายของ คุรุ ผู้มีชื่อเสียงซึ่งได้เคยทำนายเหตุการณ์ในสงครามโลกครั้งที่สองอย่างแม่นยำมาแล้ว ท่านคุรุผู้นี้ได้ทำนายว่า โลกจะถูกไฟเผาร้อนเท่าดวงอาทิตย์เป็นเวลา ๒๔ ชั่วโมง ผลก็คือจะทำให้ผู้ใจบาปหยาบช้าต้องตายในครั้งนี้ประมาณ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ ที่เหลืออยู่ ๒๐ เปอร์เซ็นต์นั้น จะรอดชีวิตได้เพราะเป็นผู้ใจดีมีศีลธรรมยึดมั่นในศาสนาจริง ๆ จึงจะได้รับความคุ้มครองจาก "พระผู้เป็นเจ้า" ในศาสนาของตน ๆ

บทที่ ๔๓ พลังของศรัทธาและความรัก

รายที่หนึ่ง ท่านไส บาบา รักษาคนตาบอดให้หายได้จากทางไกล โดยเนรมิต วิภูติ ให้แก่ลูกสาวของเขา ซึ่งมาเป็นนักเรียนรับการอบรมอยู่ที่สถานที่อบรมของท่าน แล้วฝากให้ส่งไปให้แก่พ่อของเธอโดยทางไปรษณีย์ ผู้เป็นพ่อได้รับผงวิเศษแล้วก็ใช้ยานั้นโรยลงไปในตาของเขาเป็นเวลา ๗ วัน พอผงหมด ตาก็หายสนิท กลับเห็นได้ดังเดิม ทั้งๆ ที่แพทย์หลายคนที่รักษาเขาก่อนหน้านี้ได้บอกว่า หมดหวังแล้ว เขาจะต้องตาบอดไปจนตลอดชีวิต เขาจึงมาหาท่านไส บาบา ทั้งๆ ที่ยังไม่เคยมาเห็นหน้ากันเลย พอมาถึงก็เข้าไม่ได้เพราะผู้รักษาประตูไม่ยอมให้เข้า ขณะนั้น ท่านไส บาบาก็ออกมารับเขาพอดี และบอกให้เข้าไปได้ ทั้งๆ ที่ยังไม่รู้จักกันมาแต่ก่อนเลย ต่อมาเขาได้มาหาท่านบ่อยๆ แต่ไม่ต้องการเข้าไปสนทนาอะไรกับท่าน เพราะเกรงว่าจะเป็นการรบกวนท่าน เนื่องจากท่านมีผู้ต้องการพบมากเหลือเกิน เขาจึงนั่งปนเปอยู่กับฝูงชนกลุ่มใหญ่ข้างนอก และคิดว่าการได้เห็นท่านชั่วขณะหนึ่งๆ ก็ทำให้เป็นสุขใจเพียงพอแล้ว

รายที่สองด๊อกเตอร์ผู้นับถือศาสนาโซโรอัสเตอร์จากเปอร์เซียคนหนึ่งเป็นโรคเกี่ยวกับหลอดลม ปรากฏมีตุ่มร้ายเกิดขึ้นซึ่งต้องได้รับการผ่าตัดอาจทำให้เสียความก้าวหน้าในทางการงาน และเป็นผลร้ายแก่การแต่งงานด้วย ได้ปรึกษากับคู่หมั้นเพื่อขอเลื่อนการแต่งงานออกไป แต่คู่หมั้นบอกให้แต่งงานกันตามกำหนด แล้วผ่าตัดทีหลังก็ได้ ส่วนผลจะเป็นอย่างไรก็เป็นกัน ต่อมาเขาบังเอิญได้อ่านหนังสือเกี่ยวกับท่านไส บาบา ก็รู้สึกประทับใจและเลื่อมใสมาก แต่ยังไม่กล้านับถือ เพราะเกรงว่าจะเป็นการขัดต่อหลักการในศาสนาเดิมของตน

เขาได้พาภรรยามานั่งรอท่านไส บาบา อยู่กลางแดดด้วยความอดทน ทั้งๆ ที่อากาศร้อนอย่างทรมานจนแลเห็นเปลวแดดเป็นตัวทั่วบริเวณ ในที่สุดทั้งเขาและภรรยา และมารดาของเขาก็ได้พบท่านเป็นการส่วนตัวสมความปรารถนา ท่านได้ให้ยาคือวิภูติแก่เขาเพื่อรักษาโรคร้าย และได้ให้แก่มารดาและภรรยาของเขาด้วย ท่านได้พยากรณ์ว่าภรรยาของเขาจะคลอดบุตรในวันที่นั้นในเดือนนั้น และบุตรจะเป็นชายแข็งแรงดี

มีอายุยืนนาน ทั้งหมดเป็นความจริง โรคร้ายของเขาก็หายหลังจากกินวิภูติไปเป็นเวลา ๓ วัน แพทย์ที่เคยตรวจเขาก็บอกว่า ไม่รู้ว่าตุ่มร้ายนั้นมันหายไปเองได้อย่างไร

บทที่ ๔๔ "รักกันอยู่ขอบฟ้า เขาเขียว เสมออยู่หอแห่งเดียว ร่วมห้อง..."

ท่านสวามีได้ขอแหวนของผู้แต่งที่ท่านเคยได้เนรมิตเมื่อหลายปีมาแล้วนั้นกลับไปดู พร้อมกับบอกว่ามันคับไปเล็กน้อย ท่านเอาไปกำไว้แล้วบอกจะเปลี่ยนให้ต่อจากนั้นก็เบ่าลงไปที่มือนั้น แล้วคลายมือออกให้เห็นแหวนวงใหม่เอี่ยมสุกปลั่งเห็นได้ชัดเจน แต่รูปของท่านเชอร์ดิ บาบา ได้เปลี่ยนไปเป็นรูปของท่านไส บาบาเองในฉับพลัน

ท่านได้อธิบายว่า เครื่องหมายกางเขนอันเป็นสัญญลักษณ์ของคริสต์ศาสนานั้น ด้านที่ตั้งตรงขึ้นหมายถึงตัวไอ (I) คือ ความรู้สึกถือตัวถือตน ซึ่งต้องถูกฆ่าให้ตายไป โดยด้านที่ตั้งขวางเสียก่อน จึงจะมีความสุขได้

นี้คือการเอาความรู้สึกเห็นแก่ตัว หรือการถือตัวไปตรึงให้ตายเสีย เพื่อตัวตนที่แท้จริงจะได้ "ลอย" ขึ้นมาจากตัวตนที่ลงหลุมไปแล้ว

ท่านได้อธิบายท้าวความไปถึงเหตุที่ท่านส่งใบไม้หอมมาเป็นเครื่องต้อนรับผู้แต่ง (ดูบทที่ ๒๓) ตอนที่ยังไม่ได้พบกัน โดยท่านบอกว่า ชาติภพของแต่ละคนมีจำนวนนับไม่ถ้วนเหมือนกับใบไม้ต่าง ๆ นี่แหละ แต่ในชาติสุดท้าย ใบไม้นั้นจะมีกลิ่นหอม คือจะถูก "อบ" ด้วยคุณธรรมทางวิญญาณอย่างสมบูรณ์

มีเด็กหนุ่มชาวนิวยอร์ค คนหนึ่งเป็นโรคร้ายแรงเกี่ยวกับตุ่มพิษอะไรอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่มีทางรักษาให้หายได้ เขาได้อุตส่าห์มานั่งตากแดดรอท่านอยู่เป็นเวลาเดือนแล้วเดือนเล่า โดยนั่งอยู่แถวหน้าเพื่อนเสียด้วย แต่ก็ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปพบเลย นอกจากท่านจะยิ้มให้เล็กน้อยบ้าง พูดจาปราศรัยอย่างอ่อนหวานบ้าง และก็เนรมิตวิภูติให้กินบ้าง เด็กหนุ่มคนนี้พินิจใจเป็นคนไม่มีศรัทธาเท่าใดนัก แต่เขารู้ว่าชีวิตของเขาหมดหวังแล้ว จึงมานั่งรอทนอยู่เช่นนั้น แต่เมื่อมาอยู่ใกล้ท่าน

นาน ๆ เข้า ก็สามารถทำใจให้ปลงตกต่อความตายได้ เป็นผู้มีใจสงบเยือกเย็นขึ้นกว่าเดิม

ผู้แต่งได้เข้ากราบนมัสการลาท่านไส บาบา เพื่อกลับออสเตรเลีย และได้รับภาชนะบรรจุ วิภูติจนเต็ม พร้อมกันนั้น ท่านก็ได้ให้ "อุปเทศ" คือคำแนะนำในการครองชีพ ซึ่งเป็นเรื่องเฉพาะตัวของแต่ละคน ๆ ไป สุดท้ายท่านบอกว่า "เธออยู่ที่ไหน เราก็จะไปอยู่ด้วย" ซึ่งบัดนี้ผู้แต่งเชื่อสนิทแล้ว ว่าคำพูดของท่านไม่ใช่เป็นคำพูดแบบนักประพันธ์ เพื่อความไพเราะในทางอุปมาโวหารเลย แต่ทว่าเป็นความจริงตามตัวอักษรนี้เลยทีเดียว

ท่านไส บาบา ไม่เคยนอนหลับเลย คือว่าไม่มีใครเห็นท่านนอนหลับสักครั้งเดียว อย่างมากก็เห็นท่านนั่งเข้าสมาธิอยู่บนที่นอนเท่านั้นเอง แม้อย่างนั้น ท่านก็รู้ทุกอย่างว่ามีอะไรเกิดขึ้นในขณะนั้น และในบริเวณนั้น ท่านเองก็บอกว่า ท่านไม่เคยหลับอย่างที่เราหลับเลย

ก่อนออกเดินทางจากออสเตรเลีย ผู้แต่งได้พบเด็กหนุ่มชาวนิวยอร์ค ซึ่งเป็นโรคร้ายที่รักษาไม่หาย

และได้บอกว่า ถ้าเขาหายจากโรคนั้นได้เมื่อใด ก็ขอให้เขียนเรื่องราวให้ทราบด้วย เด็กหนุ่มรับคำ แต่ก็บอกว่าเขาไม่คิดว่าจะมีชีวิตรอดไปได้ เขียนเรื่องราวดังกล่าวดอก ผู้แต่งได้รอจดหมายจากเขาอยู่หลายเดือน ก็เห็นเงียบไป จึงคิดว่าเขาคงจะได้เสียชีวิตแล้วอย่างแน่นอน

บทที่ ๔๕ ปรากฏการณ์ในอเมริกา—ตาที่สาม

ในระหว่างการเดินทางไปเยือนอเมริกา ผู้แต่งได้ไปที่หุบเขา Ojai อันเป็นสถานที่รื่นรมไปด้วยขุนเขาและแมกไม้เขียวขจีเป็นสถานที่มีความสุขสงบตลอดเวลา เราได้พบศาสตราจารย์ชาวอเมริกันที่เคยจูบเท้าของท่านไส บาบา (บทที่ ๑๙) และได้มาตั้งสถาบันค้นคว้าเพื่อความเจริญทางวิญญาณที่นั่น เขาได้เล่าถึงเหตุการณ์มหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นแก่เขาที่นั่นให้ฟังดังต่อไปนี้

วันหนึ่ง เขากลับจากการไปทำธุระที่ในเมือง ก็พบว่ากระท่อมของเขามีหมอกควันปกคลุมไปทั่ว เขาตกใจมากนึกว่าเกิดไฟไหม้ขึ้นแล้ว แต่หาสาเหตุจากทุกแห่งก็ไม่พบ เมื่อพิจารณาดูโดยใกล้ชิดก็พบว่า หมอก

ควันที่จับอยู่ตามภาชนะต่างๆ นั้น มีลักษณะเหมือนวิภูติ ของท่านไส บาบา เมื่อลองเอานิ้วแตะและชิมดู ก็รู้สึกว่า แม้รสก็เหมือนกันอีก ภรรยาและศิษย์ของเขาที่กลับมากับเขา ก็ได้รู้เห็นเป็นพยานเหมือนกันหมดทุกคน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านศาสตราจารย์จึงระลึกย้อนหลังไป และก็นึกขึ้นมาได้ว่า เมื่อสองสามวันก่อนปรากฏมีวิภูติเกิดขึ้นที่รูปของท่านไส บาบา ที่แขวนอยู่ในห้องของเขา แต่มีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เขาจึงอธิษ-ฐานจิตว่าอยากได้มากๆ เพื่อจะได้นำไปแบ่งแก่ลูกศิษย์ของเขาโดยทั่วกัน แล้วเขาก็นึกขึ้นมาได้อีกว่า เมื่อตอนที่กราบนมัสการลาท่านที่อินเดียนั้น ท่านได้บอกกับเขาว่า "เธอต้องการอะไรก็อธิษฐานจิตบอกมาเถิด เราจะให้เธอ" ทั้งหมดนี้เป็นเครื่องแสดงว่าท่านไส บาบาได้ทราบคำอธิษฐานของเขาแล้ว และได้ให้พรเขาอย่างเหลือเฟือ ในการนี้มีศิษย์ของเขา ๒ คน เป็นผู้เห็นเหตุการณ์นี้ และพร้อมที่จะยืนยันเป็นพยานให้ได้

ลูกศิษย์ของเขาที่เห็นปรากฏการณ์นี้ ก็ได้เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับชีวิตของตนเองมาแล้วเหมือนกัน ดังต่อไปนี้

เขา (คือสามีภรรยาคู่นี้) ได้เคยเลื่อมใสท่านไส บาบา มาก่อนโดยรู้จากเรื่องที่ท่านศาสตราจารย์เล่าให้ฟัง เขาต้องการจะไปหาท่านที่อินเดีย แต่ก็ติดขัดด้วยไม่มีเงินเป็นค่าเดินทางพอ เพราะตอนนั้นเขากำลังมีหนี้สินมากมาย เขาจึงขายบ้านและรถราคาแพงและหรูหราเสีย และหันมาดำเนินชีวิตง่าย ๆ แบบสมถะแทน พยายามใช้เงินที่หาได้ไปในการทำกุศล ช่วยเหลือผู้อื่น คงเก็บเอาไว้ใช้เฉพาะเท่าที่จำเป็นเท่านั้น

ในการดำเนินชีวิตเช่นนี้ กิจการของเขากลับประสบความสำเร็จดีขึ้นอย่างมากมาย ในไม่ช้าก็สามารถมีค่าเดินทางไปอินเดียได้ ผู้เป็นภรรยาเมื่อได้เห็นท่านไส บาบา ครั้งแรกก็รู้สึกว่าคล้าย ๆ กับท่านจะไม่ได้เดินบนพื้นดิน คือดูจะลอยไปเหนือพื้นเสียมากกว่า รูปภาพที่ท่านถ่ายไว้ในที่ต่าง ๆ นั้น ไม่ได้ทำความยุติธรรมแก่ท่านเลย ดูท่านงดงาม และอ่อนหวานเป็นอย่างยิ่ง

ในการพบกันครั้งแรก เธอเห็นท่านแจก วิภูติให้กับคนอื่น ๆ ก็คิดว่า ไม่อยากได้เท่าใดนัก อยากฟังคำสอนเสียมากกว่า พอท่านแจกมาถึงเธอ ท่านก็เว้นเสีย แล้วข้ามไปแจกคนถัดไปทันที

เมื่อถึงเวลาฟังคำสอน เธอก็รู้สึกว่า แม้จะเป็นคำสอนที่มีเนื้อความแบบเดียวกับที่เธอได้ยินมาแล้ว แต่เธอก็เกิดความเข้าใจลึกซึ้งยิ่งกว่าที่เธอเคยเข้าใจมาแล้วมากมาย

ผู้เป็นสามีในขณะฟังคำสอน ก็เกิดใจลอยคิดไปถึงความยากจนของคนเป็นจำนวนมาก และความเห็นแก่ตัวของคนในโลกบางคน ท่านไส บาบาได้หยุดเทศน์หันมาทางเขาแล้วเนรมิตสิ่ง ๆ หนึ่งมาให้ โดยบอกว่าเอาไปเก็บไว้ จะได้เป็นเครื่องช่วยเขาให้ได้ทำงานสำเร็จตามที่เขากำลัง "ฝัน" อยู่

สองสามีภรรยาได้กลับมาอเมริกา ปรากฏว่าทำงานเป็นผลสำเร็จ ได้กำไรเป็นตัวเงินมากมายยิ่งขึ้น สามารถช่วยสร้างสถานที่ค้นคว้าทางวิญญาณได้สำเร็จ

มีนักถ่ายรูปชาวอเมริกันอีกคนหนึ่ง ได้มาถ่ายรูปท่านไส บาบา ด้วยความเลื่อมใส เขาเคยเป็นคนสำมะเลเทเมามาแต่ก่อน แต่ต่อมาก็ทำงานอาชีพจนชำนาญ ได้ตั้งกล้องติดตามท่านไปเป็นเวลานาน ท่านก็ไม่อนุญาตให้ถ่ายได้ พออนุญาตเขาก็ถ่ายทันที แต่พร้อมกันนั้นก็ต้องหงายหลังหกล้ม เพราะรู้สึกว่ามีแรงอะไรอย่างหนึ่งมาปะทะเข้าเต็มที่ เมื่อกลับไปอเมริกาได้ล้างรูปนั้นดู ก็ปรากฏเป็นภาพดวงหน้าของท่านไส บาบา จริงๆ แต่บนดวงหน้านั้นกลับมีตาที่สามอยู่ที่หน้าผากเป็นรูปเค้าโครงของดวงตามองเห็นได้ชัด ซึ่งแสดงว่าตานี้เป็นตาของพระศิวะผู้เป็นเจ้านั่นเอง เขาได้ให้รูปสีแก่ผู้แต่งมา ๑ ภาพ ซึ่งก็ยังแขวนอยู่ในห้องของผู้แต่งเอง จนกระทั่งบัดนี้

บทที่ ๔๖ การทำงานคือการบูชาพระ

การแสดงปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบาไม่เคยเสื่อมลงเลยในระยะเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมา ไม่เหมือนกับของผู้อื่นซึ่งมักจะเสื่อมไปได้บ่อย ๆ เพราะบุคคลเหล่า

นั้นยังมีความปรารถนาอันเห็นแก่ตัวแฝงอยู่ในสันดานไม่มากก็น้อย บางครั้งก็ถึงกับมีการทำอันตรายผู้อื่นด้วยวิชาของตนเอง จึงมีคำเรียกวิชาลึกลับหรือการแสดงปาฏิหาริย์เช่นนั้นว่า 'ไสยศาสตร์ดำ'

แต่ท่านไส บาบาสอนอย่างใด ก็ทำให้เห็นเช่นนั้นเป็นตัวอย่างเสมอ ท่านมีแต่เมตตาที่หลั่งไหลออกมาให้ทุกคนโดยไม่มีเขตจำกัด ชีวิตของท่านทุกวันคืนหรือทุกชั่วโมงนาที เป็นการทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นอย่างไม่เห็นแก่ตัวเลย ความประสงค์ของท่านคือการยกระดับจิตใจของมนุษย์ในปัจจุบันให้สูงขึ้นกว่าที่เป็นอยู่เป็นส่วนมากในขณะนี้ เพราะมนุษย์เราไม่รู้ว่าอะไรคือความจริง และอะไรคือมายา สิ่งที่มีค่าสำหรับมนุษย์ในเวลานี้คือศรัทธาและปัญญาหรือสัมมาทิฏฐิ ซึ่งเราควรถนอมและบำรุงรักษาให้งอกงาม ด้วยความระมัดระวังอย่างเต็มที่ ในสมัยอันเป็นกลียุคนี้ ขอให้ทุกคนนับถือพระเจ้าหรือศาสนาที่เขาเชื่อไว้ให้เต็มที่ นี่จะเป็นหนทางแห่งความหลุดพ้นของเขาเอง

การสั่งสอนศิษย์จะมีระดับซึ่งต้องสอนกันเป็นส่วนตัวเสมอ และการ 'เผาบาป' นั้นมักจะนำความเจ็บปวดมาให้แก่ผู้เผาเสมอเหมือนกัน (เพราะเป็นการทวนกระแสกิเลสของตนเอง) ศิษย์ของท่านไส บาบาไม่จำเป็นต้องเป็นนักบวชก็ได้ และอันที่จริงท่านเองก็สนับสนุนให้เขาแต่งงาน ท่านเองก็ไปอวยชัยให้พรในการแต่งงานของศิษย์เสมอ เพราะท่านรู้ดีว่าคนที่มีบารมีพร้อมที่จะประพฤติพรหมจรรย์ได้นั้นมีไม่มากนัก หากฝืนใจบวชไปนาน ๆ จะเกิดผลร้าย คือความกดดันทางใจที่ต้องต่อสู้กับความต้องการทางกามคุณ โดยที่ตนเองยังไม่พร้อมที่จะทำเช่นนั้น เพราะความเจริญทางวิญญาณนั้น จะต้องค่อยเป็นค่อยไป ท่านจึงสอนให้ทุกคนทำหน้าที่ในขณะเป็นฆราวาสอยู่กับครอบครัว และบริวารไปให้ดีที่สุด โดยกล่าวว่า **'WORK IS WORSHIP' การทำงาน (โดยความสุจริตและเสียสละ) นั้นแหละคือการบูชา (ศาสดาในศาสนาของตน ๆ)**

"บทเพลง" ของท่านอวตารที่แล้วมา คือ พระพุทธเจ้าและพระเยซูไครสต์ ยังคงได้ยินอยู่ในโลกจน

ทุกวันนี้ แต่นั่นแหละคงมีเสียงแผ่วเบาลงไปตามกาลเวลาที่ล่วงเลยมานับพัน ๆ ปี บัดนี้เราหวังว่า ซิมโฟนีของอวตารองค์ใหม่ คือท่านไส บาบาจะดังกังวาลอยู่ในปัจจุบันและต่อไปอีกหลายร้อยหลายพันปีเช่นเดียวกัน

บทส่งท้าย แก้ที่ใจตนเองก่อน

ผู้แต่งกับภรรยาได้เข้าร่วมประชุมในการประชุมศิษย์ของท่านไส บาบาวันหนึ่งในนิวยอร์ค ก็ได้รับข่าวจากเด็กหนุ่มชาวนิวยอร์คที่เคยพบกันในอินเดีย ซึ่งเขาคิดว่าได้เสียชีวิตไปแล้ว เพราะโรคร้ายที่ไม่มีทางรักษา เนื่องจากไม่มีโอกาสพบกัน เพราะต้องรีบออกเดินทาง จึงได้รับข่าวทางจดหมายจากเจ้าตัว ซึ่งเขียนมาแจ้งข่าวว่า บัดนี้เขาได้รับการรักษาจากท่านไส บาบาให้หายจากโรคที่ใคร ๆ คิดว่าไม่มีทางรักษาได้นั้นแล้ว เขาเล่าว่าได้อยู่กับท่านไส บาบาเป็นเวลา ๘ เดือน ได้เห็นท่านแสดงปาฏิหาริย์หลายอย่าง ได้กินวิภูติของท่านบ้าง แต่ก็รู้สึกน้อยใจที่ท่านไม่ได้เรียกเขาไปพบเป็นการส่วนตัวเลย เขาจึงใช้เวลาอ่านคำสอนและประวัติของท่านไป

เรื่อย ๆ ตอนแรก ๆ เขามีความคิดมองโลกในแง่ร้ายอยู่ตลอดเวลา คือคิดว่าคนทำความดีในโลกนี้ต้องได้รับผลร้ายเสมอ เพราะในโลกนี้ไม่มีความยุติธรรมอยู่เลย แต่ต่อมาเขาก็ค่อย ๆ เปลี่ยนทัศนคติได้เรื่อย ๆ จนเห็นว่าความดีย่อมมีอำนาจเหนือความชั่วจริง ๆ ท่านไส บาบาได้บอกเขาว่า โรคร้ายของเขานั้นก็เกิดมาจากจิตใจของเราซึ่งหอบเอาความคิดในแง่ร้ายเข้าไว้ตลอดเวลานั่นเอง และบัดนี้เมื่อเขาเปลี่ยนความคิดได้ โรคร้ายก็หายไปแล้ว

นี้เป็นบทเรียนจากชีวิตจริงที่มีค่าแก่เราทุกคน คือว่าเราต้องเปลี่ยนความคิดของเราเสียก่อน **เราต้องทำใจให้เบิดออกรับสัจธรรม และทำตนให้มีศรัทธา มีเมตตาและมีสัมมาทิฏฐิเสียก่อน ต่อจากนั้นก็สามารถจะเปลี่ยนสภาวะภายนอกคือทางวัตถุได้.**

ข้อความบางตอน

จากไส บาบา เล่ม ๔

กายมอบการถวายชีวิตให้พระผู้เป็นเจ้า

การยอมมอบกายถวายชีวิตให้กับพระผู้เป็นเจ้านั้น ไม่ใช่เป็นการทำตนให้เป็นทาสของใคร ๆ หรือไม่ใช่ว่าเราจะไม่มีสิทธิเสรีที่จะทำอะไร ๆ ได้เลย อันที่จริง การทำเช่นนั้น ก็คือการมอบความรู้สึกหรือความคิดขั้นต่ำให้แก่ความคิดความรู้สึกขั้นสูงนั่นเอง กล่าวอีกนัยหนึ่ง ก็เท่ากับเราได้เอาสิ่งที่ไม่มีราคาค่างวดอะไร ไปแลกเอาสิ่งที่มีคุณค่ามหาศาล ซึ่งอยู่ในจิตใจของตนเอง มาไว้เป็นสมบัติของตนเองโดยแท้ อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติเช่นนี้ต้องค่อยเป็นค่อยไป จะให้ทำโดยฮวบฮาบทีเดียวจนหมดสิ้นทุกประการนั้นย่อมไม่ได้ (บทที่ ๓๖)

โรคกายโรคใจ

การรักษาโรคของร่างกายให้หายได้ จะนับว่าเป็นสิ่งอัศจรรย์อย่างหนึ่งก็ได้เหมือนกัน แต่ถึงอย่างไรก็ยัง

เป็นสิ่งชั่วคราวเท่านั้น ไม่ช้าโรคก็อาจกลับมาอีกได้ ถ้าบุคคลนั้นๆ ไม่ยอมเปลี่ยนความคิดความรู้สึก หรือว่าวิถีชีวิตของเขาเสียใหม่ ซึ่งพระเยซูไครสต์เอง ก็ได้บอกเรื่องนี้ไว้อย่างแจ่มแจ้งเหมือนกันแก่บุคคลที่พระองค์ทรงช่วยรักษาโรคทางกายให้ (บทที่ ๓๘)

การศึกษาที่แท้จริง

การศึกษาในปัจจุบันสอนเพียงให้เราครองชีวิตอยู่ได้บนดาวพระเคราะห์ดวงนี้เท่านั้นเอง แต่ไม่ได้สอนว่าเราควรจะทำอย่างไร จึงจะตายได้อย่างไม่เสียชาติเกิดมาเปล่าๆ และเมื่อเราตายไปแล้ว จะมีอะไรเกิดขึ้น และเราควรจะทำอย่างไรบ้างในตอนนั้น เราเสียเงินกันเป็นจำนวนหลายต่อหลายล้าน เพื่อให้การศึกษาดังกล่าว แต่แล้วเราก็ยังคงหลงงมงายไม่รู้ว่าจะต้องเตรียมอย่างไรที่จะได้ครองชีพอยู่อย่างนิรันดร (บทที่ ๓๕)

โลกาวินาศ

โลกจะเข้าสู่ยุคมหาวินาศร้ายแรงอีกครั้งหนึ่ง ครั้งนี้ ทั่วโลกจะเกิดความร้อนอันมหาศาลเทียบเท่าความร้อน

ของดวงอาทิตย์ เป็นเวลา ๒๔ ชั่วโมง ตอนนั้นจะไม่มีใครเหลือรอดอยู่ในโลกได้ นอกจากผู้ที่มีศรัทธามั่นในพระผู้เป็นเจ้าหรือศาสดาของศาสนาของตน ๆ อย่างแท้จริงเท่านั้น ทั้งนี้เพราะว่าสำหรับบุคคลที่กล่าวมานั้น จะได้เปลี่ยนระดับแห่งวิญญาณของเขา คือทำให้ประณีตขึ้นจนสามารถรับความคุ้มกันจากเทพเจ้าเบื้องบนได้ บุคคลพระเภทนี้จะมีเพียงประมาณ ๒๐ เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่จะเหลืออยู่ นอกนั้นจะต้องถึงแก่ความตายหมด อย่างไรก็ตาม ผู้ที่จะอยู่รอดไปได้ด้วยการคุ้มครองของเทพเจ้านั้น ไม่จำกัดว่า จะต้องเป็นผู้นับถือศาสนาใด ๆ โดยเฉพาะ ข้อสำคัญว่าต้องเป็นผู้นับถือศาสนาของตน ๆ ด้วยความจริงใจเท่านั้น (บทที่ ๔๒)

เหนือเหตุผล

กฎแห่งเหตุและผลนั้น มีความเป็นจริงได้ระดับแห่งเหตุและผลเท่านั้น เมื่อถึงระดับหนึ่ง ซึ่งเป็นระดับอนันต์หรือไกลวัลย์ (Absolute) กฎดังกล่าวนั้นก็หมดความหมายนำมาประยุกต์ไม่ได้อีกต่อไป (บทที่ ๕๒)

เหนือปัญญามนุษย์

เมื่อวิทยาศาสตร์ทางวัตถุของมนุษย์หมดปัญญาแล้ว วิทยาศาสตร์ทางวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าก็ยังสามารถทำได้สำเร็จ (บทที่ ๔๓)

ศาสนาแห่งหัวใจ

ท่านไส บาบา ไม่เคยชักนำให้ใครเปลี่ยนศาสนาของตนที่นับถืออยู่แล้ว เพื่อไปนับถือศาสนาอื่น แต่ท่านจะปลุกปลอบใจให้เขาเหล่านั้น นับถือศาสนาของตนนั่นแหละให้มั่นคงและจริงใจยิ่งขึ้น ให้เข้าใจหลักการของศาสนาของตนให้กว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งขึ้น ท่านกล่าวว่า อันที่จริงนั้น ก็มีอยู่ศาสนาเดียว คือศาสนาแห่งหัวใจนั่นเอง แต่เนื่องจากว่าแต่ละคนมีอัธยาศัยและบารมีแตกต่างกัน ก็จำต้องมีการตอบสนองต่อคำสอนต่าง ๆ กันตามจริตและนิสัยของตน (บทที่ ๔๓)

โทรคมนาคม สายด่วน

"เมื่อใดที่เธอนึกถึงเรา เราก็ไปอยู่กับเธอ เมื่อใดที่เธอเรียกเรา เราก็จะรับ" สาวกทุกคนสามารถจะ

มี การโทรคมนาคม "สายด่วน" เรียกไปหาพระอวตาร ได้เสมอ อันที่จริงนั้น บางครั้งท่านก็ไปช่วยเขาก่อนที่เขาจะได้เรียกให้ท่านช่วยเสียด้วยซ้ำไป (บทที่ ๔๔)

อำนาจเงิน

ในยุคนี้ เงินเป็นเครื่องช่วยแผ้วทางไปสู่ความมีอำนาจ และเงินก็ไปอยู่ในกำมือของบุคคลผู้ไม่สมควรเสียเป็นส่วนมาก เมื่อใดเงินอยู่ในมือของผู้มีศีลธรรม ทำแต่ความดี เราก็สามารถสร้างอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าขึ้นในโลกมนุษย์ได้ (บทที่ ๔๕)

จากใจสู่ใจ

ขอให้	จิตเจ้า	เข้าถึง
เราไว้	แม้พึง	เล็กน้อย
เพื่อว่า	เราจัก	มาคอย
สัมผัส	ลูบรอย	ดวงใจ

เราจะ มาคอย ช่วยเหลือ
เออเพื่อ ในสิ่ง น้อยใหญ่
ความรัก เรามี่ ตลอดไป
เพื่อเจ้า โดยไม่ จืดจาง

— บทที่ ๓๖

อย่าตักน้ำด้วยชะลอม

จงระวัง อย่าตักน้ำ ขึ้นจากบ่อ
ด้วยตะกร้อ หรือชะลอม เครื่องจักรสาน
นี่คือคำ เปรยเปรียบ เทียบด้วยมาร
คอยรังควญ ทำเป็นช่วย ด้วยมารยา
ตักเท่าใด สาวเท่าใด ไม่ได้เรื่อง
เสียแรงเปล่า เวลาเปล่า ไม่เข้าท่า
มีแต่รู รั่วน้อยใหญ่ ไม่ได้ยา
อหังการ์ คือตัวมาร ผลาญทำลาย

เพราะเหตุนี้ จงฝึกใจ ให้สะอาด
ให้ไปปราศ— จากเครื่องเศร้า หมองทั้งหลาย
ให้ตั้งมั่น ไม่หวั่นไหว ใจและกาย
เจ้าจะพึง ถึงจุดหมาย ที่ปลายทาง

— บทที่ ๓๗

อย่าเปลี่ยนศาสนา

เราไม่เคย ชักนำ ให้ใคร ๆ
มากราบไหว้ องค์นี้จริง ที้งองค์นั้น
ทุก ๆ องค์ ทรงมี ความสำคัญ
เท่า ๆ กัน ถ้าหากถือ ให้ได้จริง
เรามาเพื่อ ช่วยปลูกฝัง คุณธรรม
โดยน้อมนำ ให้ทำดี เป็นที่ยึง
เราไม่ต้อง การผู้ใด ให้ประวิง
นำเอาสิ่ง ใด ๆ มา บูชาเรา
เคยนับถือ ผู้ใด ปลงใจมั่น
มอบสิ่งนั้น เพื่อบูชา พระเป็นเจ้า
ของตนไป ไม่ต้องแบ่ง แย่งให้เรา
ซึ่งจะเผ้า เป็นผู้ดู ร่วมรู้การ

ทำความเห็น ปฏิบัติ ให้ถูกตรง
ตามแนวอัน สูงส่ง เป็นแก่นสาร
เราคือเพียง ผู้ร่วมเห็น เป็นพยาน
ไม่ต้องการ ให้ใครละ พระองค์เดิม

— บทที่ ๔๐

เหตุที่ต้องแสดงปาฏิหาริย์

เราต้อง การบอก ให้เจ้า
รู้เรื่อง ของเรา ถิ่นถ้วน
จะได้ รู้ว่า สมควร
เชื่อเรา ทั้งมวล หมดใจ
จากนั้น เราจะ ช่วยเจ้า
ให้เข้า สู่ชี— วิตใหม่
นั่นคือ เหตุที่ ทำไม
เราจึง ต้องใช้ อิทธิฤทธิ์
คือการ แสดง ปาฏิหาริย์
ให้เจ้า งงงัน ตันจิต
แล้วเจ้า จะสะดุด หยุดคิด
เชื่อได้ สนิท แน่ใจ

ความจริง เราไม่ อยากแกล้ง
สำแดง อำนาจ บาทใหญ่
แต่เรา ต้องทำ จำใจ
เพื่อให้ เกิดความ สัมพันธ์
ชักจูง ให้เจ้า เข้ามา
บังเกิด ศรัทธา ยึดมั่น
เมื่อใจ เราเข้า— ใจกัน
แต่นั้น พูดอะไร ย่อมฟัง

— บทที่ ๔๑

ธุลีกรรม

กรรมนั้น เป็นเหมือน ธุลี
คลุกคลี ตามติด ล้อหมุน
ซึมซาบ ทั้งบาป และบุญ
ด้วยแรง กระตุ้น ผึ้งใจ
คราเมื่อ รถหยุด ล้อนิ่ง
ธุลี จะยิ่ง ฟุ้งใหญ่
กลุ้มรุม สุมจิต ติดใจ
ทำให้ เศร้าหมอง ทันที

ทุกข์สุข	สลับ	กลับกลอก
จิตออก	ฟุ้งไม่	อยู่ที่
ยินร้าย	แล้วกลาย	ยินดี
เช่นนี้	ตลอด	เวลา
"รถ" ใจ	ย่อมไม่	อาจหนี
ธุลี	เพื่อวาง	อุเบกขา
ยิ่งหนี	มันยิ่ง	ไล่มา
ไม่มี	เวลา	ผ่อนคลาย
ชีวิต	สับสน	วนเวียน
ยินดี	แล้วเปลี่ยน	ยินร้าย
วิธี	หลีกพ้น	อันตราย
ก็คือ	เปลี่ยนสาย	เส้นทาง
เดินรถ	แห่งใจ	ตามถนน
อันพ้น	มลทิน	กีดขวาง
เพื่อได้	โอกาส	ปล่อยวาง
มลทิน	ทุกอย่าง	จากใจ

เป็นถนน ที่ปราบ ราบเรียบ
ผิวพื้น เป็นระเบียบ สดใส
สะอาด ปราศจาก "ฝุ่น" ใจ
ทำให้ ขับเคลื่อน คล่องตัว
ทั้งนี้ ด้วยพระ กรุณา
จากผู้ เหนือฟ้า เหนือหัว
แต่นั้น จักได้ ไม่กลัว
มลทิน เกลือกกลั้ว กลุ้มรุม
พระผู้ เป็นเจ้า เท่านั้น
ป้องกัน มิให้ ไฟสุม
มลทิน ไม่มา ชุมนุม
ท่านช่วย ควบคุม "รถ" เรา
ช่วยให้ "รถ" แล่น ราบรื่น
วันคืน ไม่อาภัพ อับเฉา
ธุลี ไม่ตาม เป็นเงา
"รถ" เรา จะถึง ปลายทาง

พิมพ์ที่โรงพิมพ์วิญญาณ ๔๗/๒ ถนนสามเสน
บางลำภู กรุงเทพมหานคร โทร. ๒๘๒๒๐๒๕
พร รัตนสุวรรณ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๒๗

สูเจ้า รู้สึก อ้างว้าง
บนทาง สายเปลี่ยว หนักหนา
ถูกทอด ทิ้งให้ ทรมา
คับแค้น วิญญา ผู้เดียว

ดูเหมือน ว่าเรา ใจจืด
เย็นชืด มิได้ แลเหลียว
ทอดทิ้ง เจ้าอยู่ แดเดียว
โดดเดี่ยว อ้างว้าง กลางไพร

แต่นั่น เป็นเครื่อง ผักหัด
เพื่อความ เจนจัด ยิ่งใหญ่
เจ้าจะ เข้มแข็ง ขึ้นไป
ศรัทธา จะได้ ยืนยง

ฯ ล ฯ ฯ ล ฯ

— ไส บาบา บทที่ ๒๘

คุกชีวิต

หากมนุษย์ ใช้เวลา ตลอดชาติ
เพื่อเป็นทาส ของวัตถุ กามทั้งหลาย
คิดแต่หา ความสนุก สุขสบาย
กินแล้วนอน บ้อนแล้วถ่าย ไม่ปรารมภ์

ถึงเรืองอื่น อันใด ไปจากนี้
ก็แน่ที่ จะต้องวาย ตายทับถม
เฉกเช่นสัตว์ เฝ้าหากิน จนสิ้นลม
ชีวิตจม อยู่ในคุก ทุกชาติไป

ผู้เช่นนั้น เปรียบเสมือน คนโทษหนัก
ไม่มีทาง ออกมาพัก นอกคุกได้
เขาไม่รู้ ว่าได้เกิด มาทำไม
ต้องตายไป อยู่ในคุก ทุกชาติเอย.

— ไส บาบา บทที่ ๔๖

ราคาเล่มละ ๔๐ บาท